

TISDAGEN DEN 24 MARS 2009

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Grönboken om den territoriella sammanhållningen och en lägesanalys av debatten om den framtida reformen av sammanhållningspolitiken - Bästa praxis inom regionalpolitiken och hinder för användning av strukturfonderna - Den urbana dimensionen i sammanhållningspolitiken - Komplementaritet och samordning av sammanhållningspolitiken med åtgärder för landsbygdsutveckling - Genomförande av strukturfondsförordningen 2007-2013 - Ett europeiskt initiativ för mikrokrediter för att främja tillväxt och sysselsättning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Lambert van Nistelrooij, för utskottet för regional utveckling, om grönboken om territoriell sammanhållning och läget i debatten om den kommande reformen av sammanhållningspolitiken (2008/2174(INI)) (A6-0083/2009),

- betänkandet av Constanze Krehl, för utskottet för regional utveckling, om bästa praxis inom regionalpolitiken och hinder för användning av strukturfonderna (2008/2061(INI)) (A6-0095/2009),

- betänkandet av Oldřich Vlasák, för utskottet för regional utveckling, om den urbana dimensionen av sammanhållningspolitiken under den nya programperioden (2008/2130(INI)) (A6-0031/2009),

- betänkandet av Wojciech Roszkowski, för utskottet för regional utveckling, om komplementaritet och samordning av sammanhållningspolitiken med åtgärder för landsbygdsutveckling (2008/2100(INI)) (A6-0042/2009),

- betänkandet av Miroslav Mikolášik, för utskottet för regional utveckling, om genomförandet av strukturfondsförordningen 2007–2013: resultatet av samrådet om sammanhållningspolitikens nationella strategier och program (2008/2183(INI)) (A6-0108/2009), och

- betänkandet av Zsolt László Becsey, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, med rekommendationer till kommissionen om ett europeiskt initiativ för mikrokrediter för att främja tillväxt och sysselsättning (2008/2122(INI)) (A6-0041/2009).

Lambert van Nistelrooij, föredragande. – (NL) Fru talman! Parlamentets utskott för regional utveckling har uttryckt en önskan om att det ska föras en enda gemensam debatt i slutet av denna mandatperiod om sammanhållningspolitikens framtid, men i dag och i morgon ska inte mindre än fem viktiga betänkanden av parlamentsledamöter debatteras, och även, så nära inpå Europavalet, gå till omröstning. Vi talar om Europeiska gemenskapens största budget och den del som är mest märkbar för medborgarna. Sammanhållningspolitiken har gett EU ett anseende som demonstrerar dess sammankopplingar och solidaritet. Ingen annan del av världen har genererat så mycket inbördes sammanhållning. Sammanhållning är också åter ett centralt mål i det nya Lissabonfördraget. Man lägger också till en tredje komponent i det, nämligen territoriell sammanhållning.

Exceptionella situationer kräver nya svar. Finanskrisen, hårdare konkurrens till följd av globaliseringen, klimatkrisen och misslyckandet med att än så länge uppfylla Lissabonmålen kräver en mer integrerad strategi tillsammans med en förstärkning av och en förbättrad kraft inom regionalpolitiken. Vi hanterar dessa frågor i denna grönbok. Denna grönbok är inte på något sätt de vanliga rutinerna, utan här uppmanar man till bättre styrelsesätt och territoriell sammanhållning, även med kritik av utveckling där vissa regioner siktar

högt och det görs framsteg i storstadsområden, medan andra regioner lämnas på efterkälken. Detta är inte det EU som parlamentet förväntar sig. I dagens gemensamma debatt har vi därför slagit in på kursen mot perioden efter 2013, efter granskningen av lagstiftningen som vi kommer att inleda nästa valperiod med, efter valet.

Jag ska kort gå igenom de viktigaste punkterna i denna debatt och för territoriell sammanhållning. År 2005 fastställde Ambroise Guellec parlamentets önskemål i sitt betänkande. Den nya territoriella dimensionen är nu fastställd som ett permanent mål enligt artiklarna 13 och 174 i det nya Lissabonfördraget. Som jag sa, det är ett uttryckligt bestridande av ett asymmetriskt EU, där några regioner utvidgas i full fart, medan landsbygden lämnas på efterkälken. Det handlar om den samtidiga enigheten och mångfalden i expertcentrum eller *pôles d'excellence* samt andra regioners och platsers särskilda ställning med deras egna kvaliteter och mångformighet. Territoriell sammanhållning kompletterar också den befintliga politiken för ekonomisk och social sammanhållning. Det är ett integrerat begrepp. Det ger insikt i effekterna av en sektorsbaserad gemenskap och decentraliserad verksamhet som forskning och utbildning, den gemensamma jordbrukspolitikerna, trafik och transport, arbetssituationen och oförenliga klimatförändringar.

Samrådet under de senaste sex månaderna förefaller tyda på att man i stor enighet har samtyckt till begreppet territoriell sammanhållning, vilket är välkommet. Begreppet innefattar koncentration och samtidigt sammanbindning och samarbete, och det är ett begrepp som vi skulle vilja utveckla närmare under den kommande perioden.

Constanze Angela Krehl, föredragande. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Sammanhållningspolitiken är viktig för EU. Den är ett uttryck för solidaritet. Men det är inte bara de som förmodligen är svagare i vårt samhälle som behöver sammanhållningspolitiken. Alla våra medborgare behöver en solidarisk politisk och europeisk integrering. Detta gör saker så mycket svårare när man inte utnyttjar strukturfonderna i regionerna, av vilka vi har över 260 stycken i Europeiska unionen. Detta är inte för att ingen hjälp behövs, utan för att hindren för att få medlen är alltför svåra att få bukt med. Vissa av dessa hinder är inhemska. Det är naturligtvis ett viktigt grundkrav att bestämmelser iakttas och att kontroller införs för att se till att de pengar som tillhandahålls av europeiska skattebetalare används korrekt. Men detta får inte resultera i att ansökningsblanketter och förklaringar om hur finansieringarna kan erhållas blir så omständliga och obehagliga att man behöver en doktorsexamen för att förstå dem.

I mitt betänkande uppmanar jag därför till särskilda åtgärder för att minska mängden byråkrati på EU-nivå, eftersom vi ansvarar för detta. Kontrollsystemet bör till exempel förenklas, den administrativa bördan för projekten bör minskas och storleken på projekten bör modifieras. Dessutom bör projektmetoderna förenklas, klargöras och påskyndas samt göras mer resultatorienterade. Jag är emellertid övertygad om att något också skulle kunna göras i detta avseende på nationell och regional nivå.

Den andra delen av mitt betänkande berör bästa praxis inom ramen för sammanhållningspolitiken. Vi får inte återuppfinna hjulet, eftersom det varken skulle vara effektivt eller förståndigt. Vi måste därför finna ett system så att de projekt som utgör goda exempel görs tillgängliga för att användas av andra. Eftersom det genomförs tiotusentals projekt inom sammanhållningspolitiken per år är knepet att fastställa, välja ut och tillhandahålla information om föredömliga projekt i regionerna. Enligt min mening har kommissionen redan fått en bra start på detta område, med initiativet RegioStars till exempel, men detta måste utvecklas ytterligare.

I betänkandet föreslås urvalskriterier för dessa projekt på några av det som jag anser vara nyckelområden. Nyckelområdena omfattar forskning och utveckling, skapandet av högkvalitativa arbetstillfällen, stöd till små och medelstora företag, klimatprojekt, integrerad urban utveckling och utveckling av projekt för offentligt-privata partnerskap, för att bara nämna några. Kriterier för att välja ut projekt med bästa metod skulle till exempel kunna vara projektens kvalitet och hållbarhet, drivkraften för regionerna och EU, effektivt resursutnyttjande, och naturligtvis överförbarhet till andra regioner.

Man kan hitta bra exempel överallt. I bilagan till betänkandet har jag förtecknat några projekt som jag har fått information om till följd av det grundläggande arbete som gjorts i regionerna. De kommer från alla medlemsstater. Jag skulle vilja nämna några av dem här: ett spetsforskningscentrum för miljöteknik i Slovenien, Mobilitätszentrale Burgenland i Österrike, "Brainhunt" i Estland, den nya byggnaden för Fraunhofer Institut für Zelltherapie und Immunologie i Tyskland, forskarcentrumet i Granada i Spanien och utvecklingen av problemdistrikt i östra Leipzig i Tyskland.

Slutligen skulle jag, som föredragande och samordnare för min grupp, vilja framföra ett mycket varmt tack till mina kolleger för deras samarbete, inte bara när det gäller detta betänkande, utan också under de senaste

fem åren. Jag skulle också vilja tacka kommissionen, utskottet för regional utveckling och alla berörda medarbetare för deras samarbete. Jag hoppas att vi kan fortsätta vårt samarbete på detta sätt i framtiden.

(Applåder)

Oldřich Vlasák, föredragande. – (CS) Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle kort vilja presentera betänkandet om den urbana dimensionen av sammanhållningspolitiken. Det är ett betänkande där alternativ och städers deltagande i förvaltning och användning av EU:s pengar under den löpande programperioden undersöks. Det är ett betänkande som samtidigt ger vägledning och inspiration om hur man ska anpassa bestämmelserna för strukturfonderna så att de bättre ska passa behoven i de europeiska städerna och metropolerna. Vid utarbetandet av betänkandet har jag inte bara förlitat mig på vetenskapliga studier och expertutlåtanden från intressegrupper som Europeiska samarbetsorganisationen för kommunala och regionala myndigheter och Eurocities, utan framför allt på den direkta erfarenheten hos och uttalanden från borgmästare, kommunfullmäktige, stadshustjänstemän, projektledare och alla andra som hanterar europeiska fonder. Ett av de inspirerande möten som gav oss tillfälle att gemensamt diskutera den urbana dimensionen var ett evenemang med titeln *European Urban Day* [europeisk stadsdag], som jag organiserade tillsammans med partner i början av februari i Prag inom ramen för det tjeckiska ordförandeskapet för EU. Jag skulle här åter vilja tacka kommissionsledamot Danuta Hübner, Hannes Swoboda samt mina kolleger Jan Olbrycht, Jean Marie Beaupuy och Gisela Kallenbach för deras deltagande och aktiva angreppssätt.

Det är logiskt att vår uppmärksamhet inriktas på städer. Städerna är hem för 80 procent av EU:s omkring 500 miljoner invånare. Det är i städerna som merparten av arbetstillfällena, företag och utbildningscenter ligger. Städerna genererar mer än 70 procent av EU:s moms. Städerna utgör därför en klar drivkraft för hela EU:s ekonomiska tillväxt, något som gör dem desto viktigare i en kristid. Men många städer står inför en rad allvarliga problem. Städer och stadsområden kräver därför särskild uppmärksamhet inom ramen för sammanhållningspolitiken.

Jag skulle vilja framhäva två huvudidéer från texten i betänkandet. Den första är frågan om vidaredelegering, som innebär att kontrollen över EU:s resurser överförs till städerna. Även om det enligt europeisk lagstiftning redan är möjligt att vidaredelegera resurser till städer, så att de kan fördela dem när de upprättar integrerade utvecklingsplaner, har medlemsstaterna bara utnyttjat detta alternativ marginellt. Ett av de främsta målen i betänkandet är att stödja städernas roll i sammanhållningsprocessen. Vi måste sluta se städer som enbart slutliga mottagare och i stället se dem som enheter som administrerar territorier. Precis som regioner och nationella civillförvaltningsorgan sköter sina egna budgetar, måste städerna få större ansvar på området strukturstöd för programplanering och fördelning av strukturfonder. Den urbana dimensionen måste bli obligatorisk.

Den andra grundläggande idén är att till fullo utnyttja finansieringsinstrumentet Jessicas potential. Sammanhållningspolitiken har hittills uteslutande baserats på ett bidragssystem, eller med andra ord medel som inte behöver återbetalas. De organisationer och enskilda som utarbetar projekt är därför vana vid en situation där de mottar europeiska medel och nationella budgetresurser öronmärkta för en samfinansiering "utan kostnad". Prioriteringen är ofta utnyttjandet i sig, i stället för en effektiv investering eller en utveckling av tillgängliga resurser. Därför leder subventionsprincipen ibland till en situation där en del av strukturstöder inte användas effektivt. Under den löpande programperioden har vi sett Jessica genomföras för att skapa utrymme för en systematisk ändring av sammanhållningspolitiken. Men faktum är att en liten del av utrymmet har utnyttjats. Detta måste ändras under nästa programperiod. Den europeiska politiken borde utnyttja alternativ som hör samman med finansieringstekniska åtgärder som flexibla fonder mycket bättre. Detta var allt jag hade att säga nu. Jag skulle vilja tacka alla som hjälpte mig i utarbetandet av detta betänkande.

Wojciech Roszkowski, föredragande. – (PL) Fru talman! Reformen av Europeiska unionens strukturpolitik för perioden 2007–2013 har medfört ändringar av fondernas struktur och stödets fördelningsgrund. En viktig förändring var upprättandet av en ny europeisk jordbruksfond för landsbygdsutveckling som är kopplad till den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). Budgetramen för perioden 2000–2006 förband finansieringen av landsbygdsutvecklingen med strukturfonderna och sammanhållningspolitiken samtidigt som den separerades från GJP-finansieringen. Inom ramen för den nya budgetramen för perioden 2007–2013 har den i stället blivit en del av det stöd som hör samman med GJP. Till följd av dessa ändringar har dock frågan uppstått om denna separation i själva verket har lett till en mer effektiv användning av de tillgängliga medlen.

Att förbinda den gemensamma jordbrukspolitiken och stödet till landsbygdsutvecklingen är bara en förenkling av budgetarrangemangen till det yttre. I verkligheten innebär det att en finansiering av annat än jordbruk

separeras från räckvidden i sammanhållningspolitiken och därmed antingen leder till att vissa mål fördubblas eller att de förbises på båda områdena. Det finns en risk att den finansiering som finns tillgänglig enligt regionalpolitiken i stor utsträckning kommer att användas för att gynna den ekonomiska konkurrenskraften i större tätortsområden eller i de mest dynamiska regionerna, medan EJFLU:s resurser kommer att inriktas på att förbättra andra områden än jordbruk och på att förbättra konkurrenskraften inom jordbruket. I detta läge skulle stöd till annan verksamhet än jordbruk och utvecklingen av små och medelstora företag på landsbygden hamna mellan de båda fonderna och inte omfattas av någon av dem.

Det skulle även kunna bli brist på medel för att garantera grundläggande offentliga tjänster och investeringar i infrastruktur på landsbygden, vilka Sammanhållningsfonden också är avsedd att bidra till. I detta sammanhang blir det särskilt viktigt att ta fram en öppen och långsiktig strategi för landsbygdsutveckling och anpassa stödet från de olika tillgängliga källorna till dessa prioriteringar och mål. Att koppla den andra pelaren till sammanhållningspolitiska åtgärder skulle dock kräva en nära samordning av åtgärder på nationell nivå.

Man måste fortfarande med noggrannhet definiera vad som utgör ett landsbygdsområde. Traditionellt sett har landsbygdsområden kunnat skiljas från stadsområden genom deras lägre befolkningstäthet, annorlunda sysselsättningsstruktur, lägre inkomstnivå och sämre tillgång till allmänna vägar. Ur ett territoriellt sammanhållningsperspektiv som, jag upprepar, inte heller har definierats ordentligt bör lägre befolkningstäthet inte vara en avgörande faktor.

Ett av EU:s utvecklingsmål är att modernisera den sociala strukturen, bland annat sysselsättningsstrukturer. Den territoriella sammanhållningen kan därför ökas genom att man harmoniserar sysselsättningsstrukturerna på landsbygden och i städerna. Inkomstnivån och tillgången till allmännyttiga tjänster kvarstår därför som de största utmaningarna för den territoriella sammanhållningen, och det effektivaste sättet att ta itu med dem är att ge stöd till annat än jordbruksverksamhet i landsbygdsområden. Åtgärder för landsbygdsutveckling bör dock inte tära på resurser som är avsedda för direktstöd till jordbruket.

Svårigheten med att genomföra landsbygdsutveckling härrör från att sektorspolitik och territoriell sammanhållningspolitik överlappar varandra, liksom de ekonomiska och sociala dimensionerna, och därför har tidigare verksamhet inriktats på en ansvarsfördelning snarare än att skapa samverkan. Syftet med samordningen borde dock vara att uppnå synergieffekter när det gäller användningen av medlen. I de enskilda medlemsstaterna finns det många samordningsmodeller för denna verksamhet, och det är för närvarande svårt att hävda att ett visst lands lösning skulle fungera som en modell för andra länder. Den politiska viljan tycks emellertid ha större betydelse för framgången än något organisatoriskt arrangemang. En gynnsam lösning kunde därför vara att tillämpa den öppna samordningsmetoden på unionsnivå för denna del av samarbetet.

Det bör dock understrykas att åtgärder för landsbygdsutveckling har ett stort inflytande på den territoriella sammanhållningen. Av denna anledning ter det sig inte motiverat att separera uppgifterna för landsbygdsutveckling från sammanhållningspolitiken och den regionala utvecklingspolitiken. Dessa politikområden har bättre förutsättningar än den gemensamma jordbrukspolitiken att komma till rätta med problem som rör landsbygdsutvecklingen utanför jordbruket, till exempel omskolning av människor för arbete i andra, mer produktiva delar av ekonomin. Likväl går det bara att inordna åtgärderna för landsbygdsutveckling i sammanhållningspolitiken och den regionala utvecklingspolitiken om landsbygdsutvecklingen får tillräcklig finansiering.

Miroslav Mikolášik, föredragande. – (EN) Fru talman! Innan vi inleder debatten om betänkandet om genomförandet av strukturfondsförordningen 2007–2013, vill jag ta tillfället i akt och tacka kommissionen för det konkreta meddelandet och faktabladet om varje land som en stabil grund att arbeta på. Jag skulle särskilt vilja tacka de som arbetade med mig med betänkandet, särskilt vår rådgivare från PPE-DE-gruppen, Madalina Stoian, och Christian Chopin från vårt utskottssekretariat, vilka båda ägnade många timmar åt detta betänkande.

Låt mig kort sammanfatta utarbetandet av detta betänkande, som, med bara ett fåtal kompromisser, fick fullständigt stöd från utskottet för regional utveckling så sent som förra månaden. Som ni kanske redan känner till är syftet med detta betänkande att visa hur medlemsstaterna tolkade och följde gemenskapens strategiska riktlinjer för sammanhållning från 2006 vid sin utformning av de 27 nationella strategiska referensramarna och de 429 verksamhetsprogrammen, som ska vara anpassade till deras specifika begränsningar och förutsättningar.

Jag har därför beslutat att basera detta betänkande på tre huvuddokument: för det första kommissionens meddelande, för det andra de 27 faktabladerna om medlemsstaterna som kommissionen tillhandahållit och för det tredje rådets beslut från 2006 om gemenskapens strategiska riktlinjer för sammanhållningen, som är en vägledande ram för medlemsstaterna vid utarbetandet av de nationella strategiska referensramarna och verksamhetsprogrammen för perioden 2007–2013.

De tre ledande prioriteringarna som tydligt fastställdes av det tidigare nämnda rådsbeslutet är följande: för det första att göra EU och dess regioner till mer attraktiva platser för investering och arbete. Den andra prioriteringen är att öka tillväxten genom kunskap och nytänkande. Den tredje prioriteringen är att locka till sig människor för sysselsättning eller entreprenörsverksamhet för att skapa fler och bättre arbetstillfällen.

Innan jag delar med mig av det som jag iakttog under mitt arbete med detta betänkande är det viktigt att understryka att dess räckvidd delvis begränsas av att verksamhetsprogrammen godkändes så sent som i juni 2008, och det kommer att ta minst ett år innan man kan bedöma några verkliga framsteg när det gäller deras genomförande. Trots detta kan jag redan fastställa att alla medlemsstater har efterlevt de allmänna prioriteringarna, med specifika egenarter som införts genom deras ekonomiska och territoriella utveckling.

Det är också viktigt att notera att de kan drabbas av vissa ändringar när det gäller den ökade inriktningen på investeringar på områden med omedelbar tillväxtpotential och aktualitet mot bakgrund av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, gemenskapens svar på den globala finanskrisen och den pågående ekonomiska nedgången. Med andra ord är det viktigt att komma ihåg att var och en av medlemsstaterna, och ännu mer så regionerna, har olika behov som beror på deras geografiska belägenhet samt deras ekonomiska och institutionella utveckling. De resulterande skraddarsydda nationella sammanhållningsstrategierna inom ramen för verksamhetsprogrammet varierar därför obestridligen i hög grad efter dessa behov.

Det är bekant att medlemsstaterna genom de allmänna bestämmelserna i Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden var skyldiga att öronmärka 60 procent av de totala utgifterna för konvergensmålet och 75 procent för det regionala konkurrenskrafts- och sysselsättningsmålet. Det gläder mig dock att se att de ansträngningar som de nationella myndigheterna har gjort för att se till att det genomsnittliga utgiftsanslaget för att uppnå målen i Lissabonstrategin utgör 65 procent – mer än de tillgängliga medlen i konvergensregionerna – och 82 procent när det gäller regional konkurrenskraft och sysselsättningsregioner, som också är mer än det som krävdes i början.

Jag ser att min tid är slut. Jag hade förberett mycket mer. Jag kommer att tala färdigt i slutet av denna debatt.

Zsolt László Becsey, föredragande. – (HU) Efter flera bordläggningar har vi äntligen nått en stor dag. Jag vill uttrycka min tacksamhet mot att kommissionen tog upp ämnet mikrokredit i en separat rapport i november 2007, även om det också stämmer att parlamentet redan den sommaren hade begärt att vi skulle arbeta med detta ämne. Jag uppskattar också att denna debatt samordnas av den ledamot av kommissionen som ansvarar för sammanhållning, för som vi vet diskuterades det tidigare att kommissionsledamoten för finansiella frågor skulle samordna detta. Men målet är att gemenskapens verktyg verkligen ska återspegla perspektiven när det gäller sammanhållning.

Jag beklagar dock att kommissionens underlag inte utvidgades till lagstiftande uppgifter eller omfattade lagstiftningsförslag. Av denna anledning återopade man i betänkande från utskottet för ekonomi och valutafrågor starkast möjliga åtgärder, nämligen artikel 39, och bad att konkreta rättsliga åtgärder eller organisatoriska och finansiella åtgärder skulle vidtas av kommissionen på fem olika områden.

Jag skulle vilja utnyttja detta tillfälle för att uttrycka min tacksamhet gentemot min skuggföredragande, Mia De Vits, min kollega, Mariela Velichkova Baeva, och Ambruster från sekretariatet för deras entusiastiska arbete.

Varför är mikrokrediter viktiga? Å ena sidan skulle vi vilja inbegripa medlemsstaternas förpliktelser i det nationella åtgärdsprogrammet från Lissabon i syfte att regelbundet rapportera om framstegen på detta område. Bara det som är obligatoriskt ger resultat.

Å andra sidan, och detta är den största förtjänsten med kommissionsledamotens strategi, vill vi innefatta nya sociala segment på området ekonomisk verksamhet. I detta syfte måste vi lansera en kreditform som hjälper människor med blygsamma färdigheter, som saknar den kompletterande täckning eller fastigheter som krävs för få en traditionell kredit för småföretag, att komma in på arbetsmarknaden. Att innefatta dessa nya segment på arbetsmarknaden kommer att vara nödvändigt för hållbar utveckling och för att nå den rättmätiga sysselsättningsgraden på 70 procent.

Men hur borde vi närma oss dessa samhällsskikt? Å ena sidan, som också nämns i mitt betänkande, måste vi gå längre än tendensen att betrakta dem som befinner sig i svårigheter som en enda grupp. Vi måste definiera missgynnade grupper mer precist: dessa innefattar invandrare i västländer, romer i de östra områdena, människor som lever på landsbygden eller i läger och, i allmänhet, kvinnor.

Ändå kan dessa människor inte nås på det beprövade sättet, direkt genom de traditionella nätverken av handelsbanker, eftersom dessa målgrupper är misstänksamma mot ovannämnda instrument, och de kan som redan nämnts inte komma in på den fria marknaden. Därför måste lån göras i mindre kretsar, inspirerat av det asiatiska exemplet som överförts till Europa, efter att man har vunnit deras förtroende, genom att bygga krediten mer på tillit än på säkerhet. Den mellanliggande organisationen spelar naturligtvis en viktig roll i detta system, och denna organisation måste kunna fortsätta denna verksamhet, även om den inte innehar en banklicens. Vi har lyckats med detta i vissa medlemsstater, men det är ännu inte fallet överallt, och därför måste vi engagera organisationer som inte är banker, däribland finansinstitut som står befolkningen nära och utanför värdepapperiseringsmarknaden.

Frågan om ett räntetak har dykt upp, och vi anser att även om det är dyrt med krediter är det viktigaste beaktandet trots allt ett stadigt likviditetsflöde för de som använder systemet. Av denna anledning stöder jag inte införandet av ett räntetak. Här måste vi skilja mellan konsumentkredit och mikrokredit, för de två får inte blandas ihop.

Det är också viktigt att skapa incitament på nationell nivå, så att människor vill bli mikroföretagare med hjälp av mikrokredit i stället för att inkassera arbetslöshetsunderstöd. Vi måste visa solidaritet i kampen mot terrorism och i kampen mot penningtvätt också, för det är just med hjälp av ett mentorsystem som vi på något sätt kan överkomma problemen med avsaknaden av en permanent adress eller ett bankkonto, och avsaknaden av ett startkapital.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! För det första skulle jag av hela mitt hjärta vilja tacka Lambert van Nistelrooij, Constanze Krehl, Oldřich Vlasák, Wojciech Roszkowski, Miroslav Mikolášik och Zsolt László Becsey för den möjlighet de har gett oss att föra denna diskussion i dag. Det är en diskussion som utan tvivel kommer att bidra till debatten om den framtida sammanhållningspolitiken.

Vi är mitt i debatten, som ni vet, och era betänkanden innehåller många särskilda rekommendationer som jag kommer att uppfatta som viktiga inlägg i denna debatt om den framtida sammanhållningspolitiken, samtidigt som de också innehåller många viktiga budskap som skär rakt igenom alla betänkanden.

Det första är att sammanhållningspolitiken är och bör förbli en central pelare för att uppnå Europeiska unionens utvecklingsmål. Detta åtagande kommer att förbli ännu mer relevant under perioden efter krisen, när skapandet av "miljövänliga" arbetstillfällen kommer att bli den europeiska vägen till hållbar sysselsättning.

Det finns också ett annat tydligt budskap i alla betänkanden, att sammanhållningspolitiken bör täcka hela det europeiska territoriet, samtidigt som sammanhållningspolitikens fokus tydligt bör innebära ett fortsatt stöd till återhämtningsprocessen för de fattigaste. Jag delar er ståndpunkt att det är viktigt att tillhandahålla europeiska offentliga tjänster i alla regioner. Krisen gör detta budskap ännu mer relevant. Många regioner söker i dessa dagar efter nya sätt att anpassa sig till snabba globala förändringar och undvika risken att hamna på efterkälken. Genom att mobilisera underutnyttjade resurser och utnyttja jämförbara fördelar är syftet med sammanhållningspolitiken att se till att alla europeiska regioner, oavsett om de har halkat efter eller inte, bidrar till en övergripande ekonomisk tillväxt och förändring samt skapandet av hållbara arbetstillfällen, och att alla medborgare kan gynnas av den inre marknaden.

Vi delar också övertygelsen att geografin spelar en roll inom EU, och detta är en av huvudorsakerna till att vi satte i gång med arbetet med grönboken om territoriell sammanhållning. Det gläder mig verkligen att ni uppfattar territoriell sammanhållning på ett sätt som ligger mig varmt om hjärtat, det vill säga att territoriell sammanhållning först och främst handlar om att mobilisera alla de olika territoriernas utvecklingspotential. Regionalpolitik är en utvecklingspolitik som hjälper medborgare och företagare att frigöra de inneboende möjligheterna på de platser där de lever och arbetar.

Jag instämmer med er när det gäller behovet att förbättra samverkan och samordning mellan all europeisk och nationell politik och den territoriella påverkan. Här ska utmaningen för territoriell sammanhållning beaktas öppet då politik utarbetas, och inte ses som ett redskap för att reparera skadan när den redan är skedd. Detta innebär bland annat att vi måste investera mer i att förbinda eftersläpande regioner med de mer välmående regionerna.

Ert budskap är också tydligt när det gäller behovet att stärka förbindelsen mellan storstad och landsbygd. Inför den aktuella splittringen av medel innebär det också att vi måste få bättre förståelse för hur vi ska effektivisera reglerna och förfarandena för alla fonder när det gäller åtaganden som avser stödberättigande utgifter, förvaltning, övervakning, rapportering och finansiell förvaltning.

Det finns ett behov av mer flexibla beskrivningar av de territorier där de sammanhållningspolitiska programmen utformas och genomförs. Vi måste med andra ord inrikta politiken mot funktionsområden. Ibland måste vi till exempel granska städerna på insidan på grannskapsnivå, och ibland se bortom stadsgränserna, på storstadnivå.

Denna funktionella eller flexibla geografi hejdar sig inte vid gränserna, och samarbete över nationella gränser ger helt klart europeiskt mervärde och är viktigt för medborgarna. Det finns fortfarande hinder på den europeiska inre marknaden och en omfattande outnyttjad potential när det gäller gränsöverskridande arbetsmarknader och transnationella kluster. Östersjöstrategin, som nu är under utveckling, är ett bra exempel på det som vi menar med ett funktionsområde. Jag ser detta som ett testfall för territoriell sammanhållning, som sedan skulle kunna utvidgas till andra makroregioner. Detta är under utarbetande.

I samtliga betänkanden understryks behovet av en sammanhållningspolitik som ska bemöta de nya utmaningarna som demografi, energi, klimat och globalisering. Alla europeiska regioner kommer att påverkas av dessa nya utmaningar, men deras inverkan kommer att variera i hög grad runtom i EU, något som ofta kommer att resultera i förlust av konkurrenskraft, sysselsättning och social sammanhållning. Detta kan stärka befintliga olikheter och skapa nya, men dessa utmaningar kan också omvandlas till möjligheter. För att uppnå detta måste vi fortsätta att framhålla sammanhållningspolitisk investering i forskning och utveckling samt nyskapande när det gäller att utveckla en kunskapsbaserad ekonomi, främja företagande och tjänster inom företagsstöd. Detta är nyckelfaktorer för att stimulera den hållbara konkurrenskraften i den europeiska ekonomin och för att skapa hållbara arbetstillfällen och tillväxt. De ligger i kärnan av sammanhållningspolitiken och har en stark territoriell dimension, något som kräver skraddarsydd lösningar och politiskt stöd.

För att effektivisera förvaltningen av de sammanhållningspolitiska programmen – och detta är vårt gemensamma intresse – finns det ett behov av att stärka det interregionala utbytet av erfarenheter och god praxis. Gott styre måste snabbt spridas inom EU. Detta kan också bidra till att övervinna svårigheter genom att sammanhållningsprogram genomförs. Jag delar er åsikt att vi måste fortsätta att reformera genomförandet av politiken.

Ni uppmanar till att främja den ansträngning som ägnats åt så kallade "finansieringslösningar" som ett medel för att utnyttja potentialen inom den privata sektorn. Som ni mycket väl känner till har vi, i ett viktigt kulturskifte, beslutat att komplettera en traditionell markbaserad strategi med nya redskap.

Ert stöd till vårt mikrokreditinitiativ är goda nyheter, och jag tackar er varmt för detta. Jag är övertygad om att utvecklingen av mikrokreditsystem är avgörande för en hållbar utveckling och konkurrenskraft i europeiska regioner och städer. Det kräver att åtgärder vidtas på alla nivåer. Vi kommer att se över hur detta instrument kan stärkas i framtiden.

Ni uppmanar också till att stärka de grundläggande principerna i sammanhållningspolitiken, såsom partnerskap, flernivåstyre och öppenhet, och jag stöder denna uppmaning till fullo. Genom att grunda sig på lokal kunskap, engagera alla de berörda aktörerna på ort och ställe och förbättra synligheten för den europeiska sammanhållningspolitiken kommer vi med säkerhet att förbättra effekten och kvaliteten när det gäller investeringar i den europeiska sammanhållningen.

Jag vill åter tacka er för era oavbrutna ansträngningar att göra sammanhållningspolitiken mer effektiv i framtiden.

Gary Titley, föredragande för yttrandet från budgetutskottet. – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja koncentrera mig på frågan om mikrokrediter, som budgetutskottet till fullo stöder, eftersom detta kommer att hjälpa människor som saknar tillgång till normala finansieringskällor – den typ av människor som behöver hjälp i den nuvarande situationen. Vi välkomnar också kommissionens initiativ Jasmine.

Men det finns vissa överväganden som vi vill framhålla. För det första bör enbart medel användas i de fall där andra källor inte är lämpliga, antingen på grund av hög risk eller låg lönsamhet. För det andra måste de också användas för att införa privat finansiering. För det tredje skulle vi, på grund av olika strategier från olika medlemsstater, vilja se om det är möjligt att ha en EU-ram för mikrofinansieringsinstitut som inte är

banker. Vi skulle också vilja se över huruvida räntetak, som används i vissa länder, är lämpliga under dessa omständigheter.

På längre sikt skulle vi vilja gå längre än att använda strukturfonder för detta viktiga initiativ, eftersom vissa av de människor som behöver hjälp inte befinner sig i de områden som får stöd från strukturfonderna.

Nathalie Griesbeck, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet*. – (FR) Fru talman, fru Hübner! I dag granskar vi fem mycket viktiga dokument om sammanhållningspolitik, och jag skulle vilja påminna er om att de nu har blivit huvudposten i vår budget. På detta sätt sänder vi naturligtvis redan en kraftfull signal till de framtida förnyade institutionerna: till parlamentet givetvis, men även till kommissionen.

Det säger sig självt att sammanhållningsredskap, och framför allt fonderna, måste utgöra ett verkligt europeiskt mervärde för våra medborgare, men i dag, mot bakgrund av den allvarliga kris som drabbat EU, måste de vara mer tillgängliga och anpassningsbara för storstadsförhållanden i synnerhet. Jag välkomnar särskilt det arbete som har gjorts när det gäller planen för bostadsstöd, eftersom bostäder är medborgarnas näst viktigaste prioritering, efter sysselsättning.

Det handlar faktiskt inte alltid om pengar, eftersom fonderna finns där, men om det som jag kanske skulle kunna kalla en "strukturell" långsam takt – ibland när det gäller statlig förvaltning, ibland administrativ tröghet och ibland i båda fallen dessvärre – som hamnar i vägen för den inverkan som vi alltid talar om, vilken är grundläggande för våra regioner och medborgare. I värsta fall skulle detta till och med kunna uppfattas som kontraproduktivt.

Som ständig föredragande för strukturfonderna inom budgetutskottet skulle jag nu, i den aktuella krisen, vilja insistera mer än någonsin på att vi bör förenkla, förtydliga och ge äkta politiskt innehåll till dessa EU-medel.

Atanas Papanizov, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (BG) Fru talman! Som föredragande för utskottet för industrifrågor, forskning och energi om genomförandet av strukturfondsförordningen skulle jag vilja tacka Miroslav Mikolášik för att han i sitt betänkande har övervägt grundslutsatserna och de förslag som utskottet för industrifrågor, forskning och energi lagt fram.

För det första berör detta medlemsstaternas ansträngningar att ingående förbinda användningen av fonderna med Lissabonstrategin. Det framhävs också samtidigt att de resurser som anslagits till energi är oerhört olämpliga, särskilt när det gäller anslag till förnybara energikällor.

Vi uppmanar Europeiska kommissionen att åter öka det anslag som öronmärkts för att förbättra energieffektiviteten i bostäder från 3 till minst 5 procent.

Samtidigt återspeglas inte vårt förslag om projekt för att avskilja koldioxid i betänkandet, även om medlemsstaterna i förra veckan enades om att stödja tolv projekt i sju länder, till ett värde av 1,05 miljarder euro.

Detta är inte alls tillräckligt för att lösa problemen i alla de medlemsstater som är intresserade av att säkerställa anslag före 2012 i syfte att genomföra dessa projekt. Det är av denna anledning som jag uppmanar till att denna fråga ska beaktas av kommissionen i dess sökande efter anslag, däribland användningen av medel från Europeiska investeringsbanken.

Neena Gill, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (EN) Fru talman! Små företag spelar en grundläggande roll när det gäller att skapa sammanhållning i EU, och utvidgandet av mikrokrediter kommer att gynna de små och medelstora företagens ekonomiska återhämtning.

Utskottet för rättsliga frågor erkänner att bolagsetablering kan vara en process som får en att tappa modet. EU måste göra mer genom att tillhandahålla ordentliga juridiska rekommendationer när det gäller att etablera företag. Ett sätt att göra detta skulle vara att upprätta ett europeiskt nätverk av jurister som är beredda att ge råd om nyetablering av mikroföretag, till att börja med kostnadsfritt. Det krävs brådskande insatser för att ta itu med den administrativa bördan för mikroföretag och göra mikrofinansinstitut så tillgängliga som möjligt.

Vi behöver denna typ av lagstiftning mer än någonsin, men lagstiftning i sig räcker inte. Kommissionen måste se till att detta omvandlas till faktiska åtgärder som omedelbart kan kännas av på grundnivå, eftersom detta betänkande inte bara handlar om företagande: mikrokrediter ger också social sammanhållning, och det uppmanar människor att ta ansvar för sina liv och sin potential. Jag vill gratulera alla föredragandena.

Zita Pleštinšká, föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (SK) Jag skulle vilja börja med att tacka min kollega Miroslav Mikolášik, som i punkterna 12, 16, 17, 18 och 23 i sitt betänkande har införlivat punkterna från mitt yttrande, vilka jag utarbetade för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Dessa punkter bygger på min egen erfarenhet som ledamot av kommunfullmäktige i staden Chmelnice och på förslag från frivilligorganisationer, och jag anser att de är nyckeln till ett mer effektivt och öppet utnyttjande av anslag från EU:s fonder.

Jag är fast övertygad om att programperioden 2007-2013 inte kommer att bli framgångsrik om medlemsstaterna inte tar bort de överdrivna administrativa hinder som gör att frivilligorganisationer avhåller sig från att begära finansiering för projekt, särskilt de som inriktas på att stödja kvinnor i svåra ekonomiska omständigheter, invandrarkvinnor, kvinnor från etniska minoriteter, kvinnor med funktionshinder och kvinnor som är offer för våldtäkt eller tortyr.

Jag skulle åter vilja uppmana medlemsstaterna, och särskilt de stater som anslöt sig till Europeiska unionen efter den 1 maj 2004, att undvika överdrivna förseningar när det gäller ersättningar av kostnader för slutförda projekt, eftersom den insolvens som orsakas av sådant beteende ofta hindrar mottagare, särskilt lokala myndigheter och frivilligorganisationer, från att fortsätta med annan verksamhet inom deras verksamhetsområde.

Den ekonomiska krisen påverkar till och med utnyttjande av pengar från EU-fonder. Den aktuella metoden för att finansiera projekt är särskilt olämplig för lokala myndigheter, som inte har någon möjlighet att få finansiering för projekt. Det är därför av avgörande vikt att diskutera och vidta åtgärder för att förenkla finansieringssystemet. De som företräder lokala myndigheter i mitt eget land, Slovakien, vidhåller att om den gällande lagstiftningen inte ändras kommer de att utnyttja mycket mindre pengar från de europeiska strukturfonderna än tidigare. Avsaknaden av effektivt, enkelt och rättframt stöd till små lokala myndigheter är en mycket allvarlig fråga, och jag anser därför att detta betänkande kommer att bidra till utnyttjandet av strukturfonderna.

Emmanouil Angelakas, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Alla de sex betänkanden som vi debatterar är viktiga eftersom de återspeglar den aktuella situationen för regionalpolitiken och beskriver modeller och prioriteringar för perioden efter 2013.

Jag vill gratulera alla föredragande till deras arbete. Jag skulle särskilt vilja kommentera betänkandet av Constanze Krehl om bästa praxis inom regionalpolitiken, för vilket jag var föredragande för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, och betona min kollegas mycket goda arbete.

I detta betänkande framställs de grundläggande hindren mot en korrekt användning av strukturfonderna och hur de kan övervinnas genom att använda en rad kriterier för att klassificera vissa projekt eller åtgärder som bästa praxis och genom att hänvisa till bristen på en gemensamt accepterad definition av bästa praxis.

När jag talar om bästa praxis anser jag att det är oerhört viktigt att följande ändringsförslag införlivas i betänkandet:

- Behovet att stärka små och medelstora företag och förbinda regionalpolitik med näringsliv och vetenskap.
- Åtgärder för att behålla befolkningen, särskilt den unga generationen, i deras regioner och tillhandahålla omsorg för arbetande föräldrar.
- En smidig integrering av invandrare.

Samtidigt måste vi ta hänsyn till följande när vi talar om bästa praxis inom regionalpolitik:

- För det första förekomsten av geografiska och demografiska särdrag i regioner.
- För det andra bristen på enhetlighet när det gäller regionala organisationsmodeller i medlemsstaterna.
- För det tredje behovet att dela upp kriteriet om bästa praxis i obligatoriska och frivilliga kriterier.
- För det fjärde behovet att ta hänsyn till framgångsrika metoder som redan tillämpas, så att de kan definieras som bästa praxis.

Två ord om Lambert van Nistelroojs betänkande om grönboken, för att betona det goda arbete som han har gjort och påpeka att föredraganden med rätta betonar behovet av offentligt samråd, så att vi kan finna en gemensamt accepterad definition av territoriell sammanhållning samt behovet att närma sig områden

med särskilda särdrag på ett sätt där territoriell sammanhållning också täcker dessa områden på bästa möjliga sätt.

Iratxe García Pérez, för PSE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag vill börja med att tacka de olika föredragandena för deras arbete, särskilt Constanze Krehl och Lambert van Nistelrooij. De lyckades skapa en bred enighet inom våra utskott. Vi måste också välkomna Europeiska kommissionens grönbok om territoriell sammanhållning, i vilken några viktiga frågor tas upp.

För det första är sammanhållningspolitiken viktig som ett instrument för att säkerställa EU:s balanserade utveckling, där alla försök att åternationalisera denna politik förkastas. Det nya begreppet territoriell sammanhållning inbegrips, och det är därför som ett samrådsförfarande inleddes – vilket snart ska avslutas – som måste beaktas. Det har anpassats till nya utmaningar, som effekterna av globaliseringen, klimatförändringar och demografiska ändringar.

Siffrorna i den senaste sammanhållningsrapporten visar oss att vi nu, även om skillnaderna mellan regioner minskar och alltså uppfyller principen om konvergens, måste ta itu med en annan fråga, det vill säga de bestående skillnaderna inom regionerna. Vi måste därför överväga möjligheten att ta hänsyn till vissa aspekter utöver enbart inkomst per capita när vi fastställer kriterierna för stödberättigande för finansiering.

När det gäller inbegripandet av det "territoriella" begreppet måste vi dessutom vara medvetna om behovet att ta hänsyn till vissa regioners särskilda särdrag, som deras geografiska nackdelar, deras belägenhet som yttersta randområden eller avfolkningsprocesser i vissa regioner.

Sammanhållning är en av mest uppenbara framgångarna i det europeiska projektet. Spanien har varit ett tydligt exempel på detta, med tanke på den ekonomiska och sociala utveckling som landet har upplevt. Detta är den väg som vi måste fortsätta på för att garantera jämställdhet för alla européer, oavsett var de är bosatta.

Europeiska unionen utgörs av en lång rad regioner med olikheter som berikar dem och ger mening till detta projekt. Men om vi måste insistera på något när det gäller sammanhållningspolitiken är det behovet att se till att de får lika möjligheter att få tillgång till utveckling och tillväxt.

Grażyna Staniszewska, för ALDE-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag skulle vilja kommentera två betänkanden i synnerhet: betänkandet om territoriell sammanhållning och betänkandet om utbyte av god praxis. Mina kolleger från ALDE-gruppen kommer att behandla de andra punkterna.

I Lambert van Nistelrooij's betänkande bemöter man grönboken om territoriell sammanhållning som offentliggjordes av kommissionen. Vi är alla överens om att den debatt som inleddes om framtida sammanhållningspolitik bör kompletteras med den territoriella dimensionen. Men det finns en paradox: vi diskuterar territoriell sammanhållning utan att definiera vad det betyder.

Vi vill ha den territoriella dimensionen för att bidra till att uppnå en mer balanserad utveckling än hittills, så att alla medborgare i Europeiska unionen får lika tillgång till tjänster i synnerhet. Men hittills saknar vi en exakt uppsättning kriterier som vi kan hänvisa till. Ändå är detta av grundläggande betydelse för framtiden. Diskussionen om territoriell sammanhållning inom EU är inte längre meningsfull om vi inte formulerar en definition av sammanhållning.

Att uppnå territoriell sammanhållning innebär att säkerställa bästa möjliga utveckling för gemenskapens hela territorium, och förbättra livet för dess invånare. Som det uppges i betänkandet borde målet med territoriell sammanhållning framför allt vara att utjämna olikheter i de enskilda regionerna och medlemsstaternas utvecklingsnivå, och i synnerhet ta bort de växande olikheterna inom regioner och länder.

Ju mer klyftan mellan enskilda stater minskar, desto större blir den interna differentieringen. De flesta investeringar och finansieringar koncentreras i de nationella och regionala huvudstäderna på bekostnad av övriga territorier, och medlemsstaterna kan inte eller vill inte motverka detta. I denna situation är det nödvändigt att skapa mekanismer på gemenskapsnivå som effektivt ska stimulera en mer likformig och hållbar utveckling.

Enligt min mening bör vi granska de statistiska uppgifterna för NUTS 3, och inte bara för NUTS 2. I uppgifterna för NUTS 3 framgår problemet mycket tydligare. Vi bör ta hänsyn till detta när vi anslår finansiering. Förfarandet för att nå territoriell sammanhållning måste utföras på alla nivåer: europeisk, nationell och regional, med hänsyn till subsidiaritetsprincipen.

Utbyte av god praxis är av särskild vikt. Sammanhållningspolitikens effektivitet beror i stor utsträckning på förenklade förfaranden, och särskilt att bli bekant med de tillfällen som ges genom de mest effektiva lösningarna som används på andra platser.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Vår debatt handlar om regional utveckling och sammanhållningspolitik, viktiga frågor för hela gemenskapen. Detta beror för närvarande på att skillnaden i välstånd mellan regionerna är enorm, och till och med överstiger en skillnad på 10:1. Det ligger därför i EU-medborgarnas intresse att alla möjligheter bör utnyttjas för att visa europeernas faktiska solidaritet.

Detta innebär inte på något sätt att alla bör få exakt samma sak. Det bör innebära att alla får lika möjligheter. Det bör gälla de som är bosatta i tätbebyggda områden och de som bor på landsbygden, folk som bor i mitt i EU och de som bor i unionens utkanter, den yngre generationen och äldre. Vi måste visa prov på nyskapande när vi gör detta och ta hänsyn till både nutid och framtid.

I dag ligger det sex mycket bra betänkanden framför oss. Det är synd att vi diskuterar dem alla på en gång. Jag vill gratulera författarna. Jag skulle gärna vilja att vår verksamhet tjänar denna verkliga europeiska gemenskap, denna enhet, och att varje euro används i ett gott syfte, inte för att de rika ska bli rikare ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I ert tal i dag, fru kommissionsledamot, nämnde ni det bidrag som sammanhållningspolitiken gett till klimatskyddet. Jag välkomnar denna ändrade inställning, eftersom detta inte betonas någonstans i grönboken om territoriell sammanhållning. Varför inte, med tanke på den klimatkris som vi för närvarande står inför?

Bidraget från de europeiska strukturfonderna till miljöomvandling är en framtida fråga för territoriell sammanhållning. Dokumentet "Regioner 2020", som framställdes av kommissionen, visar att klimatförändringarna har haft en massiv påverkan på många av EU:s regioner. Därför måste vi ändra kurs. Strukturfonderna ska bara användas för att stödja hållbara projekt. Projekt och program som skadar klimatet, och många av dessa har tidigare godkänts, bör inte längre godkännas. EU:s fonder ska inte användas för att främja program och projekt som skadar klimatet. Varför intar ni inte denna ställning redan nu?

Den andra frågan rör genomförandet av partnerskapsprincipen. Fru kommissionsledamot! Ni nämnde att lokal kunskap är en viktig grund för framgångsrik utveckling. Varför har ni trots detta godkänt verksamhetsprogram där partnerskapsprincipen helt klart fullkomligt förbisetts och där parter har rapporterat att de inte engagerats? Ni har inte svarat på denna fråga. Lokal kunskap på gräsrotsnivå är en tillgång för oss. Om ni fortsätter att försöka ignorera att medlemsstaterna fullkomligt åsidosätter partnerskapsprincipen och ge dem bidrag trots detta, bryter ni mot strukturfondsförordningen.

Ni har fullkomligt försummat att i er rapport, som utgör grunden för Mikolášikbetänkandet, nämna att många medlemsstater inte har följt partnerskapsprincipen. Ni har inte beaktat partnerernas rapporter. Varför förblir ni stillatigande i denna fråga?

Det är i detta skede uppenbart att vi behöver en ny dimension för strukturfonderna. De måste grundas på miljömässiga och demokratiska principer, använda lokal kunskap och följa partnerskapsprincipen.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Låt oss tala klarspråk: i fördragen uppges det att gemenskapen, för att främja en harmonisk utveckling, ska utveckla och fullfölja sin verksamhet för att stärka sin ekonomiska och sociala sammanhållning genom att sträva efter att minska skillnaderna mellan de olika regionernas utvecklingsnivåer och eftersläpningen i de minst gynnade regionerna eller öarna, inbegripet landsbygdsområdena.

Till följd av detta måste följande grundläggande principer understrykas i denna debatt om sammanhållningspolitikens framtid, till vilken den så kallade territoriella sammanhållningsdimensionen ska läggas till.

För det första måste det första och viktigaste målet i strukturpolitiken vara att främja verklig konvergens, genom att agera som ett instrument för omfördelning av kostnader, olikheter och asymmetrier som orsakas av den inre marknaden, av Ekonomiska och monetära unionen och av avregleringen av världshandeln, för de länder och regioner i EU som ekonomiskt är mindre utvecklade.

För det andra kan den så kallade konkurrenskraften inte vara en ersättning för konvergens i de medlemsstater och regioner som hamnat efter när det gäller deras socioekonomiska utveckling. Till följd av detta får inte sammanhållningspolitiken och dess tillhörande finansiella resurser inte underordnas den konkurrens och avreglering som förespråkas i Lissabonstrategin.

För det tredje måste den så kallade territoriella sammanhållningen bidra till ekonomisk och social sammanhållning. Med andra ord måste dess centrala mål vara att minska olikheter mellan den ekonomiska utvecklingsnivån i de olika regionerna och underutvecklingen i de minst gynnade regionerna.

För det fjärde måste nya mål och prioriteringar anpassas till nya finansiella anslag från gemenskapen. Med andra ord får så kallad territoriell sammanhållning inte finansieras till nackdel för konvergensmålet.

För det femte är de aktuella finansiella anslagen från gemenskapen för sammanhållningspolitiken otillräckliga för att uppfylla behoven för verklig konvergens och bemöta de regionala olikheterna, höga arbetslöshetsnivåer, inkomstskillnader och fattigdom inom EU.

För det sjätte är det absolut nödvändigt att öka gemenskapens budget i syfte att främja ekonomisk och social sammanhållning.

För det sjunde är markförvaltning och planering varje medlemsstats ansvar.

Förutom andra viktiga aspekter som inte har framhävts här skulle vi slutligen vilja återbekräfta att det är oacceptabelt att regioner lider finansiell skada på grund av de så kallade statistiska effekterna. Det är därför som åtgärder som upphäver denna effekt måste vidtas.

Peter Baco (NI). – (SK) Diskussionen om samordnad sammanhållningspolitik och åtgärder för att utveckla landsbygden är full av motsägelser. Huvudskälet är en grundläggande minskning av budgeten när det gäller landsbygdsutveckling, som gör det omöjligt att nå de ursprungliga målen för landsbygdspolitiken. Detta händer under det brittiska ordförandeskapet. Det högsta priset för detta kommer dock att betalas av landsbygdsområdena i de mest underutvecklade områdena i de nya medlemsstaterna. Den gemensamma jordbrukspolitiken har alltså, jämte diskriminering när det gäller direktbetalningar, blivit ett instrument för en utveckling i två hastigheter av landsbygden och indirekt av regionerna också.

Den faktiska utvecklingen visar verkligen tydligt hur absurt det är att tro att landsbygdsområden med avtagande jordbruk kan utvecklas. Vi kommer aldrig att lyckas vitalisera underutvecklade regioner inom EU om vi inte lyckas säkerställa utvecklingen av landsbygden inom den ursprungliga budgetramen. Landsbygdsutveckling kan inte genomföras genom plötsliga och tillfälliga beslut, utan måste grundas på en långsiktig plan. Men vi saknar en sådan plan. Att återinföra budgeten för landsbygdsutvecklingen börjar alltså även det bli ett nyckelvillkor för hela sammanhållningspolitiken.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Först av allt skulle jag vilja tacka föredragandena för alla dessa utmärkta betänkanden och särskilt den föredragande som jag agerade skuggföredragande för. Jag tackar föredraganden för hans goda samarbete och hårda arbete. Det var inte det enklaste betänkandet att utarbeta, men vi lyckades finna bra kompromisser på de mest centrala punkterna. Jag välkomnar att vi debatterar det här nu.

Landsbygdsutveckling är en mycket viktig fråga, och vi måste se till att all tillgänglig EU-finansiering för landsbygdsutveckling utnyttjas och används så effektivt och ändamålsenligt som möjligt. Enligt min mening handlar landsbygdsutveckling om att stödja aktiva jordbrukssamhällen, särskilt unga jordbrukare och jordbrukare som vill diversifiera sin verksamhet. Ordentliga företagsprojekt på landsbygden bör inriktas på att förbättra infrastruktur och stödja små och medelstora företag.

Den centrala fokusen i detta betänkande är att se till att projekt för landsbygdsutveckling, oavsett om de finansieras genom strukturfonderna eller Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF), inte överlappar varandra eller, ännu värre, missar möjligheter. Det som klart framgår av detta betänkande är att bättre samordning mellan regional utvecklingspolitik och ERUF behövs.

Jag anser dock inte att jag kan stödja en situation där anslag samlas in genom modulering för omfördelning tillbaka genom den regionala utvecklingsmyndigheten. Om jordbrukare ombes göra inbetalningar till den gemensamma jordbrukspolitiken, så måste de se till att deras pengar går tillbaka till landsbygdssamhällena. Jag anser att detta måste fungera genom den andra pelaren inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Föredraganden har emellertid med framgång lyckats inleda en debatt om denna relevanta

och aktuella fråga. Jag instämmer med honom när det gäller de viktigaste delarna i detta betänkande, men detta kommer att bli ett problem som nästa parlament ska besluta om.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). - (PL) Fru talman! De två senaste anslutningarna till Europeiska unionen har lett till en betydande försämring av regionala disproportjoner inom gemenskapen. Följden blir ett allt större påtagligt fenomenen av "geografisk segregation", som leder till isolerade regionala enklaver, särskilt områden långt från utvecklingscenter, vilka huvudsakligen är landsbygdsområden.

Miljövänlig hållbar ekonomisk utveckling och minskade regionala olikheter är det dominerande syftet med den europeiska regionalpolitiken. I oktober 2006 antog rådet strategiska riktlinjer om sammanhållning som ska fungera som referenspunkter för medlemsstaterna när det gäller att utarbeta de nationella strategiska referensramarna och verksamhetsprogrammen för perioden 2007–2013.

De prioriteringar som fastställs i dessa dokument ska göra EU och dess regioner till attraktivare platser att investera och arbeta i, öka tillväxten genom kunskap och nytänkande och skapa fler och bättre arbetstillfällen. Genom att införliva dessa prioriteringar i verksamhetsprogram bör regionerna få möjlighet att hantera utmaningar i form av globalisering samt strukturella, demografiska och klimatmässiga förändringar, och att stärka den harmoniska, långsiktiga, hållbara utvecklingen i regionerna.

Vi bör erkänna att samtliga medlemsstater redan har gjort ansträngningar för att inbegripa prioriteringar i deras verksamhetsprogram som är förenliga med Lissabonmålen. Men den överdrivet långsamma absorberingen av medel från den nya programperioden, som vi har sett i många medlemsstater, kan hota deras effektiva användning.

Det är därför oerhört viktigt, särskilt för de nya medlemsstaterna, att konsolidera åtgärder för att stödja kapaciteten för det verkliga utnyttjandet av tillgängliga medel, både när det gäller hur dessa medel används och genom utbyte av bästa praxis, informationskampanjer, utbyte av ny teknik och utveckling av olika typer av partnerskap, på ett sådant sätt att man tillåter programkraven att omvandlas till faktiska, kvalitativa program för ett effektivt avlägsnande av förseningar i utveckling, som särskilt är ett problem i EU:s fattigaste regioner.

Elspeth Attwooll (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag ska tala om Lambert van Nistelrooij's betänkande och betona tre punkter.

För det första att territoriell sammanhållning omfattar främjandet av polycentrisk utveckling över hela EU. Detta innebär att man avlägsnar olikheter inom, liksom mellan, regioner. Det finns ett ständigt behov av en förbättrad geografisk analys och utvecklingen av indikatorer för att utforma politiska åtgärder och bedöma deras påverkan.

För det andra måste det finnas en integrerad strategi, där det genomförs förhandsmätningar av den effekt som sektorspolitik skulle få på regionala nivåer och där större samordning kan uppnås dem emellan. En sådan konsekvensanalys skulle med säkerhet kunna förebygga vissa problem, såsom dem som uppstår genom elektronisk identifiering av får i Skottland.

För det tredje kräver en integrerad strategi ett ordentligt flernivåstyre, som omfattar alla aktörer i utformandet och genomförandet av strategier.

Det som kommissionsledamoten har sagt i detta avseende har varit mycket emotsett, och jag hoppas på ett stort stöd för detta utmärkta betänkande.

Giovanni Robusti (UEN). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I Roszkowskibetänkandet betonas skillnader mellan de olika landsbygdsområdena samt mellan dessa och tätortsområden när det gäller förvaltning av strukturfonderna. Föredraganden påpekar så riktigt behovet att återupprätta viss konsekvens mellan ERUF och EJFLU, även om han kanske skulle ha varit tydligare när det gäller betydelsen av termen "öppen samordning", som strider mot de uppenbara skillnader som förekommer och de nationella behörighetsområdena.

En större följdriktighet kräver öppenhet i förhållande till uppgifter och betalningar. Att veta hur anslag fördelas är ett grundläggande redskap för att betona och korrigera snedvridningar. Men vi saknar en sådan öppenhet. I praktiken bevittnar vi hur de mest växlande verksamheter utförs i syfte att dölja uppgifter, förneka tillträde och förtiga information, och allt detta sker från de offentliga organens och våra egna nationella regeringars sida. Kommissionen säger att den inte har behörighet, och allt blir vagt och otydligt. Vi säger att vi står inför en mur av tystnad.

Om vi inte löser detta problem kommer vi att bli ännu mer likgiltiga för de verkliga problem som strukturfonderna borde lösa.

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). - (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar varmt att vi för en läglig debatt om grundvalen till initiativbetänkanden som kommer att göra det möjligt för oss att använda vårt solidaritetsinstrument på ett mer målinriktat och effektivt sätt senast 2014. Det är också mycket viktigt för mig att informera medborgarna i EU om det europeiska mervärde som detta kommer att ge.

Det är därför logiskt för oss att förkasta alla försök att åternationalisera strukturpolitiken. Mer än någonsin behöver vi en standardiserad gemenskapspolitik för att kunna möta de utmaningar som vi för närvarande står inför, såsom globalisering, klimatförändringar och demografisk förändring. Huruvida vi har varit framgångsrika eller bedrar oss själva med budgetåtagandet för Lissabonstrategin kommer förhoppningsvis att framgå senast när den erfordrade analysen har genomförts.

Vi har kommit till ett vägskeje där vi måste besluta huruvida territoriell sammanhållning och verklig hållbar utveckling är symbolerna för EU:s politik eller inte. För att fatta detta beslut behöver vi ett stort antal partner, särskilt städer. Av denna anledning vill vi också att globala bidrag ska gå direkt till dessa partner, inte bara på papperet, utan också i verkligheten. Hur mycket vi än värdesätter subsidiaritetsprincipen måste de europeiska medlen fördelas på grundval av bindande kriterier. Vid sidan av vikten av den urbana dimensionen måste dessa omfatta en integrerad strategi och genomförandet av våra klimatmål. Vi har redan nått enighet om detta. Tyvärr var detta inte fallet i omröstningen i utskottet för regional utveckling.

Ytterligare en fundering: enligt kommissionens ekonomiska återhämtningsplan bör fördelningen av strukturfonderna förenklas och påskyndas. Det är ännu inte klart för mig varför det krävs en kris för att detta ska ske, men det är ett hoppningivande tecken. Om den heltäckande analysen av projekt för bästa praxis verkligen är en del av den politiska diskussionen borde det inte finnas några ytterligare hinder för EU att bli banbrytande i utvecklingen av en verkligt hållbar politik.

Jag vill tacka alla föredragande för deras hårda arbete.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Fru talman! Myten om konvergens och sammanhållning mellan EU:s länder och regioner raseras av verkligheten själv:

- Ekonomiska och sociala olikheter ökar konstant.
- Konstgjord statistisk konvergens som orsakats av de nya medlemsstaternas anslutning lurar inte arbetare, jordbrukare, ungdomar och kvinnor, som upplever att deras levnadsstandard ständigt försämras.
- Regional utveckling inom kapitalistiska ramar kan inte ta bort klasskonflikter inom systemet.
- Ojämn utveckling är inneboende i den kapitalistiska produktionsmetoden, eftersom drivkraften för alla utvecklingsprocesser är maximeringen av kapital.
- Nationell sammanhållningstaktik och verksamhetsprogrammen inom de nationella strategiska referensramarna för perioden 2007–2013, liksom tidigare program, har en särskild klassinriktning: de lyder under anti-gräsrotsstrategin i Lissabonstrategin och är anpassade till nationella reformprogram. De främjar med andra ord kapitalistiska omstruktureringar och mer flexibla anställningsavtal.

Även om EU och de småborgerliga regeringarna tjänar kapitalets önskningar, båda under perioden för den kapitalistiska krisen, genom att lägga hela bördan på arbetarklassen, på arbetarna, i det uppenbara syftet att göra dessa åtgärder mot arbetare permanenta för att skydda och öka monopolens vinster även i framtiden.

Den nya viktiga faktorn som har lagts till sammanhållningspolitikens räckvidd är begreppet territoriell sammanhållning och, desto viktigare, grönboken om det. Den reaktionära beskaffenhet som kännetecknar riktlinjerna i kommissionens förslag går bortom ramen för EU:s ståndpunkter och behörigheter som innefattas i Lissabonfördraget, som den europeiska konstitutionen nu kallas, och detta är en förolämpning mot folket i medlemsstaterna.

I grönboken om territoriell sammanhållning fastställs monopolens ansvar inom hälsovård, utbildning, energi och andra tjänster som direkta sektorer, där det grundläggande elementet är tillgång till transportnät framför allt.

Greklands kommunistiska parti motsätter sig kategoriskt och förkastar i sin helhet den reaktionära ramen i kommissionens förslag om territoriell sammanhållning.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Sammanhållningspolitiken i alla dess former ska vara motorn för jämlikhet, och den har haft många framgångar. Men sammanhållningspolitiken bör betraktas mot bakgrund av en långsiktig bedömning av dess övergripande effekt. I en sådan bedömning är frågan enkel: klarar sig samhällen och de människor som lever i dem sig bättre på grund av EU:s sammanhållningspolitik och de strukturfonder som stöder den? Om man granskar protokollet uppriktigt skulle man förmodligen finna att det omedelbara svaret är "ja", men att det på lång sikt också ofta blir "nej".

Vi får veta att jordbrukare på Irland klarade sig bra – och det stämmer. Men varför finns det då, på lång sikt, så få jordbrukare kvar och så många arbetslösa och inte fullt sysselsatta på den irländska landsbygden? Är orsaken till det att strukturfonderna och sammanhållningspolitiken inte kunde mäta sig med den gemensamma jordbrukspolitiken? Eller att de inte kunde mildra den gemensamma fiskeripolitiken, som under tre och ett halvt årtionde decimerade de irländska kustsamhällena och fiskbeståndet i Irlands vatten? Och varför, med bättre vägar och infrastruktur – tack vare EU-medel – är Limerick i sydvästra Irland på väg att förvandlas till ett krisdrabbat område när det gäller sysselsättningen? Beror det på att sammanhållningspolitiken inte har något att sätta emot konkurrenspolitiken, som gör det möjligt för en ny medlemsstat att locka bort Dell, en hörnstensindustri i området, med 54 miljoner euro i statligt stöd?

Inom ramen för sammanhållningspolitiken strävar man efter jämlikhet, ändå har privatiseringsdirektiv, som postdirektivet, lett till att ytterligare tjänster tas bort i dåligt betjänade områden. Problemet kanske är att vår sammanhållningspolitik inte är förbunden med annan EU-politik, som konkurrens, avreglering av marknader osv.

Hemligheten är att sammanhållning inte uppstår genom politik: den uppstår genom att man i grunden enar principer som borde löpa igenom all politik – principer om respekt för människan, verklig subsidiaritet, prioritering av den sårbara, respekt för livet, förvaltning av skapande, familjens betydelse, arbetets värdighet, solidaritet och en central fokus på det allmänna bästa. Till dess att EU:s politik vägleds av dessa principer kommer programmen fortsatt vara oförenliga.

(Talmannen avbröt talaren.)

Carl Lang (NI). - (FR) Fru talman! Under perioden 2007–2013 kommer sammanhållningspolitiken att vara den huvudsakliga utgiftsposten för EU i Bryssel, men i stället för att gynna de franska regionerna kommer denna utveckling faktiskt att straffa dem. Ökningen av regionala utgifter görs i själva verket på bekostnad av den gemensamma jordbrukspolitiken, och därför på Frankrikes bekostnad. Vi kan se att den andel som tilldelas de franska regionerna ideligen krymper. Merparten av de 347 miljarder euro som avsatts i strukturfonderna ges till Östeuropa, som förstörts av mer än 40 år av kommunism.

Redan 2000 drog Bryssel tillbaka de strukturfonder som beviljats inom ramen för tidigare mål I från kantonerna i den franska regionen Hainaut. I dag ger Frankrike, som bidrar med 16 procent av inkomstdelen av EU:s budget, mer och mer, men mottar mindre och mindre.

Dessutom har detta regionala stöd inte skyddat de som drabbats av den ekonomiska världskrisen, eftersom detta är en del av Lissabonstrategins ultraliberala filosofi. Nu, mer än någonsin, måste vi bygga ett nytt EU som äntligen kommer att ge ekonomiskt skydd till våra regioner och nationer genom en aktiv politik som syftar till att återta kontrollen över vår inre marknad.

Markus Pieper (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det gläder mig att få detta tillfälle att reflektera över Roszkowskibetänkandet mer noggrant.

Båda de politikområden som täcks av betänkandet – strukturfonderna och stödet till landsbygden – verkar fungera bra. Men jag har intrycket att båda dessa politikområden i vissa fall har identiska mål. På områdena befolkningsstatistik, energi och telekommunikationer finner vi projekt som finansieras av både strukturfonderna och politiken för landsbygdsutveckling, som arbetar mot samma mål, men ligger under olika ministerier. Vi har ett stort antal europeiska projekt, men har vi även projekt som ger EU mervärde? Mitt intryck är att man ibland missar helheten.

Om vi skulle sammanlänka projekt mellan olika ministerier skulle vi kunna åstadkomma mycket mer för landsbygden, såsom decentraliserade energiinfrastrukturer, anslutning till bredband över ett mycket större område och gränsöverskridande vatteninfrastruktur. Vi behöver projekt som stöds av flera ministerier samtidigt. Om detta sker kommer vi inte längre att arbeta i liten skala, utan i stället kommer vi att få möjlighet

att skapa permanenta förbättringar i de regioner som utnyttjar EU-medel. Vi måste göra de europeiska kraven för samarbete mellan ministerier bindande. Vi borde kanske till och med överväga att upprätta ett minimibelopp för projekt.

Ytterligare en kommentar om finansiering: enligt min mening är modulering inte ett fint ord. Det tar bort de ersättningar som har utlovats till jordbrukare utan att ge programmen för landsbygdsutveckling tillförlitlig finansiering. Av denna anledning måste jordbrukspolitiken i framtiden bli en politik för jordbrukare med tydliga finansiella åtaganden och inga medel som överförs till andra platser. På samma sätt måste regionalpolitiken vara en politik för regionerna, med en särskild inriktning på landsbygden och dess krav. Detta kommer att leda till äkta EU-initiativ, som kommer att förbättra våra regioner på lång sikt.

Evgeni Kirilov (PSE). – (BG) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under dagens debatt verkar den allmänna meningen åter vara att sammanhållningspolitiken är en nödvändig och användbar politik.

De av oss som stöder den vill att den ska fortsätta att utvecklas och skapa positiva resultat. Det är därför som jag anser att det är viktigt för oss att stå fast vid ett grundläggande krav: sammanhållningspolitiken måste bli tillgänglig för dem som den är avsedd för och de som behöver den, särskilt de regioner och områden som har hamnat på efterkälken och står inför svårigheter i sin socioekonomiska utveckling.

I Constanze Krehls betänkande förtecknas ett antal hinder som potentiella användare av stöd från strukturfonderna står inför. Dessa hinder, som beror på byråkratiska svårigheter och komplexa, vaga problem, leder till misstag. Detta avskräcker stödmottagarna och underblåser kritiken från inspektionsorgan.

För att kunna ta itu med denna tvådelade utmaning måste vi å ena sidan samarbeta med alla institutioner och medlemsstater, och å andra sidan vill jag uppmana till att använda vår förvärvade erfarenhet och uppmärksamma positiva resultat mer när vi letar efter idéer för att kunna övervinna hindren.

I detta avseende ger de förslag om bästa praxis, som vi lägger fram i Constanze Krehls betänkande, en stabil grund för de påföljande åtgärder som syftar till att förenkla regler och förbättra utbytet av information och kommunikation vid utnyttjandet av strukturfonderna. Europeiska kommissionen och de styrande organen uppmanas åter att spela en nyckelroll, men de måste naturligtvis veta att de har Europaparlamentets stöd.

Lambert van Nistelrooij betonar att sammanhållningspolitiken är ett uttryck för solidaritet. Det återstår hårt arbete för oss för att se till att våra medborgare påtagligt kan känna att de gynnas av resultaten av denna solidaritet. Det avgörande syftet med sammanhållningspolitiken måste vara att tillhandahålla lika möjligheter för alla EU-medborgare, oavsett var de bor.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Fru talman, fru Hübner! Under de senaste 30 åren har vi bevittnat fördelarna med de olika former av sammanhållningspolitik som vi har bedrivit. Vi måste betona dessa fördelar i det kommande valet, eftersom de är klart intressanta för medborgare som i vissa fall har sett sin levnadskvalitet tredubblas, och för regioner som, efter att ha befunnit sig i skuld, nu gör verkliga framsteg. Och då kan inte fördelarna förnekas.

I dag har för övrigt sammanhållningspolitiken intagit förstaplatsen som den största posten i vår europeiska budget. Den fråga som ställs i dessa sex betänkanden, som ligger framför oss denna förmiddag, vad vi vill åstadkomma som parlamentsledamöter, är att förbättra effektiviteten för de fonder och förordningar som vi tillgängliggör för våra medborgare.

Fru Hübner! Kommissionen har lösningen i sin hand som ska göra dessa bestämmelser och budgetar effektiva. Hur kommer det sig? Fru kommissionsledamot! För det första, om jag får, eftersom vi har en förbindelse, och vi vet att ni kommer att lyssna på oss och se till att kommissionen tar hänsyn till de uppmaningar som görs i dessa sex betänkanden, och jag skulle vilja ta tillfället i akt att gratulera de sex ledamöter som utarbetade dem.

Fru Hübner! Dessa betänkanden tillhandahåller oerhört detaljerade lösningar, både tätortsområden, landsbygden, bästa praxis och framtida sammanhållningspolitik. Som ni känner till innehåller de specifika exempel, som kommer att underlätta kommissionens arbete.

Vi väntar därför på kommissionens förslag till specifika lösningar på EU-nivå, men detta är bara hälften av det arbete som krävs för att uppnå effektivitet. Fru kommissionsledamot! Det är därför som vi ber er att använda så mycket inflytande som ni kan på regeringar samt regionala och lokala myndigheter, eftersom

dessa organ kommer att genomföra våra bestämmelser, budgetar och förordningar, och vi kommer inte att vara effektiva om de inte genomförs.

Vi räknar med ni, fru Hübner, ska göra de sex framlagda betänkandena framgångsrika både på europeisk och på nationell nivå.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN). - (PL) Fru talman! En viktig motvikt till den växande nationella protektionismen inom EU i dag är en rationell sammanhållning och politik för landsbygdsutveckling. Det gällande systemet med stöd från en lång rad landsbygdsutvecklingsfonder har bara bidragit till att befästa, snarare än att utjämna, utvecklingsnivåer i olika delar av EU.

Resultatet är en enorm divergens när det gäller jordbruksstöd mellan de nya och de gamla medlemsstaterna, och dessa olikheter kommer att finnas kvar efter 2013. Alla jordbrukare har liknande produktionskostnader, och jordbrukstjänsterna i de nya medlemsstaterna ökar och närmar sig snabbt prisnivåerna i de gamla medlemsstaterna. Vilka möjligheter har då landsbygden att jämna ut sin utvecklingsnivå under de kommande årtiondena?

Bara ett stabilt och långsiktigt stöd för lokala samhällen i de fattigare regionerna tillsammans med en maximal effektivisering av förfarandena kommer att göra det möjligt att jämna ut skillnader, och låt oss tala om verklig konkurrens inom EU under det närmaste årtiondet eller så.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Jag vill tala om finansiering till tätorter och städer. Fru kommissionsledamot! Ni har besökt Belfast flera gånger. Ni har nog sett, hoppas jag, den tydliga fördelen med Urbanprogrammet, särskilt i norra Belfast. Följaktligen beklagar jag att detta program har tagits bort, särskilt eftersom inget jämförbart har tagit dess plats. Övergången till en fokusering på offentligt-privata partnerskap är ett dåligt substitut med tillgång till Jessica som inte har gjort mycket för att dämpa stöten, åtminstone inte hittills. Vi gick i sanning från Urban utan ett verksamt substitut på plats.

I det rådande ekonomiska klimatet minskar utsikterna för att Jessica ska producera den förväntade hävstångseffekten, vilket lämnar en öppen klyfta i många städer där förnyelse av stadsbebyggelse och investeringar fortfarande behövs. Klyftan mellan tomma ord i regeringsstrategier och tillhandahållandet i praktiken ökar med varje hål som spänns åt på skattebältet. Bristen på en särskild finansiering av anslag till städer inom ramen för programmet för perioden 2007–2015 känns då allt mer.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jan Olbrycht (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Det måste påpekas att skälet till att denna debatt har blivit som den är, och det faktum att vi diskuterar flera betänkanden samtidigt, inte är en slump. Det beror på att varken ämnena eller enskilda frågor kan separeras om vi vill föra en seriös diskussion om EU:s politik under de kommande åren. Om vi dessutom beaktar den aktuella debatten om ämnet återhämtningspaketet kommer de beslut som vi nu måste fatta naturligtvis att få en stor betydelse för hur sammanhållningspolitiken utformas efter 2013.

Om vi ska tala om alla betänkandena i stället för att köra fast i detaljer är det därför viktigt att sammanhållningspolitiken blir både en möjlighet och en grund för verkliga framsteg mot att integrera olika typer av EU-politik, mot komplementaritet när det gäller denna politik, mot att inleda en integrerad strategi. Det är ingen slump att Europeiska kommissionen lägger fram samtidigt lösningar som kan förändra EU-politiken som helhet.

Diskussionen om territoriell sammanhållning är i grunden en debatt om integrerade åtgärder. Det är en debatt om att dra sig tillbaka från all typ av behandling från sektor till sektor av EU-politik. Detta är också en inriktning som påminner om att hela EU:s område bör behandlas som en helhet i stället för att delas in i rikare och fattigare delar, något som innebär att vi står inför viktiga beslut om sammanhållningspolitiken. Jag skulle vilja tacka er för att ha gjort denna debatt till en verkligt gemensam debatt.

Mia De Vits (PSE). - (NL) Fru talman! För det första skulle jag av hela mitt hjärta vilja gratulera Zsolt László Becsey, och även tacka honom för det sunda samarbete som vi åtnjöt i samband med betänkandet om mikrokrediter. Det finns inget behov att betona vikten av detta betänkande, särskilt inte under rådande omständigheter. Jag skulle också vilja upprätta länken mellan detta betänkande och den kris som vi för närvarande går igenom. Vi noterar att medlemsstaterna försöker att släpa sig ut ur det hål som den ekonomiska krisen utgör med en bred samling åtgärder, och att de ofta är upptagna med sig själva och med att åter sätta i gång sina egna marknader.

Lösningen är dock inte "alla för sig", utan ett mer europeiskt synsätt i förhållande till problemen. President Barack Obamas USA har satsat på statliga investeringar i stor omfattning, och jag anser att det är rätt väg att gå. Här i EU har vi 27 återhämtningsplaner, om än samordnade med varandra, men i varje fall finansierade av medlemsstaten själv. Dessa återhämtningsplaner är en nödvändighet, men de är i hög grad ett begränsat steg i rätt riktning.

I detta avseende utgör betänkandena om mikrokrediter och även ett annat betänkande som står på föredragningslistan under de kommande veckorna, nämligen om fonden för justering för globaliserings effekter, mycket påtagliga åtgärder för folket, särskilt just nu när vi har en ökande arbetslöshet och bankerna är mycket långsammare med att lämna kredit. Jag har därför mycket lite att säga om Zsolt László Becseys betänkande. Framför allt skulle jag åter vilja framhålla det som vi anser är våra viktigaste punkter. Vi ser att dessa punkter är tillbaka i betänkandet, vilket har lett till att kommissionens text har förbättrats på olika områden.

Det första av dessa områden är EU:s långsiktiga offentliga finansiering. Detta är viktigt, efter som vi för närvarande har för många initiativ som löper parallellt med varandra. EU:s budget måste omfatta en budget för dessa mikrokrediter.

Den andra punkten är behovet att förtydliga att dessa mikrokrediter definitivt är avsedda för långtidsarbetslösa, personer från missgynnade grupper och alla som inte lyckas få kredit på det vanliga sättet. Dessa mikrokrediter beviljas främst på lokal nivå. Av denna anledning är det mycket viktigt att en aktiveringspolitik genomförs på lokal nivå. Vi insisterar därför på att människor som får sociala förmåner inte ska förlora sina rättigheter genom att få mikrokrediter.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Fru talman! Det är mycket viktigt att upprätta en europeisk jordbruksfond för utveckling av landsbygden när det gäller strukturpolitik. Men för att utnyttja de befintliga möjligheterna ordentligt måste vi utarbeta en öppen, långsiktig utvecklingsstrategi för landsbygdsområden och regionerna, och upprätta ett system som gör det möjligt att verksamhet samordnas permanent på nationell nivå.

Vi känner alla mycket väl till att det i debatten om sammanhållningspolitik döljer sig en rad åsikter om hur fonderna för jordbruksstöd och landsbygdsutveckling ska utnyttjas. Det finns också uppfattningen att efter omfördelningen kommer några av dessa fonder att användas för att utveckla tätortsområden och de mest dynamiska kustområdena på bekostnad av de historiskt sett mer bakåtriktade och mindre aktivt förvaldade områdena. Vi kan inte instämma i lösningar och resultat av detta slag.

Ambroise Guellec (PPE-DE). - (FR) Fru talman! Jag vill ansluta mig till alla mina kolleger och uttrycka min tillfredställelse över dagens debatt, och jag skulle vilja inrikta mitt anförande på territoriell sammanhållning. Jag skulle vilja säga att det aldrig är för sent att göra det rätta, men trots detta har en massa tid gått förlorad på att göra territoriell sammanhållning till ett politiskt nyckelmål för EU. Det har naturligtvis förekommit institutionella problem, som snart ska avlägsnas, hoppas jag, och kommissionens extrema försiktighet på detta område, om ni ursäktar mig, fru Hübner. Vi bör dock notera att under hela denna valperiod, sedan 2004–2005, har parlamentet ständigt försökt att få upp ångan, eftersom vi anser att principen om jämlikhet när det gäller behandlingen av alla EU-medborgare, oavsett var de bor, är oerhört viktigt, och anser att det är avgörande att vi utvecklas tillsammans.

Grönboken är äntligen här, och det gläder oss. Jag anser att den saknar en aning ambition: vi skulle ha velat att kommissionen fastställde en definition och tydliga mål i stället för att göra mycket vaga yttranden om ämnet. Vi gör trots detta framsteg, även om jag anser att vi åter kommer att hämmas något av den oproportionerliga koppling som gjorts till Lissabonstrategin under genomförandet av den tidigare generationen av strukturfonder.

Samråd är nu på gång, och jag hoppas att det leder fram till att vi måste öka anslagen, finslipa våra redskap – dessa planer gäller för 2013 och framåt: vi har tid, men den kommer snart att passera – stärka finansiella medel, utveckla samarbete på olika nivåer, få en integrerad vision av utveckling, särskilt med hänsyn till denna fråga om sektorspolitik som vi diskuterar och samordna den gemensamma jordbrukspolitiken och regionala utvecklingen, och så vidare. Fru kommissionsledamot! Vi behöver vitboken så snart som möjligt.

För att avsluta skulle jag vilja betona att det är angeläget att främja territoriell sammanhållning i alla regioner inom EU, eftersom geografisk jämlikhet är grundläggande för att få ett slut på denna kris och nå ekonomisk återhämtning, och fram för allt att uppmana våra medborgare att delta i de europeiska projekten.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Fru talman! "När ord förenas med handling skapas en skön harmoni." Michel de Montaigne tänkte utan tvekan på politikerns ord och handling när han sa detta.

Vi måste sträva efter en sådan harmoni i denna sammanhållningspolitik. Inspirerade av vår önskan att i egenskap av européer se på den europeiska staden som nyckelfokus för utvecklingen av våra samhällen har vi fått punkter att överväga och löften att hålla i fråga om befolkningsminskning, arbetsbrist, förorening av städerna, minskad rörlighet inom städerna och boende som inte lämpar sig för en hållbar utveckling. Dessa utmaningar är alla av avgörande betydelse, och vi måste anta dem för att göra våra europeiska städer attraktiva, konkurrenskraftiga och trevliga att bo i. För att problemen ska minska måste våra ord därför vara i harmoni med våra handlingar. Det är kontentan av den urbana dimensionen av sammanhållningspolitiken: att samordna prestationer och erkännande, harmonisera dessa och göra dem effektiva inför den nya programperioden.

Sammanfattningsvis har vi två åtaganden: behovet att tillhandahålla betydande och tydligt identifierade finansiella resurser för att uppfylla Leipzigmålen och, slutligen, behovet att få våra städer att samarbeta med varandra för att möta världskonkurrensen genom att använda de många och olika lösningar som kan tillhandahållas inom det europeiska området.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Betänkandet av Lambert van Nistelrooij om grönboken om den territoriella sammanhållningen och en lägesanalys av debatten om den kommande reformen av sammanhållningspolitiken är verkligen ett av de viktigaste betänkandena som utskottet för regional utveckling har producerat under de senaste åren.

Vi ställer oss bakom det grundläggande konceptet i grönboken, dvs. att syftet med territoriell sammanhållning är att garantera en samstämmig utveckling av EU som helhet, en hållbar utveckling av territorierna med deras olika särdrag och karaktär och samtidigt ett bevarande av mångfalden. I nästa programperiod måste ett mer heltäckande system inrättas, som erbjuder gradvis hjälp till övergångsregioner som överskrider tröskeln på 75 procent av bruttonationalprodukten, så att dessa regioner får en tydlig status och kan utveckla en större säkerhet.

I Constanze Angela Krehls betänkande om hinder för användning av strukturfonderna listas med rätta de huvudsakliga problem som projektsökande står inför när de begär anslag från strukturfonder, som t.ex. överdriven byråkrati, en alltför komplicerad lagstiftning och den långsamma och besvärliga centralt styrda förvaltningen i medlemsstaterna. Kommissionen har fått många rekommendationer om vilka effektiva åtgärder som måste vidtas för att undanröja dessa hinder. Jag skulle vilja välja ut och förstärka två av dessa åtgärder.

För det första måste projektledare i nuläget bevara projektdokument i tio år för att kunna lämna in dem till kommissionen för granskning. Denna regel innebär en överdriven byråkratisk börda, i synnerhet i fråga om små projekt. Denna period bör reduceras till tre år.

För det andra orsakar de utvärderingskriterier som kommissionen tillämpar för innovativa projekt betydande problem. Man bör inte tillämpa samma kriterier för innovativa projekt som för andra projekt. Det är nödvändigt att använda ett annat förfarande i detta sammanhang.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Regional utvecklingspolitik bidrar på ett tydligt sätt till EU-medborgarnas allmänna välbefinnande. Den är redan i princip en socialpolitik, och vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet stöder den till fullo som sådan och utvecklar den ständigt. Några personer som närvarade vid ett offentligt möte nyligen frågade mig varför de skulle göra sig mödan att välja ut företrädare till Europaparlamentet. Efter att ha diskuterat i vilken mån och på vilka områden EU bidrar i de olika europeiska regionerna, tillsammans med konkreta exempel som påverkat miljontals människor, framstod sammanhållningspolitiken för mig som ett viktigt argument för varför vi bör rösta.

Därutöver nämnde jag också vilken viktig roll Europaparlamentet spelar i processen för att godkänna både sammanhållningspolitiken och budgetresurserna och att detta kommer att stärkas oerhört om Lissabonfördraget träder i kraft. Jag betonade att regionalpolitiken också kommer att påverka medborgarna på ett mycket mer direkt sätt i och med detta fördrag, och att de lokala myndigheterna och alla potentiella mottagare kommer att spela en viktigare roll i fråga om att sköta regionalpolitiken, stödja samverkan inom den och stärka utvecklingen av den territoriella sammanhållningen, inklusive i landsbygdsområden. Jag nämnde också att den regionala utvecklingspolitiken är ett av de lättaste och mest flexibla instrumenten för att lösa kriser som t.ex. den vi befinner oss i för närvarande. Regionalpolitiken bidrar exempelvis till att lösa arbetslöshet, investeringar och sociala problem. Förutsatt att den genomförs på ett professionellt och öppet

sätt är regionalpolitiken utan tvekan en stark pelare i EU. Vi måste bygga mycket på denna pelare i framtiden och öka dess effektivitet, eftersom den utgör en viktig länk mellan de europeiska medborgarna och EU:s institutioner.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) Vilka är de grundläggande målen för initiativet för mikrokrediter? Att stimulera utvecklingen av detta instrument och skapandet av en positiv institutionell miljö och affärsmiljö, att hjälpa finansiella institutioner som inte är banker att öka sin kapacitet, att uppnå tillväxt och hållbar utveckling, samt att garantera förtroende från den privata kapitalmarknaden.

I Zsolt László Becseys betänkande fokuseras på de möjligheter som mikrokrediter utgör för att integrera fattiga grupper på arbetsmarknaden. Genom att samordna olika åtgärder och initiativ i denna kontext bör Europeiska kommissionen lägga fram en allmän europeisk ram med specifika parametrar, bland annat för mikrofinansinstitut utanför banksektorn.

Att uppmuntra till företaganda leder till större konkurrenskraft och en kunskapsbaserad ekonomi av högre kvalitet, vilket går ihop med den uppfräschade Lissabonstrategin.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Fru talman, fru Hübner! Jag beklagar att rådet och kommissionen ännu inte har tagit sig för att tydligt definiera territoriell sammanhållning. Det franska ordförandeskapet gjorde ett försök, vilket jag välkomnar. Vårt parlament fortsätter att insistera på att detta mål bör tillämpas från och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget och att det bör redogöras för så snart som möjligt.

Jag hoppas att territoriell sammanhållning, utifrån Lambert van Nistelrooij's utmärkta betänkande, kommer att bli den rättsliga grund som underbygger en harmonisk utveckling i alla regioner i unionen, så att de bästa egenskaperna kan plockas från varje europeisk region. Det är nödvändigt att förbättra samordningen av gemenskapens politik för att kunna maximera dess påverkan på lokal nivå.

Syftet med en territoriell sammanhållning är inte uteslutande att fokusera på regioner som är permanent missgynnade. Den måste dock följa den samstämmiga utvecklingen av Europeiska unionen som helhet, med hänsyn till varje regions egenskaper, samtidigt som mångfalden bevaras. Jag anser att detta nya koncept är av stor betydelse för beaktande av de yttersta randområdena, för att garantera dem en hållbar och balanserad tillväxt.

I detta sammanhang vill jag tacka föredraganden för att han i kompromissändringsförslagen har inkluderat krav som är knutna till de särskilda utmaningar som de yttersta randområdena ställs inför i fråga om tillgänglighet och konkurrenskraft, som är aspekter av avgörande betydelse för den territoriella sammanhållningen.

När jag läste kommissionens aktuella meddelande med rubriken "De yttersta randområdena: en tillgång för Europa" såg jag att kommissionen vill tillämpa alla rekommendationerna om att förbättra styret inom sammanhållningspolitiken på de yttersta randområdena, och på så sätt göra dem till ett banbrytande exempel på genomförande av territoriell sammanhållning.

Jag hoppas att man kommer att göra samma sak vid det utomeuropeiska samråd, eller *États généraux de l'Outre-Mer*, som snart ska inledas i Frankrike, och i hög grad integrera den påtagliga territoriella inverkan av den europeiska politiken på de yttersta randområdena, vars mervärde är obestridligt.

Avslutningsvis vill jag naturligtvis tacka alla föredragande.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Om vi ska kunna svara på de utmaningar som Europeiska unionen står inför måste vi göra allt vi kan för att verkligen sätta stopp för de skillnader i ekonomi och levnadsstandard som råder inom vissa regioner. I detta avseende måste vår sammanhållningspolitik i framtiden fokusera på det ursprungliga målet, nämligen att skapa en strukturell förändring i de regioner där det råder ekonomiska och sociala problem.

För att bli mer effektiva i framtiden måste vi koncentrera oss på territoriella enheter som är lämpliga för de aktuella utmaningarna. Vi måste omstrukturera former av ekonomiskt samarbete, en process där makroregioner kan spela en betydande roll.

Samtidigt måste vi också ta itu med den fattigdom som är koncentrerad till vissa områden. Om vi vill främja en verklig förändring måste vi koncentrera oss på den nivå som problemet finns på. Vad som krävs är med andra ord invecklade åtgärder också på nivån under regionerna. Det räcker inte att finansiera projekt, utan vi behöver ett integrerat tillvägagångssätt som omfattar alla medel och ger verklig hjälp till de mest utsatta medborgarna i Europeiska unionen.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Mina damer och herrar! Sammanhållningspolitiken är en av de grundläggande komponenterna i Europeiska unionen. Den har i årtionden speglat de europeiska medborgarnas allmänna önskan att få en bättre framtid med en bättre livskvalitet och arbetskvalitet.

Resultaten av sammanhållningspolitiken visar att den är något av det mest framgångsrika inom EU:s politik. Nu för tiden hör medlemsstater som tidigare har varit mycket mindre utvecklade i förhållande till genomsnittet i EU till de mest utvecklade länderna i världen. Dessa principer bidrar till att visa hur effektiv sammanhållningspolitiken är och motiverar nya stater som har anslutit sig till EU, som t.ex. mitt eget land, Bulgarien.

Vi bulgarer väntade länge på ett fullvärdigt medlemskap i Europeiska unionen och fäster med rätta våra förhoppningar vid de möjligheter som struktur- och sammanhållningsfonderna utgör. Jag tror att jag talar för oss alla när jag tackar kommissionsledamot Danuta Hübner för hennes stora ansträngningar på området för regional utveckling och hennes beslutsamma stöd för sammanhållningspolitiken.

De fem betänkandena från utskottet för regional utveckling understryker också Europaparlamentets långsiktiga åtagande när det gäller en stark, effektiv sammanhållningspolitik. Förutom att ta itu med den ekonomiska krisen måste vi i nuläget också hantera de problem som uppstår av klimatförändringar, demografiska förändringar, energieffektivitet, omåttlig urbanisering, invandring och andra frågor.

Alla dessa frågor kräver ett starkt, konsoliderat svar från Europeiska unionen. Det är anledningen till att sammanhållningspolitiken måste användas som en drivkraft för de förändringar som vi måste göra. En utmaning som EU står inför är t.ex. en minskning av vårt yttre beroende av olja och gas.

Sammanhållningspolitiken och strukturfonderna har alltid varit mer än en enkel gest av europeisk solidaritet. De utgör faktiskt en del av ett ömsesidigt gynnsamt system som kan användas för att skapa nya marknader och nya kommersiella förbindelser. Avslutningsvis vill jag säga att alla medborgare har rätt att dra fördel av sammanhållningspolitiken. Detta gäller naturligtvis också mitt lands medborgare, som förtjänar bättre arbets- och levnadsvillkor.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka alla för deras arbete.

De tre nyckelkoncept som definieras i grönboken – koncentration, sammanbindning och samarbete – kan erbjuda lösningar på vissa hinder för en harmonisk utveckling av gemenskapen, i synnerhet de negativa effekterna i samband med koncentration av ekonomisk verksamhet, skillnader i tillgång till marknader och tjänster på grund av avstånd och de skiljelinjer som skapas av gränserna mellan medlemsstaterna, men även mellan regioner.

Därför måste vi försöka förbättra synergierna mellan dessa politikområden med hjälp av metoder för att effektivt mäta deras territoriella effekter. Det är just därför som jag alltid har argumenterat för en utveckling av ytterligare kvalitativa indikatorer i syfte att bättre kunna utforma och genomföra motsvarande politik på ort och ställe, med hänsyn till de olika territoriella egenskaperna.

I nuläget är BNP fortfarande det enda kriteriet för att fastställa om det är berättigat att få stöd genom strukturfonderna.

Utarbetandet av ytterligare indikatorer och genomförandet av territoriella bedömningar får emellertid inte leda till mer byråkrati eller ytterligare förseningar, utan snarare till en förenklad tillämpning av ny politik och verksamhet till stöd för territoriell sammanhållning.

I den femte lägesrapporten – jag ska avsluta nu, fru talman – hänvisas särskilt till övergångsregioner som befinner sig mellan konvergensregioner och regioner som omfattas av målet regional konkurrenskraft och sysselsättning. Vi får inte glömma att dessa regioner behöver en tydligare status, med större säkerhet och stabilitet i utvecklingen.

Iosif Matula (PPE-DE). – (RO) Jag vill tacka alla föredragande för att ha utarbetat detta paket för regional utveckling. Jag vill särskilt gratulera Lambert van Nistelrooij till hans utomordentliga ansträngningar. Han har på ett mycket framgångsrikt sätt inkluderat behovet av att medlemsstaterna genomför åtgärder som syftar till att uppnå territoriell sammanhållning som en del av resolutionsförslaget.

Dessutom bidrar grönboken till att belysa att den territoriella sammanhållningspolitiken, utöver den sociala och ekonomiska sammanhållningen, är ett av Europeiska unionens huvudsakliga mål. Europas regioner kommer att utvecklas på olika sätt om de inte samordnas genom en gemensam EU-politik.

Territoriell sammanhållning är ett nyckelelement i processen för den europeiska integrationen och i att uppnå konvergens mellan regioner. Jag anser att vi måste fokusera särskilt mycket på EU:s konvergensregioner både nu och i framtiden, så att de stora skillnaderna mellan dem kan minskas på ett betydande sätt så snart som möjligt.

När det gäller mitt eget land, Rumänien, så har det gjorts betydande framsteg med avseende på utvecklingen av dess regioner, men det råder skillnader både mellan och inom dem, liksom mellan landsbygds- och stadsmiljöer.

Det måste ske en balanserad, hållbar regional utveckling under förhållanden där de särskilda resurserna används effektivt för varje område separat. Ett av de främsta kännetecknen för västra Rumänien är det stora antalet geotermiska källor. Om tillräckliga medel skulle anslås i denna region för att skapa en alternativ källa till elektrisk energi och för att använda det geotermiska vattnet skulle nya arbeten skapas, vilket skulle leda till ekonomiska fördelar.

Jag betraktar det paket som diskuterats i dag som mycket betydelsefullt också för Rumänien.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Fru talman! Sammanhållningspolitiken är huvudspelaren i integrationsprocessen. En ordentligt fungerande sammanhållningspolitik är ett nödvändigt villkor för att vi ska kunna uppnå en social, ekonomisk och territoriell sammanhållning i Europeiska unionen. I nuläget består den största utmaningen av att genomföra en snabb reform av den grund utifrån vilken vår politik styrs, och att förenkla och göra komplicerade förfaranden för genomförande av projekt och finansieringsbestämmelser mer flexibla.

Utvecklingen av ett interregionalt koncept och utbyte av bästa tillvägagångssätt inkluderas i planerna för reformen av sammanhållningspolitiken, och kompletterar den på ett utmärkt sätt. Av den anledningen bör Europeiska kommissionen så snart som möjligt lägga fram ett konkret förslag i fråga om möjligheten till utbyte av erfarenheter mellan de organ som genomför projekten.

Enligt min uppfattning är det ingen idé att övertyga någon av de stater som företräds här att strukturfonder är ett nyckelinstrument för att stimulera ekonomin på regional nivå inför en ekonomisk och finansiell kris. Därför är det viktigt att förenkla förfarandena och skynda på det finansiella flödet till medlemsstaternas ekonomier. Gemenskapsprojekt är ett sätt att skapa nya och hållbara arbeten och ett tillfälle för dem med störst behov, för de fattigaste regionerna i Europeiska unionen.

Sammanhållningspolitiken bör också vara ett instrument för att möta nya utmaningar, som t.ex. en gemensam energipolitik och klimatförändringar.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Sammanhållningspolitik har ofta betraktats som det bästa exemplet på solidaritet inom Europeiska unionen. Det ligger i hela EU:s intresse att jämna ut olikheterna i utvecklingen mellan enskilda länder och regioner i gemenskapen. Enligt min uppfattning är grönboken ett kommissionsdokument i vilket de nuvarande utmaningar som EU:s sammanhållningspolitik står inför diagnostiseras på ett träffsäkert sätt.

Kommissionen tar också upp det särskilda behovet av att stödja regioner med en särskild geografisk natur, som t.ex. bergsområden och områden som är ogynnsamma för jordbruk, vilket förtjänar ett beslutsamt stöd. Det är särskilt viktigt att vi samordnar och planerar stödet till landsbygdsområden ordentligt. Dessa områden karaktäriseras av en lägre nivå av ekonomisk utveckling, lägre befolkningstäthet, otillräcklig tillgång till alla sorters offentliga tjänster och begränsade arbetsmöjligheter utanför jordbruket. Det råder också en betydande skillnad mellan dessa områden i enskilda medlemsstater. Om vi jämför landsbygdsområden med tätorter är dessa skillnader ännu större.

Den ökade finansiering av utvecklingen av landsbygdsområden som planeras har blivit föremål för mycket kritik i den befintliga budgetramen. Jag vill påminna alla om att politiken för landsbygdens utveckling och

finansiering av denna politik bidrar till att hålla liv i dessa områden och till att göra livet lättare för invånarna där. Sammanfattningsvis är kommissionens dokument, betänkandena och dagens debatt ett steg i rätt riktning.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera Constanze Angela Krehl och Lambert van Nistelrooij till deras betänkanden och till deras villighet att acceptera bidrag från sina kolleger. I deras betänkanden framgår vikten av bästa metod, som är en synergieffekt, framför allt på områdena för miljö, energi och sysselsättning, och debatten om territoriell sammanhållning länkas samman med debatten om sammanhållningspolitikens framtid i Europeiska unionen.

Jag instämmer i bedömningen av grönboken och i analysen av konceptet med territoriell sammanhållning, och jag stöder de rekommendationer för den territoriella sammanhållningens framtid som ingår i dessa betänkanden, framför allt följande: en definition av begreppet territoriell sammanhållning, offentliggörande av en vitbok om territoriell sammanhållning, en förstärkning av målet "europeiskt territoriellt samarbete", införande av territoriell sammanhållning i den framtida utvecklingen av all gemenskapspolitik, en utveckling av ytterligare kvalitativa indikatorer, en mätning av den territoriella påverkan på gemenskapspolitiken och förslag på sätt att skapa synergier mellan territoriell politik och sektorspolitik, en utveckling av en övergripande strategi för regioner med särskilda geografiska egenskaper, framför allt de yttersta randområdena, ett införande av ett mer övergripande system för gradvisa övergångsstöd till de så kallade övergångsregionerna, och en utveckling av territoriella styrelseformer på flera nivåer (på europeisk, nationell, regional och lokal nivå).

Av denna anledning uppmanar jag mina kolleger att stödja dessa betänkanden, och medlemsstaterna – och kommissionen – att följa upp dem i vederbörlig ordning.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Först och främst vill jag välkomna idén om en ordentlig debatt om sammanhållning. Jag vill gratulera var och en av våra kolleger till deras ansträngningar och till de förslag som de lagt fram.

Jag ska framföra några kommentarer om några av ämnena, till att börja med om territoriell sammanhållning. Det grundläggande problemet är hur vi ska kunna garantera en harmonisk utveckling av alla territorier i Europeiska unionen och av partnerskapet mellan tätorts- och landsbygdsområden för att sätta stopp för förlusten av territorium och ta itu med avfolkningen av landsbygdsområden. Utan en definition av territoriell sammanhållning, som parlamentet väntar på, tillhandahåller det integrerade konceptet av ekonomisk, social och territoriell sammanhållning den framtida grunden för EU:s regionala politik och för strukturfondernas format efter 2009.

Vad gäller Krehlbetänkandet stöder jag alla de förslag i betänkandet som ger stöd åt Europas regioner och där avskaffande av hinder och förenkling av förfaranden nämns, liksom deras långsiktiga stabilitet, samt förslaget att tänka ut noggranna metoder för utbyte av god praxis mellan regioner.

Vad gäller den urbana dimensionen av sammanhållningspolitiken vet vi att vi inte har en gemensam definition av "tätortsområde". Vi vet också att vi har omkring 5 000 städer i Europa med färre än 50 000 invånare. Rumänien har ett betydande antal sådana orter. Jag anser att vi behöver en utvecklingsmodell och tillräckliga resurser för tätorter av detta slag, eftersom det är just sådana områden som lider brist på eller saknar fördelarna med ett samstämmigt tillvägagångssätt.

Den hållbara urbana utvecklingen kommer enligt det nya fördraget, som en del av den territoriella sammanhållningen, att hanteras gemensamt av medlemsstaterna och EU. Lokala och regionala myndigheter måste vara beredda på detta tillvägagångssätt och redan vara inrättade som en styrelseform på flera nivåer. Jag stöder idén om en minsta tilldelning av medel per invånare på 1 000 euro, till skillnad från den tidigare siffran på 500 euro.

Francisca Pleguezuelos Aguilar (PSE). – (ES) Fru talman! I fråga om betänkandet om mikrokrediter vill jag gratulera alla föredragande, för de har gjort ett fantastiskt arbete. De har utan tvekan förbättrat kommissionens initiativ.

Jag anser att de rekommendationer som görs i detta betänkande kommer att göra det möjligt för oss att fastställa grunden för utvecklingen av en ordentlig ram för mikrokreditsektorn i Europeiska unionen. Denna sektor har varit framgångsrik i många utvecklingsländer, däribland i vissa europeiska länder, både som medel för att generera ekonomisk verksamhet och som ett verktyg för att öka den sociala integrationen och främja skapande av nya arbetstillfällen. Denna framgång har emellertid hittills inte överförts till

gemenskapssammanhang. Enligt min uppfattning har vi nu möjlighet att göra detta, särskilt med tanke på den ekonomiska och finansiella kris som vi befinner oss i.

I detta avseende måste en förstärkning av de initiativ som föreslås i detta betänkande prioriteras, men vi måste också vidta andra åtgärder. Vi måste öka de medel som anslås till dessa strukturer till stöd för mikrokrediter. Vi måste garantera lättare tillgång för de enskilda personer och företag som inte kan få lån. I detta avseende vill jag belysa exemplet med en europeisk garanti för mikrokreditlån, eftersom detta är ett verktyg som skulle kunna förbättra denna tillgång och som har tagits med i detta betänkande.

Jag vill avsluta med att säga att vi med detta betänkande utan tvekan kommer att kunna lägga grunden för att skapa en harmonisk ram i gemenskapskontexten för stimulans av mikrokreditsektorn.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) År 2010 ska kommissionen och medlemsstaterna se över tillämpningsmetoden för och upptagningsnivån hos strukturfonderna. Jag uppmanar medlemsstaterna att med stor omsorg omdefiniera de prioriteringar som de har och som de tänker använda strukturfonderna till.

Jag anser att rörlighet i städer, landsbygdens utveckling, energieffektivitet i byggnader och utvecklingen av transportinfrastrukturen måste finnas med bland medlemsstaternas prioriteringar för användning av strukturfonderna under perioden 2011–2013.

I egenskap av föredragande för energieffektiviteten i byggnader krävde jag en ökning av beloppet för Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) som medlemsstaterna kan använda för att bygga subventionerat boende och intensifiera energieffektiviteten i byggnader från 3 till 15 procent. Detta skulle ge medlemsstaterna större flexibilitet och möjlighet att skynda på utnyttjandet av EU-medel för att förbättra de europeiska medborgarnas livskvalitet.

Särskilt under den nuvarande krisen måste medlemsstaterna använda offentliga medel, och i synnerhet strukturfonder, för att garantera en ekonomisk utveckling och öka antalet jobb.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag gratulera de föredragande som arbetat med detta mycket viktiga betänkande. Enligt min uppfattning har den ekonomiska krisen tvingat oss att ta en ordentlig titt på vårt tidigare agerande i fråga om ekonomin. Detta ger oss i sin tur möjlighet att dra lärdom av tidigare misstag. Jag antar att vi olyckligtvis lämnade vissa grupper bakom när våra ekonomier drevs framåt.

Att ta itu med och förbättra tillgången till mikrokrediter ger oss möjlighet att ta itu med dessa tidigare misstag. Att omforma ramen för mikrokrediter kan hjälpa oss att stärka och bygga om våra ekonomier från gemenskapen och uppåt. På Irland har man utträtt ett lovvärt arbete i detta avseende. I min egen valkrets i Dublin har det inrättats fyra näringslivsnämnder sedan 1993, och de har tillhandahållit stöd på lokal nivå till mikroföretag över hela staden och grevskapet Dublin. *Association of County and City Boards* [sammanslutningen för organisationer för grevskap och städer] på Irland tillkännagav ett eget finansiellt stimulanspaket tidigare i år, som syftar till att stödja 3 000 företag över hela Irland och skapa 15 000 nya arbetstillfällen. Projektet omfattar också utbildning av nästan 50 000 personer.

På europeisk nivå är dessa siffror låga, men våra mikroföretag i Dublin och Irland är av enorm betydelse. Jag hoppas verkligen att vi till följd av detta utmärkta betänkande kommer att få uppleva betydande och samordnade åtgärder på gemenskapsnivå till stöd för det ovärderliga arbete som utträtas av och för mikroföretag på lokal och nationell nivå över hela Europeiska unionen, eftersom det är en väldigt viktig del av vår ekonomi i dag och en väldigt viktig del av vår ekonomi för framtiden.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Ryan! Jag har inte varit särskilt sträng, för vi har faktiskt lite mer tid än vad som anges i arbetsordningen.

Jag vill dock säga en sak innan vi går vidare till förfarandet "catch the eye". I morse lanserades ett mycket betydelsefullt evenemang här i kammaren. Det lanserades av Hans-Gert Pöttering och rör en europeisk organisation som heter Flare, i vilken över 30 länder deltar och där ungdomar – och inte bara ungdomar – engagerar sig starkt för att bekämpa organiserad brottslighet och för att se till att de varor som beslagtas från organiserad brottslighet används i socialt arbete.

Det har också gjorts ett åtagande här i kammaren av Europaparlamentets talman och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, och vi har också besök här av några av dessa ungdomar som, enligt min uppfattning, är en tillgång för Europa eftersom de, tillsammans med oss,

försöker se till att Europa är ett Europa fritt från rasism, men också fritt från organiserad brottslighet. Jag vill därför också välkomna dem som är här i denna kammare.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Jag skulle vilja gratulera alla föredragande. Dessa betänkanden är en guldgruva för ny politik. Jag kan bara beklaga att det inte hänvisas till kulturpolitik i något av dem.

Kulturpolitik är kanske sammanhållningspolitik per definition. Det är kultur som ger en region sammanhållning, och det hade kunnat nämnas eftersom det ännu inte har inrättats någon transregional kulturpolitik. Vi har alltid stora svårigheter att finansiera transkulturella projekt eftersom det inte finns något transkulturellt samhälle, inget socialt trygghetssystem som kan ge konstnärer den rörlighet som krävs för att arbeta utanför regionens gränser. Jag uppmanar eftertryckligen alla dem som arbetar för att genomföra denna politik att inte glömma bort denna aspekt, eftersom den är viktig för alla politiska områden i Europa.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Territoriell och social sammanhållning förebygger konflikter genom att undanröja orsakerna. Det är anledningen till att åtgärder för att utjämna levnadsstandarden i tätorts- och landsbygdsområden och att balansera infrastrukturen i regionerna är så viktiga. Ett utspritt bruk av mikrokrediter är ett bra instrument för sammanhållningspolitiken. I dag, i en tid av finansiell och ekonomisk kris, när vi alla försöker finna sätt att skydda jobben, måste vi vara medvetna om hoten mot sammanhållningspolitiken, som t.ex. protektionism och diskriminering av de fattigare regionerna.

Den Dover (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Utskottet för regional utveckling och de medel som läggs på hela Europa är det viktigaste programmet i hela Europeiska gemenskapen.

Jag kan tala för nordvästra England och berätta hur mycket dessa medel har gynnat framför allt staden Liverpool under de senaste 10 åren. Om man ser framåt tror jag att denna stad kan fortsätta att utvidgas utifrån dessa välfördelade, välkontrollerade medel.

Jag uppmanar till större engagemang från den privata sektorns sida när det gäller det sätt som medlen tilldelas, förvaltas och kontrolleras på, för den privata sektorn kan alltid göra ett mer effektivt jobb än den offentliga sektorn.

Jag vill också betona hur ovärderliga dessa pengar har varit för landsbygdsområdena i nordvästra England, där det finns många jordbruksområden som är av avgörande betydelse för hela ekonomin.

Avslutningsvis vill jag säga att jag stöder Zsolt László Becsey i fråga om mikrokrediter. Detta är en mycket intressant utveckling som är av avgörande betydelse i denna ekonomiska situation.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! Jag anser att dagens samordnade debatt om regionalpolitik är den viktigaste debatten, inte bara under detta plenarsammanträde, utan också en av de viktigaste debatterna under vår mandatperiod. Den innebär en chans att få tala med europeiska medborgare om ett ämne som de lätt kan relatera till, vilket är särskilt viktigt med tanke på det annalkande valet till Europaparlamentet i juni. Frånvaron av ett effektivt, enkelt och direkt stöd till mindre myndigheter, framför allt på området för tillgång till investeringsresurser, är oroande. Därför anser jag att vi, utifrån dessa betänkanden, kommer att få se en omvärdering av sammanhållningspolitiken, och framför allt vissa av de operativa programmen, som bör öppnas på nytt och ändras.

Jag vill avsluta med att framhålla min övertygelse om att Europaparlamentets rekommendationer i dessa fem betänkanden kommer att ge mervärde och uppfylla förväntningar hos medborgare i både europeiska städer och landsbygdsområden, som anser att en sammanhållningspolitik kommer att garantera en utveckling av deras regioner, en gradvis utjämning av regionala skillnader, nya sysselsättningsmöjligheter, energisäkerhet, förbättrad energieffektivitet i deras hem, bättre transportinfrastruktur och teknisk infrastruktur och en högre levnadsstandard.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I denna viktiga debatt om territoriell sammanhållning och framtiden för ekonomisk och social sammanhållningspolitik måste jag nämna det mycket specifika problem som de yttersta randområdena står inför. Till följd av den ständiga kombinationen av en rad geografiska faktorer är dessa regioner oerhört känsliga i ekonomisk och social bemärkelse, framför allt under en allvarlig internationell kris som den som vi upplever i dag.

Jag vill därför uppmana Europeiska kommissionen, och framför allt kommissionsledamot Danuta Hübner, att vara mycket uppmärksam på följderna av den nuvarande krisen för de yttersta randområdena. En bedömning av dessa följder i vart och ett av de yttersta randområdena, framför allt för turism, byggande och ökningen av arbetslösheten, skulle bidra mycket till att garantera ett särskilt europeiskt agerande till förmån för dessa regioner.

Därför uppmanar jag Europeiska kommissionen att förbereda ett europeiskt agerande på krisen för de yttersta randområdena, som går bortom de åtgärder som redan tillkännagivits inom ramen för den ekonomiska och sociala sammanhållningspolitiken för europeiska regioner i allmänhet. Ett särskilt europeiskt agerande som svar på krisen för de yttersta randområdena ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Nu är er talartid slut.

I den arbetsordning som presidiet fastställt föreskrivs att upp till fem ledamöter kan inta talarstolen i en debatt av det här slaget, och bara i precis en minut per person.

Ytterligare sex ledamöter har bett om ordet utöver de fem som redan har talat i enlighet med arbetsordningen. Eftersom vi har lite tid över – enligt sessionstjänsten – ska jag göra ett undantag och ge ordet till de ledamöter som har bett om det. Jag uppmanar dem dock att hålla sig strikt till ämnet och att inte överskrida den minut som är tillåten enligt förfarandet "catch the eye".

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Det gläder mig att kunna bekräfta att det tjeckiska ordförandeskapet främjar en tydlig definition av sammanhållningspolitiken på ett sätt som omfattar stöd till mindre utvecklade regioner. Jag vill också uppmana kommissionen att lägga fram en bindande lagstiftning där villkoren för en effektiv mikrokreditmarknad harmoniseras. Detta är inte bara viktigt i kristider. Vi måste underlätta tillgången till finansiering för privatpersoner och företagare som inte kan få lån från den traditionella banksektorn. Tidigare erfarenheter av konsumentkredit visar att EU måste agera enat och effektivt, i synnerhet när det gäller kontrollinstrument. Jag anser dessutom att mikrokrediter huvudsakligen bör inriktas på projekt i de mindre utvecklade europeiska regionerna på samma sätt som sammanhållningspolitiken, och också på missgynnade medborgargrupper och nyskapande projekt, i enlighet med Lissabonstrategin. Jag vill vidare uppmärksamma kommissionen på risken att mikrokrediter missbrukas i penningtvättssyfte. Det är beklagligt att det fortfarande inte har lagts fram ett konkret lagstiftningsförslag.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Eftersom vi talar om EU:s sammanhållningspolitik och regionala utveckling bör vi kanske ta en titt på kandidatländerna för anslutning till EU. I förra helgen var jag i Turkiet, närmare bestämt i Anatolia, och jag såg de problem som existerar i Diyarbakir i det kurdiska området. Jag insåg att det finns behov av att underrätta kandidatländerna om fördelarna och nödvändigheten med regional utveckling.

Problemet i det kurdiska området är inte bara ett etniskt problem och inte bara en fråga om rätten till självbestämmande och liknande frågor. Det är inte heller ett problem som rör terrorism, utan har mycket mer att göra med regional utveckling och med en balansering av den regionala utvecklingen i alla städer och på landsbygden. Jag anser att vi bör förklara för Turkiet att man bör tillämpa en europeisk sammanhållningspolitik i detta fall, annars kommer landet inte heller i detta avseende att vara redo för anslutning till Europeiska unionen.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Strukturfonder och sammanhållningsfonder är ett hett debattämne för oss, och en mycket lovvärd men, olyckligtvis, otillräckligt utnyttjad möjlighet. Det finns en rad anledningar till detta, alltifrån byråkrati, besvärliga förordningar och förordningar med för kort giltighetstid till information som är svår att tillgå och en brist på öppenhet.

Jag kan tala om att många sökande klagat över problem i samband med stödberättigande för utgifter, förordningar med för kort giltighetstid, obegripliga dokument och naturligtvis långa projektutvärderingar.

Det gläder mig att också Europeiska kommissionen har börjat inse dessa hinder. Förslagen om ändring av förordningar omfattar, framför allt under den nuvarande ekonomiska krisen, bestämmelser om förenkling av förordningar för användning av dessa medel. Detta är ett första steg, och jag hoppas att många av våra förslag också kommer att antas av kommissionen.

En lösning på dessa problem tillhandahålls med partnersamverkansprogrammen och de tekniska stödprogrammen, men med mina ändringsförslag till Krehlbetänkandet stödde jag också behovet av ett program på EU-nivå ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ljudmila Novak (PPE-DE). - *(SL)* Livskvaliteten har verkligen förbättrats avsevärt med hjälp av de pengar från strukturfonderna som Europeiska unionen har använt för att stärka den sociala, ekonomiska och territoriella sammanhållningen och för att utveckla totalt 268 regioner.

Det gläder mig att notera att parlamentet, i sin nuvarande sammansättning, också har spelat en roll när det gäller att hjälpa till att avsätta mer pengar från denna budgetram för de syften som diskuterats än vad som ursprungligen föreslagits. Samtidigt beklagar jag att det finns alldeles för många byråkratiska hinder, vilket mina kolleger redan har påpekat, och ibland undrar jag om det är Europa eller de nationella regeringarna som bör beskylldas för detta.

Jag anser hur som helst att vi måste förenkla sådana hinder för att kunna ta itu med de akuta behoven hos både lokala myndigheter och regioner. Om vi vill att ungdomar och kvinnor ska stanna kvar i landsbygdsområdena måste vi emellertid investera mycket mer resurser i att stödja en landsbygdsutveckling.

James Nicholson (PPE-DE). - *(EN)* Herr talman! Mycket av det vi har diskuterat här under förmiddagen kommer nästa parlament att få genomföra. Det råder ingen tvekan om det. Landsbygdsutvecklingen är central för utvecklingen av landsbygdens ekonomi, men när den andra pelaren utformades och skapades för att stödja landsbygdssamhället för några år sedan tillhandahölls inte tillräckligt med medel för att stödja denna andra pelare. Nu sker en modulering, vilket innebär att det tas extra medel från jordbrukarnas samlade gårdsstöd till utveckling av landsbygdssamhället och landsbygdens ekonomi.

Jag vet att det kommer att utbryta en kamp här. Det finns de som vill ta bort regionalpolitiken, och stödet till landsbygdssamhället, från generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdsutveckling och ge det till generaldirektoratet för regionalpolitik, vilket är oacceptabelt för dem som lever i landsbygdsekonomin. Vi förde den debatten långt tillbaka på 1990-talet under Ray MacSharry, och vi ska inte återgå till den. "Aldrig i livet", säger jag. Det måste spenderas extra medel inom ramen för jordbruk och landsbygdsekonomin till stöd för små jordbrukare och personer som är verksamma i landsbygdsområden.

Francesco Ferrari (ALDE). - *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja tacka föredraganden för hans betänkande. Det ämne som behandlas är mycket känsligt i fråga om de följder som det skulle kunna få för de olika medlemsstaternas ekonomiska system. Att koppla den nya jordbruksfonden för landsbygdsutveckling till den gemensamma jordbrukspolitik (GJP) kan få positiva eller negativa aspekter, beroende på hur en sådan fond används.

Utifrån en viss synvinkel innebär att koppla samman fonder att de kan användas mer effektivt, och det är verkligen positivt. Men jag instämmer med föredraganden i att det råder en mycket fin skiljelinje, och att bland annat risken finns att fonderna bara används för att göra jordbruket mer konkurrenskraftigt, till nackdel för andra sektorer i jordbruksområden.

Landsbygdsområdena är faktiskt i stort behov av en stark investering – en strukturell investering och en livsmedelsinvestering – för att återuppliva ekonomin, för att utbilda unga jordbrukare, som är den drivande kraften bakom landsbygdens ekonomi, och för att utbilda kvinnor som bor i dessa områden. Det behövs också en investering inom sektorn för informationsteknik för att ungdomar ska bli mer bekanta med ny teknik. Risken är att fonderna missbrukas.

Det är anledningen till att jag fortsätter att vara övertygad om att vi måste använda sunt förnuft om vi ska förebygga forskingring av fonder, för landsbygdens ekonomi kan få en mycket stor inverkan i Europa.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - *(PL)* Herr talman! Sammanhållningspolitiken är desto viktigare om man ser till den nuvarande ekonomiska krisen, eftersom de strukturfonder som erbjuds kan tjäna som effektiva instrument för att stimulera ekonomin på regional nivå. En koncentration på tillväxtstimulerande verksamhet, som t.ex. att lägga pengar på forskning och utveckling, innovation och instrument för aktiva sysselsättningsskapande instrument, borde verka stimulerande på den europeiska ekonomin och garantera en återgång till tillväxt. Jag stöder också beviljande av ytterligare finansiering för förbättrad Internettillgång i landsbygdsområden.

Danuta Hübner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag sparade två minuter från mina inledande kommentarer för att ha mer tid att svara på frågorna nu. Samtidigt som jag beklagar att jag inte kan svara på alla frågor så uppskattar jag verkligen alla de bilaterala utbyten vi haft under de senaste åren i Bryssel och under mina besök på plats i era valkretsar. Ni är välkomna att fortsätta denna dialog med oss i kommissionen. Jag vill tacka er för den mycket bra och uppriktiga debatt som vi fört i dag.

Vi måste helt och hållet och på ett klokt sätt utnyttja potentialen hos all europeisk och nationell politik för att se till att Europeiska unionen som en ekonomi och ett samhälle går starkare ur denna kris både ekonomiskt, socialt och politiskt, med en stabil grund för en långsiktig hållbar utveckling. Jag anser att dagens debatt bekräftar att en europeisk sammanhållningspolitik måste spela en roll i denna process, både i dag och i morgon. Det är vår gemensamma uppgift i dag att se till att sammanhållningspolitikens potential – dess förmåga att leverera hållbar utveckling och jobb – kommer att användas fullt ut och på ett klokt sätt i denna nya globala kontext. Jag tänker inte bara på krisen, utan också på alla de välkända utmaningar som vi identifierade för flera år sedan som viktiga utmaningar för den europeiska utvecklingen.

Att stödja en hållbar konkurrenskraft är det effektivaste sättet att uppnå sammanhållning på i Europeiska unionen. I detta sammanhang måste vi använda sammanhållningspolitiken för att göra faktorer som små och medelstora företags tillgång till finansiering till en målsättning. Vi måste också ta itu med frågor som bättre tillgång till offentliga tjänster som syftar till att förbättra möjligheterna att få anställning och produktiviteten och på så sätt bidrar till större jämställdhet.

Under de senaste åren har det, som vissa av er betonat, setts som sunt förnuft att hanteringen av de nya utmaningarna absolut kräver en integrerad strategi som baseras på plats – en strategi som optimerar användningen av resurser och även mobiliserar alla partner på regional och lokal nivå, liksom på nationell och europeisk nivå, så att vi är aktiva på alla nivåer av det europeiska styret.

Vad gäller partnerskapsprincipen vill jag betona att detta har varit ett mycket viktigt mål från den första dagen av min mandatperiod, och kommissionen har investerat mycket i att förverkliga partnerskapsprincipen och sammanhållningspolitiken, att göra dem till något som verkligen tillämpas på ort och ställe. Strax efter förhandlingarna gjorde vi en fullständig bedömning av hur partnerskapsprincipen och processen med att utforma de politiska programmen genomförts av medlemsstaterna och regionerna. Vi ville inte bara ha en formell närvaro av partnerskapsprincipen, och därför arbetade vi också med partnerna och hjälpte dem att bygga upp en kapacitet att bli verkliga partner i systemet för förvaltning av politik, och vi reagerar tämligen effektivt på alla signaler vi får från olika platser på att denna princip inte respekteras i de enskilda medlemsstaterna. Jag har precis haft ett möte om just denna fråga med icke-statliga organisationer från en av de centrala EU-medlemsstaterna.

Jag håller också helt med alla er som säger att sammanhållningspolitiken inte fungerar, och inte får fungera, isolerat, och att vi måste förbättra synergierna och samordningen mellan sammanhållningspolitiken och all annan sektorspolitik, nationell politik och EU-politik. Inte bara för att undvika överlappning och dubblering, utan också för att tillämpa den synergi som kommer av en bra samordning mellan de politiska områdena. Landsbygdsutvecklingen och regionalpolitiken är verkligen ett extremt exempel på behovet av att ha en mycket god samordning och att tillämpa synergier mellan politiska områden.

Ett annat exempel skulle kunna vara konkurrenskraft och behovet av att beakta de begränsningar som kommer av en ekonomi som utnyttjar mindre kol och av klimatförändringar i fråga om investering i infrastruktur. Jag vill starkt understryka att vi har investerat mycket i en mer miljövänlig europeisk sammanhållningspolitik. Vi fastställde målen i samband med klimatförändringar, energieffektivitet och förnybar energi innan den stora debatten om klimatförändringar exploderade i Europeiska unionen. I dag går en tredjedel av medlen inom sammanhållningspolitiken direkt till en miljövänlig investering på alla områden av våra liv. Nyligen tillfogades det ytterligare 4 procent till politiken som ska användas på området för energieffektivt boende och användning av förnybar energi, och som tillåter oss att lägga mer betoning på denna utmaning.

Vad som också framgår tydligt av debatten är att vi behöver både kontinuitet och reform i genomförandet av politiska åtgärder. Vad gäller kontinuiteten vill jag mycket starkt betona att denna fleråriga programplanering, finansiella additionalitet, delade förvaltning och dessa partnerskapsprinciper representerar ett stort europeiskt värde som vi bör fortsätta att omhulda. Men det finns också behov av förändring för att det ska gå att finna en bättre balans mellan kraven på ekonomisk förvaltning och kontroll och uppgifterna att uppnå goda resultat och ett tillfredsställande genomförande av politiken. Det råder ingen tvekan om att vi måste skapa en enklare, effektivare och mer ändamålsenlig genomförandemekanism och minska den administrativa komplexiteten och den administrativa bördan.

Vi har arbetat med denna utmaning med stort stöd från er under de senaste månaderna. Vi fick det första ändringsförslaget till artikel 55 redan i december, och vi kommer att rösta om den huvudsakliga delen av förslagen om förenkling om en vecka. Den arbetsgrupp som vi har inrättat tillsammans med medlemsstaterna för att förenkla politiken fortsätter sitt arbete, och i slutet av maj kommer vi att lägga fram ytterligare ett förslag, förhoppningsvis fortfarande relaterat till denna period.

Jag håller med er om att det också krävs en starkare fokus på resultat, en starkare övervakning och en utvärderingskultur för att politiken ska bli mer effektiv. Vi fortsätter att arbeta med detta. Jag uppskattar verkligen ert stöd för finansieringslösningar. Vi är på rätt spår, men det kan verkligen göras mycket mer. Jag vill också be er notera, när det gäller finansieringslösningar, som i nuläget är ett av de mest betydelsefulla instrumenten för att hjälpa små och medelstora företag att få tillgång till kredit genom Jeremie (gemensamma europeiska resurser för mikroföretag till medelstora företag), och nu också genom Jasmine för mikrokrediter, att vi inledde den här processen långt innan krisen började, vilket innebär att politiken har förberetts relativt väl för dessa svåra tider.

Några av er nämnde frågan om öppenhet. Jag vill bara påminna oss alla här om att vi har nya bestämmelser för den nya perioden 2007–2013. Vi har skyldighet att informera allmänheten om alla förmånstagare, så vi hoppas att vi med detta krav på insyn också kommer att få se en stor förändring med avseende på allmänhetens medvetenhet och integriteten i hela förfarandet.

Mycket kort om kultur, eftersom det togs upp som en viktig del. Vi är fullt medvetna om – och detta ser jag också under mina resor – att både regioner och städer är betydelsefulla aktörer på det kulturella området i Europa. Kultur spelar också en viktig ekonomisk roll i utvecklingen av den regionala tillväxten. Vi har tillkännagivit detta i ramen för den europeiska sammanhållningspolitiken. Vi har många regionala och lokala urbana strategier som på ett framgångsrikt sätt har integrerat kultur i vår politik.

Jag vill också informera er om att kommissionen snart kommer att inleda en oberoende undersökning av kulturens bidrag till lokal och regional utveckling, som förhoppningsvis kommer att färdigställas i början av nästa år. Därigenom kommer vi att ha bättre information som kan ligga till grund för ett vidare innefattande av kultur i den europeiska politiken.

Avslutningsvis uppskattar jag verkligen alla era kommentarer, inte bara till betänkandet utan också sådana som framförts som invändningar och idéer för framtiden. Jag ska ta med de flesta av dessa budskap i mitt vägledande dokument som jag ska lägga fram för rådet i slutet av maj. Vi håller också på att avsluta en oberoende undersökning som utförs av en grupp av forskare och experter under ledning av professor Fabrizio Barca. Den kommer att presenteras offentligt i slutet av april. Den slutliga officiella bedömningen av samrådet om grönboken om territoriell sammanhållning kommer att presenteras i vår sjätte interimrapport om sammanhållning som kommer att antas av kommissionen i slutet av juni.

Constanze Angela Krehl, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill framföra två kommentarer i slutskedet av denna debatt.

Allmänheten har en mycket ambivalent syn på den europeiska strukturpolitiken. Vissa personer tar för givet att de ska beviljas stöd, men anser helt enkelt att de byråkratiska hindren är för stora. För andra personer, däribland vissa här i kammaren, verkar den bara vara en port till bedrägeri. Ingen av dessa synvinklar är korrekt.

Solidaritet är verkligen viktigt för min grupp, men den måste vara välgrundad och den får inte vara ensidig. Å andra sidan är det inte så att projektansvariga, samhällen och föreningar som ansöker om projekt vill bedra Europeiska unionen. Komplicerade förfaranden leder ofta till misstag, men de leder inte till bedrägeri. Det är anledningen till att vi måste förändra proceduren.

Den andra punkten som jag vill ta under övervägande är att sammanhållningspolitiken obestriddligen är en viktig del av den europeiska politiken. Inför utmaningar som klimatförändringar, den ekonomiska krisen och globalisering, tillsammans med en demografisk förändring och utveckling på arbetsmarknaden, är vi i akut behov av denna politik. Europaparlamentet måste omdefiniera sammanhållningspolitiken inför framtiden för att uppfylla de europeiska regionernas behov. De betänkanden som vi nyss har diskuterat utgör en god grund för denna process. Detta kommer att skapa ett europeiskt mervärde för Europeiska unionen. När vi omformar strukturpolitiken får vi emellertid inte uppföra oss som om den skulle kunna lösa alla Europeiska unionens problem. Vi måste verkligen koncentrera oss på de uppgifter vi har. Tack så mycket.

Oldřich Vlasák, föredragande. – (CS) Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I detta läge vill jag sammanfatta de uppmaningar och artiga önskemål som Europaparlamentet kommer att rikta till sina partner, Europeiska kommissionen och medlemsstaterna, om detta betänkande antas. Det är tydligt att det största behovet är att bedöma användbarheten av ett införlivande av initiativet Urban i hela sammanhållningspolitiken. Vi måste bedöma alternativen och verifiera nivåerna av tillfredsställelse bland borgmästare, kommunfullmäktige och valda företrädare i relation till utnyttjande av europeiska medel i stadsområden. Integrerad planering och överföring av ansvar eller s.k. vidaredelegering av resurser eller finansieringsinstrument är uppenbarligen områden där det behövs ett mer aktivt tillvägagångssätt från kommissionens sida, åtminstone genom en presentation av rekommendationer eller exempel på bevisade strategier. Samtidigt måste vi fortsätta att förenkla sammanhållningspolitiken i sin helhet, och inte bara den urbana aspekten. Långsiktiga alternativ skulle exempelvis kunna omfatta en sammanslagning av Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden. Sist men inte minst är det mycket viktigt att kommissionen mäter och regelbundet bedömer följderna av all politik på stadslivet och samtidigt diskuterar effektiviteten hos denna politik direkt med myndigheter i städerna. I detta betänkande rekommenderas därför kommissionen och medlemsstaterna att inrätta en EU-högnivågrupp om stadsutveckling och tillämpa den öppna samordningsmetoden på politiska strategier för stadsutveckling på EU-nivå på samma sätt som den tillämpas på andra områden som t.ex. social integrering. Samtidigt krävs också i betänkandet att stadsområdenas ställning ska stärkas i initiativet "Regioner för ekonomisk förändring" och att projektet Urban Audit ska vidareutvecklas och uppdateras regelbundet. I avsaknad av pålitlig jämförande statistik kan vi inte grunda våra beslut på relevanta uppgifter. EU-medlen är i själva verket en av de synligaste och effektivaste manifestationerna i den europeiska integrationen. Därför måste vi se till, både under den nuvarande perioden före valet och efter valet, att de faktiska mottagarna av strukturstöd är mer involverade i debatten om vilken form sammanhållningspolitiken bör anta. Dessa personer är våra medborgare och våra väljare.

Wojciech Roszkowski, föredragande. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Den fråga som mitt betänkande täcker är ganska specifik, men mycket viktig för att optimera utnyttjandet av EU-medlen ur en sammanhållningssynvinkel, vare sig den förstås i traditionell mening eller i form av territoriell sammanhållning.

Hållbar tillväxt är en oerhört komplicerad fråga. Därför måste vi välkomna alla försök att förenkla uppnåendet av detta mål. Konceptet territoriell sammanhållning har emellertid ännu inte definierats med någon precision. Grönboken är därför snarare början än slutet på debatten om denna fråga.

Det gläder mig att kommissionen belyste behovet att minska skillnaderna i utvecklingsnivåer och betydelsen av synergier vid genomförande av EU-politik. Olika regioner har helt olika problem i fråga om inkomstnivåer, geografisk placering, invandring osv. Men vi får inte glömma det som mina polska kolleger, Grażyna Staniszevska, Zdzisław Zbigniew Podkański och Andrzej Tomasz Zapałowski sa om att medlen tenderar att samlas i centrum av regionerna. Vi får inte heller glömma att målen med politiken för landsbygdsutveckling inte nödvändigtvis står i ett motsatsförhållande till Lissabonmålen, om mekanismen för relativ konkurrenskraft eller låg kostnadsökning i produktivitet tillämpas.

Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har inte kommenterat mitt betänkande, så jag tolkar tystnaden som medhåll. Enligt min uppfattning handlar Peter Bacos röst mer om en missuppfattning. Jag skrev uttryckligen i betänkandet att resurserna till landsbygdsutveckling inte kan leda till en uttömning av direktbetalningar. Det är å andra sidan ett faktum att medel för landsbygdsutveckling kan hjälpa landsbygdsområden att ta sig ur ekonomiska problem genom stöd för arbete utanför jordbruket. James Nicholsons stöd i denna fråga gläder mig.

Avslutningsvis vill jag tacka rådgivarna från utskottet för regional utveckling och min egen politiska grupp för deras hjälp med utarbetandet av detta betänkande, och alla som har deltagit i dagens debatt.

Miroslav Mikolášik, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill som avslutning framföra vissa idéer som jag inte hade tid att ta med i inledningsanförandet.

Det gläder mig verkligen att över 100 miljarder euro ska investeras i skyddet av miljön. Samtidigt skulle jag verkligen välkomna ett mycket högre anslag för energieffektivitet och förnybar energi – som i nuläget är 9 miljarder euro – liksom ett högre anslag för åtgärder för bekämpning av klimatförändringar som, på 48 miljarder euro, är mindre än vad som krävs i nuläget.

Jag är verkligen av den uppfattningen att beslutet om hur vi ska använda dessa medel för att skydda våra regioner och bekämpa följderna av klimatförändringarna, som t.ex. översvämningar och torka, kommer att vara avgörande för våra regioners framtid och deras ekonomiska ställning. Jag uppskattar också verkligen

att alla medlemsstater redan har lagt en betydande del av de medel de har att tilldela på investering i forskning, utveckling och innovation, men jag har också märkt att de flesta av EU:s konvergensregioner har stora problem att garantera tillgänglighet eftersom det råder brist på transportinfrastruktur.

Å andra sidan gläder det mig att se medlemsstaternas ansträngningar för att prioritera investeringar som syftar till att öka deltagandet på arbetsmarknaden och förbättra färdigheter samt att bekämpa fattigdom och social utslagning i de program som finansieras av de europeiska socialfonderna. Vidare uppmuntrar jag nya medlemsstater att fortsätta att bygga upp effektiva partnerskap och att genomgående förbättra partnerskapsprincipen samtidigt som man genomför de operativa programmen. Enligt min uppfattning kan de nya medlemsstaterna verkligen dra nytta av ytterligare utbyte av bästa metoder och kunskap om utveckling inom teknologin, exempelvis, och av andra gemensamma åtgärder för att öka på sin potential i fråga om genomförande.

Zsolt László Becsey, föredragande. – (HU) Det var ett par frågor som jag inte kunde ta upp under inledningen som har att göra med mikrokrediter, men det viktigaste i detta sammanhang är additionalitetsprincipen. Jag vill upprepa att också detta är en viktig grundläggande princip för sammanhållning, i tillägg till partnerskap och ett integrerat tillvägagångssätt.

För att kunna tillföra det lilla extra måste vi se till att människor utan fast adress kan delta i mikrokreditprogrammet med hjälp av mentorsprogrammet. Vi kan uppnå detta lilla extra genom att se till att vi i det nyligen lanserade programmet Jasmine kan utbilda och involvera nya institut för mikrofinansiering som befinner sig nära folket. Dessutom måste vi tillhandahålla det där lilla extra genom att inta en mer flexibel inställning till konkurrenskraft, både vad gäller *de minimis*-programmen och i samband med offentlig upphandling, genom att ge egenföretagare en positiv särbehandling.

En annan punkt som jag vill ta upp är finansieringsfrågan. Å ena sidan lanseringen av det experimentella program som parlamentet har stött i två år nu, med 2 miljoner euro per år. Jag hoppas att den kommer att inledas under det andra halvåret i år. Vi samlar alla program som uttryckligen behandlar mikrokrediter på en plats och gör dem insynsvänliga – liksom flera av mina kolleger också har noterat.

Additionalitetsprincipen är också viktig för att övertala medlemsstaterna att uppmuntra människor att starta mikroföretag och inte sitta hemma och ta emot socialbidrag, något som också Mia De Vits hänvisade till. Jag anser att det är viktigt att vi fortsätter att uppmuntra människor i detta avseende. Det är mycket viktigt att additionalitet innebär att mellanhänder för mikrofinansiering inte leder till ocker. När det gäller t.ex. romer bör de inte underordnas sin egen aristokrati, utan vi bör kunna utveckla en verksamhet som grundas på sant partnerskap och en vilja att hjälpa.

Lambert van Nistelrooij, föredragande. – (NL) Herr talman! I morse var jag den första talaren i denna gemensamma debatt, och om jag ser tillbaka tycker jag att vi har gett våra medborgare, de som är engagerade i genomförandet av en integrerad politik på ett decentraliserat sätt, en mycket stark signal om att Europaparlamentet väljer att föra sammanhållningspolitiken i hamn och värdesätter det arbete som de utträttar i det stora antalet projekt, vare sig de har att göra med trender inom forskning och utveckling, forskningsinfrastruktur eller projekt relaterade till modernisering av energi. Detta är mycket viktigt. När vi besöker väljarna under de kommande månaderna finns det tusentals projekt där EU ligger nära medborgaren. Enligt min uppfattning är också detta mycket viktigt. Jag vill också önska kommissionsledamot Danuta Hübner stort lycka till med kampanjen, eftersom jag har förstått att ni också ska besöka väljarna under de kommande månaderna. Det är mycket positivt för alla närvarande. Jag vill också tacka er särskilt för de politiska förändringar som ni har drivit igenom, nämligen större hänsyn till Lissabonmålen, miljövänligare åtgärder och en betoning på forskning och utveckling, och i dag hänvisade ni också återigen särskilt till kulturarvet som något av ekonomiskt och kulturellt värde.

Jag har ytterligare ett par kommentarer, varav den första handlar om den betoning som läggs på gränsöverskridande samarbete, detta tredje mål som vi måste stärka under den kommande perioden, också finansiellt.

Den andra kommentaren handlar om att våra fonder inte får slösas bort. Vi har utmärkta fonder genom vilka vi, via partnerskapsramen, kan erbjuda våra partner de medel som behövs för att driva utvecklingen vidare. Vi får inte slösa bort detta under den kommande perioden.

Avslutningsvis måste det utarbetas en vitbok om territoriell sammanhållning. Ni har gett många indikationer, men vitboken utgör grunden för en framtida lagstiftning, och det skulle vara mycket beklagligt om Europeiska

kommissionen inte lyckades utarbeta en vitbok. Jag vill också tacka skuggföredragandena för mitt betänkande för deras samarbete, och framför allt också personalen, som varit fantastisk.

Talmannen. – Innan vi avbryter sammanträdet en kort stund vill jag mycket varmt välkomna en grupp besökare som består av pensionärer från provinsen Toledo i min region Castilla-La Mancha, Spanien, eftersom de är här för att uppfylla sin plikt som européer.

Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Vi fortsätter nu med omröstningen.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Människor från landsbygdsområden befinner sig i en särskilt missgynnad ställning i konkurrensen på arbetsmarknaden. I Europeiska unionen, och framför allt i Polen, råder betydande skillnader i levnadsstandard mellan stads- och landsbygdsområden. Detta gäller särskilt tillgången till tjänster. Tillgången till modern teknik som t.ex. bredbandsinternet i landsbygdsområden i Polen är hälften så stor som i stadsområden.

Målet med sammanhållningspolitiken bör vara att vidta särskilda initiativ för att jämna ut levnadsstandarden i vissa regioner. I detta avseende är det mycket viktigt att hjälpa små och medelstora företag att få finansiering från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling.

Regeringar i vissa medlemsstater bör stödja små och medelstora företag genom att undanröja administrativa och rättsliga hinder och genom att tillhandahålla en lämplig infrastruktur. Det är grundläggande villkor för utvecklingen av områden som ligger på långt avstånd från storstadsområden.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Mikrokrediter, och också krediter som beviljas företagare från gemenskapsmedel, utgör en institutionell hävstång som kan och måste fylla den klyfta som lämnats av kommersiella banker till följd av den ekonomiska kris som redan drabbar realekonomin.

En kommersiell bank är bara gynnsam för ekonomin så länge som den beviljar lån, vilket inte sker i nuläget, trots den enorma injektionen av offentliga medel i olika banker.

Under dessa omständigheter föreslår jag att medlemsstaterna inte längre direkt ska finansiera kommersiella banker med problem så att de kan täcka de enorma förlusterna och/eller förbättra sina finansiella koefficienter med allmänna medel, göra sina aktieägare nöjda och till och med finna anledning att belöna sig själva med generösa bonusar med pengar de har mottagit. Å andra sidan får de inte heller gå i konkurs (allihop).

Mitt förslag går ut på att använda kommersiella banker som enkla mellanhänder, agenter som beviljar lån och mikrokrediter från allmänna medel till ekonomiska agenter och företagare som utan finansiering också är sårbara för konkursrisken.

Sammanfattningsvis bör lån och mikrokrediter beviljas dem som behöver det via bankerna, men utan att de ska gå igenom de senares balansräkning. Bankerna ska bara tillämpa sin kunskap och sitt nätverk för att underlätta lån till sådan finansiering.

Vasilica Viorica Dăncilă (PSE), skriftlig. – (RO) Att förbättra tillgången till mikrokrediter som gör det möjligt för småföretagare, arbetslösa och missgynnade personer som vill starta eget företag och inte har tillgång till traditionella bankinstrument att starta en verksamhet, kombinerat med det aktuella beslutet att sänka momsen för vissa tjänster, är lösningar som Europeiska unionen tillhandahåller medlemsstaterna för att hjälpa dem att komma över krisen.

I den senaste analysen vidhålls att tjänstesektorn, jordbruket och turismen skulle kunna vara områden inom vilka en betydande del av den arbetskraft som finns tillgänglig på arbetsmarknaden kan engageras, inklusive de arbetslösa. Det är anledningen till att Rumänien och de andra EU-länderna måste utveckla de instrument som krävs för att genomföra denna idé, särskilt som en del av marknadssegmentet för icke-banker.

Jag anser att dessa mikrokrediter kan användas på ett framgångsrikt sätt för att utveckla tjänster för företag, enskilda personer och hushåll, av alltifrån it-specialister till fönsterputsare, från trädgårdsmästare till personer som tillhandahåller vårdtjänster till äldre och barn. De kan också bidra till användningen av personliga kvalifikationer och kvaliteter i en framgångsrik verksamhet.

En mikrokredit kan beviljas företag med färre än 10 anställda. Detta gynnar personer som vill arbeta och arbetslösa personer som vill starta företag. Mikroföretagen utgör 91 procent av Europas kommersiella företag.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Med grönboken om territoriell sammanhållning med titeln "Att omvandla territoriell mångfald till styrka" inleddes ett brett samråd med regionala och lokala myndigheter, föreningar, icke-statliga organisationer och det civila samhället i syfte att främja en gemensam överenskommelse om detta nya koncept tillsammans med följderna för EU:s framtida regionalpolitik, utan att det ges någon definition av "territoriell sammanhållning".

Målet med den territoriella sammanhållningen är att garantera en harmonisk utveckling av alla EU:s territorier och att erbjuda alla medborgare möjligheten att få ut mesta möjliga av dessa territoriers inneboende egenskaper. I grönboken föreslås att mångfalden bör omvandlas till en tillgång och en konkurrensmässig fördel, vilket bidrar till en hållbar utveckling av hela EU. Det hänvisas också särskilt till behovet av effektiv kontroll över sammanhållningspolitiken för att göra den mer flexibel.

Den huvudsakliga utmaningen omfattar att hjälpa territorierna att använda denna tillgång och att utbyta god praxis. Lambert van Nistelrooij's betänkande täcker detta omfattande område av territoriell sammanhållning, och han uttrycker på ett effektivt sätt åsikter om kommissionens meddelanden på detta område. Resultatet blir att grönboken om territoriell sammanhållning fortsätter att vara öppen för nya utmaningar men omvandlas till ett effektivt instrument för partnerskap och utbyte av god praxis.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Åtgärderna för sammanhållningspolitik och landsbygdsutveckling hamnar inom ramen för samma solidaritetsprincip som främjas med EU-projektet och bidrar till att uppnå målen i Lissabonstrategin.

I våra analyser och de beslut som vi ska fatta måste de olika nivåerna av jordbruksutveckling över Europeiska unionen beaktas, samt denna sektors betydelse i medlemsstaternas ekonomier och de olika situationerna i fråga om regional sammanhållning och utveckling. Jag välkomnar att den slutgiltiga versionen av detta betänkande också kommer att omfatta mitt förslag att underlätta en större flexibilitet i användningen av strukturfonderna, så att de kan komplettera åtgärderna för landsbygdsutveckling.

För att garantera en ordentlig samordning och komplementaritet av sammanhållningspolitiken med åtgärder för landsbygdsutveckling måste medlemsstaterna införa mekanismer för att uppmuntra en följdriktig och rättvis användning av gemenskapsmedel. Samtidigt måste Europeiska unionen använda de instrument som man har till sitt förfogande för att övervaka en bättre användning av gemenskapsmedlen på regional nivå, för att se till att landsbygdsområden inte motarbetas.

Detta betänkande är en första analys av detta ämne, och den måste fortsätta, så att den framtida budgetramen blir en garanti för större harmonisering mellan de gemenskapsåtgärder som erbjuder finansiellt stöd.

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Jag vill tacka Zsolt László Becsey för hans betänkande, som är så viktigt för mig själv och mina landsmän.

Många människor verkar inte inse vilket stort inflytande ett införande av mikrokrediter kan ha på ett lands socioekonomiska utveckling. Små lån utan säkerhet är inte ett privilegium för den fattigaste befolkningen i utvecklingsländerna. Denna idé kan lika gärna tillämpas på arbetslösa, nyetableringar och befintliga mikroföretag.

Att erbjuda personer som inte har tillgång till kredit tillfälle att finansiera sina egna initiativ är ett stort steg framåt mot genomförande av principen "tänk småskaligt först". När vi föreslår sådana här lån främjar vi företagandet och ökar arbetsverksamheten och förhindrar och minskar på så sätt social utslagning. Mikrokrediter har en mycket positiv effekt på arbetslöshetsnivån – vilket är särskilt viktigt i mitt land.

När sådana här lånemöjligheter införs måste man dock komma ihåg ett par viktiga saker.

För det första måste den institutionella och rättsliga ramen för mikrokrediter anpassas till utvecklingsnivån på marknaden för lånemedel.

För det andra måste de förfaranden som är knutna till denna tjänst granskas. Olyckligtvis tenderar mikroföretagare och personer som startar en verksamhet att ansöka om konsumentlån på grund av de komplicerade förfarandena.

För det tredje måste egenföretagare uppmärksammas på att det finns alternativ till banklån för finansiering, för att mikrokrediter ska bli allmänt kända.

Trots dessa reservationer välkomnar jag mikrokredittjänsten i Polen med öppna armar.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jag vill gratulera min kollega Zsolt László Becsey till hans betänkande, i vilket en utveckling av ett mikrokreditsystem för att främja ekonomisk tillväxt och sysselsättning förespråkas. Det påpekas med rätta i dokumentet att målgruppen för ett EU-initiativ för utveckling av mikrokrediter bör vara "mindre gynnade personer", däribland långtidsarbetslösa, socialbidragstagare och etniska minoriteter som t.ex. romer.

Mikrofinansiering har i ett flertal länder visat sig vara mycket framgångsrik för att främja social och ekonomisk integration genom stöd till egenföretagande. Under en ekonomisk kris är enkla finansiella instrument som kan finansiera verksamhet, framför allt i underutvecklade regioner eller inom ovan nämnda sociala grupper, av särskilt stort värde. De som vill driva ett litet familjeföretag kan ställas inför betydande svårigheter vid anbudsinfordringar som administreras inom ramen för sammanhållningspolitiken, i synnerhet vid samfinansiering. Ett upprättande, eller återställande, av social sammanhållning måste prioriteras framför lönsamhet eftersom ett stöd för egenföretagande kostar mycket mindre än arbetslöshetsunderstöd, och därför är det utifrån ett nationalekonomiskt perspektiv värt att tillhandahålla mikrokrediter även om det från en strikt ekonomisk synpunkt inte skulle vara lönande. Mikrokreditsystemet måste göras tillgängligt för dem som inte är accepterade som banklåntagare, dvs. personer som inte kan få lån inom den traditionella banksektorn på grund av den höga risk, de små marginaler och den risk för uteblivet resultat som är knutna till dem, och det borde göra det möjligt med riktat deltagande för mindre gynnade grupper.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I debatten om sammanhållningspolitiken skulle jag vilja fästa er uppmärksamhet vid några frågor i detta ämne som tas upp i Wojciech Roszkowskis betänkande.

1. I budgetramen för perioden 2007–2013 gjordes Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) till den andra pelaren i den gemensamma jordbrukspolitiken och särskildes därmed från sammanhållningspolitiken. Till följd av denna utveckling, framför allt med tanke på de skrala budgetmedel som finns, har sammanhållningspolitiken, i synnerhet Europeiska regionala utvecklingsfondens sammanhållningspolitik, fokuserats på konkurrenskraften inom ekonomin som koncentreras till storstadsområdena och de mest aktiva regionerna, medan EJFLU koncentrerar sina resurser på att förbättra konkurrenskraften inom jordbruket.

Denna strategi kan endera leda till en dubblering av vissa mål, t.ex. miljöskydd, utbildning och kultur, eller till försummelse av dem inom båda områdena.

2. Därför måste vi bedöma om den finansiering som anslagits till landsbygdsutveckling för perioden 2007-2013 bör användas i högre grad för att stödja jordbrukarna eller om mer ska anslås till förmånstagare inom övrig landsbygdsverksamhet, eller till och med förmånstagare som stannar kvar i landsbygdsområden men som vill bryta upp från jordbrukssektorn och gå över till en annan yrkesverksamhet. Om det visar sig att stöd till jordbrukarna är det mål som föredras inom den andra pelaren tycks det vara fördelaktigt att binda dessa medel till sammanhållningspolitiken i nästa budgetram.

3. Finansieringspotten för den andra pelaren av GJP måste också göras större, om än genom en minskning i direktbetalningar till stora jordbruk och en gradvis ökning av procentsatserna för modulering, vilket Europaparlamentet kräver.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Regionalpolitik som har materialiserats i form av struktur- och sammanhållningsfonder betraktas med rätta som den mest synliga och påtagliga gemenskapspolitiken för Europas medborgare. Ingen annan politik gör Europeiska unionen lika synlig eller illustrerar bättre fördelarna med integration. Det är anledningen till att vi fäster så stor betydelse vid debatten om sammanhållningens framtid. Det har aldrig funnits ett så stort behov av sammanhållning som nu när Europas två halvöar, som var splittrade av järnridån efter kriget, har förenats. Detta är oerhört viktigt för de länder som förvisades till bakgrunden inom ramen för Jaltaavtalet. Krisen och strukturfondernas potentiella värde som antikrispaket utgör en särskild aspekt.

Den situation som rådde 2008, när 4,5 miljarder euro av outnyttjade medel återbetalades, får inte upprepas. Det var ett gemensamt misslyckande från allas vår sida. Enbart detta gör att det är av största vikt att vi släpper igenom denna del av EU-budgeten i dag. På kort sikt kan andra frågor skjutas upp. På lång sikt måste vi försvara sammanhållningspolitiken som en gemenskapspolitik som ger alla regioner en chans. Som sådan

måste sammanhållningspolitiken föreskriva ett hänskjutande av beslutet om bästa sätt att förvalta resurser till instanser med lokal- och regionalkännedom. Ytterligare kriterier för utvärdering av projekt kommer att öka nivån av godtycke i utvärderingen, och på så sätt göra förfarandet för användning av medlen mer komplicerat. Detta är inte rimligt vare sig man ser till dagens situation, i samband med krisen, eller om man ser på längre sikt.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Först och främst vill jag gratulera föredraganden till hans ansträngningar.

Som vi känner till befinner sig genomförandet av strategierna och de operativa programmen för perioden 2007–2013 fortfarande i inledningsskedet, vilket är anledningen till att räckvidden för tillämpning av det betänkande som diskuteras fortfarande är begränsad. Jag vill hur som helst nämna de ansträngningar som gjorts av alla medlemsstater för att integrera de allmänna prioriteringarna i sammanhållningspolitiken, som en del av processen för utarbetande och förhandling om de operativa programmen.

Ett framgångsrikt genomförande av de operativa programmen är i allra högsta grad beroende av hur snabbt vi lyckas förenkla förfarandena och främja de åtgärder som är tänkta att konsolidera institutionell kapacitet och, inte minst, av hur vi identifierar de särskilda professionella utbildningskraven för den personal som arbetar med gemenskapsmedlen.

Jag anser att det är särskilt viktigt att medlemsstaterna har effektiva övervakningssystem för att en bättre ekonomisk förvaltning av gemenskapsutgifterna och en relevant insyn vad gäller förvaltning av medlen ska kunna garanteras.

Jag är också övertygad om att det är absolut nödvändigt att ytterligare öka allmänhetens medvetenhet för att uppnå maximal upptagningsgrad för medlen och för utvecklingen av livskraftiga projekt.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) På EU-nivå, i EU:s framtida regionalpolitik och sammanhållningspolitik, anses skillnader bero på strukturella brister i regionerna i fråga om nyckelfaktorer för konkurrenskraft, och framför allt på en brist på innovativ förmåga och företaganda.

Denna situation skulle kunna avhjälpas med antagande av ett strategiskt tillvägagångssätt, nämligen genom att ge den regionala konkurrenskraften ett uppsving över hela EU, vilket betraktas som nödvändigt för att stärka ekonomin som helhet och för att begränsa de risker som överbelastning som orsakas av en koncentration av ekonomisk verksamhet utgör.

Vi måste upprepa att det bara är möjligt att undanröja dessa skillnader genom att inleda en storskalig informationskampanj och att upprätta en dialog mellan medborgare och det civila samhället, annars kommer projekten att fortsätta vara otillgängliga.

På samma sätt kräver ett problemfritt genomförande av program och projekt med EU-stöd en förvaltning och ett kontrollsystem av hög kvalitet. Efterlevnad av gemenskapslagstiftningen, som t.ex. förordningar med bestämmelser om miljö och jämställdhet, är ett villkor för projektfinansiering. Innan andra betalningar görs, utöver förskott från fonder, måste kommissionen se till att förvaltningen och kontrollsystemen helt efterlever förordningarna.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Territoriell sammanhållning stärker den ekonomiska och sociala sammanhållningen och är en av de viktigaste komponenterna för att uppnå målen med EU:s sammanhållningspolitik, eftersom den bidrar till att effektivt balansera skillnader i utvecklingen både mellan och inom medlemsstaterna.

Territoriell sammanhållning spelar också en viktig roll för den framtida utvecklingen inom EU:s regionalpolitik, vilket framgår av tillägget av principen om territoriell sammanhållning till den ekonomiska och sociala sammanhållningen i Lissabonfördraget.

I samband med den nuvarande ekonomiska krisen har återhämtningen av EU:s ekonomi blivit ett mycket viktigt ämne, och denna återhämtning ska ske med hjälp av förnuftig investering, vilket är av avgörande betydelse för ekonomisk framgång, vetenskapliga upptäckter, teknisk innovation och sysselsättning.

Jag stöder helhjärtat föredragandens idé att EU bör stimulera en större interoperabilitet och överföring av kunskap mellan forsknings- och innovationscentrum och kringliggande regioner, inom ramen för territoriell sammanhållning, för maximala resultat av investeringarna för de europeiska medborgarna.

För att på ett effektivare sätt kunna hantera de problem och svårigheter som medlemsstaterna upplever under dessa kristider behöver vi en gemensam europeisk sammanhållningsstrategi, i vilken den territoriella dimensionen av sammanhållningspolitiken bör betonas och där varje medlemsstats specifika särskilda behov måste beaktas vid tillämpningen av politiska åtgärder.

Nu måste vi inleda en mer omfattande diskussion om den möjliga framtiden för regional- och sammanhållningspolitiken i EU efter 2013 och den möjliga utformningen av strukturfonderna under den kommande programperioden, för att på så sätt hjälpa till att medvetet förbättra gemenskapsekonomins konkurrensfördelar i världen.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I linje med Europeiska unionens motto "förenade i mångfalden" måste vi göra mer för att göra vår kontinent till ett "Regionernas Europa". I detta avseende spelar territoriell sammanhållning en viktig roll. Av den anledningen bör vi lägga betoningen på att göra den till ett separat mål, vid sidan av ekonomisk och social sammanhållning.

Under processen med att stärka regionerna måste vi särskilt uppmärksamma känsliga områden, vilket har nämnts i den nuvarande debatten om sammanhållning. De ökade kostnaderna måste beaktas, framför allt i bergsregionerna, som det är mycket tidskrävande och dyrt att förvalta.

Att tillhandahålla ersättning för dessa svåra villkor är ett viktigt steg mot att skapa ett Europa där alla områden är värda att bo i. I detta sammanhang bör vi belysa jordbruksindustrin. Mjölkproduktionen i bergen utgör ett betydelsefullt bidrag till bevarandet av landsbygdsområden och bör därför ges ett tillräckligt stöd. Små och medelstora företag som skapar arbetstillfällen utanför större europeiska handelscentrum bör också stödjas. I den nuvarande debatten om sammanhållning fastställs i stort en riktning mot regionalpolitik, och på så sätt kommer Europas traditionella struktur att tas in i framtiden.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Polen kommer att få över 67 miljarder euro från Europeiska unionens budget under perioden 2007–2013. Som en del av dessa finansiella överföringar tillhandahöll Europeiska kommissionen Polen 19,3 miljarder polska zloty (PLN) enbart under 2008. Vissa egenskaper i genomförandet av dessa program gör dock att det mesta av betalningarna kommer att göras under de sista åren av programmen, dvs. 2013–2015. Olyckligtvis har det uppstått grundläggande restriktioner som förhindrar ett effektivt förverkligande av strukturfonderna i Polen. Från inledningen av programmen för perioden 2007–2013 till början av mars 2009 undertecknades nästan 8 400 avtal om finansiellt stöd på totalt 15,4 miljarder PLN. Detta omfattar ett bidrag från EU på 11,4 miljarder PLN. Olyckligtvis uppgår ansökningarna om att erhålla betalning från dessa fonder totalt till 1,75 miljarder PLN. De oerhört långa förfarandena för beviljande av offentlig upphandling kan försena ett förverkligande av strukturfonderna och på så sätt bidra till den låga upptagningsnivån. Strukturfonder är offentliga medel som är föremål för nationell lagstiftning om offentlig upphandling. Med denna lagstiftning måste ett enkelt och effektivt förfarande skapas för urval av entreprenörer. Överdrivet långdragna anbuds förfaranden kan försena förverkligandet av strukturfonderna. Gemenskapsmedlen bör vara ett medel för att lindra de allvarligaste effekterna av den ekonomiska krisen. Ett påskyndande av utbetalningarna skulle stärka ekonomin 2009 genom investeringar i infrastruktur, humankapital och företag till ett värde som motsvarar minst omkring 1,3 procent av BNP. Om detta ska ske måste regeringen underlätta tillgången till gemenskapsmedel och förenkla förfarandena.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 i avvaktan på omröstning och återupptogs kl. 12.05.)

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat: se protokollet)

4. Omröstning

4.1. Avtal EG/Nepal om vissa luftfartsaspekter (A6-0071/2009, Paolo Costa) (omröstning)

4.2. Jordbruks- eller skogsbrukstraktorer med hjul (kodifierad version) (A6-0130/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

4.3. Gemenskapssystem för tullbefrielse (A6-0129/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

4.4. Europeiska centralbankens insamling av statistiska uppgifter (A6-0119/2009, Sirpa Pietikäinen) (omröstning)

4.5. EU:s prioriteringar för den 64:e sessionen i FN:s generalförsamling (A6-0132/2009, Alexander Graf Lambsdorff)(omröstning)

4.6. Ett år efter Lissabon: Det praktiska genomförandet av partnerskapet Afrika-EU (A6-0079/2009, Maria Martens) (omröstning)

4.7. Avtal i samband med millennieutvecklingsmålen (A6-0085/2009, Alain Hutchinson) (omröstning)

4.8. Konststudier i Europeiska unionen (A6-0093/2009, Maria Badia i Cutchet) (omröstning)

4.9. Aktiv dialog med medborgarna om EU (A6-0107/2009, Gyula Hegyi) (omröstning)

- Före omröstningen:

Gyula Hegyi, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort. De socialdemokratiska ledamöterna i utskottet för kultur och utbildning lade på min inrådan ned sina röster i den slutliga omröstningen om detta betänkande.

Jag var, i egenskap av föredragande, ganska missnöjd med resultatet av omröstningarna om ändringsförslagen. Många av de nya och banbrytande idéerna röstades ned av andra politiska grupper. Enligt min uppfattning bör ett initiativbetänkande vara ett modigt – ibland till och med provocerande – dokument, fritt från gamla dogmer. Jag hade för avsikt att lägga ned min röst i omröstningen i kammaren också och uppmana mina kamrater att göra detsamma, men mina kloka och toleranta kvinnliga kolleger övertalade mig att det inte skulle vara någon bra idé och att ett urvattnat betänkande är bättre än ingenting. Därför vill jag be parlamentet att stödja betänkandet i dess nuvarande form, med förhoppningen om att det kommer att finnas chans att förbättra det i framtiden.

4.10. Arbetet i AVS-EU:s gemensamma parlamentariska församling under 2008 (A6-0081/2009, Thierry Cornillet) (omröstning)

4.11. Bästa praxis inom regionalpolitiken och hinder för användning av strukturfonderna (A6-0095/2009, Constanze Angela Krehl) (omröstning)

4.12. Komplementaritet och samordning av sammanhållningspolitiken med åtgärder för landsbygdsutveckling (A6-0042/2009, Wojciech Roszkowski) (omröstning)

4.13. Kosmetiska produkter (omarbetning) (A6-0484/2008, Dagmar Roth-Behrendt) (omröstning)

4.14. Utsläppande av biocidprodukter på marknaden (A6-0076/2009, Daciana Octavia Sârbu) (omröstning)

4.15. Strukturer och skattesatser i fråga om punktbeskattning av tobaksvaror (A6-0121/2009, Zsolt László Becsey) (omröstning)

- Före omröstningen:

Zsolt László Becsey, föredragande. – (HU) För att göra dagens omröstning intressantare bad jag om ordet eftersom detta är en fråga som vi inte kunde debattera i plenum. Jag vill kortfattat säga till mina kolleger att vi befinner oss i slutskedet av en mycket långvarig förhandling. Detta är ett mycket känsligt ämne, och jag vill inte att samma sak ska hända som med ämnet alkohol, som parlamentet inte avgav något yttrande om.

I detta fall tar vi ställning till en prisökning bland annat utifrån hälsosynpunkt, men vi kan inte vara så fanatiska att vi inför en prisökning som vissa medlemsstater helt enkelt inte kan stödja, eller som skulle leda till ökad smuggling, i synnerhet i medlemsstater i unionens utkanter.

Därför ber jag alla att rösta på ett ansvarsfullt sätt och att överväga en moderat men uttrycklig prisökning över miniminivån. Jag ber er följaktligen att följa det omröstningsförslag som jag gett i detta avseende och som, efter en viss kompromiss, antogs av utskottet för ekonomi och valutafrågor. Jag ber följaktligen mina kolleger att agera ansvarsfullt och på ett sätt som gör att vi, med en övervägande majoritet, kan avge ett yttrande till rådet om denna omdiskuterade fråga.

4.16. Kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU (A6-0054/2009, Cristiana Muscardini) (omröstning)

- Före omröstningen:

Lissy Gröner, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet skulle vilja rösta för denna alternativa resolution. Vi vill dock framhålla att "hennes sexuella och reproduktiva hälsa" i skäl G inte bör betraktas som ett steg bakåt i förhållande till beslut som redan har fattats. Vi anser att det är viktigt att kvinnors sexuella och reproduktiva hälsa värdesätts.

4.17. Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande (A6-0092/2009, Vasco Graça Moura) (omröstning)

- Före omröstningen:

Vasco Graça Moura, föredragande. – (PT) Herr talman! Mitt betänkande är i linje med alla tidigare dokument om flerspråkighet, vare sig de utarbetats av parlamentet, rådet eller kommissionen.

Det alternativ som lagts fram är ett försök att föra in vissa nationalistiska tvister som pågår i Spanien i Europaparlamentet. Så sent som i går rapporterades i den spanska tidningen *El País* att Spaniens högsta domstol för tre månader sedan beslutade att en ruta bör införas i inskrivningsformulären där föräldrar tillfrågas vilket språk de vill att deras barn ska ha som undervisningsspråk, och också att de katalanska myndigheterna inte efterlever detta beslut.

De som undertecknat alternativet vill inte att denna rätt ska erkännas för föräldrar i länder med mer än ett officiellt eller regionalt språk.

De vill inte erkänna det nödvändiga behovet av utbildning på modersmålet, inte bara för en framgångsrik utbildning i allmänhet utan i synnerhet för inläringen av andra språk.

De vill inte garantera fullständig ömsesidig förståelighet mellan de språk som talas i ett land i denna situation, framför allt i relation till äldre medborgare och till rättssystemet, hälso- och sjukvård, administration och sysselsättning.

De accepterar inte att ett språk i dessa länder inte bör främjas på bekostnad av rättigheterna för dem som talar ett annat eller andra språk.

Detta motsäger allt som Europaparlamentet och de övriga europeiska institutionerna försvarar.

Till följd av detta finns punkterna 11, 12, 14 och 17 i mitt betänkande inte med i alternativet. Om man läser dessa punkter ser man att sådana negativa ståndpunkter tydligt strider mot de mänskliga rättigheterna och friheterna och rent ut sagt är en kränkning av subsidiaritetsprincipen.

I mitt betänkande attackeras eller skadas inte så kallade minoritetsspråk. Dessa språk och deras värde respekteras och erkänns, men det görs också försök att fastställa allmänna och grundläggande principer.

Parlamentet kan inte vara ett instrument för extrem nationalism eller för regionalt eller lokalt hat eller motvilja. Vårt ansvar som ledamöter av Europaparlamentet står på spel. Därför uppmanar jag er att rösta mot alternativet och för det betänkande som jag har utarbetat.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Får jag be om er uppmärksamhet för ett ögonblick. Jag har fått en begäran om ordet, och det kan komma fler. Eftersom jag känner till innehållet tar jag för givet att vissa ledamöter inte kommer att stödja de yttranden som föredraganden precis framförde, men som ni vet har det bara planerats att föredraganden ska få tala i två minuter. Det är inte möjligt att inleda en debatt.

Jag kan följaktligen inte ge ordet och återinleda debatten. Det kan jag bara göra om det finns en önskan om att ta upp en ordningsfråga i enlighet med arbetsordningen. Om det rör sig om en ordningsfråga så får Ignasi Guardans Cambó ordet. Så det är inte för att vara oartig som jag avbryter honom om jag märker att det inte rör sig om en ordningsfråga om problem som avser arbetsordningen.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Herr talman! Detta är verkligen en ordningsfråga. Jag ska inte inleda en debatt, men föredraganden sa alldeles nyss någonting som inte stämmer med vad som ska läggas fram för omröstning. Han sa att fyra punkter ur hans ursprungliga resolution har tagits bort i det alternativa förslaget, och det stämmer inte: det är bara numreringen av dem som har ändrats. Av de fyra fall som han tog upp är det bara ett som inte finns med i båda resolutionerna. Det är ett faktum. De andra tre finns i båda resolutionerna.

(Häcklande)

Detta är alltså en ordningsfråga som rör ett förtydligande. Ledamöterna röstar på det han bett dem att rösta på. Det är bara en punkt, som inte har någonting att göra med Spaniens högsta domstol, som skiljer sig mellan de båda resolutionerna. Eftersom föredragandens yttrande var felaktigt anser jag att detta är en ordningsfråga.

Talmannen. – Tack, herr Guardans Cambó. Vi fortsätter nu med omröstningen. Ändringsförslag 1 läggs fram för omröstning. Omröstningen kommer att ske med namnupprop. Omröstningen inleds.

Cristiana Muscardini (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara fråga om ingen tyckte att det var löjligt att en persons betänkande kunde stjälas och ett identiskt betänkande sedan läggas fram i dess ställe när ändringsförslag lades fram inom ramen för det gamla systemet. Av den anledningen ber jag er att granska arbetsordningen, eftersom den orsakar oerhört mycket förvirring och officiellt tillåter en orättfärdighet.

Talmannen. – Jag ska se till att denna fråga tas upp igen i presidiet, även om ni vet att presidiet har fråntagits vissa lagstiftningsbefogenheter som i stället utövas via samordnande av gruppordförandena. Men vems uppgift det än är att fatta detta beslut så står det helt klart att ingenting kommer att förändras, så om man anser att förfarandet är löjligt så kommer det fortsätta att vara löjligt.

4.18. Grönboken om den territoriella sammanhållningen och en lägesanalys av debatten om den framtida reformen av sammanhållningspolitiken (A6-0083/2009, Lambert van Nistelrooij) (omröstning)

4.19. Den urbana dimensionen i sammanhållningspolitiken (A6-0031/2009, Oldřich Vlasák) (omröstning)

4.20. Genomförande av strukturfondsförordningen 2007-2013 (A6-0108/2009, Miroslav Mikolášik) (omröstning)

4.21. Ett europeiskt initiativ för mikrokrediter för att främja tillväxt och sysselsättning (A6-0041/2009, Zsolt LászlóBecsey) (omröstning)

5. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Martens (A6-0079/2009)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag har begärt ordet med anledning av Martensbetänkandet, eftersom dess titel, "Ett år efter Lissabon", ger mig tillfälle att reflektera över var vi befinner oss i Europeiska unionen, ett år efter Lissabon. Vi befinner oss i absolut kaos: vi har inget svar på den ekonomiska krisen, protektionismen håller på att återinrättas, framför allt av den franska regeringen, och nu måste vi erkänna att Lissabonfördraget inte bara är fel utan också ineffektivt.

Vi har lyssnat – eller vi borde ha lyssnat – till folket på Irland, som klargjorde tydligt i folkomröstningen att man inte ville ha detta fördrag. Men om vi inte har lyssnat tidigare så borde vi lyssna nu. Detta är ett fördrag som inte mött sympati, som är önskat och, viktigast av allt, ineffektivt, och Europaparlamentet borde erkänna detta.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket medveten om att Lissabonfördraget, som min kollega David Sumberg alldeles nyss sa, är ett kedjehaveri i fråga om Europeiska unionen.

Jag vill emellertid fokusera på det utmärkta betänkande som Maria Martens har utarbetat. Det rör någonting mycket grundläggande i fråga om det sätt som vi betalar ut vårt stöd på. Maria Martens framhåller att de medel som EU tillhandahåller AVS-länderna skulle kunna användas på fel sätt om nationella parlament i AVS-länderna inte är bemyndigade att se landstrategidokumentet och diskutera dem på ett öppet sätt. Det ger de nationella parlamenten i AVS-länderna befogenhet att granska det utvecklingsbistånd som ges, på samma sätt som Lissabonfördraget skulle ha gett de nationella parlamenten inom EU större befogenhet att granska det som vi gör här. I Martens betänkande beaktas ansvarsskyldighet och öppenhet, och därför stöder jag det.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag håller med min kollega som uttalade sig nyss, David Sumberg, i det han sa om Lissabonfördraget och var vi befinner oss ett år efter Lissabon. Jag vill dock fokusera på partnerskapet mellan EU och Afrika.

Vilket partnerskap det än gäller tycker jag att det är viktigt att man är medveten om vem man samtalar med; ofta sker samtalen regeringar emellan. Om man i stället pratar med företagarna, det vill säga de som skapar välstånd, i många afrikanska länder, säger de: "Hjälp oss att hjälpa våra regeringar att öppna marknaden så att vi får tillgång till de varor och tjänster som ni tar för givna i väst." Vi måste stötta företagarna om vi vill vara med att skapa välstånd och hjälpa Afrika att ta sig ur fattigdomen. Vi måste komma ihåg att det inte nödvändigtvis är hjälporganisationerna som är nyckeln till utveckling, utan att de personer som skapar välstånd också är viktiga.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade emot Maria Martens betänkande, men det berodde inte på att jag anser att betänkandet är obalanserat. Tvärtom, det innehåller flera punkter som utan tvekan är korrekta. Problemet är att man i betänkandet inte så mycket som nämner den olagliga invandringen, trots att den är så central i våra diskussioner om problemen i vårt utvecklingssamarbete med Afrika.

Jag tycker också att det är underligt att man i betänkandet inte vill att det europeiska systemet med blå kort ska locka hit några afrikaner från sektorer där de behövs i Afrika. Det är ju ett av huvudsyftena med systemet. Problemet med blå kort är att man organiserar kompetensflykt bland de människor som verkligen behövs för utvecklingen i utvecklingsländerna. Vi lockar hit dessa människor, vilket innebär att problemen i Afrika förvärras och invandringen till Europa ökar. Detta är en grundläggande fråga, och det är den vi borde diskutera i stället för ett litet stycke i ett betänkande där den tas upp.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) (mikrofonen var till en början avstängd) ... är en omfattande samling verktyg för att hjälpa länderna i Afrika att utvecklas. Det är ett omfattande paket eftersom det krävs omfattande lösningar för att göra någonting åt den uppsjö av problem som finns i Afrika.

Hur har det gått hittills? De senaste fem åren har vi kunnat se hur Kina har visat stort intresse för Afrika och bedrivit en omfattande investeringspolitik där. Sådana initiativ kommer att bidra till kontinentens utveckling, fast bara om Afrikaner, i synnerhet lokalbefolkningen, verkligen är med och skapar välstånd, så att det inte görs uteslutande av anställda i de utländska företag som investerar där.

EU:s framgång beror på att man gradvis har kunnat avskaffa ekonomiska hinder. EU måste stödja enskilda staters ekonomiska utveckling och hjälpa dem att bilda ett nätverk av ömsesidiga band, så att tillgången på afrikanska produkter ökar på världsmarknaden.

- Betänkande: Lambsdorff (A6-0132/2009)

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag avstod, tillsammans med den brittiska konservativa gruppen, från att rösta om Alexander Lambsdorffs betänkande om Europeiska unionens prioriteringar inför FN:s generalförsamlings sextiofjärde session. Mitt parti stöder FN:s arbete och accepterar FN som en ofullkomlig organisation som behöver reformeras. Det var dock ett antal saker i betänkandet som de brittiska konservativa tar bestämt avstånd ifrån, som Internationella brottmålsdomstolens roll och avskaffandet av Storbritanniens och Frankrikes permanenta platser i säkerhetsrådet, som ersätts av en permanent plats för EU. Vi anser även att användning av dödsstraff för vuxna är en fråga för den enskilda medlemsstatens samvete, och vi har ingen partipolitisk linje i frågan. Så vi avstod helt från att rösta.

- Betänkande: Martens (A6-0079/2009)

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill ta upp en sak angående Maria Martens betänkande.

Först vill jag säga att Lissabonfördraget inte är något haveri, och det är idiotiskt att påstå det. Tjugosex av EU:s tjugosju medlemsstater kommer att ratificera eller har ratificerat det, däribland Storbritanniens parlament. Det är synd att brittiska ledamöter inte respekterar sitt eget parlament när de uttalar sig här.

Det irländska folket uttryckte viss oro angående vissa frågor, och de frågorna försöker Irlands regering och parlament bringa klarhet i. Om vi lyckas med det och folket röstar ja i en andra folkomröstning senare i år, kommer de att kliva in här med sina tomtehattar och bete sig lika galet som de gjorde förra gången? Låt Irland sköta det som angår Irland. Vi behöver ingen hjälp av det folk som det tog oss 700 år att bli av med!

När det gäller Lissabonfördraget vill jag påpeka att EU-medborgarna kommer att utgöra 6 procent av världsbefolkningen nästa generation. Kina och alla de länderna kommer att växa sig mycket starka.

- Betänkande: Hutchinson (A6-0085/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Jag vill förklara varför jag avstod från att rösta om Alain Hutchinsons betänkande. Som ledamot i gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen kan jag hålla med om att utvecklingsstöd inte alltid är effektivt. Samordningen är bristfällig, och de administrativa kostnaderna är höga. Föredraganden säger att partnerländerna inte alltid ansluter sig till utvecklingsstrategierna, men att statligt stöd är det enda effektiva instrumentet – och det håller jag med om – även om det givetvis borde vara mer förutsägbart. Jag är övertygad om att vi först och främst måste harmonisera prioriteringarna med andra biståndsgivare, som Förenta staterna och länder som stöder sina före detta kolonier. Föredraganden har även underskattat effekten av Kinas investeringspolitik i utvecklingsländerna. Det är en politik som inte respekterar vare sig millennieutvecklingsmålen eller några andra mål, utan endast tillvaratar Kinas egna handelsintressen.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera min kollega Alain Hutchinson till ett utmärkt betänkande om denna viktiga fråga. Kommissionen och EU ger mycket pengar till utvecklingsländer, varav de flesta ligger i Afrika. Cirka 50 procent av Afrikas befolkning lever fortfarande på mindre än 1 dollar per dag, och 75 procent av de människor i världen som får stöd kommer från Afrika.

Med den nedslående statistiken är det rätt att vi ger stöd till Afrika, så att de kan få rent dricksvatten och en hållbar utveckling. Men när vi ger pengar till afrikanska regeringar, vilket kommissionen nu gör i form av budgetstöd, bör vi även insistera på att det ekonomiska stöd som ges till afrikanska länder kontrolleras noga av deras egna parlament samt att finansieringsavtalen mellan kommissionen och de afrikanska länderna ska vara tillgängliga för offentlig kontroll och insyn i de nationella parlamenten i de afrikanska länderna och AVS-länderna. Det är viktigt för att skydda europeiska skattebetalares pengar.

- Betänkande: Badia i Cutchet (A6-0093/2009)

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Här i parlamentet är vi alla för konst och främjande av konst och utbildning i våra respektive länder. Jag hoppas att det inte är någon som skulle protestera mot det.

Men problemet med betänkandet är att man än en gång vill att göra detta till en EU-fråga, trots att det inte är lämpligt. Europas mångfald består i att alla nationalstaterna har sin specifika kultur, historia och bakgrund, och därför tycker jag att det verkar viktigt att beslut om konst och utbildning fattas på nationell nivå. Det är ett område som EU och Europaparlamentet bör hålla sig utanför.

"Låt tusen blommor blomma", tror jag att den vackra meningen löd. Ja, låt i alla fall 27 blommor blomma i EU, men låt dem blomma separat. Om vi gör det tror jag att de kommer att blomma till fullo och överleva betydligt längre.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Herr talman! Jag vill tacka Maria Badia i Cutchet för hennes betänkande.

Efter David Sumbergs poetiska uttalande skulle jag vilja säga att det är viktigt att kulturens blomma verkligen kan blomma ut, och det inbegriper EU. Det är viktigt att utbildningen inte bara är inriktad på kunskap och examinationer, utan att vi kommer ihåg det mänskliga växandet. Kultur, konst och sport är oerhört viktiga för att bli en hel människa.

I detta avseende är det inte mer än rätt att genom en öppen samordning påminna de statliga skolorna om hur viktigt det är att behålla den högre konstnärliga utbildningen, och det bör inbegripa EU, för Europa är känt för sin mångfald, pluralism, storslagna konsttradition och kultur. Det är också bra att vi lär oss om andra länders kultur och Europas stora kulturpersonligheter inom de olika kulturområdena.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Den europeiska konstens allmängiltiga karaktär visar hur viktigt det är att skolorna återfår rollen som huvudsakliga centrum för spridning av kultur. Det är en möjlighet att demokratisera tillgången till kultur. Konstutbildning utvecklar mottaglighet och frigör kreativ potential. Det borde vara en obligatorisk del av studieplanen i alla nivåer av utvecklingen.

Europeiska året för kreativitet och innovation är ett utmärkt tillfälle för konsten att återfå dess rätta plats – även inom utbildningen – och att uppmärksamma vilken betydelse den har för integrationen. Att skydda den kulturella identiteten i olika regioner och göra det möjligt att stifta bekantskap med dem genom rörlighet, även inom kulturutbildningen, är ytterligare en möjlighet för den kreativa utvecklingen.

Därför är det viktigt att EU inrättar en rörlighetsram för EU-medborgare som är verksamma inom konst och kreativitet. Det var på grund av det som jag röstade för betänkandet, fast jag vill ändå protestera mot att vi använder påskyndat förfarande och antar betänkandet utan att knappt diskutera det.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har nästan alltid sett all bra sport som konst. Som ett exempel på konst inom EU kan jag nämna det helirländska rugbylagets seger på Millennium Stadium, Cardiff, i lördags, då vi slog walesarna i en utomordentlig sportslig och konstnärlig prestation. Vi har även slagit engelsmännen, fransmännen, italienarna och skottarna. Det helirländska laget vann Six Nations – Grand Slam. Sport är konst; konst är sport. Vi måste uppmärksamma denna fantastiska bedrift.

Talmannen. – Fru Doyle! Hade jag vetat att ni skulle ta upp Italiens nederlag skulle jag inte ha gett er ordet i denna fråga.

- Betänkande: Hegyi (A6-0107/2009)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Jag har begärt ordet för att förklara varför företrädarna för partiet Attack röstar emot betänkandet.

Det beror verkligen inte på de många positiva punkterna om öppenhet vad gäller institutionernas arbete. Vi vill givetvis att det ska finnas en öppenhet i EU-institutionernas arbete, men vi håller inte med om att det enda sättet att uppnå öppenhet skulle vara genom att anta Lissabonfördraget och ta upp detta fördrag, som för oss redan är "dött", på dagordningen igen, tillsammans med många nya betänkanden i vilka man i övrigt har en annan ståndpunkt eller behandlar en helt annan fråga.

Bortsett från Lissabonfördraget är vi emot ett antagande av fördraget eftersom det kommer att öppna dörrarna för medlemskap för Turkiet. Om Turkiet blir medlem i EU kommer Bulgarien att gå under både ekonomiskt och demografiskt. Därför röstade vi emot betänkandet.

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Herr talman! När jag såg betänkandets titel –"en aktiv dialog med medborgarna om EU" – trodde jag nästan att det var ett skämt, för vi har ju ingen aktiv dialog med EU:s medborgare. Poängen med dialog är att det inte är någon monolog: vi måste lyssna på EU-medborgarna. I Nederländerna, Frankrike och Republiken Irland har de varit väldigt tydliga med att de inte vill ha Lissabonfördraget.

Om Europaparlamentet och de andra EU-institutionerna vill ha en dialog med sina medborgare, vilket är en bra idé, låt dem försäkra att det är en dialog där de kommer att lyssna på vad medborgarna har att säga och besvara det. Det är slöseri med tid för Europaparlamentet att ens diskutera, rapportera eller rösta om någon dialog om det vägrar kännas vid vad människor säger eller besvara det. Det är så parlamentet verkligen fungerar, och däri ligger dess misslyckande.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Detta är ett mycket viktigt betänkande, och jag håller med föredraganden om att vi kanske kunde ha varit djärvare och gått lite längre.

Som ledamot från ett land som röstar om vartenda fördrag vet jag hur viktigt det är att hela tiden ha en aktiv dialog med medborgarna. Det är min erfarenhet att allt fler förlorar tillit och förtroendet för institutioner. EU är en enorm institution, och vi har ett stort ansvar för att se till att aktiv dialog är kärnan i vår verksamhet.

Jag stöder särskilt punkt 32, och jag vill tacka föredraganden för att ha gett sitt stöd till mitt ändringsförslag om att Europeiska året för volontärarbete 2011 är ett utmärkt tillfälle för EU-institutionerna att skapa kontakter med medborgarna.

Vi har uppmanat kommissionen att lägga fram ett lämpligt lagstiftningsförslag som en förberedelse inför 2011, och detta arbete har kommissionen inlett. Nu måste vi se till att skapa en meningsfull dialog med de 100 miljoner volontärarbetare som finns i EU. Vi måste även se till att deras ståndpunkter och åsikter är kärnan i all vår politik och i alla nya planer och program samt att vi för en aktiv dialog med medborgarna så att EU blir starkare.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Herr talman! Gyula Hegyis betänkande är utmärkt och nödvändigt. Vi behöver en aktiv dialog mellan EU-länderna och medborgarna. Vi behöver förståelse på båda sidor. Vi behöver även tolerans så att vi kan lyssna på vad olika människor har att säga. Det behöver vi även här i Europaparlamentet.

Jag tycker att det var väldigt tråkigt att vissa ledamöter lämnade lokalen när president Václav Klaus talade, och att det skulle hända under det tjeckiska ordförandeskapet. Är de inte beredda att lyssna på olika medborgares, presidenters, institutioners och individers allmänna åsikter i EU-frågor?

Vi bör vara villiga att lyssna på olika synpunkter. Vi behöver samspel och dialog, även på gräsrotsnivå, så att allmänheten känner att de har något att säga till om i olika frågor och inte ser EU som någon diskussionsklubb för en liten elit. Jag stöder förslaget att det borde föras mer aktiv och tolerant dialog som omfattar hela Europa på alla nivåer. Det behöver vi verkligen.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Under den ekonomiska krisen hände någonting mycket märkligt. EU:s medborgare väntade sig inte att EU skulle hjälpa dem ur den ekonomiska krisen. De väntade sig att det egna landet och den egna regeringen skulle hjälpa dem ur den ekonomiska krisen. Mannen som utger sig för att ha räddat världen kommer hit om ett par timmar, men om vi bortser från det så är det de nationella regeringarna – i Paris, London, Washington eller Rom – som dessa länders medborgare (som också får höra att de är EU-medborgare) väntar sig ska hjälpa dem, och inte den större enheten EU.

Får jag fråga varför det var så? Får jag be de som tjarar om hur fantastiskt EU är att ställa sig den frågan? Jag har svaret. Svaret är att det inte finns någon enighet; det finns inga kontakter mellan EU-institutionerna och folket. Folket väntar sig fortfarande att den nationella regeringen ska hjälpa dem.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Jag protesterar emot behandlingen av detta betänkande. För att EU-medborgarnas ska ha förtroende för EU:s institutioner räcker det inte att känna till EU:s strategier och åtgärder, och här finns det brister. Det handlar först och främst om känslan av att delta i beslutsfattandet, att det går att göra sig hörd i EU, och att de rättigheter som fastställs i fördragen respekteras.

En debatt för EU-medborgarna i samtliga medlemsstater är det bästa sättet att visa människor att saker i EU verkligen beror på medborgarna i de länder som ingår i EU. Det är det bästa sättet att förhindra att de cirka 100 personer som formulerar de viktigaste uppgifterna som EU-institutionerna utför på de polska medborgarnas vägnar känner sig förbigångna. Listan över krav bör gås igenom noga. Det gäller även de

handlingar som tagits fram av de debattdeltagare som kommer från andra länder. Då blir det än mer förvånande om man vägrar tillåta en verklig diskussion om dialog med medborgarna i Europaparlamentet.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Betänkandet handlar om aktiv dialog med medborgarna, och den bästa typen av aktiv dialog med EU-medborgarna består i att lyssna på vad de uttrycker i demokratiska omröstningar. Det är mycket ironiskt att Europaparlamentet antar detta betänkande samtidigt som man struntar helt i några av de demokratiska beslut som fattats i medlemsstaterna. Inte undra på att EU har så lite stöd i min valkrets i nordöstra England och på andra håll i Europa. För EU är demokratisk dialog en envägskommunikation: EU lyssnar inte på vad människor säger utan talar bara om för dem vad de får tycka och hur de ska rösta.

Om man tittar tillbaka på de senaste tio åren har Frankrike, Nederländerna och nu Irland – två gånger till och med – röstat för att bromsa den europeiska integrationen, och ändå har EU struntat helt i deras åsikter.

Om man endast lyssnar på de EU-finansierade icke-statliga organisationerna, hur ska det kunna spegla väljarnas åsikter? Den bästa dialogen med medborgarna får man genom att lyssna på vad de säger i fria demokratiska val och folkomröstningar.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag tror att det råder en missuppfattning när vi talar om aktiv dialog med EU-medborgarna, för vi blandar ofta ihop dialog med medborgarna och dialog med det civila samhället. Vi blandar ofta ihop dialog med medborgarna och dialog med organisationer som finansieras helt eller delvis av kommissionen. Vi har EU-institutioner som diskuterar med organisationer som finansieras av kommissionen, vilket egentligen är skattebetalarnas pengar.

Så när vi väl ger medborgarna rätten att yttra sig – som vi gjorde med konstitutionen i Frankrike och Nederländerna och med Lissabonfördraget på Irland – och de säger nej, vad gör vi då? Vi struntar helt i valresultatet! När folket har sagt nej innebär en dialog inte att tvinga människor att rösta om och om igen tills man får som man vill. Det är inte dialog. Det är att frånga demokratin. Det är dags att vi verkligen för en aktiv dialog med medborgarna.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Efter fem år i parlamentet överraskas man sällan av något betänkande. Men jag måste säga att jag verkligen blev förvånad av den totala arrogansen i vissa delar av betänkandet och hur man avsiktligt förolämpar de som vågar låta bli att inställsamt stödja EU-projektet. I betänkandet säger man att ju lägre utbildning medborgare har, desto mer sannolikt är det att de är emot ytterligare europeisk integration, vilket är en fräck förolämpning och en arrogans av ofantliga proportioner.

Sanningen är att det är de som brytt sig om att läsa EU-konstitutionen eller Lissabonfördraget och informerat sig som oftast röstar nej. De som röstar ja har ofta, i likhet med kommissionsledamöterna, inte ens brytt sig om att läsa dokumenten, utan bara svalt propagandan. Jag förkastar förolämpningen i betänkandet.

Kan jag även få säga, som svar på Gay Mitchells republikanska utbrott om att ha försökt bli av med britterna på ön Irland i över 700 år, att han borde vara glad att de inte lyckats helt eftersom han behövde hjälp av några britter från Nordirland för att vinna rugbyby i Six Nations.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Jag röstade för betänkandet motvilligt, och det gjorde jag inte på grund av det nonsens som just kom från andra sidan kammaren, utan för att jag delar Gyula Hegyis idéer.

Betänkandet har verkligen urvattnats av dem här i parlamentet som inte vill ha någon aktiv dialog med EU-medborgarna. För mig betyder inte aktiv dialog glassiga broschyrer, och här anser jag att kommissionen har misslyckats. Kommissionen har misslyckats med att delta aktivt och skapa kontakter med medborgarna. Kommissionen har misslyckats med att öka medvetenheten om att det arbete som görs inom EU rör många av de konkreta frågor som påverkar medborgarnas vardag. Jag hoppas att kommissionen som ett resultat av betänkandet kommer att se över detta och hitta några kreativare sätt att hantera saken.

- **Betänkande: Roszkowski (A6-0042/2009)**

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar betänkandet eftersom det tar upp frågor som måste diskuteras.

Jag stöder särskilt föredragandens åsikt att landsbygdsutvecklingsåtgärder inte borde dränera resurser som avsatts för direktstöd till jordbrukare. Därför ifrågasätter även jag om landsbygdsutvecklingsstödet bör vara kopplat till den gemensamma jordbrukspolitiken över huvud taget, då det oundvikligen leder till att

jordbrukare förlorar det stöd som de haft tillgång till. Om landsbygdsutvecklingsstödet i stället ingick i sammanhållningsstödet skulle det inte gå att knycka jordbruksstödet.

Jag välkomnar således att man i betänkandet vill sätta anställda inom jordbruket i fokus för stödåtgärder inom landsbygdsutvecklingspolitiken. Den balansen har saknats i många landsbygdsutvecklingsprogram, bland annat i de som omfattar min region i Nordirland.

- Betänkande: Roth-Behrendt (A6-0484/2008)

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Jag röstade för betänkandet, och jag välkomnar det. Vi trodde länge att det som vi stoppade i oss var det enda som påverkade oss. Jag tycker att man i betänkandet verkligen lyfter fram att allt som vi sätter på huden tas upp av kroppen på samma sätt som om vi åt det.

Många av de sjukdomar som drabbar främst kvinnor ökar, till exempel bröstcancer, fibromyalgi och kroniskt trötthetssyndrom. Jag tycker att vi borde agera nu, och se till att de kosmetiska produkterna blir säkrare. Vi bör även börja med riktig forskning om sambandet mellan vissa kosmetiska ingredienser och den sortens sjukdomar som drabbar kvinnor, och försöka ta fram säkrare kosmetiska produkter, för det är klart att vi vill fortsätta använda dem.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar särskilt detta betänkande eftersom testning av kosmetiska produkter är en fråga som berör många väljare i min region, West Midlands, och många har kontaktat mig angående detta. Jag välkomnar betänkandet och gav det mitt stöd eftersom man vill införa EU-standarder för användning av ämnen som kan vara skadliga och för kosmetikatillverkarens påståenden om testning. Men vi behöver liknande standarder för påståenden om djurtestning. Förra gången vi behandlade detta betänkande handlade det om testning på djur för vetenskapliga ändamål. Nu har vi ett viktigt verktyg för att göra konsumenterna medvetna om innehållet i kosmetiska produkter, och det skulle bara bli ännu bättre om man inkluderade testning på djur.

- Betänkande: Sárbu (A6-0076/2009)

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Jag röstade för betänkandet och för strängare kontroll av biocidprodukter, men jag ville ta tillfället i akt och påpeka att vi på Irland lagligt släpper ut ett giftigt förorenande ämne i vårt vatten – en biocidprodukt som heter fluorid. Jag vill gratulera kommissionen för att ha inlett ett samrådsförfarande där de välkomnar bland annat vetenskaplig dokumentation och allmänhetens åsikter om förorening av dricksvatten med det giftiga ämnet fluorid.

- Betänkande: Becsey (A6-0121/2009)

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade emot betänkandet eftersom jag tycker att det urholkar kommissionens förslag att tillämpa högre skattesatser i fråga om punktbeskattning av tobaksvaror. Studier har konsekvent visat att beskattning är det mest effektiva och varaktiga sättet att få människor att avstå från tobakskonsumtion.

På Irland har University College Cork gjort studier som visat att efter 2004 års införande av totalt rökförbud på arbetsplatser minskade hjärtattackerna i området med 11 procent året därpå. Irland har också den högsta punktskatten på tobak i EU, med 4,99 euro per paket med 20 cigaretter, vilket gör att ett paket kostar över 8 euro.

Man vinner mycket på att kombinera avskräckande priser och skattepolitik, rökförbud, informationskampanjer och bättre tillgång till nikotinavvänjning för de som vill sluta röka, och det skapar otaliga hälsofördelar som i sin tur leder till att den allmänna folkhälsan förbättras.

Tjeckien är den enda medlemsstat som inte har ratificerat FN:s ramkonvention om tobakskontroll, trots att tobaken ligger bakom över en miljon dödsfall i EU. Kan ni, som parlamentets talman, på allas våra vägnar uppmana det tjeckiska ordförandeskapet i rådet att åtgärda detta innan ordförandeskapet är över?

- Betänkande: Martens (A6-0079/2009)

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Det verkar som att många på andra sidan använder röstförklaringsförfarandet för olika betänkanden till att tala om ratificeringen av Lissabonfördraget. De påstår utan belägg att folket har förkastat Lissabonfördraget och att vi inte vill lyssna på dem.

Det är tvärtom upp till medlemsstaterna, inte oss, att ratificera Lissabonfördraget, så är det givetvis helt felaktigt. En medlemsstat har sagt nej, vi lyssnar och vi måste såklart lyssna. De andra medlemsstaterna har uttryckt att de är villiga att lyssna på orsakerna bakom detta nej, beakta dem och gå vidare därifrån. Men när Den Dover inte ens är medveten om skillnaden mellan konstitutionsfördraget och Lissabonfördraget, och säger att Frankrike och Nederländerna har förkastat fördraget, låter han mycket lägligt bli att ta upp de länder som haft folkomröstningar där man gav sitt stöd till fördraget.

Vi vill inte bara lyssna på den ena sidan. Vi vill lyssna på båda sidor och överbrygga klyftan; vi vill hitta en lösning som alla medlemsstater kan godta. De vill bara lyssna på de som röstar nej. Det är de som inte vill lyssna på folket i EU. Det är de som inte accepterar demokratiska resultat, utan endast det resultat som passar dem själva och inte den allmänna situationen i medlemsstaterna.

- Betänkande: Muscardini (A6-0054/2009)

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag stöder helt skäl 5 i betänkandet. Just nu är jag inblandad i ett sådant fall på Irland, där modern har flytt med sina två döttrar från hemlandet Nigeria efter att den äldsta dottern dött på grund av kvinnlig könsstympning. Hennes fall är nu hos Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, och domstolen har skrivit till Irlands regering att de antingen ska åta sig fallet eller få till stånd en uppgörelse i godo.

I skäl 5 anges att kvinnlig könsstympning är en kränkning av de mänskliga rättigheterna och att allt fler asylansökningar från föräldrar motiveras med de hot som de kan komma att utsättas för i hemlandet för att de vägrat låta sitt barn genomgå kvinnlig könsstympning. Jag hoppas att domstolen för de mänskliga rättigheterna tar vårt uttalande i beaktning när den avkunnar sin dom i fallet.

Jag håller med Richard Corbett om att det har pratats mycket om demokrati här idag, men – för de som tar sig tid – om man räknar ihop alla som har röstat i folkomröstningarna om konstitutionen och Lissabonfördraget är det en majoritet med 27 miljoner EU-medborgare som har sagt ja och 24 miljoner som har sagt nej. Det är demokrati i praktiken.

Eleonora Lo Curto (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för att jag fick ordet. Det gläder mig att vi idag har ägnat mycket uppmärksamhet åt viktiga frågor som rätten till hälsa, rätten till en sexuell identitet, rätten till skydd av kvinnors psykiska hälsa och fysiska och psykiska integritet, som ofta kränks av dessa kvinnofobiska sedvänjor.

EU fortsätter att engagera sig för de mänskliga rättigheterna, som den ledamot som talade före mig just påpekade. Både barn och kvinnor dör på grund av dessa sedvänjor som är helt oacceptabla. EU gör rätt i att engagera sig och ta huvudansvaret för att försöka se till att lagarna harmoniseras.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Jag hade verkligen velat röstat för Cristiana Muscardinis betänkande om kvinnlig könsstympning, eftersom jag i många år har varit för ett förbud av denna barbariska sedvänja och är engagerad i ett fall med en familj som riskerar att råka ut för detta om de återvänder till hemlandet.

Men, som så ofta sker, använder vissa kolleger problemet med könsstympade flickor och kvinnor för att främja abort genom att falla in i mantrat ”de sexuella rättigheterna och rätten till fortplantning” i betänkandet.

(Gay Mitchells röst korrigerades i enlighet med den slutliga versionen av betänkandet, och hans muntliga röstförklaring är därmed inte längre giltig.)

- Betänkande: Graça Moura (A6-0092/2009)

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Herr talman! Jag vill tacka min kollega från utskottet för kultur och utbildning, Vasco Graça Moura, för att ha utarbetat betänkandet, som jag röstade för. Det berör dokument som redan har behandlats i Europaparlamentet. I och med utvidgningen har den språkliga mångfalden inom EU ökat. Idag talar vi 23 språk och ytterligare drygt 60 dialekter i olika regioner eller folkgrupper.

Globalisering och migration bidrar till den stora palett av språk som används av EU-medborgare dagligen. Språklig mångfald är utan tvivel ett av de utmärkande dragen för EU. Den påverkar medborgarnas sociala och kulturella liv, och deras arbetsliv, och även medlemsstaternas ekonomiska och politiska verksamhet. Jag anser att kommissionens underrättelse om detta är särskilt viktig. Jag håller med föredraganden om att den språkliga och kulturella heterogeniteten i EU är en enorm konkurrensfördel och att vi måste stödja program för språkundervisning och kulturutbyten i skolan.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Angående Vasco Graça Mouras betänkande måste jag säga att vår kollega har gjort ett utmärkt arbete. Jag vill bara ta upp en ordningsfråga gällande vårt system – Cristiana Muscardini har redan tagit upp saken idag. Jag hoppas att ni för vidare vår begäran om att det inte bör vara möjligt att ha omröstning om två praktiskt taget identiska betänkanden och därmed straffa föredraganden. Nu hände det mig, och det hade jag inte velat.

Just därför vill jag poängtera vilket bra arbete vår kollega Vasco Graça Moura har gjort, även om det blev den andra resolutionen, som var den jag röstade för, som sedan antogs. Jag röstade inte emot Vasco Graça Mouras betänkande, snarare tvärtom.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Först vill jag tacka Vasco Graça Moura för hans utmärkta arbete. Han har gått in helhjärtat för dessa språkfrågor, och det stämmer verkligen att språket är en grundläggande rättighet. Språket utgör kärnan i vår identitet, och därför bör EU värna om flerspråkigheten.

Vi röstade emellertid för en alternativ resolution, i stället för det ursprungliga betänkandet. Jag deltog själv i utarbetandet av den alternativa resolutionen, och det är kanske lämpligt att nämna varför vi ville ta fram ett alternativ till Vasco Graça Mouras lovvärda arbete. Anledningen var att vi ville säkra minoritetsspråkens ställning.

Som man brukar säga är EU inte starkare än sin svagaste länk – och vår svagaste länk är de medborgare som har det sämst. Därför måste vi se till att minoritetsgrupper, som samerna i mitt land Finland, behåller rättigheten att använda sitt modersmål och har tillgång till grundläggande tjänster på sitt eget språk. Vi måste ta ansvar för dem, precis som vi gör med andra ursprungsfolk. Av den anledningen är det viktigt att EU tar sitt kulturella ansvar och ser till att alla språk, inklusive minoritetsspråken, lever vidare.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Trots att den alternativa resolutionen om flerspråkigheten i EU som till sist antogs var betydligt bättre än originaltexten röstade jag efter övervägande emot den. För i båda resolutionerna efterlyser man ett gemenskapsorgan för språklig mångfald. Det låter väl bra, och jag skulle själv stödja det i princip, men när jag läser vidare ser jag att till exempel invandrare från länder utanför EU ska uppmuntras att fortsätta använda sitt modersmål här, och att Europaparlamentet till och med vill att modersmål som talas av utländska minoriteter eller av minoriteter som härstammar från ett annat land ska ingå i skolans studieplan samt att medlemsstaterna ska uppmuntra användningen av dessa språk, men särskilt av invandrarens första språk. Jag är ledsen, men det är helt galet. Det kommer att resultera i motsatsen till anpassning och assimilation. Det är motsatsen till vad som faktiskt fordras i alla EU-länder.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade också emot betänkandet om flerspråkighet. Jag förblir en övertygad anhängare av flerspråkighet, men både det ursprungliga betänkandet och den ändrade versionen som till sist antogs innehåller ett antal idéer som kommer att ställa till problem om de förverkligas. Man vill till exempel att invandrare uppmuntras att fortsätta använda sitt första språk, vilket är ett problem i många medlemsstater eftersom de inte lär sig värdlandets språk tillräckligt bra, vilket ger en rad konsekvenser.

Sättet på vilket man i betänkandet behandlar medlemsstater som har fler än ett officiellt språk är också ett potentiellt problem. Givetvis måste man ta hänsyn till särskilda situationer, som i Belgien, där varje region, med undantag för Bryssel, är officiellt enspråkig. I Flandern har vi problem med ett stort antal fransktalande invandrare som vägrar anpassa sig till det faktum att nederländska är det främsta språket i Flandern, och det är inte bara EU:s jobb att ingripa och lova alla möjliga obefintliga rättigheter.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag delar många av de reservationer som uttryckts i betänkandet över att EU uppmuntrar att invandrare ska fortsätta använda och utveckla sitt första språk – även om de generella idéerna i betänkandena förtjänar uppmärksamhet och stöd – och det beror på att med de problem som tas upp löper vi idag en ännu större risk, nämligen att EU:s språk dör ut som ett resultat av att vi både i parlamentet och på annat håll tvingas använda en standardiserad talad och skriven engelska. Det är en allvarlig risk som vi måste ta itu med.

Vi får inte glömma de regionala språken. Nationella språk dör ut, eftersom de har svårt att hävda sig, men regionala språk försvinner på ett skamligt sätt, när de egentligen borde skyddas, så som vi försöker göra i Italien genom en federal reform.

Gör EU verkligen vad som krävs för att skydda regionala språk? Vi hörde Eleonora Lo Curto tala för en stund sedan. Det skulle verkligen vara trevligt att höra henna på sardiska som är så vackert, och som jag är säker på att hon kan. Jag skulle själv gärna prata piemontesiska ibland, men i parlamentets bibliotek finns det inga

kulturella informationsblad eller tidskrifter, eller annat material om språk med stark koppling till kulturell identitet eller regionala språk.

Så innan EU börjar oroa sig för tredjeländers språk borde man oroa sig för våra egna minoriteter och regionala språk.

Eleonora Lo Curto (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, herr Borghesio! Jag är sicilianska, och Sicilien är ett land med en storartad historia och vaggan för en stor civilisation. Vi hoppas att Sicilien kommer att kunna skapa en egen framtid som börjar med oberoende. Därför kan jag naturligtvis endast hålla med om att större uppmärksamhet måste ägnas åt de modersmål som vi i allt större utsträckning bör lära oss tala och som vi framför allt bör lära oss förmedla till våra barn.

Framför allt frammanar jag den historiska utvandring som har ägt rum i Italien, men också i andra länder, och som i dag ger upphov till och riskerar att ge upphov till nya generationer av dessa sicilianare som – liksom venetianare, sarder och otaliga andra i Europa som i det förflutna har genomgått denna process – inte längre kommer ihåg, inte längre kan tala sicilianska, venetianska eller sardiska.

I en ansträngning att se denna stora institutionella scen som Europa är bli en vagga för en sådan mångfald och sådana självständiga identiteter som jag hoppas att vi, i regionernas Europa, ska lära oss hylla i framtiden, efterlyser jag därför att fler och fler människor också ska få en framträdande plats genom användningen av våra språk.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag avstod från att rösta om detta betänkande av två anledningar, trots att jag helt samtycker till rubriken "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande".

Vi har i dag fått höra här i parlamentet att betänkandet handlar om "vissa nationella tvister i Spanien". Jag är mycket skeptisk till att använda en debatt om flerspråkighet och om främjandet av språk som en sorts täckmantel eller ombud eller som ett politiskt förhandlingsverktyg för de olika nationella frågorna i våra medlemsstater, och det verkar ha hänt när det gäller delar av debatten om detta i utskottet och i parlamentet.

Jag angriper inte några rättigheter för dem som talar minoritetsspråk. I själva verket försvarar jag dem helhjärtat och anser att vi måste respektera rättigheten för de av våra EU-medborgare som har ett minoritetsspråk som första språk. Det måste finnas en plats för dessa språk i Europaparlamentet, men inte nödvändigtvis som officiella arbetsspråk, framför allt om dessa medborgare – som i vårt fall – råkar behärska engelska lika bra. Att bidra till viktiga diskussioner, till exempel under plenarsammanträden och i utskott på ett minoritetsspråk som sedan måste översättas passivt och till över 20 andra språk, äventyrar hela syftet med demokratiska diskussioner genom att nyanser går förlorade genom översättning och även genom att missförstånd kan uppstå. Det ingår i vårt demokratiska mandat att övertyga så många människor som möjligt att förstå våra synpunkter, och svårigheten att få ett tillräckligt antal tillräckligt kvalificerade tolkar är en helt annan fråga. Jag lade därför ner min röst av dessa två skäl.

- Betänkande: van Nistelrooij (A6-0083/2009)

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill säga att jag har röstat för Lambert van Nistelrooij's betänkande, men jag vill också, till förmån för de få åskådare som är kvar, passa på att säga att om dessa ledamöter av parlamentet som i dag så öppet kritiserade EU och dess förfarande, i stället för att fortsätta att tala illa om unionen bakom ryggen på EU och sina väljare, gav mycket mer objektiva upplysningar, skulle detta otvivelaktigt skapa en helt annan stämning.

När det gäller Lambert van Nistelrooij's betänkande utformades sammanhållningspolitiken enligt dessa riktlinjer för att skapa solidaritet och inleda samarbete, och framför allt anser jag i denna tid av kris att de europeiska regionerna – inte bara nationerna, utan också regionerna – bör samarbeta, stärka sina ställningar och förbättra sina invånares livskvalitet. Av just denna anledning var Lambert van Nistelrooij's betänkande i hög grad förtjänt av min röst.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Jag har röstat för betänkandet om territoriell sammanhållning därför att jag bestämt anser att detta koncept bör utvecklas och tillämpas som en horisontell princip som ligger till grund för all gemenskapspolitik och alla gemenskapsåtgärder.

Under dagens debatt om sammanhållningspolitiken krävde vi en betydande förstärkning under nästa programperiod av de regionala och lokala myndigheternas engagemang i planeringen och genomförandet av de tillämpliga programmen. EU-politiken, och särskilt sammanhållningspolitiken, har förändrat styrningen från ett ofta centraliserat system till ett alltmer integrerat system på flera nivåer.

Därför anser jag att medlemsstaterna måste uppmanas att inrätta ett system med territoriellt demokratiskt styre baserat på en integrerad strategi på gräsrotsnivå, varigenom man också tillåter mer aktivt civilt deltagande. Jag uppmanar medlemsstaterna att börja tänka på hur de bättre kan befästa och stödja konceptet med territoriell sammanhållning i sina nationella program och i sin nationella politik.

I detta sammanhang anser jag att de grundläggande principerna för en samordnad utveckling och partnerskapet mellan stad och landsbygd är särskilt viktiga och att de måste iaktas noga.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Jag stödde betänkandet om territoriell sammanhållning med tanke på att det innebär en politik som är mycket viktig för varje region i EU.

Resurserna från strukturfonderna, tillsammans med de nationella resurserna, kan förvandla även de mest underutvecklade regioner till välutvecklade regioner och göra att de kommer i nivå med de utvecklade. Detta är av största vikt för mitt land, Bulgarien. Under planeringsstadiet är det också viktigt att alla resurser fördelas rättvist och att sammanhållningsprincipen tillämpas i all politik som EU prioriterar.

Med hänsyn till alla de faktorer som inverkar på en balanserad regional och social utveckling måste vi hitta de lämpligaste mekanismerna för att ge vissa av de nya medlemsstater som befinner sig på en lägre utvecklingsnivå möjlighet att komma i kapp de övriga.

Vi måste ha tydliga kriterier under planeringsskedet för att hindra varje land från att straffas därför att det just befinner sig i planeringsskedet när bristfälliga och ineffektiva tilldelningar görs, vilket senare inverkar på medborgarnas livskvalitet.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera Lambert van Nistelrooij till hans betänkande. Framför allt vill jag stödja punkt 42 där man kräver att verkliga partnerskap upprättas mellan alla parter som är engagerade i den regionala och lokala utvecklingen i EU på nationell, regional och lokal nivå.

För att uppnå territoriell sammanhållning är detta en förutsättning. Otaliga gånger har det visat sig att de lokala utvecklingsgruppernas och de icke-statliga organisationernas engagemang i ansträngningarna att uppnå regional utveckling och social sammanhållning bidrar till verkligt ekonomiskt och socialt mervärde. Med tanke på att vi inte åstadkommer territoriell sammanhållning mellan våra regioner är det avgörande att vi upprättar och främjar sådana partnerskap.

- Betänkande: Mikolášik (A6-0108/2009)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill stödja punkt 22, där man – som i Lambert van Nistelrooij's betänkande – kräver att medlemsstaterna ska stärka partnerskapsprincipen i sina program för den nuvarande perioden och i enlighet med artikel 11 i den allmänna förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF), Europeiska socialfonden (ESF) och sammanhållningsfonderna.

Vi i parlamentet skriver dessa förordningar, men det är medlemsstaternas ansvar att genomföra dem och det är kommissionen som ska övervaka att de genomförs. En aktuell rapport om de icke-statliga organisationernas och andras engagemang i utvecklingen, genomförandet och övervakandet av strukturfonderna i de nya medlemsstaterna hade titeln *The illusion of inclusion*, och jag anser att denna rubrik säger allt. Medlemsstaterna och kommissionen tar inte sitt ansvar. Vi i parlamentet måste fortsätta att insistera på att de ska göra det.

- Betänkande: Becsey (A6-0041/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag har röstat för uppsättningen av betänkanden av kolleger som kritiserar hindren mot att fullfölja sammanhållningspolitiken. Jag vill framför allt tala om Constanze Angela Krehls betänkande. Jag vill bidra till dagens diskussion genom att påpeka att vissa kolleger glömde nämna att vi för två veckor sedan godkände ett återhämtningspaket. Det tjeckiska ordförandeskapet och kommissionen kom överens om detta paket. Efter påtryckning av Europaparlamentet har kommissionen också utarbetat tydliga förslag om att förenkla administrationen och har framför allt infört en tydlig grad av flexibilitet som nu kommer att göra det möjligt för var och en att utnyttja pengar från strukturfonderna för att överföra resurser mellan programmen och även att använda dessa resurser för att täcka lån, vilket är särskilt viktigt för de nya medlemsstaterna. Nästa betänkande i detta paket, som gäller mikrokrediter, innebär naturligtvis ytterligare stöd för detta. Jag beklagar bara att vi ännu inte har tydliga riktlinjer för att harmonisera förordningarna om användningen av mikrokrediter, vilket skulle vara till särskilt stor hjälp för småföretagarna och de lokala myndigheterna.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag stöder särskilt detta betänkande, omnämmandet av kreditföreningar och att man erkänner deras bidrag när det gäller möjligheten att få mikrokrediter. När det gäller välgörenhetsorganisationer spelar kreditföreningarna en unik roll för att tillhandahålla mikrokrediter till många som inte skulle erbjudas kredit av ett stort antal av de andra finansinstituten. Jag vet att kreditföreningarna inte är starka i alla EU-länder, men de är starka i många, med reserver som överskrider 40 miljarder euro. Världsomspännande kreditföreningar har reserver som överstiger 1 100 miljarder US-dollar, med nästan 180 miljoner medlemmar i hela världen.

I en tid då många människor förlorar tron på bankinstituten är de ideella finansinstituten ett livskraftigt alternativ, och de behöver vårt stöd. Framför allt måste de inkluderas i Jasmineprogrammet så att de, som tillhandahållare av mikrofinansiering, får tillgång till affärsstöd-tjänster, till exempel mentorskap, yrkesutbildning, råd, finansiering och utbildning.

Slutligen ett klagörande om Cristiana Muscardinis betänkande. Jag anser att vi har röstat för och godkänt ändringsförslag 1 där termen "sexuella rättigheter och rätten till fortplantning" ändrades till "sexuell hälsa och fortplantningsmässig hälsa". I detta sammanhang är jag inte säker på att jag håller med mina irländska kolleger som talade tidigare om denna fråga.

Talmannen. – Herr Kamall! Som ni ser är ni den ende i kammaren!

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka er och alla tolkar för ert tålamod under denna mycket långa röstförklaring.

Jag anser att det finns ett samförstånd inom hela parlamentet om fördelarna med mikrokrediter: Det är en av de frågor som vänstern och högern i parlamentet kan vara överens om.

Låt mig i detta skede ge mitt erkännande till framför allt två organisationer. Den ena är Opportunity International som leds av en före detta centralbankschef i ett afrikanskt land och som bidrar med en professionell strategi för mikrokrediter där detta ibland tyvärr har saknats. Den andra är en organisation med en utmärkt webbplats – www.kiva.org – som tillåter människor att låna så lite som 25 US-dollar per person och som totalt kan ge större mikrolån till företagare över hela världen, framför allt i utvecklingsländerna, och gör det möjligt för dem att skapa välstånd och arbetstillfällen i deras lokala samhällen.

Det enda påpekande jag skulle vilja göra är att vi måste se till att de lokala, nationella eller europeiska myndigheterna inte tränger ut de små samhällsstyrda och privata tillhandahållarna av mikrokrediter. Jag har exempel på det i min valkrets i London där samhällsstyrda organisationer har trängts ut av de lokala myndigheterna.

På det hela taget anser jag emellertid att vi kan vara överens om att mikrokrediter är något mycket bra för att hjälpa företagare i de fattigare länderna.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Costa (A6-0071/2009)

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag har röstat för antagande av betänkandet om förslaget till rådets beslut om undertecknande och provisorisk tillämpning av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Nepals regering om vissa luftfartsaspekter.

Jag instämmer i föredragandens förslag att underteckna detta avtal.

Jag anser att ändringsförslagen om klausuler om utseende av lufttrafikföretag, beskattning av flygbränsle och priser är berättigade i jämförelse med de befintliga bilaterala avtalen.

Jag hoppas att tilliten till ömsidigt förtroende för den andra partens system kommer att bidra till att avtalet förverkligas.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för Paolo Costas betänkande om avtalet mellan EG och Nepal om vissa luftfartsaspekter.

Jag håller med föredraganden om att de tariffer som ska tas ut av lufttrafikföretag som utses av Nepal för transporter av passagerare och varor helt inom Europeiska gemenskapen ska vara förenliga med gemenskapsrätten. Jag är också för beskattningen av flygbränsle för verksamhet som bedrivs inom gemenskapens territorium.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A6-0130/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag har röstat för Lidia Joanna Geringer de Oedenbergs betänkande om vissa delar och egenskaper på jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul.

Jag instämmer i kommissionens förslag om kodifiering av de gällande lagtexterna, inklusive de tekniska anpassningarna.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A6-0129/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag har röstat för Lidia Joanna Geringer de Oedenbergs betänkande om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse.

Jag samtycker till förslaget till kodifiering av den gällande lagstiftningen genom vilket man garanterar att gemenskapslagstiftningen är förenklad på rätt sätt och tydligt utformad.

- Betänkande: Pietikäinen (A6-0119/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Med tanke på att de finansiella marknaderna blir alltmer komplexa, och särskilt med tanke på finanskrisen, är denna förbättrade insamling av statistik nödvändig. Uppgifternas tillförlitlighet och aktualitet bör vara hörnstenarna i den ändrade förordningen. Föredraganden anser att det är av största vikt att samla in statistiska uppgifter i rätt tid. Därför bör man genom Europeiska centralbankssystemet och det europeiska statistiksystemet vid behov samla in uppgifter varje månad. Detta kan öka kvaliteten på statistiken och förbättra användbarheten, särskilt med tanke på övervakningen av den finansiella tjänstesektorn. Jag samtycker till Europeiska centralbankens förslag att delvis ändra rådets förordning om Europeiska centralbankssystemets insamling av statistiska uppgifter, som syftar till att öka effektiviteten i insamlingen av dessa uppgifter. Dessutom skulle man på detta sätt anpassa den befintliga förordningen till utvecklingen på de finansiella marknaderna.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag vill avstå från att rösta om Sirpa Pietikäinens betänkande om Europeiska centralbankens insamling av statistiska uppgifter. I själva verket instämmer jag bara delvis med detta betänkande, eftersom jag anser att det finns vissa kritiska punkter som gör att jag inte kan uttrycka en helt positiv åsikt om det.

- Betänkande: Lambsdorff (A6-0132/2009)

Philip Claeys (NI), *skriftlig*. – (NL) Jag har röstat mot Alexander Graf Lambsdorffs betänkande eftersom man där inte klargör att det skulle vara bäst för EU:s medlemsstater att undvika FN:s råd för mänskliga rättigheter om man behåller vissa oacceptabla avsnitt i slutdokumentet från konferensen om översyn av åtagandena från Durban. Det måste en gång för alla sägas klart och tydligt att EU inte behöver några lektioner om mänskliga rättigheter av islamiska teokratier och andra (halv-)diktaturer.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Trots att jag välkomnar Alexander Graf Lambsdorffs betänkande om EU:s prioriteringar inför FN:s generalförsamlings sextiofjärde session har jag i detta skede ett problem med hans uppmaning om att EU ska ha en enda plats i FN:s säkerhetsråd. Jag är för en reform av säkerhetsrådet för att erkänna de nya globala politiska realiteterna – Japan, Tyskland, Indien och Brasilien kan anföra starka skäl för medlemskap, och det skulle vara olyckligt att utesluta företrädare från Afrika. Men stöd eller inte för en enda EU-plats bör komma i slutet av en förhandlingsprocess, inte i början – även om det är logiskt. Därför ansåg jag att det var lämpligt att avstå från att rösta om detta betänkande.

Neena Gill (PSE), *skriftlig*. – (EN) Herr talman! Jag avstod från att rösta om detta betänkande, eftersom jag anser att FN har ett akut behov av översyn och reformer. Det är ingen mening att överväga en plats i säkerhetsrådet för EU om hela representationssystemet är ifrågasatt.

Har säkerhetsrådet över huvud taget någon representation för Asien? För närvarande företräds denna kontinent endast av Kina, ett icke-demokratiskt land med en skrämmande meritlista när det gäller brott mot de mänskliga rättigheterna. Var är kravet på en plats för Indien, vars befolkning snabbt närmar sig Kinas och vars politiska, ekonomiska och strategiska makt är betydelsefull regionalt och globalt?

Innan vi tänker på EU:s röst i FN måste vi överväga hur det nuvarande FN skulle kunna förändras till det bättre. En vederbörlig representation i säkerhetsrådet för världens största demokrati skulle vara ett steg i rätt riktning.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Principen ”en stat, en röst” är en av grundstenarna i FN-samarbetet och bör så förbli. Därför finner vi det mycket olyckligt att Europaparlamentet strävar efter att EU ska ha en enda plats i FN:s säkerhetsråd i framtiden. Det säger sig självt; svensk utrikespolitik skiljer sig från polsk, som skiljer sig från grekisk. Däremot kan självfallet likasinnade länder gå samman när de så önskar.

Betänkandet innehåller emellertid flera positiva inslag, främst vad gäller uppmaningar om respekt för de mänskliga rättigheterna och internationell humanitär rätt. Vi bedömer att dessa skrivningar väger så pass tungt att vi valt att stödja betänkandet trots andra brister.

Richard Howitt (PSE), skriftlig. – (EN) Europaparlamentarikerna från Labourpartiet stöder arbetet i FN:s generalförsamling och den positiva roll den måste spela i ett fredligt och positivt internationellt samarbete. Särskilt stöder vi inom denna resolution inriktningen på ökat positivt samarbete om de mänskliga rättigheterna, en positiv reform av FN, icke-spridning av kärnvapen och att millennieutvecklingsmålen infrias.

Vi lade ned våra röster om denna resolution eftersom vi, trots att vi stöder många av punkterna i den, inte kunde stödja ett krav i resolutionen om att det skulle bli en enda plats i säkerhetsrådet för EU. Det finns ingen bestämmelse i FN:s stadga om en regional plats i säkerhetsrådet. EU är ingen medlemsstat i FN, och enligt FN-stadgan kan endast stater vara medlemmar av FN.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Alexander Graf Lambsdorffs betänkande är ett viktigt bidrag till EU:s engagemang i FN:s verksamhet och omvandling. Det gläder mig att ge det mitt stöd.

Rekommendationerna i detta betänkande utgör en bekräftelse på de flesta EU-medlemsstaters ständiga engagemang för huvudfrågorna i den globala politiken, samtidigt som det innehåller frågor som är av intresse för Rumänien och PPE-DE-gruppen.

Till exempel ska vi enligt EU:s grundläggande värderingar lägga särskild vikt vid principen om skyldigheten att skydda. Dessutom betraktar mitt parti och de andra ledamöterna i PPE-DE-gruppen de mänskliga rättigheterna som en av hörnstenarna i vår utrikespolitiska verksamhet och som en viktig kanal för att uttrycka våra åsikter på global nivå. Det gläder mig att man i dessa rekommendationer i stor utsträckning tar upp dessa frågor. För att befästa de framsteg som har gjorts inom dessa områden måste vi också främja mänsklig säkerhet, inte bara ur ett ekonomiskt och socialt perspektiv, utan också ”hård” säkerhet.

Sist men inte minst är det viktigt för oss alla som vill se en självsäker, effektiv, multilateral mekanism med åtgärder som främjar dessa värderingar att denna organisation fungerar på vederbörligt sätt.

Genom att beröra dessa frågor och andra som är av intresse för EU-medborgarna utgör betänkandet och Alexander Graf Lambsdorffs rekommendationer ett framsteg, vilket är anledningen till att jag röstar för det.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag har röstat för Alexander Graf Lambsdorffs betänkande med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om Europeiska unionens prioriteringar inför FN:s generalförsamlings sextiofjärde session. EU måste handla i samförstånd för att påverka de beslut som kommer att fattas och de löften som kommer att ges i september 2009 under FN:s generalförsamling.

Som ledamot av utskottet för utveckling vill jag belysa vikten av att uppnå millennieutvecklingsmålen. EU måste inta en ledande roll i FN för att se till att hålla våra löften till utvecklingsländerna, som nu lider mest av den nuvarande ekonomiska krisen, eftersom våra åtgärder för tillfället inte har motsvarat våra löften.

Krisen har emellertid otvivelaktigt berört nästan alla länder, framför allt i de svåra tider som råder nu. Alla utvecklade länder måste agera tillsammans och se längre än till de snäva nationella intressena, eftersom miljontals människors liv är bokstavligen beroende av våra åtgärder och vårt uppträdande i framtiden.

Följderna av att ignorera problemen nu skulle kunna bli katastrofala. Dessutom kommer vi kanske inte längre att kunna lösa dem i framtiden.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Jag ville rösta för detta betänkande om FN:s prioriteringar inför FN:s generalförsamlings sextiofjärde session, eftersom många av prioriteringarna är aktningvärda och bör stödjas och till och med främjas. Tyvärr införde mina kolleger ”sexuella rättigheter och rätten till fortplantning” i listan över prioriteringar, och jag kan inte och kommer aldrig att finna mig i att man dödar mina medmänniskor, i detta fall ofödda barn.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Trots att jag stöder ansträngningar i riktning mot en samordnad ståndpunkt i FN för de västerländska demokratierna och länge har drivit frågan om en institutionell

reform av FN:s strukturer godtar jag inte att EU handlar på våra vägnar. Under inga omständigheter bör individuella medlemmar av FN, ännu mindre medlemmar av säkerhetsrådet, tillåta att EU inkräktar på deras rättighet att framföra sin egen åsikt. Jag förkastar målet med "en enda plats för EU i säkerhetsrådet". Av principiella skäl – och utan att jag på något sätt förkastar FN:s initiativ, till exempel millennieutvecklingsmålen eller konceptet "rätten att skydda" – avstod jag från att rösta om betänkandet.

- Betänkande: Martens (A6-0079/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) En av de svåraste utmaningarna som EU står inför är den som gäller den illegala eller regelstridiga immigrationen. Jag har alltid ansett att lösningar endast kan föreslås om båda sidor betraktar varandra som partner. Framför allt när det gäller belägenheten för de invandrare som färdas över Medelhavet måste Europa och de nordafrikanska staterna (Maghreb) samarbeta. Malta har sedan 1970-talet oavbrutet förordat denna strategi, men på den tiden hade majoriteten av de europeiska ledarna inte den nödvändiga framförhållningen. Nu, då vi står inför en utvandring av bibliska proportioner, har Europa plötsligt ställts inför verkligheten.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för Maria Martens betänkande.

Mot bakgrund av den gemensamma strategi som antogs 2007, där man föreslog att en mer bilateral strategi skulle införas som i större utsträckning jämsätter EU och Afrika, instämmer jag om vikten av en sådan strategi. Syftet är att sträcka ut dialogen och samarbetet "längre än utvecklingssamarbetet", "längre än den afrikanska kontinenten" och "bortom institutionerna" genom större samarbete mellan EU och Afrika inom internationella organ och i multilaterala förhandlingar om frågor som de mänskliga rättigheterna och klimatförändringarna.

Jag håller med om att EU och Afrika bör arbeta mot att göra internationella institutioner som Världsbanken, Internationella valutafonden och Världshandelsorganisationen mer demokratiska och representativa och på detta sätt se till att Afrika kan utöva ett inflytande som överensstämmer med dess storlek.

I betänkandet belyses fyra områden där effektiva resultat är särskilt viktiga för att den gemensamma strategin ska bli framgångsrik: fred och säkerhet, demokratiskt styre i dess vidaste innebörd, handelsfrågor, regionala ekonomiska gemenskaper och kapitalflykt och viktiga utvecklingsfrågor som hälso- och sjukvård och utbildning.

Jag stöder också kravet på ett specifikt finansiellt instrument för att genomföra den gemensamma strategin genom att centralisera alla befintliga finansieringskällor på ett tydligt, förutsägbart och programmerbart sätt.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag har röstat mot Maria Martens betänkande, trots att det innehåller många sunda och godtagbara delar och trots att det är ett relativt opartiskt betänkande. Det är emellertid beklagligt att ett betänkande om partnerskapet Afrika-EU inte innehåller ett ord om problemet med den illegala invandringen, ett problem som är så brådskande för både Europa och Afrika, och som leder till begävningsflykt från Afrika och orsakar så många sociala problem i Europa. Dessutom visar detta betänkande en viss naivitet när man kräver ett EU-system med blå kort för att motverka att afrikaner dras från sektorer där de behövs i Afrika. I betänkandet sägs ingenting om hur detta kan reduceras i verkligheten.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag har röstat för Maria Martens betänkande om "Ett år efter Lissabon: Det praktiska genomförandet av partnerskapet Afrika-EU", eftersom man där upprepar behovet att stärka banden mellan EU och Afrika, särskilt i dessa tider av global ekonomisk osäkerhet.

Jag vill betona att toppmötet mellan EU och Afrika i Lissabon 2007 huvudsakligen ägde rum tack vare det portugisiska ordförandeskapet. Vi har emellertid en lång väg att gå för att utveckla den gemensamma strategi som beskrevs vid detta tillfälle, framför allt inom områdena fred, säkerhet, demokratiskt styre, mänskliga rättigheter, regional integration, hälso- och sjukvård och utbildning.

EU måste skapa ett specifikt finansiellt instrument för att genomföra den gemensamma strategin och för att på ett meningsfullt sätt engagera det civila samhället.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Föredraganden tecknar en i all väsentlighet korrekt bild av Afrikas många utmaningar. Hon har också tveklöst rätt när hon beskriver betydelsen av både internationella insatser och internationell samverkan för att komma tillrätta med fattigdom, bristande hälso- och sjukvård och de följder som den globala ekonomiska nedgången kan tänkas få.

Föredraganden propagerar emellertid ingående för att Europaparlamentets ska ges en större roll i relationerna mellan Afrika och EU. Utan sakliga argument föreslås exempelvis att Europaparlamentets talman ska få ta plats vid de möten som äger rum mellan representanter för Afrikas regeringar och EU-kommissionen och/eller rådet. Därtill vill föredraganden att Europaparlamentet ska få större ansvar för Europeiska utvecklingsfondens utformning och funktion. En sådan utveckling anser vi vore ytterst olycklig. Vi har därför röstat nej till betänkandet i sin helhet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande där man undersöker effektiviteten av partnerskapet Afrika–EU. I betänkandet noteras att mycket begränsade nya medel har tillhandahållits för genomförandet av den gemensamma strategin, och man kräver att ett särskilt finansiellt instrument skapas för att alla befintliga finansieringskällor ska centraliseras på ett tydligt, förutsägbart och programmerbart sätt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har röstat mot Maria Martens betänkande om partnerskapet Afrika–EU.

I själva verket är jag mot den strategi som har antagits. Det visar sig ofta att den är olämplig för att tillgodose de afrikanska behoven, inbegripet både institutionerna och den privata sektorn. I detta avseende krävs det dessutom större ansträngningar från de afrikanska parterna för att se till att ett brett spektrum av det civila samhället verkligen engageras för att genomföra partnerskapsavtalen.

Den partnerskapsstrategi som hittills har omsatts i praktiken har endast gett blygsamma resultat, som har legat mycket under förväntningarna och målsättningarna. Eftersom den första handlingsplanen slutar 2010 tror jag inte att det kommer att bli möjligt att uppnå dessa mål. Jag upprepar att jag av dessa skäl är mot betänkandet.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Goda styrelseformer är viktiga för att uppnå ekonomiska framsteg och välbefinnande i Afrika och något som bör ha första prioritet. Det är synd att man uppmärksammar detta så sparsamt i detta betänkande och att man hanterar det i ordalag som visar överdriven lyhördhet för de afrikanska regimerna. Man nämner inte att de flesta afrikanska regeringar stillatigande eller öppet har stött Mugaberegimen i Zimbabwe, trots all den ödeläggelse som denna regim har tillfogat Zimbabwes folk. Vi bör inte försöka införa mallen med EU:s institutionella struktur i en annan kontinent utan att reflektera över om en sådan struktur är lämplig för Europa, för att inte tala om Afrika.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Det är fortfarande egendomligt att vi i denna institution, vad som än händer, håller fast vid illusionen från Lissabon. När man tänker närmare efter är det inte så egendomligt eftersom det tydligt visar hur man inom EU-byråkratin hanterar laglighet, rätten till opposition och respekten för våra väljares fria val.

Lissabonfördraget har, när allt kommer omkring, varit dött i rättslig bemärkelse sedan folkomröstningen på Irland. Varför kan vi inte helt enkelt respektera detta?

I grund och botten undrar jag om vi verkligen nu behöver investera ytterligare 55 miljoner euro för att stödja institutionerna i Afrikanska unionen. Dessa institutioner höjer knappast rösten för att kritisera de blodiga diktatorer som de innefattar. Jag undrar också hur den mycket välgrundade kommentaren om att det blå kortet är ett fruktat instrument för ytterligare begåvningsflykt till Europa stämmer överens med de ståndpunkter som har intagits på annat håll. Dessutom nämner man ingenstans i detta betänkande ett enda ord om illegal invandring. Det kanske är ett område där vi på ett bättre sätt skulle kunna investera 55 miljoner euro.

- Betänkande: Hutchinson (A6-0085/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för Alain Hutchinsons betänkande och stöder helt kravet på att kommissionen ska fortsätta knyta sitt budgetstöd inom områdena för hälso- och sjukvård och utbildning, framför allt grundläggande hälsovård och grundläggande skolutbildning, till de resultat som har uppnåtts inom dessa områden och till att förbättra budgetstödet förutsägbarhet genom att införa millennieutvecklingsmålavtal.

Jag håller också med om vikten av att kunna utsträcka de grundläggande principerna för dessa kontrakt till ett större antal länder, med tanke på att huvudmålet med millennieutvecklingsmålavtalet är att bidra till att förbättra biståndseffektiviteten och påskynda framstegen, för att uppnå millennieutvecklingsmålen för de länder som mest behöver dem.

Jag anser att det är mycket viktigt för kommissionen att införa ett villkor om budgetstöd som är knutet till de resultat som har uppnåtts, inte bara när det gäller god samhällsstyrning och insyn, utan också när det gäller att försvara och upprätthålla de mänskliga rättigheterna, särskilt för de fattigaste och marginaliserade människorna, däribland de funktionshindrade, minoriteter, kvinnor och barn och att se till att budgetstöd inte ges till andra sektorer än dem som är specificerade i millennieutvecklingsmålavtalet.

David Martín (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag har röstat för detta betänkande som syftar till att upprätta millennieutvecklingsmålavtal mellan EU och vissa länder. Jag stöder den finansiella insyn som rekommenderas i betänkandet och den stabilitet som kontraktsevenligt bistånd kommer att ge partnerländer för att bättre planera sin budget i förväg.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag vill avstå från att rösta om Alain Hutchinsons betänkande om millennieutvecklingsmålavtal. Jag håller endast med om några av de punkter som har övervägts, och därför kan jag inte helt stödja denna text.

Kathy Sinnott (IND/DEM), *skriftlig*. – (EN) EU måste helhjärtat stödja millennieutvecklingsmålen, men jag har röstat mot betänkandet om millennieutvecklingsmålen därför att det finns kolleger som än en gång har förordat "sexuella rättigheter och rätten till fortplantning" i betänkandet. Att ge barnen en chans i livet är ett viktigt millennieutvecklingsmål.

- Betänkande: Maria Badia i Cutchet (A6-0093/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – Vi socialdemokrater anser att det är viktigt att främja såväl konsten som kulturen i EU. Vi vill därför gärna se ett ökat utbyte av erfarenheter och ett samarbete mellan medlemsländerna på detta område. Detta är särskilt viktigt för att underlätta för elever som studerar på konstutbildningar att studera i ett annat medlemsland.

Vi anser emellertid inte att innehållet i medlemsländernas konstutbildningar ska bestämmas på EU-nivå. Sådana beslut ska fattas av medlemsländerna själva. Vi har därför valt att rösta nej till betänkandet.

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för betänkandet.

"Alla barn är födda till konstnärer. Problemet är att förbli konstnärer när vi växer upp." Med dessa ord beskrev Pablo Picasso de problem som är förenade med konstutbildning. Trots att konstutbildning för närvarande är ett obligatoriskt ämne inom många utbildningssystem varierar undervisningsmodellerna avsevärt från en medlemsstat till en annan.

Utvecklingen av nya informations- och kommunikationstekniker har gynnat främjandet av en kunskapsbaserad ekonomi, där intellektuell och kreativ förmåga intar en framstående plats. I detta sammanhang har konstutbildning blivit en viktig faktor för att bevara identiteten och främja interkulturell och interreligiös förståelse.

Konstutbildning erbjuder också länderna ett verktyg för att utveckla de nödvändiga mänskliga resurserna för att utnyttja sina rika kulturarv. Dessutom måste man tillägga att kraven på att visa konkurrensförmåga ökar inom många områden, vilket är anledningen till att utvecklingen av den kreativa förmågan inom många utbildningssystem prioriteras med hjälp av lämpliga pedagogiska metoder. Detta har stor inverkan på elevernas möjlighet att längre fram ta sig in på arbetsmarknaden.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Fastställandet av det gemensamma förslaget om samordning av konststudierna på EU-nivå är viktigt.

Konstnärlig verksamhet kräver att man behärskar vissa kompetenser, kunskaper och material som sedan länge har en nära koppling till pedagogiska och tekniska framsteg. Under historiens lopp har man utnyttjat tidens mest avancerade teknik, och många av de estetiska teorierna har påverkats av vetenskapliga diskussioner. Samtidigt har praktiska erfarenheter och vissa konstgrenar också påverkat de tekniska framstegen och på detta sätt bidragit till mänskliga kunskaper och förändring av världen. Trots att konstnärligt skapande inte kan begränsas till att strikt tillämpa vetenskapligt och tekniskt kunnande kan tekniken utan att ha utvecklats för detta syfte vara användbar för konsten, precis som konst kan ge upphov till forskning och teknisk utveckling som inte bara tillämpas inom konstnärlig verksamhet. Med andra ord bidrar konstutbildning till att främja närmare och mer givande band mellan utbildning, kultur, informations- och kommunikationsteknik (IKT) och konst på 2000-talet.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande därför att jag håller med om att det måste finnas en jämvikt mellan teoretiska studier och praktiska förberedande kurser inom varje område, inbegripet konststudier.

Maria Badia i Cutchet understryker i sitt betänkande att utbildning i konsthistoria också måste inbegripa möten med konstnärer och besök på kulturella platser för att väcka nyfikenhet och eftertanke hos eleverna. Jag hoppas att de europeiska regeringarna och Europeiska kommissionen kommer att godkänna rekommendationerna i detta betänkande och att vi mycket snart kommer att se förbättringar.

Marie-Hélène Descamps (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Det initiativbetänkande som har överlämnats till oss i dag och som har mitt fulla stöd innehåller tanken att konstnärlig och kulturell utbildning, däribland utbildning i bildkonst, är en grundläggande del av utbildningssystemet. Dessa lektioner bidrar i själva verket till att frigöra individerna och göra tillgången till kultur mer demokratisk. I enlighet med subsidiaritetsprincipen yrkar man därför i resolutionen på att rörligheten för lärare och elever ska förstärkas, att yrkeskvalifikationer ska erkännas på EU-nivå och att medlemsstaterna ska samarbeta inom området för konst- och kulturutbildning.

I betänkandet betonas också behovet av att utveckla utbildningen av lärare och andra aktörer (konstnärer och yrkesverksamma) för att införa en konstnärlig och kulturell komponent i all utbildning och för att garantera en hög undervisningsstandard. Dessutom belyser man med rätta i betänkandet behovet att använda nya informations- och kommunikationstekniker för att tillhandahålla en modern undervisning av hög kvalitet som motsvarar unga människors ambitioner. I detta avseende hänvisar man till Europeana, det europeiska digitala biblioteket, som i detta sammanhang utgör ett verkligt mervärde.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Vad blandar sig parlamentet i nu? I punkt 1 i detta betänkande läser jag till exempel att konstämnen bör vara obligatoriska i utbildningsprogrammen på alla utbildningsnivåer för att främja demokratiseringen av tillgången till kultur. Vilket struntprat och vilken klåfingrighet! Låt medlemsstaterna själva besluta hur de vill fylla sina utbildningsprogram. De har varit fullständigt kapabla att göra detta under de senaste hundra åren, och de kommer att fortsätta att göra det under hela nästa århundrade utan att de behöver beskyddas av EU och Europaparlamentet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan anser att kulturfrågor ska ligga under medlemsstaternas politiska ansvar. Detta betänkande ligger utanför den lagstiftande proceduren och är inget annat än ett tyckande från Europaparlamentets federalistiska majoritets sida om att EU skall lägga sig i än mer på kulturområdet.

Vi har därför röstat nej till betänkandet i sin helhet.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Det är sant att undervisning ges i konstnärliga ämnen i alla skolor i Europa. Det är också sant att Europa, och då menar jag samhället, förändras snabbt, liksom informations- och kommunikationstekniken. Europa förenas också, och kulturutbildningen kan i lika stor utsträckning främja denna process som till exempel den inre marknaden.

Detta kan ske med hjälp av konstnärlig utbildning på alla utbildningsstadier, genom att fördjupa de teoretiska och praktiska kunskaperna om Europas mångfald och dess många kulturer. Denna kunskapsmängd är mycket stor och växer ständigt. Att man undervisar i konstnärliga ämnen på olika sätt i olika länder gör det emellertid inte möjligt att utbilda en konstnär vars kunskaper och potential kommer att erkännas och utnyttjas i en annan medlemsstat.

I detta fall infinner sig frågan om samordning av politiken, och Maria Badia i Cutchets betänkande innehåller en intressant lösning, den öppna samordningsmetoden för kultur, eller för att tala praktiskt, ett ömsesidigt lärande länderna emellan, som grundas på exempel av dem som på bästa sätt har lyckats lösa speciella problem. Denna metod ligger därför nästan helt i medlemsstaternas händer.

Denna strategi är flexibel, och genom den tillåter man samordning av komplexa frågor och en snabb reaktion på aktuella utmaningar. Frågan om konstutbildning är komplicerad: Kreativiteten måste stimuleras med hjälp av en särskild och individualiserad strategi mellan lärare och student, kunskaper om Europas kultur, som ständigt är under utveckling, och om kreativa verktyg måste förmedlas och förutsättningar för en obehindrad karriärutveckling måste skapas. Rationell och konstruktiv eftertanke om konstutbildning är en investering för framtiden och för identiteten av ett Europa som är förenat i mångfald.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag välkomnar Maria Badia i Cutchets betänkande om konststudier inom Europeiska unionen.

I dessa dagar, när våra samhällen blir alltmer heterogena, anser jag att kulturen är av grundläggande betydelse som ett sätt att bevara identiteten och samtidigt förbättra det sätt på vilket olika befolkningar och kulturer lever sida vid sida.

Jag håller med om att konst är ett uttryck för kultur och att den bidrar till att utveckla ett lands kulturella rikedom likaväl som samhället i allmänhet. Dessutom kan konstnärlig verksamhet vara användbar för teknisk forskning och utveckling och påverkas i sin tur av detta.

Med tanke på betydelsen av konstämnen är jag därför för en samordning i hela EU av undervisning i dessa ämnen i undervisningsinstitutionerna.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Det är viktigt att konstnärer har möjlighet att röra sig fritt, att befrämja möjligheterna för icke-kommersiell konst, att utvecklingen av europeiska digitala bibliotek för att bevara konstverket går vidare osv. Jag tolkar punkt 9 om konststudiers karaktär och längd som en vilja att införliva även konststudier i Bologna-processen och med det förbehållet kan jag rösta ja till betänkandet.

- Betänkande: Hegyi (A6-0107/2009)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot detta betänkande på grund av det förfärliga hyckleri som texten ger uttryck för. EU vägrar beakta folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna om EU-konstitutionen och på Irland om Lissabonfördraget, men ändå beklagar man inte detta faktum i betänkandet. Tvärtom fastställs det i punkt 5 i betänkandet, på ett särskilt förmyndaraktigt och förolämpande sätt, att kvinnornas nejroster berodde på EU:s bristande engagemang.

Hänvisningarna till kommissionens så kallade Plan D är helt ovidkommande eftersom Plan B i de flesta medlemsstater utmynnade i en dialog mellan likasinnade, som uttryckligen saknade intresse av att ta hänsyn till kritiska röster. I detta betänkande hade man behövt kritisera oegentligheter av detta slag i stället för att stillatigande godkänna dem.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade med stor övertygelse mot detta federalistiska och arroganta betänkande. Vilken arrogans att, som i skäl B, hävda att den befolkning som röstade mot EU-konstitutionen har bristande kunskaper om EU. Detta är otvivelaktigt fel. Just de medborgare som endast alltför väl förstår att EU försöker underminera de sista spåren av medlemsstaternas suveränitet röstade mot EU-konstitutionen. Vilken arrogans att hävda att integrationen bara slår igenom i de välutbildade samhällsskikten! Föredraganden uttrycker sig emellertid tydligt. De som tänker "på fel sätt" måste vara kriminella eller betraktas som idioter. Då kan vi tala om en aktiv dialog med medborgarna.

Brigitte Douay (PSE), skriftlig. – (FR) Jag stödde Gyula Hegyis betänkande om en aktiv dialog med medborgarna om EU. En dialog av detta slag är väsentlig, och i betänkandet betonas vikten av verksamhet på lokal nivå. Genom att vidta verkliga åtgärder närmare medborgarna, genom att helt enkelt tala till dem om EU, kan de få en tydligare bild av vad EU gör för dem i deras dagliga liv.

Att uppmuntra denna dialog kommer att få en avgörande betydelse under upptakten till Europavalet i juni, framför allt i landsbygdsområden och bland de mest EU-skeptiska grupperna, till exempel ungdomar och kvinnor. Den senaste interinstitutionella förklaringen som undertecknades av parlamentet, rådet och kommissionen, "samarbete för bättre kommunikation om Europa", går i samma banor. Vi kan vara glada över den vikt som institutionerna lägger vid denna dialog och de ansträngningar de ämnar göra för att medborgarna ska känna sig engagerade i EU.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade mot detta betänkande eftersom vi anser att de påtryckningar som fortfarande görs för att avsluta ratificeringsprocessen om Lissabonfördraget, trots resultatet av den irländska folkomröstningen, är oacceptabla. Först av allt, om bestämmelserna i det nuvarande fördraget hade iakttagits och om det irländska folkets suveräna beslut hade respekterats borde förslaget till Lissabonfördraget ha övergivits. I detta betänkande förordas åter en antidemokratisk ståndpunkt. Därför är det oacceptabelt att Europaparlamentet talar om att ytterligare öka "insynen i EU och medborgarnas engagemang i beslutsprocessen", när majoriteten vägrade hålla folkomröstningar i sina egna länder om Lissabonfördraget därför att de var rädda för sina medborgares majoritetsbeslut.

Det är också beklagligt att de bortser från de skiljaktiga åsikterna hos alla dem som känner sig lurade genom en process av kapitalistisk integration som gör att ojämlikheterna förvärras och att fattigdomen och arbetslösheten ökar, tvärt emot vad de lovade.

Till och med de få positiva punkterna i betänkandet verkar vara utformade inom en ram där man syftar till att bedra den allmänna opinionen och medborgarna genom propagandakampanjer, snarare än att på ett effektivt sätt säkerställa demokratiskt deltagande och åstadkomma en förändring av politiken som svar på de rimliga förväntningarna från individer och arbetstagare.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Ni är verkligen oförbätterliga. Ni anser att om EU-medborgarna är alltmer skeptiska inför EU är det på grund av bristande utbildning, på grund av okunnighet eller till och med dumhet.

Jag anser att det förhåller sig tvärtom. Det finns de som drar fördel av att man öppnar gränserna för all rörlighet för människor, varor, kapital och så vidare, och sedan är det den stora majoriteten som lider av följderna: arbetslöshet, osäkra arbetstillfällen, minskad köpkraft, otrygghet och förlust av identitet. De vet vem de ska skylla på.

Ert Europa är en teknokrati styrd av ett fåtal okontrollerade oligarker som inte kan kontrolleras: de 27 kommissionsledamöterna och de fåtaliga ledamöterna av Europeiska centralbankens styrelse. Det är en teknokrati som lyssnar på de tusentals påtryckningsgrupper som påverkar den, men som är döv för den vägran som uttrycks av medborgarna när vi nedlåter oss till att rådfråga dem genom en folkomröstning. Det är ett system vars politik banade vägen för och förvärrade den nuvarande finansiella, ekonomiska och sociala krisen och som gör att det nationella skyddet eller räddningsåtgärderna undermineras.

I likhet med er hoppas jag därför att mängder av EU-medborgare kommer att rösta och att de kommer att använda detta val som en folkomröstning för att säga "nej" till er.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande ligger utanför den lagstiftande proceduren och är inget annat än ett tyckande från EU-parlamentets federalistiska majoritets sida. I förslaget argumenteras för ett fullbordande av ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget.

Men vi anser att Lissabonfördraget har fallit två gånger. Senast när befolkningen på Irland 2008 röstade nej till Lissabonfördraget, men även före det, genom att väljarna i Frankrike och Nederländerna 2005 röstade nej till i princip samma förslag. När ska den federalistiska majoriteten i Europaparlamentet inse att ambitionen att skapa ett Europas förenta stater saknar stöd hos väljarna?

I beaktandemening B i förslaget till betänkande skriver man till och med i följande: "Människor med bristande kunskaper om EU-politiken och fördragen tenderar oftare att vara emot dem." Detta visar federalisternas nonchalans, arrogans och ignorans gentemot väljare med andra politiska värderingar än de som råder i detta centraliserande Europaparlament.

Vi har därför röstat nej till betänkandet.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Att kommunicera med medborgarna och hålla dem informerade måste upphöra att endast vara ett föreskrivet, ineffektivt förslag. Det civila samhället måste engageras inom sådana områden som goda styrelseformer och demokratisering, mänskliga rättigheter, att utveckla och bekämpa den sociala utslagningen, miljöskydd och en hållbar utveckling.

Med tanke på den globala finanskrisen och den ständigt växande nivån för konsumenternas skulder innebär en aktiv dialog med EU-medborgarna att de europeiska institutionerna och det civila samhället måste anstränga sig att förbättra konsumenternas finansiella utbildningsnivå, framför allt med hänsyn till deras rättigheter och skyldigheter, liksom de bästa metoderna inom områdena för sparande och lån.

Dessutom bör medlemsstaterna öka de mänskliga och finansiella resurser som har anslagits till nätverket av europeiska konsumentcentrum i EU.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den senaste kampanjen om att göra energibesparande glödlampor obligatoriska, vilket framför allt tillverkarna kommer att tjäna på, belyser klyftan mellan EU och dess medborgare. Hur kan människorna i Europa känna någon samhörighet med ett EU som fortsätter att hålla folkomröstningar, om det över huvud taget hålls några, tills det rätta resultatet uppnås? Hur kan till exempel österrikiska medborgare identifiera sig med ett EU som i slutändan har gjort att de översköjs av en störtflod av transittrafik, som har straffat dem med sanktioner för att de har hållit demokratiska val och tvingat dem att ge upp sin neutralitet och sin banksekretess?

EU skapades av ekonomiska skäl, och det är fortfarande tydligt. Det är inte skapat av medborgarna. Det är skapat av ett EU-etablissemang som är skilt från verkligheten och som håller fast vid slagord som avreglering

och fri rörlighet för kapital. Om vi inte ser över vårt tänkesätt och om bristen på insyn och demokrati fortsätter kan vi anta den ena avsiktsförklaringen efter den andra, men medborgarna kommer att förbli alienerade från EU och deras besvikelse över unionen kommer att fortsätta att öka. Av denna anledning har jag avstått från att rösta om detta betänkande.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Dialogen med medborgarna är en viktig och komplicerad fråga, men den är något som de styrande regeringarna måste behärska på ett bra sätt. Den viktigaste delen av deras arbete är dialog som utmynnar i en kompromiss. I detta sammanhang visar det sig att bakgrunden till detta betänkande är i viss mån motsägande. Vi uppmanas att fullfölja processen med att ratificera Lissabonfördraget så snart som möjligt, eftersom det är ett viktigt villkor för dialogen om Europa. I betänkandet hävdar man att insynen kommer att öka genom fördraget och engagera medborgarna i beslutsfattandet. Det kan ge intryck av att de som ogillar fördraget kommer att ignoreras, och därför kommer inte deras röst att bli hörd. Det är därför svårt att tala om dialog och kompromiss.

Tanken på "en gemensam europeisk kunskap" genom studiet av Europas och den europeiska integrationens historia är också kontroversiell. Detta skulle åstadkommas genom ett program överenskommet på gemenskapsnivå, som skulle antas frivilligt av medlemsstaterna och bekostas via gemenskapsbudgeten. Kort sagt är detta en historisk kompromiss som kommer att tjäna som ett verktyg för att skapa gemensamma europeiska värderingar. Enligt min åsikt behöver vi inte gå så långt – historiska kompromisser är ett minst sagt oklart begrepp, om en sådan kompromiss över huvud taget är nödvändig. Att använda historien som ett medel för att uppnå ett mål väcker motstånd, även om avsikten med detta är uppriktigt. Nyckeln till en effektiv dialog finns i nutiden, som ändå har gett oss tillräckligt med problem. Vi måste tala med varandra! Med andra ord säger vi "ja" till en dialog och "nej" till betänkandet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag vill avstå från att rösta om Gyula Hegyis betänkande om en aktiv dialog med medborgarna om EU.

Trots att jag delvis samtycker till den text som har lagts fram har jag en avvikande mening på flera punkter som jag anser vara viktiga. Därför kan jag inte helt stödja betänkandet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Debatten om en dialog mellan EU och dess medborgare är mycket nödvändig. Hur EU-medborgarna ser på Europa och deras förståelse för hur gemenskapen fungerar är en viktig fråga. Människor accepterar vad de vet, men allt som är bortom deras horisont ger upphov till oro. Exempelen med den irländska folkomröstningen och de tidigare folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna visar att vi inte kan bortse från våra medborgares åsikter. Besluten bör inte fattas bakom slutna dörrar utan att vi tar hänsyn till samhällets åsikter. *Nihil novi*: Ingenting nytt utan gemensamt samtycke.

Vad vi behöver är att nå de fattigare och mindre utbildade medborgarna. Det som behövs är att tydligt och klart förmedla till allmänheten vad våra åtgärder grundas på, vad vi syftar till att uppnå och framför allt de fördelar som blir följden för medborgarna. Verklig integration är inte möjlig om våra väljare inte helt accepterar EU:s åtgärder.

Studier har visat att bara drygt 50 procent av EU-medborgarna är nöjda med sitt lands medlemskap i gemenskapen. Detta varierar naturligtvis från land till land. Det vore en stor framgång om denna siffra nådde 80 procent.

Skyldigheten att föra EU närmare medborgarna vilar inte bara på EU-institutionerna i allmänhet, utan enligt min åsikt också på oss själva, på parlamentsledamöterna. Varje år organiserar jag hundratals möten med ungdomar, jordbrukare och affärsmän. Vi måste lära våra medborgare att utnyttja de fördelar som EU erbjuder. Europavalet i juni kommer att bli det första provet på hur effektiva vi har varit.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Gyula Hegyis betänkande om främjandet av en dialog med EU-medborgarna baseras på antagandet att människors skeptiska inställning till EU beror på att de saknar tillräckliga kunskaper. Olika åtgärder föreslås i betänkandet, till exempel utbildning, Euronews och att det ska öppnas ett museum för europeisk historia. Eftersom åtgärderna mycket mer liknar propaganda än dialog är jag mot dem. I en verklig dialog betraktas medborgarnas åsikter som värdefulla.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Gyula Hegyis betänkande om främjandet av en dialog med EU-medborgarna baseras på antagandet att människors skeptiska inställning till EU beror på att de saknar tillräckliga kunskaper. Olika åtgärder föreslås i betänkandet, till exempel utbildning, Euronews och att det ska öppnas ett museum för europeisk historia. Eftersom åtgärderna mycket mer liknar propaganda än dialog är jag mot dem. I en verklig dialog betraktas medborgarnas åsikter som värdefulla.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Föredraganden fastställer att den aktiva dialogen med medborgarna om EU inte är väl utvecklad. Tyvärr har han rätt. Informationen om EU når ofta bara de välutbildade och rika invånarna, vilket ger upphov till misstro och motvilja hos andra medborgare i EU-länderna. Av denna anledning är det en viktig del av den vidare utvecklingen av den europeiska gemenskapen att invånarna får utbildning om Europa.

Föredraganden försöker hitta sätt att nå en vidare publik, vilket kommer att bidra till att utvidga invånarnas kunskaper om EU. Han grundar sin strategi på följande pragmatiska och dessutom mycket populära metod för att nå en så vid publik som möjligt: Introduktion i skolorna med en ettårig utbildning om EU sedan 1945, öppnandet av en tv-informationskanal som liknar den amerikanska kanalen CNN och webbplatser i en form som kommer att göra dem tillgängliga för ungdomar.

Jag håller med om och stöder vikten av en informationskampanj om EU som en metod att öka medvetenheten om samhället, och jag anser också att föredragandens idéer om att genomföra detta är mycket goda.

- Betänkande: Cornillet (A6-0081/2009)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen har blivit ett viktigt instrument för den politiska dialogen samt för konfliktförebyggande åtgärder och resolutioner.

När det uppstår en politisk kris har det genom våra "brådska debatter" blivit möjligt att föra djupgående, öppna dialoger om situationen i Kenya, Zimbabwe och Mauretanien.

Om de stora "horisontella" utmaningarna nord-syd, till exempel livsmedelssäkerhet, effektivt statligt stöd och barnarbete intog den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen 2008 konstruktiva, ofta djärva ståndpunkter.

När det gäller genomförandet av Europeiska utvecklingsfonden kom den gemensamma parlamentariska församlingen över dokument som dess utskott för ekonomisk utveckling, finanser och handel har börjat undersöka.

Den gemensamma parlamentariska församlingens dagordning har emellertid präglats av en enda politisk prioritet, den som gäller avtalen om ekonomiskt partnerskap. Dess "regionala sammanträden" utgör en stor tillgång och ett obestridligt mervärde för att övervaka avtalen om ekonomiskt partnerskap.

Detta mervärde måste nu erkännas och infrias. Den gemensamma parlamentariska församlingen måste stå i centrum för tillhandahållandet av parlamentarisk kontroll under förhandlingarna och när avtalen genomförs.

Slutligen vill jag här berömma det arbete som har utförts av medordföranden Glenys Kinnock. Hon har lyckats göra den gemensamma parlamentariska församlingen till ett enastående verktyg för dialogen mellan nord och syd.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag är mot Thierry Cornillet's betänkande om arbetet i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen 2008.

Jag anser att arbetet som har utförts under de arbets-sessioner som hittills har hållits inte alltid har varit tillfredsställande, eftersom inga resolutioner har antagits om vissa viktiga frågor.

Dessutom har de förhandlingar som församlingen har genomfört i vissa fall lett till att man har slutit partnerskapsavtal som inte har gett goda resultat, vare sig för EU eller för de andra parterna. Jag är därför mot det framlagda betänkandet.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Jag har just avstått från att rösta om den gemensamma AVS-EU-församlingens arbete, trots att jag i efterhand önskar att jag hade röstat "nej". Under de år jag har suttit här i parlamentet och arbetat har jag mer och mer fått intrycket att AVS-ståndpunkterna huvudsakligen tjänar som en ursäkt för angenäma resor runt omkring i världen och i alla riktningar. Låt oss vara uppriktiga! Vilken skillnad har de egentligen åstadkommit?

Vad vi behöver är kanske bara en utvärdering av hela skalan av parlamentariska ståndpunkter. De verkar mycket tilltalande. Jag är säker på att det är mycket trevligt att se sig om i världen på vanliga medborgares bekostnad, men om alla dessa skattepengar verkligen har varit till nytta för någon, med undantag av hotell- och luftfartssektorn, betvivlar jag i hög grad.

- Betänkande: Krehl (A6-0095/2009)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Strukturfonderna tillhör EU:s viktigaste verktyg. Ett av de viktigaste områdena att lära känna är hur man får tillgång till dessa fonder inom regionalpolitiken. Titeln innehåller ordet "hinder" som kan koncentreras till sju delar, bland annat

- att de byråkratiska hindren är alltför stora,
- att det finns alltför många komplicerade bestämmelser,
- att vissa medlemsstater ofta ändrar kriterierna för berättigande till stöd och gör ändringar i förteckningen över erforderliga handlingar,
- att insynen i beslutsförfaranden och samfinansieringssystem är bristfällig,
- att betalningar är försenade och att medlemsstaterna har besvärliga och centralt styrda förvaltningar,
- att den decentraliserade förvaltningskapaciteten är otillräcklig,
- att olika modeller tillämpas för medlemsstaternas regionala förvaltning, vilket gör det omöjligt att få fram jämförbara uppgifter och att utbyta bästa praxis.

Brigitte Douay (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Constanze Angela Krehls betänkande om bästa praxis inom regionalpolitiken därför att det innehåller en innovativ definition av denna bästa praxis och exempel på framgångssagor och därför att det innehåller mycket specifika rekommendationer för alla EU-åtgärder på detta område.

Framför allt gjorde jag föredraganden uppmärksam på betydelsen av bättre tillträde till urbana tjänster och transporttjänster för personer med nedsatt rörelseförmåga och på möjligheten att på ett bättre sätt förena familjeliv och arbetsliv, särskilt för kvinnor.

Vi hoppas att dessa heltäckande rekommendationer kommer att hjälpa och inspirera de berörda parterna inom regionalpolitiken.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Constanze Angela Krehls betänkande därför att hon belyser bästa praxis inom flera områden, bland annat inom miljöområdet och området för hållbar energi. Det är fallet med Socorridos hydroelektriska kraftstation i den självständiga regionen Madeira, som har uppmärksammats i anslutning till RegioStars-initiativet.

I Constanze Angela Krehls betänkande erkänner man också de stora hindren för att utarbeta sådana projekt, däribland

- de komplicerade bestämmelserna,
- bristande tydlighet när det gäller reglerna för samfinansiering,
- små möjligheter till erfarenhetsutbyte, och
- få möjligheter till interregionalt samarbete och regionala strukturer som är otillräckliga för detta samarbete.

Därför är det viktigt att befästa och förbättra indikatorerna och därigenom öka gemenskapens kunskaper inom detta område, framför allt när det gäller

- respekten för principen om lika möjligheter och garanterad tillämpning av principerna för partnerskap och innovativa åtgärder,
- strikt organisering av projekten, effektiv användning av medel och tydlig angivelse av tidsåtgången,
- ökad möjlighet att överföra kunskaper så att de också kan användas i andra regioner i EU.

Alla dessa aspekter beaktas i Constanze Angela Krehls betänkande.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om bästa praxis inom regionalpolitiken eftersom jag anser att endast tillhandahållande av tillräcklig, öppen information i god tid kan underlätta spridningen av viktig information om struktur- och sammanhållningsfonderna.

Målet med sammanhållningspolitiken kan inte uppnås helt så länge det finns hinder, till exempel byråkrati och förvaltning som hindrar de potentiella förmånstagarna från att utnyttja EU:s strukturreсурser. De hinder som hittills har gett upphov till problem innefattar obegriplig dokumentation, ständigt ändrade kriterier för berättigande till stöd eller korta tidsfrister för inlämnande av handlingar.

De bästa resultaten kan uppnås genom aktivt utbyte av information samt genom att öppna en databas på gemenskapsnivå med "framgångssagor" om hur projekt har genomförts. Samarbete inom och mellan regioner och insamling och utbyte av god praxis inom regionalpolitiken kommer att förbättra förmågan att utnyttja EU-medel.

En EU-portal översatt till alla officiella EU-språk kan vara ett betydelsefullt bidrag för att på ett lämpligt och öppet sätt sprida information om EU-medlen och för att utbyta bästa praxis inom sammanhållningspolitiken i regionerna i de medlemsstater som nyligen har anslutit sig.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade mot Constanze Angela Krehls betänkande om regionalpolitiken och hinder för användning av strukturfonderna.

Jag är i själva verket övertygad om att man genom de förslag som läggs fram i detta betänkande inte har en chans att förbättra verksamheten inom regionalpolitiken, som är en mycket viktig politik för att hantera obalansen när det gäller utvecklingen inom EU och en politik som får ett stort ekonomiskt stöd.

Framför allt tror jag inte att utbyte av god praxis kan lösa problemet med hur strukturfonderna ska användas mer effektivt eller om detta verkligen kan bidra till utvecklingen av innovativa projekt.

- Betänkande: Roszkowski (A6-0042/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – Vi har röstat för Wojciech Roszkowskis betänkande eftersom vi håller med om de övergripande målen om landsbygdsutveckling och diversifiering av verksamheter för att främja den lokala utvecklingspotentialen. Det finns dock punkter i betänkandet där vi inte håller med, både utifrån ett faktaperspektiv och hur man formulerat vissa punkter. Vi håller t.ex. inte med om att medlen till jordbrukspolitikens andra pelare avsevärt har minskats. Och även om det finns viktiga miljö- och regionalpolitiska skäl anser vi heller inte att någon jordbruksproduktion ska upprätthållas med hjälp av stöd "oavsett kostnad". Vi tycker också att det finns skrivningar som föregriper landsbygdsbefolkningens egna val. Vi har dock valt att tolka dessa punkter som olyckliga formuleringar av goda föresatser som t.ex. förhindring av ökenspridning.

Iosif Matula (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag har röstat för betänkandet om komplementaritet och samordning av sammanhållningspolitiken med åtgärder för landsbygdsutveckling, eftersom jag anser att denna politik är ett viktigt stöd för den nationella utvecklingen med tanke på den speciella jordbrukspotential som Rumänien har.

Jag anser att det är viktigt för landsbygdsutvecklingspolitiken att man syftar till att minska de ekonomiska skillnaderna mellan stadsområden och landsbygdsområden genom att fastställa den typiska potentialen för varje område och genom att uppmuntra att man utvecklar verksamheter som är specifika för dem.

Landsbygdsutvecklingspolitiken måste inriktas på strategier som inte får till följd att man trappar ner eller upphör med jordbruksverksamhet som utförs av landsbygdsbefolkningen. Framför allt bör den bidra till att diversifiera dessa verksamheter genom att tillhandahålla lokalt producerade organiska produkter och genom att producera traditionella livsmedel och drycker.

Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling har inrättats ur strukturfonderna som en separat fond med avsikt att använda EU-medel mer effektivt i landsbygdsområden. Den fördel vi har som förmånsland är att vi är delaktiga i ett bredare urval av finansiering för landsbygdsutveckling. Därför kommer vi att kunna nå vårt mål att modernisera de sociala strukturerna samtidigt som vi ger ett uppsving åt territoriell sammanhållning mellan landsbygds- och stadsområden.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Under de senaste åren har landsbygdsområdena inte bara lidit av den fortlöpande utvandringen till städerna utan också av att infrastrukturen har nedmonterats, till exempel polisstationerna, livsmedelsaffärerna och kollektivtrafiken. Följden är att dessa områden har blivit alltmer mindre tilltalande och att deras förfall har påskyndats. Om avregleringen av de nationella posttjänsterna leder till att en mängd postkontor stängs kommer hela regioner att bli utan resurser.

Det skulle inte förvåna oss om trenden att lämna landsbygden och den höga dödligheten hos jordbrukarna kommer att öka ytterligare under de närmaste åren. Följderna av den missriktade europeiska subventionspolitiken, som i allmänhet bara de stora aktörerna tjänar på, och alla år av vanskötsel av landsbygdsområdena blir alltmer påtagliga. Vi saknar fortfarande ett heltäckande koncept. Utan detta är individuella åtgärder dömda att misslyckas. Därför har jag röstat mot Wojciech Roszkowskis betänkande.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jag har röstat mot Wojciech Roszkowskis betänkande om komplementaritet och samordning av sammanhållningspolitiken med åtgärder för landsbygdsutveckling.

Framför allt tvivlar jag på om stöd till annan verksamhet än jordbruk i landsbygdsområden är den effektivaste metoden att stärka den territoriella sammanhållningen. I stället anser jag att man genom denna manöver hotar de direkta stöden till jordbruket och att man kommer att orsaka allvarliga socioekonomiska obalanser i landsbygdsområdena.

- Betänkande: Roth-Behrendt (A6-0484/2008)

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) Att införa så rigorösa bestämmelser om vissa av de ämnen som används i kosmetiska produkter strider mot många polska företagsintressen. Den polska kosmetikaindustrin består huvudsakligen av små och medelstora företag, som inte har råd att utföra de komplicerade tester som krävs för att införa ersättningsämnen i många kosmetiska produkter. De beståndsdelar vars användning i första hand är förbjuden enligt denna förordning gäller bara 5 procent av de kosmetiska produkterna, och dessutom skulle de kunna användas av industrin i säkra koncentrationer. Tyvärr har inte de polska ändringsförslagen godkänts. Därför har jag inte stött Dagmar Roth-Behrendts betänkande.

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Att den rättsliga formen av en förordning har valts för den nya utgåvan i stället för det gällande direktivet är mycket välkommet. Härigenom kommer rättslig osäkerhet och inkonsekvenser att undanröjas, och en definition och tillämpningsåtgärder kommer att fastställas. Ett annat huvudmål är att öka säkerheten för kosmetiska produkter. Eftersom det inte fanns några utvärderingskrav i det gällande kosmetikadirektivet fastställs de viktigaste normerna som hör samman med detta i förordningen.

Hanne Dahl (IND/DEM), *skriftlig*. – (DA) Vi röstar motvilligt för den nya förordningen om kosmetiska produkter, trots att man genom den bereder vägen för undantag från förbudet mot användning av ämnen som klassificeras som cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska (CMR). Lyckligtvis har parlamentet begränsat denna möjlighet genom att kräva att hänsyn under godkännandeförfarandet ska tas till den generella exponeringen för CMR-ämnen från alla områden. Antagandet av förordningen innebär att vi i Danmark inte kan förbjuda ämnen som vi redan vet är cancerframkallande, hormonstörande eller allergiframkallande eftersom detta skulle betraktas som ett hinder för den fria rörligheten för varor, vilket är exakt vad man avser att garantera genom lagstiftningen.

Detta motvägs emellertid av att parlamentet inför förordningen om nanopartiklar och därvid tillämpar försiktighetsprincipen. Från och med nu måste det påvisas att nanopartiklarna inte är skadliga innan man tillåter att de används i stället för att man måste bevisa att de är skadliga innan deras användning kan förhindras, vilket i praktiken är den gällande principen i EU-lagstiftningen.

Genom förordningen införs också strängare krav på detaljerade varubeskrivningar.

Edite Estrela (PSE), *skriftlig*. – (PT) Jag har röstat för Dagmar Roth-Behrendts betänkande om förordningen om kosmetiska produkter (omarbetning), eftersom jag anser att det är viktigt att öka säkerheten för kosmetiska produkter för att skydda konsumenternas hälsa genom miniminormer som måste uppfyllas innan en produkt marknadsförs.

Jag beklagar emellertid att man inte har antagit den obligatoriska angivelsen av minimihållbarhet för alla produkter, inklusive dem som har en minimihållbarhet av mer än 30 månader (artikel 15). Det bör emellertid noteras att, trots att användning av en kosmetisk produkt som har passerat sista användningsdatum inte innebär någon hälsorisk för konsumenten, ger den inte de antydda fördelarna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I detta betänkande överensstämmer Europaparlamentets ståndpunkt i stort sett med kommissionens. Kommissionen har beslutat att omarbeta rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter. Kosmetikadirektivet, som har varit föremål för 55 ändringar sedan det antogs 1976, har blivit otydligt och föråldrat och innebär inte längre att nödvändig rättsäkerhet garanteras på ett snabbt föränderligt område. Med omarbetningen syftar kommissionen till att undanröja rättslig osäkerhet och inkonsekvenser genom

att införa en rad definitioner och tillämpningsåtgärder. För att undvika avvikelser vid det nationella införlivandet har kommissionen ändrat aktens rättsliga form från direktiv till förordning.

Ett annat huvudmål är att öka säkerheten för kosmetiska produkter. Eftersom det nuvarande kosmetikadirektivet inte innehåller tydliga krav på säkerhetsbedömning inför kommissionen nu "minimistandarder" för detta ändamål. Föredraganden har förstärkt säkerhetsaspekten för att garantera skyddet och hälsan för alla konsumenter, vilket vi anser vara rätt strategi.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag stöder i stora drag Dagmar Roth-Behrendts betänkande och den kompromiss som har uppnåtts med rådet. Jag beklagar emellertid att en sak har utelämnats som enligt min mening skulle kunna vara skadlig för konsumentskyddet.

I det nuvarande kosmetikadirektivet och i förslaget till förordning fastställs att endast kosmetiska produkter med en minimihållbarhet av mindre än 30 månader ska ha ett datum som anger ett minimidatum för hållbarhet. Av ekonomiska skäl anges ofta detta datum till mer än 30 månader. På detta sätt kan tillverkarna se till att alla deras produkter är undantagna från att ange en "bäst-före-dag". Trots att det inte innebär några risker för konsumenternas hälsa att använda en kosmetisk produkt vars datum har gått ut ger det inte heller de förväntade positiva effekterna.

Tyvärr har parlamentets rättstjänst och kommissionen, enligt min åsikt på felaktiga grunder, beslutat att denna bestämmelse inte kan ändras när det gäller ett omarbetningsförfarande.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag vill säga att jag är nöjd med vad vi har uppnått i dag när det gäller förordningen om kosmetiska produkter. Kosmetikamarknaden är full av fantasifulla löften och halvvetenskapligt struntprat där reklamförfattarens verbala utläggningar är den enda måttstocken när det handlar om att testa produktens effektivitet. Nu skärps reglerna, och det är helt riktigt. Enligt den nya förordningen kan man i annonser bara komma med påståenden som är baserade på de egenskaper produkterna faktiskt har. Det måste därför finnas bevis på hur effektiva de är. Föredraganden bad kommissionen att lägga fram en handlingsplan om sådana påståenden och att anta en lista på kriterier för att utvärdera dem.

Avsikten med förslaget var att förenkla den befintliga lagstiftningen. För närvarande finns det mer än 3 000 sidor med nationell lagstiftning om ämnet, och de ska bantas ner till en enda text. På detta sätt är det möjligt att säkerställa höga skyddsstandarder för människor i hela EU och att garantera den inre marknadens sätt att fungera. Föråldrad lagstiftning, framför allt inom kosmetikaindustrin, innebär en hälsorisk och en risk för hur mycket vi kan lita på lagstiftningen. Dessa principer är en logisk följd av det arbete som inleddes när Reachförordningen (registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier) diskuterades.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Som föredragande för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater blev jag engagerad i utarbetandet av lagstiftningspaketet om att släppa ut produkter på marknaden, vilket godkändes av parlamentet i februari 2008. Jag arbetade på betänkandet om förslaget till ett beslut om en gemensam ram för att släppa ut produkter på marknaden och inriktade mina ändringsförslag på att öka importörernas ansvar, minska den administrativa bördan för de små och medelstora företagen, slå vakt om den nya strategin som en grundläggande ram för att släppa ut produkter på marknaden och att införa och använda EU-normerna på ett mer flexibelt sätt.

Detta varupaket har blivit den grundläggande förutsättningen för att granska andra sektorsdirektiv, framför allt det leksaksdirektiv som nu har antagits, förordningen om kosmetiska produkter och förordningen om byggvaror.

Förordningen om kosmetiska produkter baseras på den grundläggande principen för lagstiftningspaketet om utsläppande av produkter på marknaden. Å ena sidan är det producenternas ansvar att se till att deras produkter anpassas till den gällande EU-lagstiftningen. Å andra sidan är det medlemsstaternas ansvar att garantera korrekt övervakning av EU-marknaden.

Jag har röstat för Dagmar Roth-Behrendts betänkande om det förslag till förordning om kosmetiska produkter som ersätter det nuvarande direktivet som har blivit otympligt och föråldrat. Kosmetikaindustrin har under de senaste åren genomgått en expansion utan motstycke, och den nuvarande lagstiftningen ger inte den rättsliga säkerhet som är nödvändig.

Jag välkomnar den nya lagstiftningen, som kommer att bidra till ett bättre konsumentskydd och som kommer att innebära ett skydd mot kosmetiska produkter som är skadliga för hälsan.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för Dagmar Roth-Behrendts betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om kosmetiska produkter.

Jag håller helt med om att, för att öka de kosmetiska produkternas säkerhet, specifika kontrollinstrument måste definieras tydligt för att garantera en hög skyddsnivå för alla konsumenters hälsa. Jag håller också med föredraganden om att, för att förstärka kontrollmekanismen, ansvaret för påståenden om kosmetiska produkter bör ges till en oberoende organisation så att en oberoende bedömning garanteras.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag har röstat för förslaget till Europaparlamentets lagstiftningsresolution om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om kosmetiska produkter (omarbetning) eftersom jag anser att alla produkter som släpps ut på marknaden måste uppfylla både kvalitetsnormerna och en "minimistandard" för säkerhet. En sådan förordning, där man syftar till att öka säkerheten för kosmetiska produkter, kommer att innebära en garanti för konsumentskyddet och för konsumenternas hälsa.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Sedan införandet av nanopartiklar i kosmetiska produkter samt på grund av att kosmetikasektorn har blivit ett av de största offren för industriell varuförfalskning är det viktigt att ha tydliga kontrollmedel, framför allt för att identifiera förfälskade kosmetiska produkter som inte motsvarar de rättsliga kraven.

Vissa produkter ger anledning till särskild uppmärksamhet, framför allt kosmetika som används runt ögonen, på slemhinnan, på skadad hud och för barn eller personer med försvagat immunförsvar. Det är tydligt att man i högre grad måste inrikta sig på lokal utvärdering av toxiciteten, irritation av hud och ögon, hudsensibilisering och fotoinducerad toxikologisk påverkan när det gäller UV-exponering. Dessutom är kampen mot varuförfalskning med hjälp av dessa kontroller viktig för folkhälsan och effekten på miljön, men också för konkurrenskraften. Vi stöder därför detta betänkande, men nya tester bör inte utföras på färdiga produkter om det visar sig att den information som är känd om deras beståndsdelar överensstämmer med lagstiftningen.

- Betänkande: Sârbu (A6-0076/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I detta betänkande godkänner Europaparlamentet med ett fåtal ändringsförslag kommissionens begäran om att ändra direktiv 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden. Kommissionen anser att denna ändring har blivit nödvändig efter att en utvärdering av direktivets genomförande visat att tioårsperioden fram till den 14 maj 2010, som fastställts för utvärderingen av verksamma ämnen i biocidprodukter som skulle föras upp på gemenskapens positivlista, inte räcker. Följaktligen skulle den övergångsperiod då biocidmarknaden fortsätter att regleras av nationella bestämmelser löpa ut innan gemenskapens positivlista färdigställts. I praktiken innebär detta att viktiga produkter som desinficeringsmedel på sjukhus skulle behöva avlägsnas från marknaden från och med den 15 maj 2010.

För att undvika denna oönskade effekt föreslår kommissionen en förlängning av övergångsperioden med tre år till den 14 maj 2013. Om inte heller dessa tre år skulle räcka föreslår kommissionen en möjlighet att förlänga denna period ytterligare genom beslut i kommittéförfarandet. Föredraganden anser dock inte att denna möjlighet borde användas för att oupphörligt skjuta upp hela processen, och föreslår därför också gränser.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag stöder Sârbubetänkandet och kommissionens förslag, vilka innehåller en teknisk ändring av den befintliga lagstiftningen.

I det nuvarande direktivet föreskrivs en övergångsperiod (2000–2010), under vilken biocidmarknaden kommer att fortsätta att regleras genom nationella bestämmelser. I direktivet föreskrivs dock även ett tioårigt program för utvärdering av verksamma ämnen i biocidprodukter som ska föras upp på en positivlista som kommissionen ska sammanställa.

Eftersom det nuvarande läget för översynsprogrammet för detta direktiv inte kommer att göra det möjligt att slutföra översynen 2010 som planerat, har det blivit nödvändigt att göra lämpliga ändringar så att övergångsperioderna för de mest försenade fallen kan förlängas. Därför är detta ändringsförslag lämpligt.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Detta förslag från kommissionen om ändring av direktiv 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden har blivit nödvändigt efter att en utvärdering av direktivets genomförande visat att tioårsperioden fram till den 14 maj 2010, som fastställts för utvärderingen av verksamma ämnen i biocidprodukter som skulle föras upp på gemenskapens positivlista, inte räcker.

Följaktligen skulle den övergångsperiod då biocidmarknaden fortsätter att regleras av nationella bestämmelser löpa ut innan gemenskapens positivlista färdigställts. I praktiken innebär detta att viktiga produkter som desinficeringsmedel på sjukhus skulle behöva avlägsnas från marknaden från och med den 15 maj 2010.

Jag röstade för detta betänkande, eftersom en förlängning av den nuvarande övergångsperioden skulle möjliggöra slutförandet av utvärderingen av verksamma ämnen i biocidprodukter och ge medlemsstaterna tillräckligt med tid för att införliva bestämmelser och utfärda tillstånd för och registrera dessa produkter, samt för industrin att sammanställa och lägga fram fullständig dokumentation. Denna förlängning skulle dessutom möjliggöra tillämpningen av principen om att förhindra alstringen av avfallsprodukter (ämnen som inte utvärderas blir avfallsprodukter) och bidra till att undvika att släppa ut biocidprodukter på marknaden illegalt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Sårubetänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden med avseende på förlängning av vissa tidsperioder.

Med tanke på den känsliga och mödosamma processen med utvärdering av de verksamma ämnena i biocidprodukter håller jag med föredraganden om att övergångsperioden bör förlängas till fyra i stället för tre år, för att ge industrin tillräckligt med tid att uppfylla sina åtaganden.

- Betänkande: Becsey (A6-0121/2009)

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Eftersom jag är medveten om behovet av att avskräcka människor, och framför allt unga människor, i vårt samhälle från att röka har jag lagt ned min röst i fråga om detta betänkande. EU vill göra cigaretter och finskuren tobak för rullning av cigaretter och cigariller dyrare, men frågan är om den hycklande metoden med att höja skatterna är rätt sätt att göra detta. Tobaksindustrin sysselsätter trots allt många människor i medlemsstaterna, och i kristider borde inverkan av sådana åtgärder på sysselsättningen nog utvärderas innan de vidtas.

Vore det inte bättre att få människor att röka mindre genom information i stället för beskattning?

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) I Becseybetänkandet föreslås en mer långtgående harmonisering av högre tobaksskatter, vilket motiveras genom halvhjärtade hänvisningar till målet med folkhälsan. Det verkliga målet är dock en EU-omfattande renodlad och perfekt cigarettmarknad, en öppen marknad med en enda skatt där konkurrensen kan löpa amok.

Kan jag få be om lite samstämmighet, tack. Antingen är hälsan viktigast, eller så är det marknaden. För vissa produkter kan marknaden inte vara viktigast. Vissa stater, som Frankrike och Belgien, har dragits inför domstol av kommissionen för att de infört trösklar eller minimiförsäljningspriser. Det är inte utan orsak som tobakshandeln regleras i denna utsträckning, på nationell nivå (distributionen är föremål för tillstånd) eller på internationell nivå (begränsad gränsöverskridande handel), och som gränskontroller för en gångs skull faktiskt sker, även om de hindras genom EU-reglerna.

Slutligen är detta betänkande oroande för de franska tobakshandlarnas framtid, som spelar en så viktig roll när det gäller att bevara lokala butiker och tillhandahålla visa allmänna tjänster i landsbygdsområden och som allvarligt hotats genom en tidigare skattehöjning.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för Becseybetänkandet, där högre punktskattesatser på tobaksprodukter rekommenderas.

Jag välkomnar verkligen den gradvisa höjningen av skatten på cigaretter och andra tobaksprodukter från 2014 och framåt. Jag tror också att det är viktigt att uppdatera definitionerna för vissa typer av tobaksprodukter för att garantera en ökad hälsoskyddsnivå.

Jag har varit stark förespråkare för skydd av icke-rökare i många år, och jag anser att detta betänkande är ytterligare ett steg i rätt riktning. Detta betonas genom kommissionens förväntning att tobakskonsumtionen kommer att sjunka med 10 procent under de kommande fem åren.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Becseybetänkandet eftersom en extrem höjning av punktskattesatsen på tobaksvaror, vilket kommissionen föreslagit, särskilt i dessa tider av allvarlig kris vore skadligt för sysselsättningen inom denna sektor i Europa. Erfarenheten har visat att en politik med höga priser inte är en effektiv metod att bekämpa nikotinberoende.

Därför är jag också nöjd med att en anpassning av minimiskattesatsen för rulltobak till minimiskattesatsen för cigaretter har undvikits. Buffertfunktionen hos rulltobak är väsentlig för att förhindra en ökad smuggling inom EU. I Tyskland har en studie visat att i vissa delstater är över en av två cigaretter smuggelgods. För att begränsa detta fenomen måste finskuren tobak kunna fungera som ersättning för cigaretter.

Jag beklagar att vissa mycket förnuftiga ändringsförslag förkastats med snäv marginal.

Jag tror dock att vårt budskap kommer att nå fram till ministerrådet, som måste fatta ett enhälligt beslut.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Samtidigt som jag samtycker till beskattning av tobak och till en minimiskattesats inom EU har jag lagt ned min röst på grund av de eventuella negativa effekterna för den brittiska tobaksskatten. Regeringen kan själv välja att höja tobaksbeskattningen, vilket kan vara ett incitament för människor att skära ned på rökningen och att sluta röka, vilket skulle förbättra vår hälsa och minska belastningen på den nationella hälso- och sjukvården. Detta betänkande skulle ha kompromissat med och begränsat regeringens möjligheter att beskatta tobak, och därför har jag lagt ned min röst.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade emot Becseybetänkandet om förslaget till rådets direktiv om ändring av direktiven 92/79/EEG, 92/80/EEG och 95/59/EG när det gäller strukturer och skattesatser i fråga om punktbeskattning av tobaksvaror.

Jag stöder inte ovannämnda förslag eftersom det enligt min åsikt skulle försvaga kommissionens förslag. Följaktligen skulle det hindra oss att nå det avsedda målet, som är att bidra till att minska tobakskonsumtionen med 10 procent senast 2014.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Kommissionens förslag syftar till att harmonisera tobaksskatterna i EU för att stävja den betydande gränshandeln med tobak vilken riskerar att undergräva medlemsstaternas folkhälsopolitiska mål. Det förslag som presenterades av föredraganden från utskottet för ekonomi och valutafrågor var en kraftig försvagning jämfört med kommissionens ursprungliga text. Som ansvarig för den liberala gruppen gjorde jag mitt yttersta för att förbättra betänkandet. Frågan om tobaksskatter är mycket svår att lösa på grund av de stora skillnaderna i skattesatser och synen på tobakens skadeverkningar inom EU. Splittringen har varit stor i de olika partigrupperna, även min egen. Trots mina ansträngningar ansåg jag till slut att parlamentets förslag inte var tillräckligt långtgående. Jag valde då att lägga ned min röst i slutomröstningen om de nya tobaksskatterna.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Europaparlamentets labourgrupp (EPLP) håller med om att alltför låga skattesatser uppmuntrar till gränsöverskridande arbitrage och leder till okontrollerad och olicensierad återförsäljning av tobaksvaror. Fastställandet av minimiskattesatser är därför ett mycket användbart instrument för att påverka de förändringar som behövs för att börja ändra denna situation. Vissa europeiska länder kan komma att vilja gå längre än miniminivåerna av motiverade vetenskapliga och sociala skäl, och det är också rätt.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Jag uppskattar föredragandens ansträngningar med att utarbeta ett betänkande, men jag kan inte stödja resultatet. Jag är helt övertygad om nyttan med höjda skattesatser för tobak för att bidra till att bekämpa tobaksbruket. Jag vill betona att för min del är hälsoskålen viktigare än de ekonomiska skålen i sig. Jag tycker också att det är beklagligt att föredraganden urvattnar kommissionens förslag. Därför röstade jag emot Becseybetänkandet.

- Betänkande: Muscardini (A6-0054/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet.

Genom invandringen till den gamla kontinenten under de senaste 30 åren har en barbarisk och orättmätig sedvänja, som till största delen praktiseras i Afrika, tyst smugit sig in i Europa.

WHO:s uppgifter är tydliga: kvinnlig könsstympning är en utbredd sedvänja i 28 afrikanska länder, i Mellanöstern och i vissa asiatiska länder. Ungefär 100-140 miljoner kvinnor och flickor världen över har utsatts för könsstympning, medan 4 miljoner kan riskera det. Kvinnlig könsstympning innebär en försämring av den europeiska integrationsprocessen och försämrar jämställdheten.

Europaparlamentet, som i årtal har engagerat sig för att upprätthålla alla medborgares grundläggande rättigheter, antog en resolution om denna fråga redan 2001. Nu är det dock dags att ta ännu ett steg genom att också stödja Daphne III-programmet, som hittills har finansierat 14 projekt mot kvinnlig könsstympning, och genom att fastställa prioriteringar för förebyggande och utrotande av kvinnlig könsstympning i Europa.

Ett av de områden där ansträngningarna för att bekämpa kvinnlig könsstympning kommer att behöva intensifieras är förebyggande i fråga om flickor. Ett viktigt steg i den riktningen är att identifiera vilka barn som är i riskzonen och att tillämpa förebyggande åtgärder i samarbete med deras familjer genom system för psykologiskt stöd.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det är svårt att tänka sig något mer förfärligt och primitivt än kvinnlig könsstympning. Denna barbariska sedvänja har tyvärr införts i EU på grund av den stadiga strömmen av invandrare från länder där denna sed regelbundet praktiseras.

I Muscardinibetänkandet framhålls med rätta vår avsky för denna brutalitet mitt ibland oss, och man föreslår sätt att se till att våra värderingar med jämlikhet och frihet omsätts till konkreta åtgärder mot kvinnlig könsstympning. Trots EU:s åtagande om mångkultur måste vi se till att den obevekliga tendensen med politisk korrekthet i EU-lagstiftningen inte inkräktar på vår beslutsamhet att utrota denna avskyvärda sedvänja.

Det finns naturligtvis gränser för vad vi kan göra för att förhindra kvinnlig könsstympning i tredjeländer. Vi måste dock vara beredda att koppla samman handels- och biståndsförbindelser med förbättrade mänskliga rättigheter, och i synnerhet med kriminalisering av detta motbjudande brott mot kvinnor.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi har idag röstat för initiativbetänkandet om kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU av Christina Muscardini (A6-0054/2009). Betänkandet tar upp ett mycket allvarligt problem och pekar tydligt ut behovet av åtgärder för att komma tillrätta med det. I betänkandet ges också olika förslag på hur detta ska ske. Att samarbete mellan medlemsstaterna sker för att komma tillrätta med detta problem välkomnar vi.

Vi vill dock understryka att regelbundna hälsoundersökningar i förebyggande syfte av flickor och kvinnor som på grund av risk för könsstympning beviljats asyl i EU är en fråga för respektive medlemsstat att hantera med respekt för den enskildes rättigheter.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande som handlar om det allvarliga problemet med kvinnlig könsstympning. Kvinnlig könsstympning har blivit vanligare i Europa under de senaste 30 åren på grund av invandringen. Kvinnlig könsstympning skadar inte bara allvarligt och irreparabelt den fysiska och psykiska hälsan hos de drabbade kvinnorna och flickorna – och är i vissa fall till och med livshotande – utan utgör också en kränkning av de grundläggande rättigheter som står inskrivna i internationella konventioner. Det är förbjudet enligt medlemsstaternas strafflag och utgör en överträdelse av principerna i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna.

Det uppskattas att ungefär 500 000 kvinnor inom EU har utsatts för kvinnlig könsstympning och att ungefär 180 000 kvinnliga invandrare i Europa utsätts för eller riskerar att utsättas för kvinnlig könsstympning varje år.

I betänkandet kräver man att kommissionen och medlemsstaterna ska samarbeta för att harmonisera den befintliga lagstiftningen. Syftet är att fokusera på förebyggande genom bättre integration av invandrarfamiljer och att öka medvetenheten genom att främja utbildningskampanjer och ta initiativ till dialogforum om traditionella sedvänjor. I betänkandet stöder man beslutsamt åtal mot personer som utför kvinnlig könsstympning, samt tillhandahållande av medicinskt och rättsligt stöd för offren och skydd för personer i riskzonen, däribland beviljande av asyl i vissa fall.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Sedvänjan med kvinnlig könsstympning är en sed som enligt Amnesty International drabbat 130 miljoner kvinnor, som utsatts för den "värderade" sociala sedvänjan med omskärelse av kulturella, religiösa eller andra icke-terapeutiska skäl. Forskning tyder på att denna sed består på grund av tron att omskärelse dämpar den kvinnliga sexualiteten och därmed gör kvinnorna "lämpliga för giftermål" och på grund av att denna sed är religiöst sanktionerad. Kvinnlig könsstympning orsakar en lång rad omedelbara långsiktiga komplikationer och orsakar till och med dödsfall för kvinnor som utsätts för denna sedvänja. Vi har uppmärksammat på detta främst på grund av globaliseringen och människors rörlighet, och frågan har blivit nära förknippad med immigrations- och asylopolitiken.

När människor befarar förföljelse har de rätt att korsa en gräns för att söka en fristad och skydd. Kvinnlig könsstympning är för närvarande en central fråga i en asyldebatt, i vilken Nigerias justitieminister Michael Aondoakaa nyligen har erbjudit sig att vittna mot familjer som begär asyl på grund av hotet med kvinnlig könsstympning i Nigeria, där det officiellt är förbjudet. Inofficiellt antar jag dock att det fortfarande utövas i stor omfattning, även i Nigeria.

I Irland betraktas kvinnlig könsstympning som ett uttryck för könsbaserat våld. Jag stöder Cristiana Muscardinis betänkande.

Lena Ek och Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Idag har vi tagit ställning till initiativbetänkandet om kampen mot könsstympning. Vi har valt att inte stödja den alternativa resolution som lagts fram av bland andra vår partigrupp här i parlamentet, vilken till slut också vann majoritet. Anledningen till detta är att vi anser att det ursprungliga betänkandet var bättre. Den alternativa resolutionen innehöll en skrivning om krav på regelbundna läkarundersökningar av kvinnor som beviljats asyl på grund av hot om könsstympning. Syftet med denna skrivning är att förhindra att könsstympning sker inom EU. Vi anser dock att denna åtgärd är integritetskränkande och alltför långtgående och belastar redan utsatta unga kvinnor på ett oacceptabelt sätt. Ett besök hos läkaren ska ske på frivilliga vägar. Därför har vi valt att inte stödja den alternativa resolutionen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Europaparlamentets resolutionsförslag om kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU. Kvinnlig könsstympning skadar allvarligt och irreparabelt den fysiska och psykiska hälsan hos de drabbade kvinnorna och flickorna, men är också en kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna. På grund av de irreparabla skador som kvinnlig könsstympning orsakar måste samhället betrakta det som ett mycket allvarligt brott som måste bekämpas kraftfullt.

Det uppskattas att ungefär 500 000 kvinnor inom EU har utsatts för detta brott, och därför är det avgörande att Europeiska kommissionen och medlemsstaterna tillsammans arbetar för att harmonisera den befintliga lagstiftningen för att förhindra och utrota kvinnlig könsstympning inom EU.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Kvinnlig könsstympning är en grym och omänsklig sed och har ingen plats i ett modernt samhälle. Eftersom Junilistan inte enbart betraktar EU som ett samarbete till gagn för ökad tillväxt och handel, utan också som ett forum för upprätthållande av gemensamma grundläggande mänskliga värderingar har vi valt att rösta ja till betänkandet.

Vi motsätter oss emellertid helt flera av de långtgående skrivningar som handlar om medlemsländernas straffrätt. Den lagstiftning som har till syfte att upprätthålla samhällets funktion ska initieras och beslutas av de nationella folkvalda parlamenten, inte av Europaparlamentet.

Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Jag har idag röstat emot Cristiana Muscardinis initiativbetänkande om kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU (A6-0054/2009). I detta betänkande tas ett mycket allvarligt problem upp och behovet av åtgärder för att komma till rätta med det anges tydligt. Jag välkomnar samarbete mellan medlemsstaterna på detta område.

Jag har ändå valt att rösta nej eftersom jag anser att all hälso- och sjukvård bör vara frivillig. Jag motsätter mig regelbundna hälsoundersökningar i förebyggande syfte av flickor och kvinnor som beviljats asyl på grund av risken för könsstympning eftersom jag anser att det är integritetskränkande och diskriminerande.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Cristiana Muscardinis betänkande om hårdare tag mot kvinnlig könsstympning. Över en halv miljon kvinnor har hittills utsatts för denna förfärliga ritual som måste förbjudas en gång för alla och vars förövare måste åtalas. De åtgärder och beslut som tidigare antagits måste kombineras och utökas. Vi behöver omfattande strategier och åtgärdsplaner för att vi ska kunna skydda kvinnor från den arkaiska traditionen med omskärelse.

I sina förhandlingar med tredjeländer måste kommissionen fortsätta att försöka införa ett avskaffande av kvinnlig könsstympning som en klausul, och alla som utför kvinnlig omskärelse i någon av EU:s medlemsstater måste kunna åtalas.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Cristiana Muscardinis betänkande om kampen mot kvinnlig könsstympning inom EU.

Jag anser att denna sed utgör en förfärlig kränkning av den mänskliga rätten till personlig integritet. Jag håller därför med föredraganden om att vi måste ha en förnuftig strategi för att förhindra och utrota kvinnlig könsstympning.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Vi kommer naturligtvis att stödja detta modiga betänkande, som angriper föräldrade sedvänjor som sprider sig över Europa till följd av invandringen.

Enligt den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och konventionen om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor är det inte längre acceptabelt att sådana seder fortlever i Europa och i världen.

Enligt uppgifter från Världshälsoorganisationen har mellan 100 och 140 miljoner kvinnor och unga flickor i världen utsatts för könsstympning, och varje år riskerar 2–3 miljoner kvinnor att utsättas för denna allvarligt handikappande sed.

Vi får inte glömma att denna sed har sitt ursprung i sociala strukturer som bygger på ojämlikhet mellan könen och på obalanserade strukturer med dominans och kontroll under sociala och familjerelaterade påtryckningar, och att detta leder till en kränkning av de grundläggande rättigheterna och orsakar allvarlig och irreparabel skada.

Vi måste helt och hållet fördöma och bestraffa denna sed. Invandrare måste följa vår lagstiftning och vår respekt för individen och inte föra med sig dessa oacceptabla och barbariska metoder.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Kvinnlig könsstympning är en sedvänja som måste fördömas av medlemsstaterna. Den utgör en kränkning av kvinnors grundläggande rättigheter, särskilt rätten till personlig integritet och sexuella och reproduktiva rättigheter. Det finns dock aspekter i Muscardinibetänkandet som jag inte stöder fullt ut, som exempelvis formuleringarna om ifrågasättande av föräldrars trovärdighet vid ansökan om asyl på grund av att de har vägrat att samtycka till könsstympning av sina barn. Jag ser ingen orsak att vara särskilt misstänksam mot människor som begär asyl av detta särskilda skäl. En annan formulering i betänkandet som jag inte stöder är förslaget om regelbundna läkarundersökningar av kvinnor och flickor som beviljas asyl på grund av hotet om kvinnlig könsstympning i sitt hemland. Jag anser att detta vore diskriminerande mot dessa kvinnor och flickor. Om en person beviljas asyl i en medlemsstat borde han eller hon ha samma rättigheter och skyldigheter som andra medborgare i landet.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Kvinnlig könsstympning är en sedvänja som måste fördömas av medlemsstaterna. Det utgör en kränkning av kvinnors grundläggande rättigheter, särskilt rätten till personlig integritet och till sexuella och reproduktiva rättigheter.

Det finns dock aspekter i Muscardinibetänkandet som jag inte stöder fullt ut, som exempelvis formuleringarna om ifrågasättande av föräldrars trovärdighet vid ansökan om asyl på grund av att de har vägrat att samtycka till könsstympning av sina barn. Jag ser ingen orsak att vara särskilt misstänksam mot människor som begär asyl av detta särskilda skäl.

En annan formulering i betänkandet som jag inte stöder är förslaget om regelbundna läkarundersökningar av kvinnor och flickor som beviljas asyl på grund av hotet om kvinnlig könsstympning i sitt hemland. Jag anser att detta vore diskriminerande mot dessa kvinnor och flickor. Om en person beviljas asyl i en medlemsstat borde han eller hon ha samma rättigheter och skyldigheter som andra medborgare i landet.

Frank Vanhecke (NI), skriftlig. – (NL) Jag gav mitt stöd till Cristiana Muscardinis betänkande, eller snarare till den ändrade texten, eftersom ingen förnuftig människa naturligtvis kan annat än fyllas av avsky när man hör talas om den ohyggliga kvinnliga könsstympningen av kvinnor och flickor i underutvecklade kulturer och religioner – och jag använder detta uttryck med en total avsaknad av respekt.

Jag tycker att det är beklagligt att de vanliga kodorden om ”reproduktiva rättigheter” återigen används i detta sammanhang, trots att de faktiskt inte är lämpliga och förmodligen endast tjänar till att bevara den politiska korrektheten. Vad rätten till abort har att göra med att bekämpa barbarisk könsstympning förblir ett mysterium för mig.

Det vore bättre att ta detta tillfälle i akt att fråga oss själva om till exempel islam korrekt respekterar denna grundläggande värdighet med jämlikhet mellan kvinnor och män, och om svaret är nej, huruvida det borde finnas en plats för islam i vårt Europa.

Anders Wijkman (PPE-DE), skriftlig. – Det ursprungliga initiativbetänkandet mot kvinnlig könsstympning var mycket bra, men den omarbetade version som vann i omröstningen innehöll en skrivning där författarna vill införa regelbundna läkarundersökningar för kvinnor som beviljats asyl på grund av risken för könsstympning. Syftet skulle vara att förebygga att könsstympning sker i det mottagande EU-landet. Jag anser att påtvingade läkarkontroller är oerhört integritetskränkande. Ett läkarbesök måste vara frivilligt. Tvång är i detta sammanhang helt oacceptabelt. Därför röstade jag emot den omarbetade versionen.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag har gjort en särskild ansträngning för att se till att det utskott som jag är ordförande för skulle kunna slutföra det arbete som skulle leda till ett godkännande av resolutionen. Denna fråga är tveklöst viktig.

Kvinnlig könsstympning skadar inte bara allvarligt och irreparabelt den fysiska och psykiska hälsan hos de drabbade kvinnorna och flickorna, utan kränker dem också som människor och kränker deras integritet. I vissa fall kan ingreppet orsaka dödsfall.

I betänkandet uppmanar Europaparlamentet medlemsstaterna att inleda en förebyggande handlingsstrategi som syftar till att skydda minderåriga flickor, som inte skulle stigmatisera invandrargrupper och som skulle tillämpas med hjälp av offentliga program och sociala tjänster i syfte att förhindra dessa sedvänjor och hjälpa de drabbade. I betänkandet uppmanas medlemsstaterna att, i enlighet med de rättsliga bestämmelserna om skydd av barn, överväga om hotet med eller risken för könsstympning av en minderårig person utgör ett skäl till ingripande av de statliga myndigheterna.

Medlemsstaterna bör utarbeta riktlinjer för personal inom hälsosektorn, lärare och socialarbetare, som syftar till att informera föräldrar om riskerna med kvinnlig könsstympning på ett taktfullt sätt, med stöd av en tolk vid behov.

I resolutionen krävs också stöd för den sexuella och reproduktiva hälsan. Detta begrepp har aldrig definierats av WHO eller genom instrumenten i EU:s regelverk. Därför utnyttjas det av vissa grupper som stöd för abort.

Jag är ledsen, men jag har lagt ned min röst av detta skäl.

- Betänkande: Graça Moura (A6-0092/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag har vid flera tillfällen uttalat mig till förmån för frågor om flerspråkighet, så jag tror att min ståndpunkt är tydlig.

EU:s språkliga och kulturella mångfald är en enorm konkurrensfördel. Enligt min åsikt är det avgörande att främja praktikprogram för språkundervisning och kultur- och studentutbyten, såväl inom som utanför EU, liksom jag gjorde när jag gav mitt stöd till Erasmus Mundus-programmet. Flerspråkigheten är grundläggande för en effektiv kommunikation och är ett sätt att underlätta förståelsen mellan individer och därmed acceptansen av mångfalden och minoriteter.

Den språkliga mångfalden har också en avsevärd inverkan på EU-medborgarnas dagliga liv på grund av mediebevakningen, den ökade rörligheten, invandringen och den allt större kulturella globaliseringen. Tillägnandet av många olika språkkunskaper är av största vikt för alla EU-medborgare, eftersom det gör det möjligt för dem att dra fullständig ekonomisk, social och kulturell nytta av den fria rörligheten inom unionen och av unionens förbindelser med tredjeländer. Språket är faktiskt en grundläggande faktor för den sociala integrationen.

Europas språkliga mångfald utgör därför en grundläggande kulturell tillgång, och det vore ett misstag om Europeiska unionen begränsade sig till enbart ett huvudspråk.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Flerspråkigheten inom Europeiska unionen är en stor tillgång i förbindelserna med tredjeländer. Den kan ge oss en betydande konkurrensfördel, och därför borde utbytesprogram för utbildning och språk stödjas, men inte enbart i stora stadsområden, där tillgången till dessa saker redan är bättre.

När vi inför en flerspråkighetspolitik måste vi också komma ihåg att européerna, även om de är enade, först och främst är medborgare i sina egna länder. Vi måste se till att de kan identifiera sig med sitt eget språk. Denna aspekt nämns också i Mourabetänkandet.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Europeiska unionen spenderar enorma skattebelopp varje år i flerspråkighetens namn. För att vara en organisation som strävar efter att avskaffa skillnaderna mellan nationer och människor fäster EU mycket stor vikt vid språklig nationalism. Ett sådant exempel på detta är eftergiften till de irländska nationalisterna med att göra gaeliska till ett av EU:s officiella språk.

Kostnaderna och byråkratin för den missriktade flerspråkighetspolitiken kommer bara att öka allteftersom EU växer. Mina väljare oroar sig med rätta över vad de uppfattar som en omdömeslös användning av offentliga medel för att tillgodose en politik som har föga praktisk användning utöver att vara en politisk uppvisning.

Trots att engelskan har blivit det gemensamma språket i Europaparlamentet skulle jag tveka inför att göra det till det enda arbetspråket. Med tanke på EU:s entusiasm för harmonisering tror jag att ett gemensamt språk är ett naturligt steg på vägen mot en federal superstat. Jag anser därför att vi borde ha flera arbetspråk. Om FN kan klara sig med sex språk för ungefär 200 medlemsstater är jag säker på att också EU kan minska antalet språk.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot detta betänkande på grund av hur dess bestämmelser skulle kunna missbrukas av vissa minoriteter i Flandern. Det är naturligtvis värdefullt att främja i synnerhet ungdomars språkliga mångfald inom EU på alla möjliga sätt, men en politik av det slaget får inte föras på bekostnad av den rättsliga respekten för det lokala språket. Då tänker jag till exempel på det nederländska språket i provinsen Vlaams-Brabant i Flandern. En europeisk byrå för språklig mångfald skulle snabbt bli ett sätt för den fransktalande minoriteten att kringgå den obligatoriska användningen av nederländska i Flandern. Det har tidigare framgått vid ett flertal tillfällen hur liten förståelse "Europa" har för specifika situationer i medlemsstaterna. Det är upp till invandrarna och minoriteterna att lära sig och använda språket i det område där de lever. Det är det som vittnar om den språkliga mångfalden, inte tvärtom.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade mot det alternativa resolutionsförslaget till Graça Moura-betänkandet om "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande", eftersom betänkandet, genom att avskaffa möjligheten för föräldrar att välja på vilket officiellt språk deras barn ska undervisas i länder eller regioner med mer än ett officiellt språk eller med regionala språk, strider mot vissa av Europaparlamentets principer.

I stället hänvisar man i det alternativa resolutionsförslaget endast till behovet att särskilt uppmärksamma elever som inte kan få undervisning på sitt modersmål, och därigenom nedvärderar man den grundläggande principen med det avgörande behovet av undervisning på modersmålet, inte bara när det gäller att få ett allmänt gott utbildningsresultat, utan också för inläringen av andra främmande språk.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ett mycket positivt dokument på det stora hela, och i texten görs antaganden och rekommendationer som vi stöder. Den viktigaste fråga som infinner sig är om detta kan genomföras, eftersom mycket nu måste göras för att nå vad som i dokumentet hävdas är grundläggande, med beaktande av den politiska väg som EU har slagit in på.

I vissa av de frågor som tas upp, som exempelvis dominansen av vissa europeiska språk på bekostnad av andra, har vi en tydligt negativ utgångspunkt. I detta hänseende vill vi framhålla den språkliga och kulturella isolering i vilken vissa nationella politiska linjer har placerat vissa etniska grupper i Europa, vilket har lett till en betydande diskriminering. Vad som står på spel är EU-befolkningens kulturarv och dess framgångsrika överförande till de kommande generationerna.

Vi vill också betona värdet av den roll som spelas av lärare, översättare och tolkar, vars arbete är avgörande för inläringen, spridningen och den ömsesidiga förståelsen av de språk som talas inom EU.

Vi beklagar därför att det alternativa resolutionsförslaget har antagits eftersom det urvattnar vissa aspekter i Graça Moura-betänkandet, inte minst försvaret av modersmålet och föräldrars rätt att välja vilket på officiellt språk deras barn ska undervisas, i länder eller regioner med mer än ett officiellt språk eller med regionala språk.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan anser att kulturfrågor ska vara medlemsstaternas politiska ansvar.

Betänkandet ligger utanför lagstiftningsförfarandena och är inget annat än ett tyckande från Europaparlamentets federalistiska majoritets sida om att EU ska lägga sig i än mer på kulturområdet.

Som vanligt vill Europaparlamentets utskott för kultur och utbildning propa på nya kostnadskrävande program och organ på EU-nivå. Vi i Junilistan tror inte att ett flerårigt program eller ett gemenskapsorgan för språklig mångfald och språkinläring på EU-nivå kommer att innebära någon förändring bland EU:s cirka 500 miljoner invånare, annat än att det blir ytterligare en börda för skattebetalarna att bära.

Inte heller tror vi att kommissionens planer på informations- och upplysningskampanjer kring fördelarna med språkinläring kommer att påverka verkligheten. Det är medlemsstaterna som i sin utbildningspolitik ska motivera sina respektive medborgare att lära sig språk. Detta är inte en fråga för EU.

Vi har därför röstat nej till betänkandet.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Nuförtiden lever Europa i en ny värld med globalisering, ökad rörlighet och invandring, samt med regional pånyttfödelse och en stärkt roll för gränsregioner. Därför måste flerspråkigheten erbjuda nya lösningar för Europas medborgare och vårt samhälle.

Jag vill gratulera föredraganden till hans betänkande. Jag hoppas också att de ändringsförslag som vi lagt fram kommer att garantera en ömsesidig respekt för språk, däribland de som talas av nationella minoriteter eller våra invandrare, eftersom vårt levande språkliga arv är en skatt: en resurs som måste värdesättas.

Språket är för var och en av oss det mest direkta uttrycket för vår kultur. Genom att lära oss andra språk upptäcker vi därför andra kulturer, värderingar, principer och attityder. Vi kan upptäcka vilka gemensamma värderingar som finns i Europa. Denna mottaglighet för dialog är en grundläggande del av vårt europeiska medborgarskap och ett skäl till varför språk är en grundläggande faktor i detta sammanhang.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Å ena sidan främjar EU:s mångmiljonprogram för språkinlärning och utbyten flerspråkigheten, och EU betonar på sina webbplatser vikten av flerspråkighet som en grundläggande faktor för att öka EU:s öppenhet, legitimitet och effektivitet, men å andra sidan följer EU inte dessa principer självt. Inte ens det nuvarande ordförandeskapet beaktar på sin webbplats det faktum att tyska är det språk som har flest infödda talare inom EU med sin andel på 18 procent, medan ytterligare 14 procent av EU-medborgarna talar tyska som främmande språk.

Detta är ett förlorat tillfälle för EU att närma sig sina medborgare. Den konsekventa användningen av de tre arbetsspråken tyska, engelska och franska skulle i praktiken göra det möjligt att nå ut till en majoritet av befolkningen. Eftersom föredraganden uppenbarligen har kommit fram till en liknande slutsats har jag röstat för betänkandet.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Detta betänkande har återigen visat att arbetsordningens artikel 45.2 har allvarliga brister. Det nya betänkandet, som bygger på ändringsförslaget och på det kompletterande förslaget, kommer att göra det möjligt att ändra föredragandens ursprungliga betänkande som antagits i det utskott som utarbetat det. Förslagsställarna tar över betänkandet och för in nya stycken som föredraganden inte har något att säga till om. Och därmed kommer ett betänkande som har godkänts i utskottet i form av ett godkänt alternativ att ersättas med en ny text. Jag anser att detta förfarande är mycket orättvist mot föredraganden. Jag hoppas att parlamentet inom en nära framtid kommer att omvärdera detta förfarande och införa en mer rättvis lösning.

Jag ansåg att Graça Moura-betänkandet var mycket balanserat och röstade därför inte för det alternativa förslaget från PSE-, ALDE- och Verts/ALE-grupperna. Eftersom detta förslag antogs genomfördes ingen omröstning om det ursprungliga betänkandet. Jag instämmer med föredraganden om att den språkliga och kulturella mångfalden påverkar medborgarnas dagliga liv på ett betydande sätt. Den är en enorm bonus för EU, och vi måste därför stödja program för språkinlärning och skol- och kulturutbyten i ett sammanhang som också sträcker sig bortom EU.

Utbytesprogram för lärare på alla utbildningsnivåer som syftar till att lära ut olika ämnen på ett främmande språk bidrar till att förbereda lärarna, som sedan kan vidarebefordra denna språkliga expertkunskap till eleverna i sitt hemland. Jag vill uppmana medlemsstaterna att konsekvent fokusera på att utbilda lärare i främmande språk och samtidigt se till att de får en lämplig finansiell ersättning.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Frågan om flerspråkighet och dess bevarande är en av de största utmaningar som gemenskapen står inför. Flerspråkighetspolitikens effekter är långtgående och uppenbara, men om de tillämpas på fel sätt kan resultatet bli beklagansvärt.

En av Europas fördelar är dess mångkulturella karaktär, som också uttrycks genom flerspråkigheten. Det är samtidigt ett gemensamt åtagande som bygger på behovet och svårigheten med att omforma mångkulturen till en tydlig styrka som enar gemenskapen, och som också kommer att ha en effekt bortom dess gränser och ge Europa dess rättmätiga plats i världen. Så insatserna är höga. En dålig flerspråkighetspolitik bygger på att man främjar ett eller flera språk och fördömer de övriga språken till marginalisering inom alla områden av den offentliga verksamheten. Genom sin lagstiftning och sina institutioner har EU enorma möjligheter att föra en god språkpolitik. Det gör dess ansvar för detta allt större.

Vasco Graça Mouras betänkande löser inte alla problem med enskilda europeiska språks rätt att samexistera och med de därav följande privilegierna. Bortsett från de officiella språken talas också ett stort antal andra språk inom EU, som hotas av utrotning i olika hög grad. En av aspekterna med en god flerspråkighetspolitik vore att skydda dessa språk. Betänkandet är dock mer fokuserat på att lära sig de officiella språken än på att genomföra flerspråkigheten. Denna fråga behöver en förnuftig utvecklingspolitik, och jag tror att ett betänkande med den inriktningen skulle godkännas.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Frågan om flerspråkigheten är av avgörande vikt i Europa. Därför har jag deltagit i olika initiativ som syftar till att främja och garantera full respekt för flerspråkigheten. Det Europa som jag tror på är också ett Europa med en språklig mångfald. Därför samtycker jag till Vasco Graça Mouras ursprungliga betänkande. Men liksom föredraganden kan jag inte acceptera att en korrekt idé med respekt för den språkliga mångfalden och för individens och familjens frihet kan eller måste användas som ett vapen i ett argument för extrem nationalism. Det utmärker och får inte utmärka vår debatt.

Flerspråkigheten främjas och måste främjas till förmån för en idé om respekt för den språkliga och kulturella mångfalden i Europa i det här fallet. Det här är dock varken rätt tidpunkt eller plats för ytterligare en strid, nämligen en strid som förkastar subsidiariteten och friheten.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för Graça Moura-betänkandet om flerspråkighet som en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande.

Som universitetslektor stöder jag i synnerhet beslutsamt förslaget om att främja språkundervisning och utbytesprogram inom utbildnings- och kulturområdet, som exempelvis de välkända programmen för ungdomars rörlighet. Dessa program, som drivs av kommissionens generaldirektorat för utbildning och kultur, ger studenternas utbildningsupplevelse ett avsevärt mervärde och bidrar därmed till EU:s framsteg mot ett kunskapsbaserat samhälle.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets resolution om "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande" (2008/2225(INI)) eftersom jag anser att den kulturella och språkliga mångfalden inom EU är en skatt som på ett effektivt sätt bidrar till att skapa "enhet i mångfald". Jag anser också att skol- och kulturutbyten, samt program för undervisning i främmande språk i länder såväl inom som utanför EU är positiva och måste stödjas.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Flerspråkigheten är tveklöst en av det enade Europas stora fördelar. Språklig kompetens borde bidra till att ge människor bättre kvalifikationer, ett bättre arbete eller till att skapa nya personliga kontakter. Enligt årliga studier av lingvister är flerspråkiga personer mer kunniga, har en bättre föreställningsförmåga och är mindre fyrkantiga än enspråkiga personer. De är också mer kreativa och har ett mer öppet sinne. Jag ska inte nämna de uppenbara fördelarna med att kunna kommunicera med fler människor, som ofta har ett helt annat tänkesätt eftersom de tillhör andra kulturer eller folk.

Dessa fördelar med flerspråkigheten visar att vi alla måste prioritera språkinläring. Det är detta som gör det så viktigt att varje medborgare har samma tillgång till språkinläring. Därför stöder jag alla kommissionens åtgärder för att undersöka och utvärdera studiet av främmande språk, och metoder och program för språkinläring. Jag tror att syftet med detta är att harmonisera inläringen av främmande språk inom EU i framtiden, vilket kommer att leda till en större språklig kompetens och i slutändan kommer att återspeglas i antalet högkvalificerade medborgare inom gemenskapen.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Flerspråkigheten är en stor tillgång för Europaparlamentet. Som det enda parlament i världen som har simultantolkning på 23 olika språk borde vi göra allt för att bevara denna unika aspekt av vårt arbete. Alla EU-medborgare borde kunna läsa om EU-institutionernas arbete på sitt eget språk, och medlemsstaterna borde göra allt de kan för att ge EU-medborgarna tillfälle att kunna tala andra EU-språk.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag stöder absolut flerspråkigheten inom EU. Flerspråkigheten inom EU betonar unionens kulturella mångfald, vilket är ett bevis för dess unika egenskaper. Medborgarnas språkkunskaper i ett enat Europa borde ständigt förbättras. Flerspråkigheten är ett grundläggande inslag i den europeiska integrationen och ger EU-medborgarna möjlighet att fritt välja var de vill bo och söka arbete. Samtidigt är det nödvändigt att betona vikten av modersmålet som ett sätt att få lämplig utbildning och yrkeskvalifikationer.

Vi borde särskilt uppmärksamma det fortsatta behovet att höja kompetensen hos lärare i främmande språk och införa nya undervisningsmetoder. Föredraganden betonar vikten av att hjälpa till med inläringen av främmande språk för medborgare som vill lära sig på egen hand, samtidigt som han noterar vikten av att äldre människor lär sig främmande språk. Liksom föredraganden anser jag att det är väsentligt att vi ger medborgarna ett ständigt stöd för inläring av främmande språk och att särskild uppmärksamhet ägnas åt medborgare i missgynnade situationer. Jag tror att språkinläring motverkar diskriminering och främjar integrationen av länderna i ett enat Europa.

Jag stöder fullt ut Europaparlamentets krav på flerspråkighet i Europa.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Resolutionen om flerspråkighet är en tillgång för EU och ett viktigt steg mot ett utbildat EU, för i resolutionen betonar man att EU:s officiella språk erkänns eftersom de har samma värde inom alla områden av det offentliga livet. Jag anser bestämt att EU:s språkliga mångfald utgör en viktig kulturell tillgång. Det vore fel om EU skulle begränsas till endast ett språk.

I resolutionen nämns vikten av flerspråkighet, inte bara för de ekonomiska och sociala sfärerna, utan också för de kulturella och vetenskapliga insatserna och främjandet av dessa, samt vikten av litterära och tekniska översättningar för EU:s långsiktiga utveckling.

Sist men inte minst spelar språk en viktig roll för att forma och stärka identiteten.

Flerspråkigheten är ett område med många förgreningar. Den har en enorm inverkan på EU-medborgarnas liv. Medlemsstaterna uppmanas att införliva flerspråkigheten inte bara inom utbildningen utan också i alla framtida politiska linjer.

Jag uppskattar att man i resolutionen stöder studiet av ett andra EU-språk för tjänstemän som kommer i kontakt med medborgare från andra medlemsstater i sitt arbete.

EU-institutionerna spelar en avgörande roll när det gäller att garantera förenligheten med principerna om språklig jämlikhet, såväl i förbindelserna mellan medlemsstaterna som inom de enskilda EU-institutionerna, och också i förbindelserna mellan EU-medborgarna och de nationella institutionerna, gemenskapsorganen och de internationella institutionerna.

Jag har gett resolutionen mitt stöd, jag gratulerar föredraganden och är stolt över att ha varit den första slovakiska ledamoten som inlett en diskussion om flerspråkighet inom institutionella ramar genom en skriftlig förklaring.

- Betänkande: van Nistelrooij (A6-0083/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för van Nistelrooij-betänkandet med tanke på vikten av territoriell sammanhållning när det gäller att se till att EU fortsätter att följa en väg med en hållbar och harmonisk utveckling och för att allt mer omvandla sin territoriella sammanhållning och mångfald till en tillgång.

Grönboken utgör ett viktigt steg framåt för utvecklingen av den territoriella sammanhållningen och unionens gemensamma skyldigheter. I grönboken uppmuntras också till en bred debatt om detta ämne mellan EU-institutionerna, de nationella och regionala myndigheterna och arbetsmarknadens parter och andra aktörer som är delaktiga i den europeiska integrationen och territoriella utvecklingen.

De mest positiva aspekterna är värdet hos potentialen för EU:s territorium och dess mångfald, och även de tre nyckelbegreppen för en mer balanserad och harmonisk utveckling i varje region: en minskning av de negativa effekterna på grund av skillnaderna i befolkningstätheten, sammanbindning av territorierna för att överbrygga avståndet och samarbete för att övervinna splittringar.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), skriftlig. – (PT) Jag gratulerar Lambert van Nistelrooij till hans betänkande och i synnerhet till hans beredvillighet att införliva de olika ändringsförslag som lagts fram till hans förslag till betänkande.

Jag stöder detta betänkande fullt ut.

Jag håller helt med om att debatten om den territoriella sammanhållningen bör kopplas samman med debatten om framtiden för EU:s sammanhållningspolitik, med tanke på att reformen av den senare måste omfatta slutsatserna av den förra.

Jag instämmer i betänkandets bedömning av grönboken och i dess analys av begreppet territoriell sammanhållning, och jag stöder dess rekommendationer för framtiden för den territoriella sammanhållningen, särskilt vad gäller

- definitionen av den territoriella sammanhållningen,
- offentliggörandet av en vitbok om territoriell sammanhållning,
- förstärkningen av målet "europeiskt territoriellt samarbete",

- integrationen av den territoriella sammanhållningen i den framtida utvecklingen av all gemenskapspolitik,
- utarbetande av ytterligare kvalitativa indikatorer,
- bedömning av de territoriella konsekvenserna för gemenskapens sektorsvisa politikområden och förslag på hur synergier kan skapas mellan de territoriella och sektorsvisa politikområdena,
- utveckling av en omfattande europeisk strategi för regioner med specifika geografiska särdrag,
- inrättande av ett omfattande system med gradvisa övergångsstöd till övergångsregioner, och
- utveckling av territoriella styrelseformer på flera nivåer.

Jag röstade därför för betänkandet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Föredraganden skriver i sitt betänkande att sammanhållningspolitiken hör till EU:s mest framgångsrika satsningar. Det är en uppseendeväckande slutsats, inte minst eftersom Europeiska revisionsrätten så sent som i november 2008 konstaterade att 11 procent av de 42 miljarder euro som 2007 godkändes inom ramen för EU:s sammanhållningspolitik aldrig borde ha betalats ut.

Föredraganden tycks vara fullt medveten om detta och i punkt 17 uppmanas de som deltar i debatten om territoriell sammanhållning att undvika alla hänvisningar till budgetmässiga och finansiella konsekvenser av den föreslagna politiken. Locket på, med andra ord.

EU:s sammanhållningspolitik är feltänkt. Ur ett samhällsekonomiskt perspektiv, där hänsyn till skattebetalarnas pengar är ett måste, är den inget annat än ett fullkomligt haveri. Junilistan har självklart röstat nej till betänkandet i sin helhet.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vad innebär Europaparlamentets förkastande av våra resolutionsförslag om EU:s framtida sammanhållningspolitik? I dessa förslag betonades följande:

- Den strukturella politiken måste som sitt främsta mål ha främjandet av en verklig sammanhållning, genom att fungera som ett omfördelningsinstrument till förmån för de minst gynnade länderna och regionerna inom EU.
- Målet att minska det belopp som de minst gynnade regionerna ligger efter med får inte hamna i skymundan bakom den territoriella sammanhållningen.
- Nya finansiella gemenskapsresurser måste fastställas för nya prioriteringar, särskilt med tanke på att gemenskapens nuvarande finansiella resurser är otillräckliga när det gäller att möta behoven för en verklig sammanhållning.
- Det finns ett behov av att öka gemenskapsbudgeten för att främja den ekonomiska och sociala sammanhållningen på EU-nivå.
- Markförvaltningen och markplaneringen är varje medlemsstats ansvar.
- Åtgärder måste vidtas för att avskaffa den så kallade statistiska effekten.
- Konkurrenskraften får inte ersätta sammanhållningen i de medlemsstater och regioner som släpar efter i sin socioekonomiska utveckling, och sammanhållningspolitiken och dess finansiella resurser får inte underordnas konkurrenskraften och den liberalisering som förespråkas i Lissabonstrategin.

Ett möjligt svar skulle åtminstone kunna vara att den proklamerade sammanhållningspolitiken faktiskt står på spel ...

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Begreppet territoriell sammanhållning erkänns nu som ett centralt mål för unionen vid sidan av den sociala och ekonomiska sammanhållningen.

Den territoriella sammanhållningen handlar i grunden om att nå en balanserad utveckling inom EU, och i detta sammanhang borde detta vara ett centralt mål för all gemenskapspolitik. I detta betänkande betonas att den territoriella sammanhållningen kommer att vara av särskild vikt för geografiskt missgynnade områden, såsom bergsregioner och öar.

Kommissionen måste nu gå vidare med ett lagstiftningspaket med konkreta bestämmelser och politiska åtgärder för den territoriella sammanhållningen, för att denna ska kunna genomföras.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Debatten om den territoriella sammanhållningen är mycket mer än en budgetdebatt eller en debatt om gemenskapspolitik; det är en debatt om de vägledande principerna för ett av de bakomliggande och grundläggande koncepten av idén med Europa som vi ser det. Bedömningen av sammanhållningspolitiken och stråvan efter de lämpligaste lösningarna i ett Europa som utvidgats till 27 medlemsstater, och som för tillfället genomgår en ekonomisk kris, förtjänar därför vårt samtycke och vårt stöd. Det innebär dock inte att vi samtycker till eller erkänner hela innehållet i grönboken.

Med tanke på de kriterier som vi värderar är de tre nyckelbegreppen för denna bedömning korrekta, nämligen en minskning av de negativa effekterna på grund av skillnaderna i befolkningstätheten, sammanbindning av territorierna för att överbrygga avståndet och samarbete för att övervinna splittringar. Men med tanke på den konkreta naturen hos det som står på spel kan detta inte leda till att nivån för det strukturella stödet blir beroende av hur många invånare som omfattas, utan snarare tvärtom. Idén med territoriell sammanhållning måste i sig bygga på idén med att göra ett område som människor överger attraktivt och livskraftigt. Detta är ett av våra mål, och det måste tydligt fullföljas.

Idén med sammanhållning är i grunden en idé om solidaritet genom vilken vi alla är sammanbundna och som vi alla kan dra nytta av.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot betänkandet av Lambert van Nistelrooij om grönboken om territoriell sammanhållning och läget i debatten om den kommande reformen av sammanhållningspolitiken.

Det beror på att jag har en annan syn på territoriell sammanhållning, och därför anser jag inte att jag kan stödja föredragandens skäl.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jag håller med föredraganden om att vi måste definiera principen med territoriell sammanhållning tydligare.

- Betänkande: Vlasák (A6-0031/2009)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för Oldřich Vlasáks betänkande om den urbana dimensionen av sammanhållningspolitiken under den nya programperioden. Jag bor i Poznań, som är regionhuvudstad i Wielkopolska. Jag ser de positiva effekterna av stadens utveckling på hela regionen nästan dagligen. Jag skulle till och med kunna vara djärv nog att säga att den efterlängjade synergien mellan den urbana och regionala utvecklingen har uppstått.

Den urbana utvecklingen har inget att göra med lokal centralism. De som är motståndare till utvecklingen av stora städer är ofta omedvetna om vikten av dessa städer för de regioner där de är belägna. På grund av själva deras karaktär kan vissa funktioner hos stora stadscentrum inte överföras till landsbygdsområden. De personer som förvaltar städer har ett särskilt ansvar. De uppgifter som de står inför, vad gäller planering, markanvändning, social dialog, kultur och utbildning samt skapandet av hållbara kunskapsbaserade arbetstillfällen, är alla mycket komplexa. Vissa av dessa uppgifter omfattar ett nära samarbete med lokala regeringar på andra nivåer.

Det är också viktigt att den urbana dimensionen hos sammanhållningspolitiken inte konkurrerar med, utan kompletterar landsbygdsutvecklingen. Såväl landsbygdsområdena som stadsområdena kan och borde utvecklas, och båda processerna stöds av Europeiska unionen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot Oldřich Vlasáks betänkande om den urbana dimensionen av sammanhållningspolitiken under den nya programperioden.

Även om jag förstår vikten av en hållbar stadsutveckling tror jag att det blir svårt att nå detta utan en gemensam definition av "stadsområden".

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande och vill ta detta tillfälle i akt att betona att det måste finnas en integrerad strategi för sammanhållningspolitiken.

Denna integration borde dock vara ett instrument för att genomföra fördelar och inte en åtgärd som skulle kunna vara restriktiv, och detta inslag måste noga övervakas.

Den urbana sammanhållningen är grundläggande när det gäller att genomföra hållbara ekonomiska och sociala framsteg. I det hänseendet vill jag betona den väsentliga betydelsen av transporter och tillhandahållandet av en modern transportinfrastruktur när det gäller att genomföra sammanhållningspolitiken i stadsområden.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Den urbana dimensionen hos sammanhållningspolitiken måste prioriteras mer.

- Betänkande: Mikolášik (A6-0108/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot Miroslav Mikolášiks betänkande om genomförandet av strukturfondsförordningen 2007–2013: resultatet av samrådet om sammanhållningspolitikens nationella strategier och program.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Genomförandet av strukturfondsförordningen 2007-2013 måste noggrant övervakas för att se till att skattebetalarnas pengar används korrekt och för att vi ska kunna utvärdera programmen efter 2013 ordentligt.

- Betänkande: Becsey (A6-0041/2009)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Små företag spelar en viktig roll när det gäller att skapa arbetstillfällen inom EU, och vi borde göra det lättare att driva dessa företag. Jag vill betona att jag stöder alla initiativ som syftar till att främja små företag inom EU och hjälpa dem som vill bli egenföretagare.

Jag har gett Becseybetänkandet mitt stöd eftersom föredraganden gör en positiv bedömning av det europeiska initiativet för mikrokrediter.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Ett framgångsrikt europeiskt initiativ för mikrokrediter skulle verkligen bidra till att nå tillväxt- och sysselsättningsmålen i den förnyade Lissabonstrategin och skapa en modern, kreativ och dynamisk europeisk ekonomi. Små företag är en viktig källa till tillväxt, sysselsättning, företaggaranda, innovation och sammanhållning inom EU. Mikrokrediter kan först och främst stödja en av Lissabonstrategins fyra prioriteringar: för att vara precis, skapandet av affärsmöjligheter genom att hjälpa människor att socialt och ekonomiskt (åter)integreras och genom att ge dem anställning. Lissabonstrategin kan endast anses vara en verklig framgång om sysselsättningsnivån ökas avsevärt. Resultatet av ett europeiskt initiativ på området för mikrokrediter borde vara modernt och mest uppmärksamma de målgrupper som hittills inte har fått tillräcklig uppmärksamhet.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Den framgångsrika användningen av mikrokrediter när det gäller att minska fattigdomen i utvecklingsländerna, särskilt i södra Asien och Latinamerika, har ännu inte spritt sig till EU. Men behovet av mikrokrediter är stort, särskilt bland människor som inte kan ta lån inom den traditionella banksektorn. Mikrokrediter som affärsidé skiljer sig från den traditionella banksektorn. Dessa lån beviljas inte bara på finansiella grunder och inte bara i vinstsyfte, utan bidrar också till att främja sammanhållningen genom att försöka integrera människor som befinner sig i en ogynnsam situation och vill starta ett mikroföretag.

Ett framgångsrikt europeiskt initiativ för att utveckla mikrokrediter kan bidra till att nå målen för den förnyade Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning och till att göra den europeiska ekonomin ännu mer innovativ, kreativ och dynamisk. Mikrokrediter kan i synnerhet bidra till att genomföra prioriteringen med att frigöra ekonomisk potential genom att stödja integrationen, eller till en förnyad social och ekonomisk integration av personer genom egenföretagande.

Därför stöder jag förslaget från föredraganden, som uppmanar oss att anta nationella institutionella, rättsliga och kommersiella ramar för att främja en mer gynnsam miljö för utveckling av mikrokrediter och att inrätta en harmoniserad europeisk ram för mikrofinansinstitut utanför banksektorn.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för att anta betänkandet med rekommendationer till kommissionen om ett europeiskt initiativ för mikrokrediter för att främja tillväxt och sysselsättning. Jag håller med föredraganden om att små företag är en viktig källa till tillväxt, sysselsättning, företaggaranda, innovation och sammanhållning inom EU.

Vi borde betona att mikrokrediter ofta inte endast beviljas av ekonomiska skäl och inte enbart i vinstsyfte, utan också har ett sammanhållningssyfte eftersom de syftar till att integrera eller återintegrera missgynnade personer i samhället.

Jag stöder antagandet av detta betänkande. Med tanke på att mikrokrediter kan bidra till att släppa loss företagens potential genom att hjälpa människor att bli verksamma som egenföretagare, anser jag att denna metod borde införas inom EU.

Jamila Madeira (PSE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande är mycket viktigt inom ramen för EU:s arbete i fråga om sammanhållningspolitiken och samarbets- och utvecklingspolitiken.

Detta synsätt fick också brett stöd av Europaparlamentet genom dess skriftliga förklaring P6_TA(2008)0199 som antogs den 8 maj 2008, som jag hade äran att vara en av de första som undertecknade.

Jag röstade därför för detta betänkande eftersom alla typer av investeringar och all utvidgning inom detta område är av stor vikt och brådskande, i synnerhet i det aktuella sammanhanget med den ekonomiska och finansiella krisen. Följaktligen är nu Europeiska kommissionens och rådets mål att anta specifika och omgående åtgärder för att öka systemets trovärdighet och samstämmighet.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Hittills har framgången för mikrokreditsystemen när det gäller att lindra fattigdomen i utvecklingsländerna inte omsatts i praktiken inom EU. Jag stöder detta betänkande eftersom ett framgångsrikt europeiskt initiativ för mikrokrediter i hög grad skulle kunna bidra till att nå målen för den reviderade Lissabonstrategin, med tanke på att små företag är en viktig källa till tillväxt, sysselsättning, företagande, innovation och sammanhållning inom EU.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Diskussioner om åtgärder för att åter få i gång kreditverksamheten står nu på dagordningen. Under den nuvarande ekonomiska krisen, och särskilt i länder som Rumänien, som för närvarande förhandlar om lån från internationella finansinstitut, är det viktigt att bankerna återupptar sin centrala funktion, som är att bevilja befolkningen kredit.

Jag anser att Becseybetänkandet är innovativt eftersom det innebär att denna fråga åter förs upp till diskussion, men dock ur en ny aspekt, genom att man går utanför banksystemet för att hitta lösningar på det nuvarande finansiella dödläget.

Betänkandet, som handlar om mikrokrediter, är inriktat på samhällets missgynnade grupper, som exempelvis minoriteter, den romska befolkningsgruppen eller invånarna i landsbygdsområden, som har en outnyttjad potential och vill starta småföretag men inte kan för att de inte kan få lån från bankerna. Dessa människor har mycket få tillgängliga alternativ.

Därför anser jag att Zsolt László Becseys förslag om att inrätta en gemenskapsfond för att främja mikrokrediter för människor och företag utan direkt tillgång till banklån och om att förbättra informationsnivån om dessa finansieringsinstrument kommer i rätt tid.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag lägger ned min röst i fråga om betänkandet av Zsolt László Becsey om ett europeiskt initiativ för mikrokrediter för att främja tillväxt och sysselsättning.

Jag håller med om vissa saker i betänkandet men motsätter mig bestämt vissa andra och kan därför inte fullt ut stödja den text som lagts fram. Av den anledningen lägger jag ned min röst.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Mikrokreditsystem kan hjälpa många av världens fattigaste ur absolut fattigdom, i synnerhet kvinnor. EU:s institutioner och medlemsstater borde göra mer för att stödja dessa system.

6. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

Talmannen. - Röstförklaringarna är härmed avslutade.

Vi återupptar sammanträdet kl. 15.00 med uttalanden om förberedelserna inför G20-mötet.

(Sammanträdet avbröts kl. 13.35 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING*Talman***7. Förberedelser inför G20-mötet den 2 april - med deltagande av Gordon Brown, Förenade kungadömet premiärminister Medlem av Europeiska rådet (debatt)**

Talmannen. – Mina damer och herrar, ärade kolleger! Det är ett stort nöje att i eftermiddag få välkomna Förenade kungarikets premiärminister Gordon Brown hit. Välkommen till Europaparlamentet, herr premiärminister!

(Applåder)

Premiärministern kommer att göra ett uttalande i Europaparlamentet om förberedelserna inför nästa veckas G20-möte. Detta toppmöte, som kommer att äga rum i London torsdagen den 2 april 2009, sker vid en kritisk tidpunkt för hanteringen av den nuvarande internationella ekonomiska och finansiella krisen. Toppmötet utgör ett viktigt tillfälle för ledarna för såväl den industrialiserade världen som tillväxtekonomierna att samarbeta med en gemensam dagordning för att nå en omedelbar ekonomisk stabilitet och återhämtning på lång sikt. Vid toppmötet i London måste man enas om vilken makroekonomisk politik och vilka regleringsstrukturer som kan föra oss igenom den nuvarande krisen och införa bättre, mer hållbara ramar inför framtiden.

Som ordförande för G20 har Gordon Brown erbjudit ett aktivt internationellt ledarskap vid vad som visar sig vara en av de svåraste tiderna i modern historia. Hans snabbhet när det har gällt att bidra till utvecklingen av G20 som ett nytt instrument för internationellt ekonomiskt styre är både uppmuntrande och imponerande. Premiärministern har också haft en stark och positiv inverkan när det har gällt att visa hur Storbritannien kan arbeta effektivt med sina partner inom Europeiska unionen, eftersom vi gemensamt hittar innovativa lösningar på de många utmaningar som vi tillsammans står inför.

Jag har alltid ansett att det är viktigt att Storbritannien spelar en beslutsam roll som central aktör inom EU.

(Applåder)

Herr premiärminister! Vi uppmuntrar bestämt er beslutsamhet att spela en sådan roll.

Det är med stort nöje som jag lämnar över ordet till den brittiske premiärministern, Gordon Brown.

(Applåder)

Gordon Brown, premiärminister för Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka er för den särskilda äran att ha blivit inbjuden för att tala i Europaparlamentet och för ert framgångsrika ordförandeskap för parlamentet. Jag vill tacka er, Europaparlamentariker och ledamöter i Europeiska kommissionen under ledning av ordförande José Manuel Barroso: det är tack vare det arbete som ni alla uträttat och de generationer vars arbete vi bygger vidare på som vi i dag åtnjuter ett Europa med fred och enighet, som absolut kommer att räknas som en av den mänskliga historiens största bedrifter, och som i dag är en hoppets ledstjärna för hela världen.

(Applåder)

Och om någon i något land eller på någon kontinent hyser några tvivel om hur den mänskliga viljan och modet hos företrädare med ett uppdrag ska kunna bygga en ny framtid baserad på hopplösheten under de förflutna årtiondena, så behöver de bara tänka på att européerna för 60 år sedan talade om en för evigt inrotad fiendskap och förbindelser som aldrig skulle kunna repareras. De talade om ett tufft, långt och bittert kallt krig. De trodde inte att det var möjligt att Europa någonsin helt skulle kunna finna fred, och ännu mindre att det skulle kunna enas och samarbeta.

Låt dem då betänka att ingen i dag, förutom de med de mest extrema politiska synpunkterna, efter år av samarbete och enighet skulle ifrågasätta att vi är starkare och säkrare tillsammans än vi någonsin var på varsitt håll.

(Applåder)

Den 9 november i år kommer vi att fira tjugoförstaårsjubileet för vad vi alla här i parlamentet säkerligen måste räkna som en av de mest avgörande händelserna i våra liv – Berlinmurens fall. Denna mur revs genom

beslutsamheten hos ett folk som var övertygat om att inga gränser, inga hotelser, inget förtryck, återigen borde tillåtas att splittra Europas folk.

Mina vänner! I dag finns inget gammalt Europa, inget nytt Europa, inget Öst- eller Västeuropa. Det finns bara ett Europa, och det är vårt hem Europa.

Jag står här stolt över att vara brittisk och stolt över att vara europé, över att jag företräder ett folk som inte betraktar sig självt som en ö på drift från Europa, utan som ett land i Europas centrum – inte i Europas jetström utan i Europas huvudström.

(Applåder)

Därför är jag också stolt över att vårt brittiska parlament med stor majoritet ratificerade Lissabonfördraget.

(Livliga applåder)

Jag anser att vi i Europa har ett unikt utgångsläge när det gäller att leda världen i mötet med de helt nya och enorma utmaningarna med globaliseringen som vi har framför oss. Vi har ett unikt utgångsläge på grund av vad vi har uppnått inom unionen. Jag vill tacka alla Europaparlamentets ledamöter. Vi borde alla vara stolta över vad vi tillsammans åstadkommit – den största och mest omfattande inre marknaden i världen, som nu ger 500 miljoner människor möjligheter, och det mest framgångsrika försöket inom ekonomiskt samarbete någonsin i världen. Ni borde vara stolta över att detta är något som Europeiska unionen lyckats med.

Ni borde också vara stolta över de omfattande miljöskyddsramar som vi håller på att skapa – vilket är en utmärkande bedrift för det europeiska samarbetet, och över att denna kontinent är den första i världen som beslutat sig för att otvetydigt sträva efter att bli en ekonomi med låga utsläpp.

(Applåder)

Ni borde utöver det vara stolta över att EU, genom världens största biståndsprogram, har gjort det mest sammanhängande åtagandet att rädda och förändra liv över hela världen.

En stor del av de konsumenträttigheter och rättigheter på arbetsplatsen som vi alla åtnjuter inom EU i dag är resultatet av de kampanjer som enskilda ledamöter och grupper här i kammaren har fört.

Vi får inte glömma att Europeiska unionen har världens mest omfattande sociala skydd – en uppsättning rättigheter och skyldigheter som stärktes för det brittiska folket när vår regering ledde Storbritannien in i det sociala kapitlet, vilket jag är stolt över.

Herr talman! Dessa framgångar för Europa hade varit omöjliga utan det samarbete mellan folk som ni och parlamentet har åstadkommit. Vi ser att enigheten utvecklas genom att tjänstemän träffar tjänstemän från andra länder. Vi ser att det finns enighet när ledare möter andra ledare. Men den enighet som kommer att bestå är den demokratiska enighet som är rotad i de gemensamma värderingarna hos det folk som nu företräds här i parlamentet, och i stället för fördrag, institutioner och individer är det snarare dessa utmärkande värderingar som binder oss nära samman – vår tro, som europeisk union, att frihet, ekonomiska framsteg och social rättvisa utvecklas tillsammans eller inte alls.

Det är dessa värderingar som är rotade i de lärdomar som vi dragit genom vårt samarbete – sanningen att frihet aldrig får bli oreglerad, att marknaderna ska vara fria men aldrig värderingsfria, och tron att det är viktigare att vara rättvis än att ha en låt gå-attityd.

Vi har återigen lärt oss i denna kris att rikedomar inte har något stort värde för samhället om de inte gagnar fler än de rika. Rikedomar har endast ett värde när de inte bara berikar vissa grupper, utan alla.

Detta är inte bara vår politiska filosofi – i Europa tror vi på dessa sanningar eftersom vi har praktiserat dem i det arbete vi har utfört i våra länder.

När vi nu befinner oss mitt i en global kris med en hastighet, omfattning och utsträckning som saknar motstycke i historien, vill jag med er diskutera hur man genom att tillämpa dessa värderingar som nu utgör en del av vårt DNA – de lärdomar som vi dragit under tidens gång i Europa – hur Europa och världen kan möta globaliseringens fyra stora utmaningar: finansiell instabilitet i en värld med omedelbara globala kapitalflöden, miljöförstörelse i en värld med energibrist, extremism och det hot som detta innebär för säkerheten i en värld med en tidigare aldrig skådad rörlighet, och den allt större fattigdomen i en värld med allt större skillnader.

Jag vill också diskutera hur miljarder människor i Asien och på andra ställen, varav många bara producerar sina varor, med en global ekonomi som sköts korrekt genom vårt samarbete kan bli morgondagens konsumenter av våra varor, hur vi under de kommande tjugo åren kan se den största expansionen av arbetstillfällena och löner inom medelklassen någonsin, och hur vi, trots alla de problem vi i dag har, kan blicka framåt och se en världsekonomi som kommer att dubbleras till sin storlek, vilket kommer att skapa nya möjligheter för alla i alla våra länder.

Jag vill diskutera hur vi, från en värld som i dag ser ohållbar, osäker och ojämlig ut, kan bygga ett verkligt globalt samhälle som är hållbart för alla, säkert för alla och rättvist för alla.

Jag säger det igen: jag anser att Europeiska unionen har en unik utgångspunkt när det gäller att skapa denna framtid, just för att vi under de senaste 60 åren har bevisat att vi från Europas sida kan bemöta och bemästra utmaningarna med samarbetet över gränserna, med samordningen mellan folken och med att skapa enhet ur mångfalden.

Vissa av er vet att jag i många år har förespråkat ett globalt Europa och de ekonomiska reformer som krävs för att åstadkomma det. Jag vet att vissa kritiker har antytt att jag förespråkat globala åtgärder mer för att jag förespråkat europeiska åtgärder mindre. Men jag har förespråkat denna sak så starkt under senare år just för att jag innerligt vill att Europa ska vara ledande på världssenen, och för att jag tror att länderna i Europa, med tanke på att de enats kring värderingar med frihet, rättvisa och ansvar, har så mycket att erbjuda världen när också den enas.

Jag vill ha en globalisering som är öppen, med frihandel och flexibilitet, men som också är reformvänlig, införlivande och hållbar. Det är detta budskap som EU i dessa mest prövande av ekonomiska tider kan sända till och dela med resten av världen.

I dag sveper som ni vet en internationell storm över världen. Inget europeiskt land är immunt från dess inverkan. Den drabbar varje företag, varje arbetstagar, varje husägare och också varje familj.

Låt oss vara ärliga mot varandra: vårt globala ekonomiska system har utvecklats och snedvridits på sätt som strider mot de värderingar som vi framhåller och upprätthåller i våra familjer, i våra samhällen och i alla andra delar av våra liv – värderingar som att vara rättvis mot andra och att ta ansvar, att hedra hårt arbete och att inte belöna oansvariga excesser.

Komplexa produkter som bankderivat, som skulle sprida riskerna över världen, har i stället spridit sig som en farsot. Vi kan inte längre tillåta att riskerna sprids världen över utan ansvar. Jag anser att alla delar av det som varit ett dolt banksystem nu måste övervakas.

(Applåder)

Fastställda gränser för marknader som införts i ett land eller en region tas över av den globala konkurrensen mellan alla länder. Jag anser att det inte är tillräckligt att främja självreglering och att tillåta en kapplöpning mot botten för alla: vi måste enas om internationella standarder för öppenhet, offentlighet och – ja – också för ersättning.

(Applåder)

På samma sätt som globaliseringen har korsat nationella gränser vet vi att den också har korsat moraliska gränser. Liksom vi på vår bekostnad har upptäckt är problemet med en obehindrad fri marknad på en oövervakad marknadsplats att dessa fria marknader kan reducera alla förbindelser till transaktioner, all motivering till självintresse, alla värderingar till konsumentvalmöjligheter och all känsla av värde till en prislapp.

Ändå behöver ett bra samhälle och en god ekonomi en stark känsla för värderingar. Inte värderingar med ursprung i marknaden, utan värderingar som vi tillför marknaden – stabila värderingar med ärlighet, ansvar, rättvisa och värdesättande av hårt arbete – värderingar som inte kommer från marknaden, utan faktiskt från hjärtat.

Så med början i vår debatt i dag, inför mötet i London nästa vecka, föreslår jag att vi, från Europas sida, intar en central roll när det gäller att ersätta vad som en gång kallades Washingtonsamförståndet med ett nytt principiellt ekonomiskt samförstånd för vår tid.

Inför alla dessa globala problem kan vi inte stå kvar där vi står nu. Vi måste agera. Vi har naturligtvis ett val, och jag vet att vissa är frestade att möta denna nya osäkerhet genom att dra sig tillbaka – att försöka skapa

säkerhet genom att dra upp vindbryggan och vrida tillbaka klockan. Men om det är något vi har lärt oss av det förflutna är det att protektionism är nederlagets politik, reträttens politik och rädsans politik, och att det i slutändan inte skyddar någon.

(Applåder)

I stället för att ta sikte på isolering, låt oss tillsammans ta ut kursen för samarbete. Det ligger i allas vårt nationella intresse. Därför föreslår jag att Europa tar ledningen med en djärv plan för att se till att alla kontinenter nu gör de förändringar i sina banksystem som kommer att öppna för gemensam välfärd, att alla länder medverkar till och samarbetar med att införa globala standarder för finansiell reglering, och att alla kontinenter gör de investeringar som krävs för att säkra en ekonomisk tillväxt och arbetstillfällen.

Vad står på dagordningen? Till att börja med finns marknaden till för att tjäna oss – vi finns inte till för att tjäna marknaden. Därför har vi i Storbritannien, i andra länder i Europa och i går i Amerika avskaffat ovissheten från banksektorn för att få i gång utlåningen igen för de människor som behöver det för att komma vidare med sina dagliga liv mitt i dessa extraordinära tider. Jag tror att de gemensamma principerna bakom de amerikanska, brittiska och europeiska planerna för att rensa upp bankernas balansräkningar kommer att bidra till att återuppbygga förtroendet och till att återupprätta utlåningen till den större ekonomin.

För första gången någonsin i världen har vi en enighet, vilket återspeglas i de Larosière-rapporten, i G30-rapporten av Paul Volcker, i Turnerrapporten i Storbritannien och i den finansiella stabilitetsreformen, om att tuffa regleringsstandarder bör införas i Europa och i världen och genomföras och övervakas fullt ut, inte bara i ett land, utan på alla världens kontinenter för att skydda människors besparingar.

Jag tror att vi för första gången också kan enas om de stora förändringar som krävs för samordnade åtgärder som kommer att signalera början på slutet för skatteparadis och offshore-finanscentrum.

(Applåder)

Låt oss tillsammans säga att våra regler borde gälla för varje bank, överallt och alltid, utan några undantag för det dolda banksystemet, och utan gömställen i någon del av världen för skattesmitare som vägrar att betala sin beskärda del.

Vi vet också att en global finanspolitisk och monetär stimulans av vår ekonomi kan bli dubbelt så effektiv i varje land om den antas av alla länder. Jag tror att vi i år får se de största ränteminskningarna som världen någonsin sett och att vi får se genomförandet av de största finanspolitiska stimulansåtgärderna som världen någonsin enats om.

Jag är säker på att man vid Londonmötet kan bygga vidare på de åtgärder som Europeiska rådet och G20:s finansministrar enades om för ett par dagar sedan. Vi kommer att göra vad som än krävs för att skapa de arbetstillfällen och den tillväxt som vi behöver. Jag tror att hela Europa kommer att instämma med president Barack Obama och säga att våra åtgärder måste vara konstanta och kraftfulla till dess att återhämtningen skett.

Vi har också ett ansvar mot de arbetslösa. Jag anser inte att någon borde vara arbetslös i månader utan erbjudande om utbildning, arbete eller hjälp att få ett arbete, och att ingen som slutar skolan borde göra det och vara utan arbete länge utan att erbjudas möjligheten att få de kunskaper som behövs för framtiden.

Jag anser också att vi i denna kris måste vidta omgående, allvarliga och storskaliga åtgärder för att åstadkomma en återhämtning med låga utsläpp och göra våra ekonomier hållbara. Europa ledde den industriella revolutionen, och nu kan det leda en revolution med låga utsläpp – genom investeringar i energieffektivitet, en expansion av förnybar energi och kärnkraft, genomförande av koldioxidavskiljning och koldioxidlagring, utveckling av ett intelligent energinät, och kommersialisering av elfordon och fordon med ultralåga koldioxidutsläpp. Därför är jag stolt över att vara en del av det europeiska 2020-paketet om energi och klimatförändring som vi enades om i december 2008 – vilket är ett beslut som fattades här i parlamentet, som också har fastställt högsta möjliga standarder för globala styrelseformer på vägen mot ett klimatförändringsavtal som vi alla vill se i Köpenhamn senare i år.

(Applåder)

Vad ni nu upplever i vissa länder i Öst- och Centraleuropa bevisar varför vi på nytt måste bygga upp ett internationellt ekonomiskt samarbete för att hjälpa länder närhelst de behöver det.

En ny reformerad internationell valutafond, i vilken vi välkomnar representationen av fler tillväxtekonomier och som måste ha minst 500 miljarder US-dollar i resurser – dubbelt så mycket som i dag – måste ha makt att hjälpa de länder som står inför en kapitalflykt, att hjälpa dem att bistå omstruktureringen av deras bankers kapacitet och göra det möjligt för dem att återuppta utlåningen till sina industrier. Jag vill ha en internationell valutafond som inte bara reagerar på kriser utan som förebygger kriser, och jag vill ha en världsbank som har resurserna att förebygga fattigdom och, under kollapsen av handelskrediterna, en utökad handel världen över.

När vi kommer ihåg och firar att vår europeiska union och parlamentet så framgångsrikt utvidgats för att välkomna nya medlemmar i vår familj, säger jag till EU-medlemsstaterna från Östeuropa att vi kommer inte att överge er när ni behöver hjälp. Vi kommer att göra allt för att stå vid er sida.

(Applåder)

Vi får inte heller glömma bort att för hundratals miljoner människor i de fattigaste länderna som hamnat i extrem fattigdom är denna kris ingenting mindre än en fråga om liv och död. Den bistra sanningen är att eftersom bankerna kan misslyckas och handeln kollapsa kommer ytterligare en miljon barn – tio och en halv miljoner barn totalt – att dö i år eftersom de bokstavligen talat är för fattiga för att leva. Tio och en halv miljoner barn är inte bara statistik. Det är ett barn, ett andra barn, ett tredje barn, och alla är de barn, men någons barn, och varje begravning är en begravning som aldrig borde ha ägt rum, varje liv ett liv som kunde ha räddats – en tragedi enligt min åsikt som drabbar min och era själar.

(Applåder)

Att vi genomlever svåra tider får aldrig bli en ursäkt för att vända de fattigaste människorna i världen ryggen eller tillåta ruinerade banker att bryta löften eller motivera brutna löften om bistånd. I stället för att tillåta att våra europeiska löften om bistånd utvecklas till avsikter, sedan till vaga förhoppningar och slutligen till tragiska svek i det tysta, borde vi i stället fördubbla våra ansträngningar för att se till att vår generation blir den som slutligen ser till att fattigdomen avskaffas.

(Applåder)

Vi kan tillsammans genomföra de största finanspolitiska stimulansåtgärderna, de största ränteminskningarna, den största reformen av vårt internationella finansiella system, de första internationella principerna om banksättning och bankstandarder, de första omfattande åtgärderna världen över mot skatteparadis och för första gången under en världskris, ny och mer hjälp till fattiga.

Hur skapar vi detta globala samförstånd om de globala förändringar som krävs? Låt mig säga att ett av de stora tillfällena framför oss är att Europa och alla andra kontinenter samarbetar. I dag vill jag också betona att Europa och Amerika kan bedriva ett närmare samarbete.

Jag talade med president Barack Obama i går om vad jag vill tala med er om i dag: en ny era med förstärkt samarbete mellan Europa och Amerika. Vi har aldrig under tidigare år haft ett amerikanskt ledarskap som varit så månt om att samarbeta på alla nivåer med Europa när det gäller finansiell stabilitet, klimatförändring, säkerhet och utveckling. Sällan har ett sådant samarbete haft så uppenbara fördelar för hela världen.

Med början vid toppmötet mellan EU och USA om ett par dagar, när president Obama kommer till Prag, kan vi omvandla detta möte från bara ett årligt möte till ett progressivt partnerskap som inte går att stoppa för att garantera den globala förändring som världen nu behöver.

Tänk på alla framgångar som vi – Europa och Amerika – i en ny era med transatlantiskt samarbete kan samarbeta om för att nå. Låt oss samarbeta för att få till stånd ett nytt världsomspännande klimatförändringsavtal – ett avtal som initierades vid G8-mötet 2005 av förbundskansler Angela Merkel – om de största minskningar av koldioxidutsläppen som världen någonsin skådat. Låt oss samarbeta, Europa och Amerika, för att övervinna det allt större hotet från terrorismen i Pakistan och Afghanistan som kan slå till i något av våra länder när som helst.

Med Frankrike under ledning av president Nicolas Sarkozy åter i Natos centrum borde Europa och Amerika samarbeta för att nå något som en gång var en dröm men som nu enligt min åsikt är möjligt: en värld där kärnvapen inte sprids och där kärnvapenmakterna enas om verkliga nedskärningar av sina kärnvapenarsenaler.

(Applåder)

Låt oss också samarbeta för en brådskande och tvingande nödvändighet som vi alla vill se i vår livstid och för något som jag tror att alla partier här i parlamentet kräver: fred i Mellanöstern, med ett säkert Israel sida vid sida med en livskraftig palestinsk stat.

(Applåder)

Men den mest omedelbara och mest nödvändiga gåva som vårt europeisk-amerikanska samarbete skulle kunna ge är att det till följd av våra åtgärder kommer att finnas fler arbetstillfällen, fler företag och en ökad handel, eftersom vi tillsammans bemöter och bemästrar dessa stora finansiella utmaningar i vår tid.

Det finns ett citat från en av de mest berömda européerna av alla, Michelangelo, om att det är bättre att sikta för högt och att inte nå målet än att sikta för lågt och lyckas. Det är det val, med Michelangelos ord, som vi nu står inför, för när jag ser mig omkring i parlamentet i dag ser jag att alla vi här inte bara är vittnen och inte bara åskådare, utan faktiskt kan åstadkomma en förändring och är fria att forma vårt eget öde.

Europas folk behöver inte styras av händelseförlopp. Oavsett vad som inträffar kan vi bemästra det. Så låt det sägas om oss att vi i de svåraste tider, i de djupaste nedgångar, höll fast vid vår tro på framtiden och tillsammans omformade och förnyade världsordningen för vår tid.

Inte förrän historieböckerna skrivits kommer vi att verkligen kunna få grepp om omfattningen av och räckvidden för de extraordinära utmaningar som varje land på varje kontinent nu måste hantera till följd av globaliseringen. Detta är mer än en förändringens stund i vår gemensamma historia. Det är en förändringens värld, och vi måste påminna oss om att de mest epokskapande årtiondena i den europeiska historien aldrig har förståtts fullt ut under samma tid som de utspelades.

Om man ser tillbaka till renässansen, som var en av de största tider som världen någonsin upplevt, kan vi inte tillskriva en enskild person eller ett enskilt genombrott renässansens inverkan på världen. Eller upplysningstiden – vi kan inte säga med säkerhet när eller av vem denna tid inleddes, utan bara att dagens Europa och dagens värld inte skulle ha existerat utan denna tidsperiod. När vi tittar tillbaka på den industriella revolutionen kan vi inte sätta fingret på den dag då revolutionen inleddes eller endast lyfta fram en uppfinnare, ett företag eller en ledning som övervakade den. Vi kan i dag bara säga om de händelser som inte förstods helt och hållet vid den tidpunkten att vi alla drar nytta av dem.

I denna generation står vi inför en värld med förändringar som vi ännu inte fullt ut kan förstå, i vilken vi antingen kan skynda på eller försena framstegen genom den mängd beslut som vi fattar varje dag. I denna förunderliga förändringens värld med klimatförändring, miljökrav, energibehov, risken med terrorism, fattigdom och ojämlikhet som måste bemötas och en finansiell kris som måste hanteras, låt oss inte dra oss tillbaka till protektionism, eftersom det blir vår undergång.

Låt detta vara vårt arv: att vi förutsåg och därefter skapade ett verkligt globalt samhälle för våra nya tider, att vi i stället för att låta globaliseringen bli en kraft för orättvisor och ojämlikhet gjorde den till en kraft för rättvisa på global nivå, och att ett enat Europa, baserat på gemensamma ideal och värderingar, inför de svåraste utmaningar bidrog till att på nytt bygga upp denna värld.

(Ihållande applåder)

Talmannen. – Herr premiärminister! På Europaparlamentets vägnar vill jag tacka er för detta mycket anmärkningsvärda tal här i parlamentet.

(Applåder)

Det är nu ett nöje att få lämna över ordet till Europeiska kommissionens ordförande José Manuel Barroso, som ska lämna sitt bidrag till debatten.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! G20-mötet i London kommer att vara en milstolpe i det globala bemötandet av den globala krisen. Jag är helt övertygad om att mötet under premiärminister Gordon Browns ledning kommer att bli en framgång.

Initiativet för global respons på en global kris kom från Europa. Jag drar mig till minnes att både president Nicolas Sarkozy och jag själv reste till Camp David för att föreslå en global respons för president Bush. G20-mötet i Washington i november 2008 var just resultatet av dessa gemensamma ansträngningar.

Europa har därför ett särskilt ansvar i den aktuella G20-processen. Vi vill att mötet i London ska bli en framgång, och det är jag säker på att det kommer att bli. Europa kommer att enas i London med ett enat

budskap. Vi kommer att ha en proaktiv agenda för mötet i London, vilket de 27 medlemsstaterna enades om förra veckan under mötet i Europeiska rådet. Vi vill ha konkreta resultat när det gäller stimulansåtgärder för världsekonomin och regleringen av alla finansiella aktörer, från banker via hedgefonder till nya regler om kreditvärderingsinstitut.

Vi borde vara tydliga med att det inte finns någon motsättning mellan att stimulera ekonomin och skärpa regleringen – vi måste göra både och. Vi måste faktiskt gå längre än så: vi måste också förkasta alla former av ekonomisk nationalism och protektionism, och vi måste förnya våra åtaganden i fråga om den mindre utvecklade världen och se till att EU respekterar millennieutvecklingsmålen.

Den ekonomiska nedgången är särskilt allvarlig. Så det är nödvändigt att vidta samordnade stimulansåtgärder för ekonomin genom att stödja den allmänna efterfrågan. Europeiska unionen gör redan en hel del i detta avseende: våra allmänna finanspolitiska insatser, som kombinerar anpassade åtgärder och automatiska stabilisatorer, uppgår till nära 4 procent av BNP.

Nu måste vi kraftfullt tillämpa våra återhämtningsplaner. Vi vet vad vi måste göra: vi måste få i gång utlåningen igen, ordna så att människor får behålla sina jobb, förbättra deras kunskaper inför den punkt då det åter vänder uppåt och fortsätta att investera i produktivitet och europeisk konkurrenskraft. Kommissionen kommer att övervaka och utvärdera vad medlemsstaterna gör för att samordna vår övergripande respons på krisen.

Angående finansiell reglering vill Europeiska unionen flytta fram gränsen ytterligare: ingen finansiell produkt, ingen institution, ingen marknad eller jurisdiktion borde undantas från reglering. Men det handlar inte om reglering för sakens skull – vi behöver mer reglering eftersom marknaderna måste fungera korrekt igen och finansiera arbetstillfällen och investeringar. Endast på detta sätt kommer förtroendet att återupprättas, och förtroendet är centralt. Att åter föra in etiken i det finansiella systemet är också en förutsättning för det förtroende som vi behöver i öppna ekonomier.

I Europeiska unionen flyttas gränsen redan framåt: förslag om kapitalkrav och kreditvärderingsinstitut har lagts fram av kommissionen och diskuteras för närvarande även av parlamentet. Under de kommande veckorna kommer kommissionen att lägga fram förslag om hedgefonder, private equity och löner för ledande befattningshavare, och i tid före Europeiska rådets möte i juni kommer kommissionen att lägga fram ett paket för ett nytt europeiskt övervakningssystem. Europeiska unionen går framåt: vi kommer att säga detta högt och tydligt i London så att vi kan samarbeta med våra partner, nämligen våra amerikanska vänner.

Vi vill att de andra ska göra framsteg tillsammans med oss, vi behöver globala regler för en global ekonomi. Ta fallet med nedskrivna tillgångar: om vi inte rensar upp banksystemet kommer krediterna naturligtvis inte att flöda tillbaka in i ekonomin. Europeiska unionen har nu ramar som kommissionen inrättat för att ta itu med denna fråga. G20:s finansministrar diskuterade ingående hanteringen av nedskrivna tillgångar för mindre än två veckor sedan. Den uppsättning principer som de antog återspeglar i hög grad EU:s syn på frågan. Så vi har återigen haft den unika erfarenheten med att inrätta överstatliga och transnationella regler och visa att Europeiska unionen är bättre förberedd än vissa andra, inte när det gäller att införa utan att föreslå regler för denna globalisering.

I London måste Europeiska unionen också sända ett starkt budskap om att förkasta protektionism. Vi kommer att försvara vår inre marknad på hemmafronten och hålla den öppen, och vi kommer också att arbeta för öppna globala marknader. Vi får inte ge upp hoppet om Doha och måste snart nå en överenskommelse. Vi får inte heller glömma bort de länder som är i störst nöd: vi måste uppfylla våra åtaganden inom ramen för millennieutvecklingsmålen.

Vi måste alltid komma ihåg att de åtgärder som vi vidtar endast är ett medel för att uppnå ett mål och för att förbättra människors välbefinnande. Dessa åtgärder vidtas inte till förmån för finanssystemet – inte för det särskilda segmentet av ekonomin – utan för människorna. I det vägsål där vi nu befinner oss innebär det att vi måste dämpa och mildra effekterna på sysselsättningen av den ekonomiska nedgången inom Europeiska unionen. Sysselsättningen är verkligen vårt främsta bekymmer just nu. Vi kommer att hålla ett sysselsättningstoppmöte den 7 maj för att mobilisera idéer och åtgärder som syftar till att hålla kvar människor i arbete och vidareutbilda dem inför framtidens arbeten. Vi arbetar med arbetsmarknadens parter eftersom vi anser att detta också är en del av vår modell i Europa – idén att samarbeta med våra arbetsmarknadsparter – och vi tror att vi på detta sätt kan hjälpa våra arbetstagare att förbereda sig för arbetena i den framtida hållbara ekonomi med låga utsläpp som vi vill att EU ska gå i täten för.

G20-mötet i London kommer därför att behöva ge resultat på ett tämligen stort antal områden, vilket är ett mycket ambitiöst program. Jag är säker på att G20-mötet, under ledning av Gordon Brown och med ett starkt europeiskt bidrag, kommer att ge resultat och skapa ett globalt samförstånd om den internationella ekonomin.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill välkomna den brittiske premiärministern Gordon Brown, som kommer att vara värd för ett G20-möte om ett par dagar vid vilket Europa är mer efterlängtad än någonsin.

Den första lärdom vi bör dra av krisen är att ekonomierna nu är så sammankopplade att nationella lösningar har blivit otänkbart. De svårigheter som, det måste sägas, främst beror på USA och som är följderna av bristande reglering har vunnit mark, och Europa, herr Brown, måste förstå att det endast kan bli starkt om det uppträder enat för att försvara sina gemensamma intressen. Det måste också vara starkt nog att leda in alla regionala ekonomier på vägen mot ny tillväxt. Jag kan inte glömma José Manuel Barroso och det faktum att det är på initiativ av EU – och Nicolas Sarkozy i synnerhet – som G20 har uppmanats att hjälpa till att återställa ordningen hos ett finanssystem som har tappat tråden.

Solidaritet och ansvar är Europas två främsta principer. Tillsammans är vi redo att komma till undsättning och stöd för dem av oss som upplever de största svårigheterna. Även om jag önskar ert land det bästa, herr premiärminister, är den senaste IMF-statistiken om ert land tyvärr mycket oroande för er, liksom för andra länder inom EU, särskilt Ungern.

Jag arbetade som frivillig brandman i flera år, och jag vet att när ett hus brinner dröjer det inte länge innan grannens hus också riskerar att fatta eld.

Ärade kolleger! Era vänner till vänster i parlamentet kommer efter att jag talat klart säkert att kräva ett mer socialt EU och ett ökat skydd. Men innan de gör det vill jag säga att de förenklande motton som handlar om att spendera pengar som vi inte har är just exakt vad som lett till misslyckandet för den politik som fördes på 1980-talet i många europeiska länder.

(Applåder)

Inte ert naturligtvis, herr premiärminister, eftersom det under 1980-talet inte var er regering som ledde Storbritannien. Samma ledamöter kommer säkerligen också att upprepa att den nuvarande krisen beror på globaliseringen och marknadsekonomin. På det vill jag svara att tack vare denna marknadsekonomi har våra medborgares genomsnittliga löner ökat med 40 procent under de senaste 40 åren. Jag vill också påminna dem om att medan människorna i länderna utanför marknadsekonomin, bakom Berlinmuren, mötte sitt väldokumenterade öde gjorde globaliseringen och marknadsekonomin det möjligt för västeuropéerna att frodas med en genomsnittlig tillväxttakt på 2 procent per år. Allt detta visar att de som förespråkar ett socialt Europa inte nödvändigtvis är de som vi tror att de är.

Herr premiärminister! EU-integrationen har alltid varit en fråga om solidaritet mellan medborgarna i EU-länderna, och under den svåra period som vi nu genomlever är EU:s plikt mer än någonsin att återigen bevisa detta genom sina handlingar. Att stödja bankerna var nödvändigt eftersom det förhindrade dem som litade på dem att förlora allt, och det är något men inte tillräckligt. Vår främsta angelägenhet måste vara att stödja dem som förlorat sina arbeten och familjer som har svårt att få ekonomin att gå ihop. Det är endast genom att åter skapa tillväxt, det är endast genom att återupprätta en ekonomisk och finanspolitisk miljö som leder till företagande som vi kommer att få uppleva ett återupprättat förtroende och en återgång till arbete. Det europeiska biståndsprogrammet på 400 miljarder euro kommer att hjälpa oss att övervinna krisen. Det kommer att tillåta nya investeringar, stärka efterfrågan och därigenom stödja tillväxten och skapa sysselsättning.

Den inre EU-marknaden kan agera som en viktig drivkraft och till skillnad från det kommer eventuella protektionistiska åtgärder endast att förvärpa saker och ting. Herr Brown! Det är inte tillräckligt att förkasta protektionism utomlands. Vi måste också undvika att stödja slagord som "brittiska arbeten för brittiska arbetstagare" i våra länder, för det kommer att försätta oss i en situation med mycket farlig ekonomisk nationalism. Jag litar dock på att kommissionen, fördragets väktare, kommer att se till att lagen följs och att våra företag kan handla på en fri och rättvis marknad. Vår prioritet är att inrätta en ny global finansiell struktur med större stabilitet, mer övervakning och framför allt mer öppenhet. Vi måste påskynda "Basel II"-reformerna och strikt kontrollera riskfonder.

Herr premiärminister! Jag uppskattar att ni inte kommit hit för att påföra oss era idéer utan för att lyssna på medborgarnas förväntningar. Glöm inte, herr premiärminister, särskilt nästa vecka, att ni är en sann europé.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vilket modigt anförande och vilken briljant beskrivning av vår tids förutsättningar. Det är exakt i denna riktning vi måste gå, och vi europeiska socialister och socialdemokrater – och jag talar inte bara för ledamöterna i min grupp, utan också för Poul Nyrup Rasmussen, som är ledare för vår socialdemokratiska rörelse i Europa – kan skriva under på allt ni sa i ert anförande, herr premiärminister. Detta är en utmärkt väg att gå.

(Applåder)

(FR) Vad gäller kommentarerna från min kollega Joseph Daul är det minsta man kan förvänta sig av ordföranden för en parlamentsgrupp i Europaparlamentet att han kan skilja mellan protektionism och social trygghet. Skillnaden är enorm.

(Applåder)

Beträffande er store president, Nicolas Sarkozy, kanske han vet en del om protektionism, men det finns en sak som han sannligen inte vet något om, och det är social trygghet.

(DE) Ni har rätt, herr talman, detta är verkligen en stor stund. Så här inför G20-mötet har Gordon Brown kommit hit för att tala i Europaparlamentet. Detta besök visar att forumet för de europeiska folken, Europaparlament, är exakt rätt ställe att presentera de framtidsutsikter som ni har beskrivit för oss i dag, herr premiärminister.

Därför är ert besök mer än bara ett besök i Europaparlamentet. Det pekar ut vägen framåt, för det visar att ni, som brittisk premiärminister och som värd för G20-mötet, tillskriver Europaparlamentet den betydelse som det förtjänar. Med det menar jag att ni betraktar parlamentet som det ställe där multinationell och internationell politik måste diskuteras inom ramen för de kontinentala förbindelserna inom Europa och för Europas förbindelser med andra delar av världen. Tack så mycket för detta, herr Brown. Ni har gjort det rätta.

(Applåder)

Herr premiärminister! Ni nämnde tre grundläggande principer som jag skulle vilja ta upp eftersom de också är de grundläggande principerna för vår rörelse. Det var inte girighet, individuell girighet, som var den avgörande faktorn. Detta har varit ett ständigt inslag i den mänskliga historien och kommer alltid att existera. Detta handlar om ett system där denna individuella girighet kan spridas och bli destruktiv. Det är systemet det är fel på. Detta system med ohämmad marknadsradikalism och liberalism har misslyckats och gått i stöpet. Därför måste det ändras.

Därför har ni rätt när ni säger att vi behöver en europeisk och global reglering av private equity, hedgefonder och offshore-finanscentrum, vilka måste stängas, och regler för kreditvärderingsinstitut. Dessutom måste blankning förbjudas. Det handlar om en hel rad åtgärder som vi, under ledning av Poul Nyrup Rasmussen och trots motståndet från de andra grupperna, länge har krävt. Det är exakt vad som måste göras.

(Applåder från vänster)

Jag vet, kära kolleger till höger, att det är svårt för er att acceptera att en politik som ni har förespråkats i tio år har visat sig vara felaktig. Ni har problem med att hänga med i vad som sker. Jag förstår det, men det ändrar inte det faktum att ni alltid motsatt er denna politik.

Ni har rätt när ni säger att kärnvapenkapprustningen måste stoppas. Ni har rätt när ni säger att samarbetet med USA kommer att tillåta oss att träda in i en ny era av kärnvapenedrustning. Ni har också rätt i att vi behöver solidaritet mellan människor i samhället, liksom solidaritet mellan stater. Därför kommer jag på min grupps vägnar att skriva under för att se till att de nya staterna i denna union kan lita på unionen. Detta är verkligen rätt riktning, herr premiärminister.

Jag vill göra en sista kommentar. Snälla, tala om vid G20-mötet att alla som under den nuvarande ekonomiska krisen försöker spela ut miljöpolitiken mot den ekonomiska politiken gör ett katastrofalt misstag. Den ekonomiska krisen kommer att passera, men klimatförändringen kommer att bestå. Därför behöver vi bådadera. Framför allt behöver vi en effektiv kamp för en bättre klimatpolitik. Denna kamp kommer också att utgöra ett tillfälle att skapa många nya arbetstillfällen. Att kombinera dessa båda saker är exakt rätt strategi.

(Applåder)

Gordon Brown höll ett mycket bra anförande. Ju mer kollegerna till höger motsätter sig vad som sagts, desto tydligare blir det i och med ert anförande, herr Brown, att vi är på rätt väg. Det gläder oss att en sant socialdemokratisk regeringsledare har talat här i dag.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar premiärministern till denna hans första etapp av "Brown G20 World Tour". Ni har målat upp en omfattande agenda för G20, herr premiärminister, från att bekämpa världens fattigdom via kärnvapenedrustning till fred i Mellanöstern, och jag önskar er all framgång. Min grupp gratulerar er och era kolleger i Europeiska rådet till att ni dragit upp riktlinjerna för en gemensam strategi för toppmötet nästa vecka, även om det nu är med en mer begränsad agenda.

Möjligheterna att samarbeta med Obama-administrationen borde inte förstöras genom en transatlantisk ordstrid. Jag vet att vi delar denna åsikt, men Amerika håller fast vid sin förkärlek för rigid reglering, och denna konjunkturnedgång visar oss i praktiken att de som med berått mod ignorerade tillämpningen av dåliga metoder nu drabbats värst. Vi behöver en europeisk tillsynsmyndighet för finansiella tjänster. Utöva gärna påtryckningar på andra att stödja samma standarder, men deras försiktighet kan inte ursäka överksamhet från vårt håll. Som ni säger måste vi föra in ärlighet, öppenhet och rättssäkerhet i finanssystemet. En reform av de globala finansinstitutionerna behövs också för att hindra att överskotten i bytesbalanserna och en alltför stor likviditet ger näring åt globala högkonjunkturer som följs av lågkonjunkturer.

IMF måste spela denna roll. Kan IMF samla ytterligare tillgångar med ökad tillgång till krismedel? Borde IMF bli en verklig kapitalförvaltare för delar av de globala besparingarna genom att föregå spekulation, förhindra panik eller stabilisera marknaderna? Hur kan vi reformera dess beslutsstrukturer så att de återspeglar kravet på mer demokratisk tillsyn och på inflytande för tillväxtekonomier?

Det är också avgörande, trots bördan med konjunkturnedgången, att vi konfronterar utmaningen med klimatförändringen och problemen på grund av fattigdomen.

Herr premiärminister! Ni talade om behovet av åtgärder. Kommer ni alltså att ge IMF och Världsbanken ett uttryckligt mandat att ta itu med torkan, översvämningarna och sjukdomarna i kölvattnet av den globala uppvärmningen i utvecklingsländerna? Kommer ni att se till att de stöder, lånar ut pengar och planerar inte bara för marknadsframgångar, utan också för att nå sociala framsteg och gröna mål? Vi behöver en ny och hållbar ekonomi som är inskriven i ett globalt socialt kontrakt. Eran med lättförtjänta pengar är förbi. För den framtida tillväxten får den enes bröd inte vara den andres död.

Men för att nå detta måste EU förespråka samförstånd, och Storbritannien måste vara en del av detta. Herr premiärminister! Ni och jag förespråkar olika falanger inom politiken, men som skottar med en brinnande tro på progressiv politik vet jag att vi båda förstår Robert Burns, som skrev: "Oh would some Power the gift to give us, to see ourselves as others see us" [ung. "ge oss förmågan att se oss själva så som andra ser oss"]. Och de som placerar sig själva och Storbritannien på Europas sidolinjer kommer att tvinga sitt land att betala ett högt pris.

Så låt Storbritannien vara en positiv partner som är stöpt i den europeiska formen. Herr premiärminister, jag förväntar mig att den gemensamma valutan kommer att bli starkare efter denna kris. I lågkonjunkturers kalla vindar har investerarna sökt skydd under eurons vingar. Ni har utformat fem bysantinska tester som hindrat Storbritannien från att gå med i valutasamarbetet under de senaste tio åren. Kommer ni nu att arbeta för att föra in Storbritannien i eurosamarbetet under perioden efter lågkonjunkturer? Storbritannien borde inte ta ett steg tillbaka medan andra går framåt. Detta är ett spel som Storbritannien också kan spela.

(Livliga applåder)

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! I stället för att själv gå i socialismens, liberalismens, konservatismens eller någon annan ideologisk "isms" fälla som det talas om här i parlamentet regelbundet, vill jag till att börja med gratulera premiärministern till hans villighet att komma hit för att lägga fram ett argument, starkt försvara det, men främst av allt erbjuda en bro mellan Europa och Amerika när det gäller hur vi kan lösa några av de problem och svårigheter som vi har framför oss, i synnerhet med tanke på att vi nu befinner oss i en tid med en global kris. Men under denna globala kris borde vi inte glömma bort tidigare framgångar.

Under de senaste 15 åren har vi haft en tidigare icke skådad ekonomisk tillväxt, en tidigare icke skådad sysselsättningstillväxt, en tidigare icke skådad rikedomslängd och tidigare icke skådade åtgärder när det gäller att hjälpa och bistå utvecklingsländerna. Dessa nya planer som läggs fram borde inte handla om att kasta ut barnet med badvattnet. De borde handla om att bygga vidare på de befintliga framgångarna, om att erkänna vilka misstag som gjorts och se till att vi båda kan staka ut en ambitiös plan inför framtiden för en global återhämtning baserad på gemensamma mål för gemensamma värderingar i en gemensam riktning. Denna gemensamma riktning måste ständigt bygga på nödvändigheten att skapa bättre resultat för människor, inte bättre saker för marknaderna eller för ekonomin.

Herr premiärminister! Ni citerade Michelangelo i ert anförande tidigare, och det finns ett annat bra citat från en irländsk poet, Oscar Wilde, som sagt: "We are all lying in the gutter, but some of us are looking at the stars" [vi ligger alla i rännstenen, men vissa av oss ser stjärnorna]. Och nu når vi stjärnorna! Denna nya kris utgör också ett tillfälle. Barack Obama har med rätta sett en möjlighet att föra Amerika tillbaka in på världsarenan. Sanningen är att jämfört med Marshallplanen efter andra världskriget finns det ingen kraftfull makt på världsarenan i dag som kan rädda resten av världsekonomin. Vi är alla beroende av varandra i de utmaningar som vi står inför, men också när det gäller de lösningar som vi kan genomföra.

Jag anser att när vi som mest behöver staka ut denna nya väg framåt kan vi naturligtvis tala om en koldioxidneutral ekonomi och om de jobb som kan skapas genom detta – och detta är mycket viktigt – samt om omskolning och vidareutbildning, vilket är av grundläggande betydelse. Social trygghet för de som mest behöver det är en nödvändighet för utvecklingen, men låt oss inte hänga upp oss på att säga att hur mycket en bankdirektör kommer att få är den avgörande faktorn för vilken typ av lösning vi kommer att hitta. Bättre lagstiftning, bättre övervakning – men också bättre genomförande av denna lagstiftning – för när det gäller bankkrisen handlade det i många fall inte om brist på lagstiftning utan snarare om en brist på övervakning och tillämpning av reglerna.

Jag tror att en av de centrala faktorer som vi nu måste eftersträva och tillämpa inför framtiden är att ingjuta inte bara en visshet om hur marknaderna kommer att fungera, om vilken typ av tillflyktsorter som skulle avskaffas, om avskaffandet av skatteparadis och den svarta banksektorn, utan låt oss också visa lite förtroende för folket i gengäld. Låt oss visa dem att det finns en väg ut ur krisen, att det finns ett ljus i slutet av tunneln, men viktigast av allt – låt oss visa dem att de är en del av lösningen.

På iriska har vi ett uttryck som kallas *meitheal*, det vill säga att människor går samman och samarbetar för att rädda skörden. Nu är det dags för oss alla att samarbeta, inte bara för att rädda denna skörd, utan för att rädda planeten.

Monica Frassoni, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det gläder mig att få se premiärministern här. Med tanke på det begränsade intresse han visat för EU och Europaparlamentet under en lång tid tar jag hans närvaro här som ett gott tecken på att människor kan förändras.

Jag är också övertygad om att ni efter i dag, herr premiärminister, kanske kommer att annonsera avskaffandet av ett par undantagsklausuler eller till och med, liksom min vän Graham Watson sa, annonsera Storbritanniens inträde i eurosamarbetet.

Jag måste dock påminna er om att i merparten av de frågor som ni tog upp – demokratiska reformer, sociala frågor, arbetstidsdirektivet, skatter – var er regering på fel sida.

(IT) Herr talman, mina damer och herrar! Herr premiärminister! Ni, tillsammans med ett stort antal av era kolleger och vår egen ordförande José Manuel Barroso, är ansvariga för det faktum att Europeiska unionen inte har några instrument för finanspolitisk reglering eller någon finans- eller budgetpolitik, vilka i dag vore så värdefulla när det gäller våra möjligheter att hantera krisen. Det är bra att komma ihåg det, för när syftet är att föreslå trovärdiga lösningar hör det till god ton att erkänna att misstag ursprungligen gjorts.

Så låt oss fundera över hur trovärdigt detta korståg mot skatteparadisen är. Skatteparadisen framstår som ett mycket enkelt mål – alla hatar dem – men verkligheten skiljer sig något från denna uppfattning. Vissa misstänker till och med att vi talar så mycket om skatteparadis för att vi inte kan enas om särskilt mycket annat att tala om.

Herr premiärminister! Vi anser att det är viktigt att sluta att tro att det är omöjligt att begränsa den fria rörligheten för kapital, och att de miljontals euro som slösats bort på spekulation inte kan användas på ett bra sätt. Vi måste stoppa, inte reglerna, riskfondernas verksamhet. Vi måste föra bankerna tillbaka till en punkt där de gör det arbete för vilket de uppfanns i Toscana för många århundraden sedan: att finansiera realekonomin.

Att skärpa marknadsövervakningen är inte tillräckligt, utan vi måste minska vinsterna för dem som spekulerar. Det bör påpekas att maffian i dag har 120 miljarder euro undanstoppat i skatteparadis. Vi måste beslutsamt sikta på dubbla deklarationer och dubbel öppenhet: de som sätter in pengar i ett annat land måste deklarera detta. De banker som tar emot insättningar måste deklarera dessa. Det finns inget mellanting. Resten är bara tomt prat, och jag är rädd att vi kommer att drunkna i tomt prat om G20 inte ger ett resultat som är starkare än det babbel som vi hör runt omkring oss.

Herr premiärminister! Precis som er föregångare har ni här använt starka och känsliga ord på Shakespeares språk, men återigen har ni i likhet med honom få konkreta förslag. Ni talar om ekologiskt återställande av miljön. Men enligt er regerings plan går endast 7 procent av investeringarna till miljöprojekt, medan Sydkorea och Kina och till och med USA håller en takt som vi med våra fina ord inte kan hålla jämna steg med.

Ni talar om Köpenhamn, men återigen nådde inte Europeiska rådet någon överenskommelse om en klimatförändringsfond för utvecklingsländerna. Ni vet dock alltför väl att utan ett omfattande finansiellt åtagande är Köpenhamn destinerat att misslyckas och med det kommer också våra ambitioner att styra klimatförändringarna att misslyckas.

(EN) Bra tal, herr Brown, men vad är ni egentligen redo att göra?

(Applåder)

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Barrot, herr Brown! Liksom ni påminde oss om föll Berlinmuren för 20 år sedan, vilket en gång för alla satte stopp för den modell som tillämpades där och som hur som helst hade varit på utdöende under en viss tid.

Under dessa omständigheter var frestelsen att ge efter för en ohämmad kapitalism alltför stor. Europeiska unionen har följt andra när det har gällt att ge efter för denna frestelse. Skaparna av denna nya modell eller deras efterträdare har i dag tappat kontrollen över sin nu ohanterliga skapelse. För att ta oss igenom vad som också är en existentiell kris måste vi först våga ifrågasätta saker och ting. Jag får inte intrycket av att vi har slagit in på den vägen.

Vid Europeiska rådets senaste möte sa kommissionens ordförande att vi var jämlika inför situationen. Rådsordföranden sa att han var mycket nöjd med de resultat som nåtts, medan förstapriset gick till Silvio Berlusconi, liksom så ofta, som anser att Europeiska unionen är en frisk kropp som drabbats av ett virus. Tiden får utvisa hur det ligger till med den saken.

Än så länge har de sällsynta självkritiska rösterna kommit från de ekonomiska kretsarna själva, som exempelvis från ordföranden för Morgan Stanley i Asien, som sagt att vi alla är ansvariga: finansinstituten, tillsynsmyndigheterna, kreditvärderingsinstituten, styrelserna, politikerna och centralbankerna och att vi alla måste acceptera detta gemensamt. Detta kommer att förändra oss.

Herr premiärminister! Jag tror att ni är den första europeiska ledaren som har antytt att en del av skulden är er. Det gällde den inställning med vilken ni för tio år sedan följde Asienkrisen: en inställning som ni i dag anser inte var tillräckligt beslutsam mot dem som ansåg att dessa problem var övergående.

Den gamla idén att marknaderna var effektiva och kunde reglera sig själva är passé, sa ni. Jag måste säga att jag föredrar denna gest med ödmjukhet framför det allt annat än tillfredsställande tal som er föregångare höll här i parlamentet i ett tidigare liv.

Jag är dock övertygad om att problemet är ett annat. Liksom anges i den aktuella rapporten från sekretariatet för FN:s konferens om handel och utveckling måste vi stänga det stora kasinot. Den doktrin som tillämpats under de senaste 20 åren är ett spektakulärt misslyckande.

Därför har de som högrävande framställt G20 som det nya Bretton Woods vid vilket kapitalismen skulle omformas eller till och med moraliseras fört våra medborgare bakom ljuset. Mötet i London den 2 april kommer inte att vara början till en revolution.

Unit, som är en stor fackförening i ert land, har enligt min mening hittat en mycket enkel och korrekt fras för att sätta fingret på var skon klämmer. Dess slogan för den marsch som organiseras nästa lördag i London kommer att vara, och jag citerar: "Put people first" [folket först]. Det kan tyckas uppenbart, men det gränsar till en vetenskaplig revolution jämfört med vad som har blivit det dominerande systemet.

Detta säger en hel del om karaktären hos vår tids utmaningar.

(Applåder)

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Premiärministern fick kritik i eftermiddags för hans kommentar om "brittiska arbeten till brittiska arbetare", men ni kan bortse från detta, eftersom från det ögonblick då han sa det så tror jag inte att någon på allvar trodde att han någonsin skulle, i egenskap av brittisk premiärminister, sätta brittiska arbetstagares intressen före sin europeiska dröm. Det visade ni verkligen i eftermiddag, herr premiärminister.

Det är bara synd att, bortsett från UK Independence Party, verkar praktiskt taget ingen ha brytt sig om att dyka upp för att lyssna på er. Ni är väldigt populär här. Ni är verkligen populär här eftersom ni, inom ett par dagar efter Irlands "nej" till Lissabonfördraget, lyckades driva igenom just det fördraget i det brittiska parlamentet och i och med det bryta ett särskilt offentligt deklarerat löfte till det brittiska folket om att de skulle få folkomrösta om konstitutionsfördraget.

Skäms på er, herr premiärminister, för att ni gjorde så. Ni har devalverat demokratin i ert eget land, och ni har devalverat det förtroende som era väljare har för er som brittisk premiärminister. Självklart vet vi varför. Anledningen är att vi skulle ha röstat nej. Ni sa i ert anförande att det bara är extremister som är emot EU. Det kan kanske stämma in på yrkespolitiker, men en klar majoritet av det brittiska folket vill ha vänskap och fri handel med Europeiska unionen utan att vara medlemmar av denna politiska union.

Ni kan inte fortsätta att bygga detta EU mot allmänhetens vilja. Om ni gör det mot folkets vilja kommer ni att lagra enorma sociala och politiska problem för framtiden. Var snäll och låt Europas folk få bestämma sitt eget öde. Låt det inte ske i parlament som detta eller som Westminster. Det kommer inte att fungera!

När det gäller ekonomin har ni sagt att ni av någon anledning är ekonomins guru. Ni är mannen som kan rädda världen. Jag kommer väl ihåg er första stora åtgärd som finansminister när ni sålde 400 metriska ton guld på världsmarknaden för 275 US-dollar per uns. Enligt dagens uppskattning skulle det vara värt 10 miljarder US-dollar mer. Det var inte bara det att ni misstog er; det kan ju hända alla. Det var det att ni tillkännagav i förväg hur mycket ni skulle sälja och på vilken dag försäljningen skulle ske. Det var ett grundläggande misstag som inte ens en medelmåttlig ekonomistudent på grundkursen – till och med i dessa utbildningsmässigt devalverade tider – skulle ha begått. Dessutom har ni ödelagt vårt privata pensionssystem, och ni framtog Bank of England dess förmåga att reglera bankerna och gav det i stället till Finansinspektionens begränsade byråkrater vid Canary Wharf.

Vi har inte hört någon ursäkt. Er regering har bett om ursäkt för Amritsarmassakern, ni har bett om ursäkt för slaveriet, ni har bett om ursäkt för så gott som allt. Vill ni vara snäll och be om ursäkt för vad ni gjorde som finansminister, så kan vi kanske börja lyssna på er?

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Jag märker att premiärministern redan behärskar EU-politikerns nödvändiga skicklighet, nämligen förmågan att säga en sak här i parlamentet och någonting helt annat till sina väljare därhemma.

Herr premiärminister! Ni har talat här om frihandel, och amen till det. Vem skulle ha kunnat tro när man lyssnade till er nu att ni tidigare sagt "brittiska arbeten till brittiska arbetare" och att ni har gett statligt stöd till, och i vissa fall förstatligt helt, delar av vår ekonomi, inklusive fordonsindustrin och flera banker?

Kanske skulle ni ha en större moralisk auktoritet här i parlamentet om era handlingar överensstämde med era ord. Kanske skulle ni få en större legitimitet i världens olika råd om inte Storbritannien gick in i denna lågkonjunktur med de värsta förhållandena av samtliga G20-länder.

Sanningen är att ni inte längre har några pengar. Landet har nu ett underskott i statskassan. Varje brittiskt barn föds med en skuld på cirka 20 000 brittiska pund. Att betala av räntan på det lånet kommer att kosta mer än att utbilda barnet.

I dag försökte ni återigen lägga skulden på andra. Ni talade om en internationell recession, en internationell kris. Det stämmer att vi alla seglar in i stormbyarna tillsammans, men inte alla har en båt i ett så uselt skick som vår. I de andra båtarna användes de goda åren till att täta skroven och förbereda riggen, med andra ord att betala av på lånen. Men ni använde de goda åren till att låna ännu mer. Som en konsekvens av det har den ackumulerade tyngden av er skuld pressat vårt skrov djupt ned i vattnet under er tid som kapten.

Vi har nu ett underskott som gränsar till 10 procent av bruttonationalprodukten – en nästan otrolig siffra. Mer än Pakistan och mer än Ungern – länder som redan har kallat in Internationella valutafonden.

Problemet är inte att ni inte ber om ursäkt. Som alla andra har jag för länge sedan accepterat att ni är patologiskt inkapabel att ta ert ansvar i dessa frågor. Det handlar i stället om att ni med flit fortsätter att försämra vår situation genom att godtyckligt spendera det lilla vi har kvar.

Under de senaste 12 månaderna har 100 000 arbeten i den privata sektorn försvunnit, och ändå har ni skapat 30 000 arbetstillfällen i den offentliga sektorn. Herr premiärminister, ni kan inte fortsätta att i all evighet krama ur den produktiva delen av ekonomin för att finansiera ett aldrig förut skådat uppslukande av den icke-lönsamma delen. Ni kan inte spendera er ut ur en recession eller låna för att bli av med skulden. När ni på det där tråga och slentrianmässiga sättet upprepar att vår situation är bättre än andras, att vi är väl utrustade för att klara oss igenom stormen, måste jag säga att ni låter som en partipamp från Brezjneveran som förklarar partilinjen.

Ni vet och vi vet, och ni vet att vi vet att det är nonsens. Alla vet att Storbritannien ligger sämre till än något annat land nu när vi går in i dessa svåra tider. Internationella valutafonden har sagt det. Europeiska kommissionen har sagt det. Marknaderna har sagt det, vilket är anledningen till att vår valuta har devalverats med 30 procent, och snart kommer även väljarna att få chansen att säga det.

De ser vad marknaden redan har sett – att ni är en devalverad premiärminister i en devalverad regering.

Gordon Brown, premiärminister för Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland. – (EN) Herr talman! Det är verkligen en hyllning av Europaparlamentet att så många olika åsikter av så många olika personer kan uttryckas på så kort tid. Jag tackar er för era synpunkter.

Jag hoppas dock att vi även efter att partipolitiken har lugnat ner sig kommer att komma ihåg tre saker. För det första att det är viktigt att världen gemensamt tar itu med denna kris. Att vi skulle sitta var för sig, avvakta och inte samarbeta med andra länder är ett recept för misslyckande och för en oförmåga att lösa ett problem som i själva verket är den globala bankverksamhetens misslyckande som har spridit sig över den industriella ekonomin. Om vi inte förstår problemet kommer vi inte att kunna förstå lösningen.

Vi hade ett slags strömavbrott i hela bankväsendet över hela världen. Vi fick reda på att de som vi trodde var oberoende banker i själva verket var helt intrasslade med andra banker i olika länder och att vi måste ta itu med det problemet. Oavsett vilka partipolitiska linjer som personer vill använda så är detta sanningen: vi måste ta itu med problemet att omstrukturera det globala bankväsendet.

EU tog täten. Vi rekapitaliserade våra banker. Andra länder har nu gjort detsamma. Mer än en biljon dollar har tillskjutits som kapital till banker över hela världen. Vi har nu skapat försäkringssystem och andra system för att behandla de nedskrivna tillgångarna. Detta måste göras, och det måste göras med hjälp av ett globalt samarbete.

Det andra vi måste inse, trots olika politiska åsikter här i parlamentet, är att globalt samarbete – inte bara när det gäller bankinstituten, utan även på andra områden, som inom skatte- och penningpolitiken och handeln – måste vara en väldigt viktig del i vår inställning till framtiden. Vare sig vi gillar det eller inte så ändras världen i en rasande takt. Det finns en större tillverkning i Asien än i EU. Det pågår en handel runtom i världen med en hastighet som vi före krisen aldrig hade skådat, och vi måste hantera den genom att skapa en global handelsmiljö som är avreglerad men även rättvis. Oavsett Europaparlamentets åsikter anser jag att folk även måste ta ställning till detta.

Den tredje aspekten, som jag anser det, i denna debatt är att för globala lösningar till globala problem så krävs det inte bara att våra EU-institutioner är starka utan även att våra globala institutioner är det. Jag fick frågan av de personer som kommenterade mitt anförande tidigare vad vi kan göra för att reformera dessa globala institutioner. Internationella valutafonden, Världsbanken och Världshandelsorganisationen är alla organisationer som byggdes upp under 1940-talet för att hantera problemen då. Nu är det år 2009. Vi hade nationella kapitalmarknader. Nu har vi globala marknader. Vi hade inhemsk konkurrens. Nu har vi global konkurrens. Världen har förändrats i grunden, och vi behöver institutioner som återspeglar en global ekonomi i sin verksamhet och i hanteringen av de problem vi har.

Jag fick en fråga om jag kunde eller kunde försöka se till att Internationella valutafonden hade de nödvändiga resurserna för att hantera problemet med de ekonomier som för ögonblicket inte kan upprätthålla sig själva på grund av kapitalflykten. Svaret är att vi måste göra det. Jag fick frågan om Världsbanken och andra internationella institutioner kan hjälpa länder där krisen skapat en stor fattigdom. Vi måste göra det. Jag tror att läxan som vi lärt oss av denna kris är att vi nu befinner oss i en global ekonomi. Det finns globala problem som kräver globala lösningar. Det krävs då att vi bildar globala institutioner, och mitt budskap till Europaparlamentet är väldigt tydligt. EU har visat vägen på så många andra områden. Det är nu dags att gå

i bräschen för skapandet av de globala institutioner som kan ta itu med de globala problem som vi har och tillhandahålla globala lösningar.

Detta är ett test på hur vi, som under de senaste 60 åren skapat ett EU som ger socialt skydd och ekonomiska framsteg, kan hjälpa till att skapa en värld där vi har ekonomisk utveckling, miljöskydd och social rättvisa på samma gång. Jag anser att oavsett de olika åsikter som uttryckts här i parlamentet finns det en vilja hos världens befolkningar att göra det och att EU kan spela en stor roll i detta.

(Livliga applåder)

Talmannen. – Ärade kolleger! Dagens livliga debatt har visat den vikt som vi i Europaparlamentet fäster vid att garantera ett framgångsrikt resultat av G20-toppmötet. Jag vet att premiärministern måste gå snart eftersom han ska resa till New York för ytterligare förberedelser inför nästa veckas toppmöte.

Herr premiärminister! Vi är tacksamma att ni kunde närvara denna eftermiddag och önskar er all lycka i ert viktiga arbete. Att välkomna en brittisk premiärminister till Europaparlamentet är alltid ett väldigt spännande ögonblick. Dagens utmärkta debatt har inte varit något undantag. Herr premiärminister, tack så mycket.

(Applåder)

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – *(PT)* Det görs uttalanden i dag som skulle ha varit otänkbara för ett år sedan. Samtidigt råder det fortfarande olika åsikter bland EU:s ledare. Detta visar å ena sidan på ett försök att fly undan ansvar för den nyliberala politikens allvarliga konsekvenser, och å andra sidan handlar det om att sparka upp damm för att dölja vilka vägar som tas, som i grund och botten är samma som tidigare men med några mindre förändringar. Det innebär att principen om att "saker behöver förändras så att allting kan förbli detsamma", som Luchino Visconti så skickligt utforskade i sin film "Leoparden", ännu en gång rekommenderas.

Medan den brittiske premiärministern Gordon Brown hävdar att "marknaden är där för att tjäna oss" och att "vi inte är här för att tjäna marknaden" utan att för den delen presentera några grundläggande åtgärder för att effektivt kontrollera marknaden eller medan han begränsar sig till att insistera på samordning och regleringsåtgärder för skatteparadis, så har Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, insisterat på avregleringen av internationell handel och Doharundan.

Ingenting har sagts om åtgärder för att avsluta privatiseringen av offentliga tjänster och strategiska sektorer i våra ekonomier. Ingenting har sagts om att göra sig av med den liberala Lissabonstrategin eller försvara sysselsättning som garanterar rättigheter genom att sätta stopp för försöken att försämma arbetslagstiftningen.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. EIB:s och EBRD:s årsrapporter för 2007 - Gemenskapsgaranti till Europeiska investeringsbanken (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Gay Mitchell, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om Europeiska investeringsbankens och Europeiska banken för återuppbyggnad och utvecklings årsrapporter för 2007 (2008/2155(INI)) (A6-0135/2009), och

– betänkandet av Esko Seppänen, för budgetutskottet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om beviljande av en gemenskapsgaranti till Europeiska investeringsbanken mot förluster vid lån till och lånegarantier för projekt utanför gemenskapen (KOM(2008)0910 – C6-0025/2009 – 2008/0268(COD)) (A6-0109/2009).

Esko Seppänen, föredragande. – (FI) Herr talman! EU kan ge utvecklingsländer och länder som inte är med i EU ekonomiskt stöd i form av kredit till låga räntor från Europeiska investeringsbanken. EU garanterar lånen på ett sådant sätt att långivaren inte råkar ut för några förluster och att långivaren dessutom kan finansiera sin egen utlåning med marknads kapital.

När EU:s garantier gällande Europeiska investeringsbanken förnyades och utökades till att omfatta fler länder än tidigare ansåg Europaparlamentet att besluten skulle tas inom ramen för medbeslutandeförfarandet och dessutom falla inom ramen för Europaparlamentets och inte bara rådets befogenheter. EG-domstolen var överens, och följaktligen återförvisades rådets unilaterala beslut till medbeslutandeförfarandet. Det nya beslutet ska tas senast den 6 november i år.

Kommissionens förslag till beslut som nu lagts fram kan ses som tillfälligt, och kommissionen har tid till slutet av april nästa år för att utarbeta ett nytt, allmänt förslag. Europaparlamentet har lämnat sitt avtryck på det "tillfälliga" beslutet, och rådet har godtagit det. Det är ett positivt tecken att det efter en del krångliga förhandlingar råder samstämmighet mellan rådet och Europaparlamentet samt att beslutet kan tas i dag vid den första behandlingen utan att det behövs några fler överläggningar.

I detta sammanhang vill jag tacka företrädarna för det tjeckiska ordförandeskapet, som har arbetat så hårt i rådet för att uppnå konsensus. Om det inte vore för Tjeckiens aktiva deltagande skulle detta beslut aldrig ha blivit av.

Jag vill dock kritisera alla dem som ställde till det vid Europeiska investeringsbanken. Banken är van att få Europaparlamentets stöd för sin verksamhet, men dess företrädare hade denna gång inte förstått att medbeslutandeförfarandet hade satts i spel och att Europaparlamentets befogenheter i denna fråga hade utökats betydligt. Europaparlamentet vill utöva sina befogenheter till fullo, vilket inte var möjligt vid de tidigare medbeslutandeförfarandena. Jag anser att det var fullständigt olämpligt att Europeiska investeringsbanken, som är en av EU:s institutioner, inte tog någon hänsyn till Europaparlamentets etablerade metoder utan i stället försökte påverka beslutet från den politiska periferin.

Det är hur som helst ett gott slutresultat. Europeiska investeringsbanken fick huvudsakligen sin vilja igenom. Den vann Europaparlamentets sympati i en beslutsprocess där Europaparlamentet bildade sig en egen uppfattning. Detta beslut har nu en bred samstämmighet från de politiska grupperna som står bakom det, och det skulle det inte ha haft om Europeiska investeringsbankens strategi hade antagits. Jag vill också tacka rådets ordförande för att ha uppnått denna kompromiss. Jag vill även tacka budgetutskottet och dess skuggföredragande för deras enhälliga stöd för att fatta ett beslut vid första behandlingen. Jag är säker på att detta är ett bra beslut för samtliga berörda parter.

Gay Mitchell, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att protestera starkt mot det sätt som talartiden för Europaparlamentets ledamöter förkortas här. Varken rådet eller kommissionen har närvarat vid frågestunden denna vecka. Personer kan komma in här och tala hur länge de vill. Europaparlamentets ledamöter som presenterar betänkanden för Europaparlamentet kortas ner utan förvarning. Detta är ett skandalöst svek gentemot Europaparlamentets ledamöter.

I egenskap av föredragande vill jag börja med att välkomna ordförande Philippe Maystadt och ordförande Thomas Mirow till kammaren första gången som Europaparlamentet har utarbetat ett betänkande om verksamheten vid Europeiska investeringsbanken (EIB) och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) samtidigt. Det råder ingen tvekan om att den nuvarande finanskrisen har understrukt viktigen av EIB:s och EBRD:s arbete. Båda bankerna ska ha beröm för sina ansträngningar att hantera effekterna av den ekonomiska krisen. De tar båda itu med de utmaningar som presenteras, och jag vill berömma dem för detta. Det är viktigt att vi tänker på båda bankerna samtidigt för att garantera ett bättre samarbete mellan dem och ta bort riskerna för överlappning.

Båda bankerna bör se till att synergin är så stor som möjligt för att på så sätt kunna förbereda för och bistå vid den ekonomiska återhämtningen. Beslutet om att öka utlåningen till små och medelstora företag med 50 procent är särskilt välkommet. Den till en början planerade utlåningen på 5 miljarder euro per år till små och medelstora företag har höjts till 7,5 miljarder euro per år under fyraårsperioden 2008–2011.

Ett exempel på ny finansiering är de 310 miljoner euro som Europeiska investeringsbanken nyligen godkände för investering i små och medelstora företag på Irland. Europeiska investeringsbanken har klargjort att mer kan göras tillgängligt och till väldigt konkurrenskraftiga räntor, för irländska och övriga små och medelstora företag. Jag anser att EU behöver tänka i banorna av en typ av Marshallplan, som fungerade så bra efter andra världskriget.

Om Europeiska investeringsbanken kan övertalas att till exempel låna från Kina för att investera i banken, så skulle den kunna använda dessa resurser för att sätta fart på den ekonomiska återhämtningen och få det att ske tidigare. Lånet skulle delvis kunna återbetalas med hjälp av de extra tullavgifter som EU skulle få in tack vare en förnyad utrikeshandel samt de nya momsinsbetalningarna. Det skulle dessutom medföra mindre påtryckningar på EU-medlemsstaterna och deras individuella krav för att hålla sig inom stabilitets- och tillväxtpakten i fråga om ytterligare lån.

År 2007 var Europeiska unionens investering i landet Kina 7,16 miljarder euro medan Kinas investering i EU endast var 0,6 miljarder euro. Både EU och Kina skulle gynnas av en ökad handel. Jag känner till att kommissionens ordförande, utskottet för ekonomi och valutafrågor och Europeiska centralbankens ordförande besökte Kina före jul. Det senaste uppföljningstoppmötet mellan EU och Kina är ett välkommet hoppfullt tecken.

Vi hamnade i en svår situation eftersom vi inte fokuserade på problemen. Det är dags att börja fokusera på återhämtningen, inklusive att göra EU mera konkurrenskraftigt, vilket föreslås i Lissabonfördraget. Jag gläder mig åt förslagen som presenteras inom ramen för energikrisen och klimatkontrollen och i synnerhet Europeiska investeringsbankens roll i detta. Det gläder mig också att EG-domstolens senaste beslut om medbeslutande har offentliggjorts och att Europaparlamentet nu kommer att få en förstärkt roll i förhållande till dessa två banker.

Jag har föreslagit i mitt betänkande – och det har godkänts av utskottet, och jag är säker på att det kommer att antas av Europaparlamentet – att kommissionen och de två bankerna regelbundet ska komma till utskottet för ekonomi och valutafrågor för att redovisa samordningen av deras roller och genomförandet av åtgärder. Jag tror att det blir en väldigt nyttig utveckling. Vad vi behöver är mer insyn och ansvarsskyldighet. Vi hörde premiärminister Gordon Brown tala om detta i termer av den internationella finanskrisen. Vi borde tänka på det i termer av ansvarsskyldighet från våra egna finansinstitut och dem som är delvis finansierade av finansinstitut gentemot Europaparlamentet.

Jag välkomnar den allmänna inriktningen i bankernas avsikt, särskilt i samband med klimatkontroll och energi, och jag hoppas att Europaparlamentet kommer att stödja den allmänna inriktningen i det betänkande som jag har lagt fram.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! För kommissionens räkning vill jag denna eftermiddag välkomna Europeiska investeringsbankens ordförande Philippe Maystadt och ordföranden för Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling, Thomas Mirow. Jag vill passa på här i parlamentet att tacka dem båda och även deras institut för det mycket positiva samarbetet med kommissionen, särskilt under den nuvarande ekonomiska krisen.

Herr Seppänen! Tack för era ord och ansträngningar som föredragande för ett så svårt ämne med ett så lyckligt slutresultat, nämligen, som ni själv nämnde, överenskommelsen vid första behandlingen om att lösa de juridiska problem som har dykt upp kring Europeiska investeringsbankens externa mandat.

Detta externa mandat tillåter oss, med hjälp av Europeiska investeringsbankens åtgärder och i samordning med EU:s politik, att vidta bestämda och effektiva åtgärder i politiken och i områden av särskilt intresse för EU och samtliga EU:s institutioner, inklusive Europaparlamentet.

Kommissionen uttrycker sin tillfredsställelse över att från och med nu kommer Europaparlamentet att delta direkt i diskussioner om detta externa mandat. Kommissionen vill även tacka Europaparlamentet och rådet för deras flexibilitet i arbetet med att nå en överenskommelse tillräckligt snabbt och på så sätt undvika eller öka osäkerheten, före årets slut, när det gäller den fortsatta användningen av det externa mandatets resurser och verktyg.

För egen del kommer kommissionen i början av 2010 att lägga fram motsvarande juridiska text inför Europaparlamentet och rådet. Vi hoppas återigen att vid första behandlingen kunna garantera en rättslig stabilitet för ett externt mandat, som tillåter utvecklingen av en EU-politik som ligger i allas vårt intresse.

Jag vill även gratulera Gay Mitchell och tacka honom för hans betänkande. Det är första gången som ett betänkande hänvisar inte bara till Europeiska investeringsbanken utan även till Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. Kommissionen anser att det är rätt att behandla dessa två banker gemensamt, särskilt nu när effektiviteten i deras åtgärder måste tjäna till att stärka våra politiska åtgärder mot den ekonomiska krisen, och när samarbetet mellan dessa två banker är särskilt viktigt.

Vi kräver att båda bankerna ska göra en enorm insats. I den återhämtningsplan som antogs i slutet av förra året bad vi de båda bankerna att avsevärt öka sina utlåningsmöjligheter vid en tidpunkt då även de hade svårt att skaffa kapital från marknaderna.

De besvarar denna uppmaning om ökad verksamhet genom att agera i de områden som vi anser behöver prioriteras, som Gay Mitchell tidigare sa, till exempel små och medelstora företag, energieffektivitetssektorn och även andra områden. I synnerhet är vi extremt nöjda med överenskommelsen som uppnåtts mellan de båda bankerna och Världsbanken, i ett gemensamt initiativ att stärka de egna finansiella instrumenten och förbättra den effektiva användningen av de egna instrumenten för utlåning till länderna i Central- och Östeuropa, som just nu befinner sig i en särskilt svår situation.

Vi hoppas att grundarbetet och diskussionerna i expertgruppen som upprättats av rådet och kommissionen från och med nu och fram till nästa år, i överenskommelse med Philippe Maystadt och i syfte att beakta framtiden för EIB:s externa mandat samt den strategiska översynen av Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling, som också kommer att äga rum i början av nästa mandatperiod för Europaparlamentet och kommissionen, kommer att tillåta oss att vid en lugnare ekonomisk tidpunkt än den nuvarande fortsätta att använda deras kunskap, lånefaciliteter, ekonomiska resurser, personal och erfarenhet för att bistå den politik som vi alla är överens om måste bli EU:s framtida inriktning i nästa årtionde.

Gabriele Stauner, föredragande för yttrandet från budgetkontrollutskottet. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill sammanfatta yttrandet från budgetkontrollutskottet om EIB:s och EBRD:s årsrapporter för 2007.

Budgetkontrollutskottet uppmanar Europeiska investeringsbanken att spela en mer aktiv roll i utförandet av en mer aktiv politik för att bekämpa bedrägerier, bland annat en nolltoleranspolitik mot bedrägerier, korrupktion, penningtvätt och finansiering av terrorism. Oberoende av eventuella ansträngningar som Europeiska investeringsbanken gjort tidigare, och som förtjänar vårt erkännande, måste banken nu föra en politik som inte bara är nedskrivna på papper utan även innebär konkreta åtgärder och kriterier för insyn för att öka spårbarheten. Därför ska företag som visat sig vara korrupta inte tillåtas att ta lån, och personer som avslöjar missförhållanden ska få ett effektivt skydd. Europeiska investeringsbankens utredningsfunktion och förebyggande roll måste förstärkas jämfört med tidigare.

Särskilt med tanke på den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen vill vi att Europeiska investeringsbanken ska omfattas av samma tillsynsregler som övriga kommersiella banker, för utan en konkret tillsynsfunktion kan inte Europeiska investeringsbanken bli en trovärdig aktör på kreditmarknaden. Vi behöver även oberoende tillsynsuppdrag som kan garantera kvaliteten på Europeiska investeringsbankens resultat och att reglerna för god praxis inom yrket efterlevs.

I första hand vill vi att Europaparlamentet framöver utarbetar ett särskilt betänkande om Europeiska investeringsbankens verksamhet. Enligt vårt yttrande skulle det både vara möjligt och lämpligt, eftersom medlemsstaterna är de enda delägarna i Europeiska investeringsbanken, vilket innebär att det finns en direkt koppling mellan Europeiska investeringsbanken och Europaparlamentet och därmed ett direkt budgetansvar. Tack.

Zsolt László Becsey, för PPE-DE-gruppen. – (HU) För det första vill jag gratulera de två föredragandena till betänkandet, och det gläder mig även att denna fråga, problemen som gäller de två finansinstituterna, lades fram samtidigt. Framöver kommer vi att behöva granska dessa två institut i större utsträckning.

Den första frågan, jag håller mig till nyckelord, är den om överlappningar. Vi behöver verkligen utarbeta någon slags långsiktig arbetsdelning mellan de två instituten samt göra ett närmare samarbete möjligt. Jag läste att föredraganden tilldelade Europeiska investeringsbanken de storskaliga projekten och lät Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling specialisera sig mer på mindre företag. I vart fall anser jag att någon form av fördelaktig specialisering är nödvändig.

Det gläder mig att Europaparlamentet äntligen har nått fram till den här punkten och diskuterar denna typ av framtida riktningar som i detta avseende bör antas. Jag är försiktig vad det gäller frågan om vi ska vända oss till aktörer utanför eller inom EU. För tolv år sedan trodde vi i Ungern att vi inte längre behövde bry oss om Internationella valutafonden, men i dag står de utanför vår grind och vi vädjar till dem för att få kredit.

För några år sedan trodde vi att Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling inte skulle spela en så stor roll i de medlemsstater som t.ex. befinner sig utanför euroområdet och att Europeiska banken för

återuppbyggnad och utveckling i stället skulle flytta österut. Nu gläder vi oss åt att dessa två institut tillsammans med Världsbanken har möjliggjort en stor centraleuropeisk fond.

Jag vill uppmärksamma er på att likviditeten hos och finansieringen av små och medelstora företag är enligt min åsikt – som ordförande för den berörda arbetsgruppen i min politiska grupp – helt central. Därför vill jag uppmana till att de nyligen beslutade alternativen ska träda i kraft så fort som möjligt, så att vi tillsammans med de kommersiella bankerna på ett effektivare sätt kan tillhandahålla likvida medel i första hand till små och medelstora företag i Centraleuropa.

Udo Bullmann, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi diskuterar den nuvarande ekonomiska krisen med begrepp som obalans, avreglerad marknad å ena sidan och bristande allmänt intresse å andra sidan. Vi har inte alltid lyckats att väcka allmänhetens intresse på finansmarknaderna och i de verkliga ekonomiska processerna. Därför är det så viktigt att vi i dag diskuterar de offentliga investeringsbankerna som befinner sig exakt vid denna gränsyta, som gör det möjligt för marknaden att fungera och som har ett offentligt uppdrag att representera våra framtida intressen. Därför är min förutsägelse till dessa bankers ordförande som är med oss här i dag att vi i framtiden kommer att behöva dem ännu mer än vad vi gör för tillfället eller mer än vad vi har behövt dem tidigare.

I Gay Mitchells betänkande betonas två områden. Han uppmanar oss att skapa en uppdelning av arbetsuppgifter, en optimal position för att kunna fokusera på styrkorna. Han föreslår även att vi låter de två bankerna koncentrera sig på de uppgifter som väntar oss i framtiden. Det gäller klimatförändringarna, oron över att vi kommer att få en massarbetslöshet och recession om vi inte vidtar motåtgärder samt uppmaningen i synnerhet från små och medelstora företag om en offentlig infrastruktur så att vi kan göra framsteg, skapa lite andrum och ge oss själva ett perspektiv på situationen. Därför vill jag tacka Gay Mitchell för hans utmärkta arbete. Hans betänkande är positivt. Europaparlamentet har kämpat för att hålla fast vid sin roll och kommer att spela sin roll mer bestämt framöver. Det är budskapet från min grupp.

En kommentar till Gabriele Stauner som precis hänvisade till tillsynsreglerna. Självklart måste allmänna banker vara föremål för tillsynsregler och ordentliga kontroller. Samma tillsynsregler kan dock inte tillämpas på dem som på de normala bankerna, annars skulle de inte kunna ta de risker som vi ofta vill att de ska ta. Därför är jag för kontroller men av en annan typ.

Wolf Klinz, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling har befunnit sig i bakgrunden under en väldigt lång tid. Under de senaste åren har en stor del av allmänheten knappt varit medveten om deras närvaro. Jag hoppas att det nu blir ändring på det med tanke på den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen, eftersom dessa viktiga EU-institutioner håller på att bli viktigare än någonsin.

Med tanke på de stora summor som båda bankerna hanterar och tilldelar i form av lån är det viktigt att de arbetar efter tydliga kriterier och principer. Det faktum att de är offentliga institutioner är ingen garanti för detta. Vi har allmänna banker i till exempel Tyskland som har kränkt dessa principer och hamnat i svårigheter, precis på samma sätt som många privata banker. Jag hoppas att båda institutionerna, Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling, prioriterar utifrån väldigt tydliga hänsynstaganden och att dessa prioriteringar i framtiden, när vi ser tillbaka på den här perioden, kommer att ses som korrekta och realistiska.

Det viktiga är, och jag stöder bankerna i detta avseende, att de fortsätter att fokusera på medelstora företag, vilka är EU-ekonomins ryggrad, och att de fokuserar på projekt som tydligt uppfyller hållbarhetskriterierna. Bankerna har en väldigt god kreditvärdering, bättre än AAA. Det gör det möjligt för dem att få och tillhandahålla finansiering under relativt gynnsamma villkor. Vi måste se till att vi inte placerar dem under alltför stor press och att vi särskilt i kristider inte försöker använda dem som en kapitalkälla för områden vars kapitalkällor redan håller på att sina.

Det gläder mig att Europaparlamentets ledamöter kommer att vara med och identifiera prioriteringarna från och med nästa år och framåt. Jag anser att om bankerna får en ännu större ansvarsskyldighet gentemot Europaparlamentet än vad de tidigare haft kommer det att bli grunden för ett bra och konstruktivt samarbete.

Som en sista punkt vill jag uppmanera de båda bankerna att öka sina ansträngningar och se till att undvika överlappningar i sina verksamheter. De bör i stället komplettera varandras verksamhet och samarbeta på ett mer kompletterande sätt.

Jag anser också att det är viktigt att Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling fortsätter att spela en roll i övergångsländerna, eftersom vi särskilt nu i kristider inte kan överge dessa länder.

Sepp Kusstatscher, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För det första vill jag tacka föredragandena för båda betänkandena, som vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen stöder. Vi är för ett utökande av Europeiska investeringsbankens verksamhet i utvecklingsländerna. Vi har länge drivit en kampanj för att finansieringen av Europeiska investeringsbankens projekt ska uppfylla sociala och miljömässiga standarder samt upprätthålla de mänskliga rättigheterna. I praktiken kommer detta nu att ske tack vare gemenskapens garantier för Europeiska investeringsbankens projekt. Vi vill tacka budgetutskottet för att ha tagit upp den här punkten och framgångsrikt fört fram den i rådet.

Europeiska investeringsbanken är ett väldigt viktigt verktyg inom EU. Den möjliggör en kontroll av den sociala, miljömässiga och ekonomiska utvecklingen i medlemsstaterna. Jag kräver därför noggrannare kontroller än tidigare på alla projekt som stöds av Europeiska investeringsbanken, för att avgöra om den sociala och miljömässiga hållbarheten och lönsamheten verkligen kan garanteras. Detta är särskilt viktigt med tanke på den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen.

Det skulle till exempel vara ett allvarligt misstag för Europeiska investeringsbanken att stödja storskaliga projekt som till exempel bron över Messinasundet eller bastunneln under Brennerpasset för höghastighetståg för persontrafik. Dessa projekt kräver mycket administration och är mycket kapitalintensiva. Stöd till modernisering och förlängning av existerande infrastrukturer är mycket mera gynnsamt i fråga om arbetsmarknad och miljöpåverkan.

Den kvantitativa tillväxten kommer från en omodern filosofi om ”snabbare, högre, längre”. Vi behöver en hållbar social- och miljöpolitik för våra medborgare och för miljön. Tack.

Konstantinos Droutsas, för *GUE/NGL-gruppen*. – (EL) Herr talman! I betänkandet välkomnas de två bankernas verksamhet utan att nämna deras ansvar för och bidrag till den kapitalistiska krisen. Europeiska investeringsbanken har själv tagit på sig rollen som långivare till banker och företag, i syfte att stödja kapitalvinster.

Europeiska unionens återhämtningsåtgärder åtföljs av obligatoriska åtgärder för ekonomisk försiktighet. Gemensamt för EU är Lissabonstrategins, stabilitetspaktens och Maastrichtfördragets gräsrotsfientliga politik, vars syfte är att lägga krisbördan på arbetstagarnas axlar genom att sänka lönerna, göra flexibla anställningsavtal till regel, sprida ut arbetslösheten och med nya hinder för arbetstagarförsäkringar.

Ett typiskt exempel är mitt hemland, där förfarandet vid alltför stora underskott har inletts två gånger på fem år. Kommissionen kräver beständiga och bestående åtgärder: ytterligare åtgärder för att skära ned på sociala utgifter, särskilt på offentlig hälso- och sjukvård samtidigt som den privata delen i denna sektor växer sig allt rikare. Samtidigt kräver kommissionen skattehöjningar på gräsrotskonsumenternas produkter och en höjning av momssatserna.

Den enda strategi som tjänar gräsrotternas intressen är att förkasta åtgärderna som inrättas av kapitalet och på vilka mer eller mindre samtliga krafter som stöder Maastrichtfördraget och EU är överens samt inrättandet av en socialpolitisk allians för en gräsrotsekonomi och gräsrotsmakt.

John Whittaker, för *IND/DEM-gruppen*. – (EN) Herr talman! Det som oroar mig mest är förslaget om att Europeiska investeringsbanken har en viktig roll att spela när det gäller att lösa finanskrisen – att den på något sätt kan agera som det gemensamma europeiska organ som kan stimulera medlemsstater som själva misslyckats med att samordna sina egna stimulansåtgärder.

Risken är att om Europeiska investeringsbanken utvidgar sin verksamhet för mycket för att stödja kommersiella banker och regeringar – vilket har föreslagits – kan dess avundsvärd höga kreditvärdering försämrans, på samma sätt som hos vissa av våra regeringar.

Europeiska investeringsbanken har en skuldsättningsgrad på cirka 35 gånger, och dess delägare är medlemsstaternas regeringar. Det skulle vara mycket allvarligt om banken kraschade, liksom vissa av våra kommersiella banker. I betänkandet uppmantras till och med Europeiska investeringsbanken och kommissionen till att öka utlåningen genom att experimentera med nya innovativa finansiella instrument. Jag trodde att världen hade fått nog av smarta ekonomitricks.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill börja med att innerligt tacka vår finska kollega Esko Seppänen för hans ansträngningar som bidrog till att nå en överenskommelse med kommissionen och rådet om EIB-lån och gemenskapens garantier.

Som vi alla vet, efter att Europaparlamentet vann ett mål i EG-domstolen, upphävdes rådets särskilda beslut men gäller dock i ett år fram till dess att ett nytt beslut har antagits. Kommissionen föreslog medbeslutandeförfarandet, och i morgon kommer vi att rösta om den kompromiss som nåddes vid trepartsmötet och avsluta detta medbeslutandeförfarande.

Det är viktigt att komma ihåg att Europeiska investeringsbanken ursprungligen inrättades för att finansiera åtgärder inom EU. Gemenskapens garanti till Europeiska investeringsbanken gentemot förluster och lånegarantier ligger därför till grund för dess verksamhet utanför EU. Förslaget som vi diskuterar i dag omfattar cirka 10–15 procent av Europeiska investeringsbankens verksamhet, det vill säga bankens verksamhet utanför EU i kandidatländerna, länderna i Medelhavsområdet, Asien, Latinamerika och Sydafrika. Dessa EIB-åtgärder är särskilt relevanta i medelinkomstländer och inom sektorerna för infrastruktur, finans och handel. Dessa EIB-åtgärder är ytterst viktiga vid en global finanskris och under en recession.

Det gläder mig att vi lyckades nå en kompromiss om samtliga viktiga frågor, som till exempel tidsfristen den 30 april 2010 för att lägga fram ett förslag till nytt beslut liksom tidsfristklausulen 18 månader senare, det vill säga den 31 oktober 2011.

Europaparlamentet ändrade kommissionens förslag och påpekade vikten av att respektera de mänskliga rättigheterna, utvecklingspolitiken, energidiversifieringen, begäran om strategiska programdokument, större öppenhet för Europeiska investeringsbankens åtgärder och verksamhet.

Det blev ett bra resultat, och jag hoppas att kompromissen kommer att antas i morgon av den majoritet som krävs. Jag räknar med stödet från samtliga politiska grupper i Europaparlamentet.

Paulo Casaca (PSE). - (PT) Herr talman! Jag ansluter mig till mina kollegor här i parlamentet och gratulerar till det storartade arbete från vår föredragande i budgetutskottet och på det sätt han lyckades kämpa för Europaparlamentets rättigheter.

I enlighet med EG-domstolens dom av den 6 november 2008 har Europaparlamentet medbeslutandebefogenheter på detta område. Dessutom har Europeiska investeringsbanken ett tydligt uppdrag att stödja en hållbar ekonomisk och social utveckling, utvecklingsländernas integration i världsekonomin, kampen mot fattigdom samt att dessa länder respekterar rättsstatsprincipen, de mänskliga och de grundläggande rättigheterna.

Vi är här för att se till att Europeiska investeringsbankens investeringar uppfyller dessa mål.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (LT) Europeiska investeringsbanken är världens största bank, och det är tydligt att den har en viktig roll att spela i utvecklingen av ekonomin på EU:s inre marknad och utanför. För tillfället läggs det fram många förslag för att utvidga de funktioner som utförs av Europeiska investeringsbanken. Jag är ledamot i utskottet för ekonomi och valutafrågor, men jag kan inte ens komma ihåg många av förslagen. Det verkar som om alla plötsligt vet vad Europeiska investeringsbanken måste göra. Det finns även många förslag om att omvärdera bankens verksamhet utanför EU. Föredragandens betänkande är särskilt avsett för att utvidga validiteten i gemenskapens garantier i syfte att täcka de förluster som Europeiska investeringsbanken ådragit sig vid utlåning utanför EU.

De många olika förslagen visar tydligt att vi behöver en bredare debatt om Europeiska investeringsbankens verksamhet och i vilken riktning denna verksamhet ska utvecklas. Jag hoppas att kommissionen får tid att granska detta problem närmare inom den övergripande ramen för EU:s ekonomiska stimulansplan. När det gäller de garantier som Europeiska investeringsbanken erbjuder har många ytterligare villkor fastställts för att beakta de mänskliga rättigheterna och aspekter om lika utveckling. Det är ett välkommet initiativ, men i sin utrikespolitik bör EU ha som mål att få andra banker, som är verksamma i tredjeländer, att även tillämpa eller genomföra sina verksamheter utifrån dessa principer. Endast då kommer det att finnas konkurrens på lika villkor utanför EU, och Europeiska investeringsbanken kommer inte att riskera att uppleva så många förluster.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Maystadt! Min första fråga gäller betänkandet om Europeiska investeringsbanken. Jag undrar: Har reglerings- och tillsynsuppdraget som Europaparlamentet uppmanat till inrättats? Dessutom, herr kommissionsledamot, så kan jag inte förstå varför ni inte tar initiativet som överförts till er enligt artikel 105 och hänvisar detta till rådet, så att ett sådant

uppdrag kan genomföras av Europeiska centralbanken. De svar jag fått från er har varit väldigt svävande, vilket är synd.

Jag vill även hänvisa till garantifrågan. Jag förstår inte varför garantin som har beviljats på detta sätt inte ersätts. Av en planerad total garanti på cirka 30 miljarder euro skulle det innebära en förlust i gemenskapens budget på mellan 30 och 100 miljoner euro. Jag förstår inte heller, herr talman, varför budgetkontrollutskottet, i vars ansvarsområde Europeiska investeringsbankens frågor hamnar, inte har fått avge ett yttrande i fråga om garantin som banken beviljats.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling är två extremt mäktiga institutioner som kan stödja regional utveckling i både EU och tredjeländer. Det blir särskilt tydligt i dag med tanke på finanskrisen och följande restriktioner när det gäller investeringslånen.

När majoriteten av bankerna så drastiskt minskade lånen till EU:s grannländer för deras finansieringsprogram främjade båda ovannämnda banker energiskt investeringar inom transport eller miljö.

Samtidigt är Europeiska investeringsbanken en viktig källa för lån och lånegarantier för den europeiska sektorn för små och medelstora företag. Under de nuvarande svåra tiderna är detta ett ovärderligt stöd för företagare. Vad som också är viktigt är att de sex prioriteringar som genomfördes av Europeiska investeringsbanken omfattar en garanti om en hållbar och trygg energikonkurrens för EU.

Thomas Mirow, ordförande för Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. - (EN) Herr talman! Tack för detta betänkande och denna möjlighet att fortsätta diskussionen som inleddes med utskottet i november. Det är lämpligt och välkommet i synnerhet av tre skäl.

För det första visar den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen att uppmuntran till mer samarbete mellan Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling och Europeiska investeringsbanken är relevantare än någonsin. Ändå innebär krisen att samarbete mellan offentliga internationella finansinstitut inte längre är en endast politisk ambition utan även en central nödvändighet.

Mot bakgrund av den dramatiska minskningen av privata kreditflöden presenterade vi förra månaden tillsammans med Världsbankgruppen en gemensam handlingsplan för internationella finansinstitut för stöd av banksystem och utlåning till realekonomin i Central- och Östeuropa.

Det är ett paket på 24,5 miljarder euro under 2009 och 2010 där Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling kommer att bidra med 6 miljarder euro. I handlingsplanen fastställs att en effektiv respons på krisen på EU:s integrerade finansmarknader kräver en bestämd och samordnad åtgärd från samtliga aktörer: moderbanker, som äger en stor del av regionens finanssektorer, viktiga lokala banker; hem- och värdlandets myndigheter för bankkoncerner med verksamhet i flera länder, EU-institutioner och internationella finansinstitut. Med detta breda urval av aktörer samarbetar vi för att genomföra planen och utvecklar samordnings- och samarbetsmekanismerna för att göra det.

Vi kan se – och vi såg i augusti förra året när vi stod inför den konflikt drivna bankkrisen i Georgien – att denna typ av samarbete mellan internationella finansinstitut, som fötts ur ett behov, är den typ som fungerar bäst.

För det andra, inom ramen för EU:s verksamhet erbjuder nya samarbetsstrukturer mellan Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling och Europeiska investeringsbanken oss nya och utmärkta samarbetsmöjligheter.

Jag syftar särskilt på investeringsramen för västra Balkan, som nu lanseras, liksom det östliga partnerskapet, som meddelades av Europeiska rådet nyligen. Det kommer att bygga vidare på det goda samarbete som vi redan har etablerat med hjälp av vårt samförståndsavtal och investeringsinstrumentet för grannskapspolitiken.

Dessa initiativ, som underlättats med hjälp av EU-stöd, för oss samman för att arbeta konkret med specifika projekt och program som kombinerar styrkan hos varje institution och som sådan erbjuder en utmärkt smältdigel där vi kan forma utvecklingen av vårt gemensamma arbete.

Jag anser att det är inom ramen för detta som vi kan hitta arbetsdelning, tillämpningar av gemensam expertis och de nödvändiga samarbetsmekanismerna, inklusive gemensamma standarder, som ni har krävt.

För det tredje ser jag Europaparlamentets synpunkter som ett välkommet inslag i ett tidigt skede av EBRD:s fjärde översyn av kapitalresurserna som vi kommer att avsluta vid vårt årsmöte i Zagreb i maj 2010.

Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling har intagit en proaktiv hållning med anledning av krisen. Vi stöder våra kunder i de länder som omfattas av vår verksamhet, vi förstärker våra instrument och har som mål att investera 7 miljarder euro under 2009 – vilket är en ökning på mer än 20 procent.

Samtidigt måste vi erkänna att vår riskexponering också ökar. De fullständiga effekterna av den nuvarande situationen för vår portfölj och för utvecklingen av vår affärsverksamhet kan vi inte avgöra än. Ändå är betydelsen av vårt partnerskap med Europeiska investeringsbanken och Europeiska unionen när det gäller att uppfylla våra åtaganden, både till våra delägare och till de länder där vi är verksamma, tydligare än någonsin.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Philippe Maystadt, *ordförande för Europeiska investeringsbanken*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig först tacka er ännu en gång för möjligheten att upprätthålla denna konstruktiva dialog som har pågått mellan Europeiska investeringsbanken och Europaparlamentet under några år nu.

Det gläder mig särskilt att få möjligheten att diskutera de två betänkanden som lagts fram i dag, eftersom det är två betänkanden – av Gay Mitchell och Esko Seppänen – som är intressanta och tar upp väldigt relevanta frågor. Jag hoppas att få återkomma till dessa frågor senare.

I dag befinner vi oss såklart i en exceptionellt djup kris – förmodligen den allvarligaste krisen sedan slutet av andra världskriget – och det är därför ganska normalt i detta sammanhang att medlemsstaterna vänder sig till våra två institutioner för att vi ska bidra till EU:s respons på krisen. Ni vet säkert att i detta sammanhang har medlemsstaterna, som är våra delägare, uppmanat Europeiska investeringsbanken att ordentligt öka sin utlåningsvolym för 2009, en ökning på cirka 30 procent jämfört med de inledande prognoserna och att kanalisera denna ytterligare ansträngning i huvudsak till tre områden: för det första lån till banker för små och medelstora företag, för det andra energi, och i synnerhet kampen mot klimatförändringarna, och slutligen en särskild ansträngning för de länder som drabbats hårdast av krisen.

Var befinner vi oss i dag? Jag ska presentera uppgifter för de sista tre månaderna 2008 – med andra ord börja med den tidpunkt då de första uppmaningarna gjordes till Europeiska investeringsbanken – och de första två månaderna 2009. Under dessa fem månader lånade vi ut mer än 31 miljarder euro, vilket motsvarar en ökning på 38 procent jämfört med samma period ett år tidigare, det vill säga slutet på 2007 och början av 2008. För det första, när det gäller lån till små och medelstora företag, emitterades 5,6 miljarder euro i lån under denna korta period. Ni är flera som har betonat vikten av att bistå små och medelstora företag under de aktuella omständigheterna. I själva verket anstränger vi oss särskilt på detta område, och jag kan meddela att det mål som sattes för oss om att frigöra 15 miljarder euro av dessa lån under 2008 och 2009 kommer att överskridas.

När det gäller det andra området om energi och kampen mot klimatförändringarna gör vi även här en särskild ansträngning, och det är i detta sammanhang som finansieringen av fordonsindustrin måste ses. Vi måste vara tydliga. I denna sektor går vår finansiering till projekt som rör forskning, utveckling och tillverkning av miljövänliga bilar, det vill säga bilar som uppfyller EU:s nya normer om minskade koldioxidutsläpp.

Till sist, när det gäller det tredje området om stöd till länder som drabbats värst av krisen. Under samma femmånadersperiod emitterade vi 910 miljoner euro i lån till Ungern, 600 miljoner euro till Lettland, 1 miljard euro till Rumänien och 1,1 miljarder euro till Litauen.

Därför anser jag att jag kan säga att vi gör vårt bästa för att bemöta medlemsstaternas uppmaningar och genomföra de beslutade åtgärderna utan dröjsmål. Thomas Mirow nämnde själv tidigare den gemensamma handlingsplanen för internationella finansinstitut, med bland annat Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling, för stöd av banksektorn i Central- och Östeuropa.

Naturligtvis är denna ökade utlåningsvolym endast möjlig tack vare kapitalökningen som beslutats av våra delägare – vilket inte kommer att kosta medlemsstaterna någonting. Det beslutades dock att vi behövde våra delägars tillstånd för att omvandla våra reserver till kapital.

Flera av er har ställt frågor om övervakning och tillsyn av Europeiska investeringsbanken, och personligen anser jag att frågan är fullständigt legitim. När ett finansinstitut växer på ett sådant sätt är det normalt att det uppstår en viss oro över hur det övervakas. Det finns sådant som redan är på plats, vilket inte är obetydligt: det finns ett visst mått av internkontroll, och framför allt pågår det en extern tillsyn med hjälp av en oberoende revisionskommitté som rapporterar direkt till EIB:s styrelse. Dessutom fastställs bestämmelser enligt

Lissabonfördraget för att förstärka denna revisionskommitté genom att utöka den med medlemmar som har dokumenterad erfarenhet av banktillsyn.

Ska vi gå vidare? Jag vill påminna er om att revisionsrätten redan övervakar EIB:s verksamhet när den omfattar användningen av medel från EU:s budget. Ska vi gå ett steg längre mot ett formellt system för banktillsyn? Det är vad Gabriele Stauner hoppas på. Udo Bullmann påpekade att saker och ting kanske inte var så enkla. Det är i alla fall värt att diskutera. Allt jag kan göra i dag är att bekräfta att Europeiska investeringsbanken är öppen för en formell banktillsyn av dess verksamhet, om det anses vara värt det.

För ögonblicket har vi organiserat, i anslutning till tillsynsmyndigheten för finanssektorn i Luxemburg, en form av informell tillsyn.

För att besvara Jean-Pierre Audy vill jag säga att den åtgärd som han begärde förra året från Europeiska banktillsynskommittén (CEBS) har genomförts. Därför frågade vi Europeiska banktillsynskommittén, men den informerade oss om att den själv inte hade några befogenheter på området och att den inte ens fick agera i en rådgivande funktion. Vi är därför fortfarande i händerna på dem som skulle vilja ta initiativet i detta avseende. Jag upprepar att vi är öppna för sådana initiativ.

Avslutningsvis ett ord om samarbete mellan våra två institutioner. Thomas Mirow har redan nämnt att det utvecklades väl, särskilt i västra Balkan, och med våra grannländer i öst, nu senast i Turkiet. Allt jag vill säga om det, också för att hålla mig inom min talartid, är att vi är helt överens om rekommendationerna som har tagits upp i Gay Mitchells betänkande. Vi anser att det skulle ligga i båda institutionernas intresse samt våra låntagares intresse att vi rör oss mot en mer rationell och funktionell arbetsdelning.

Till sist ett ord om Esko Seppänens betänkande. Jag vill nämna hur mycket vi uppskattar Esko Seppänens konstruktiva inställning. Han föreslår en tillfällig lösning, som gör det möjligt för Europeiska investeringsbanken att fortsätta sin verksamhet. Samtidigt fastställs ett datum för en mer ingående diskussion om den roll som Europeiska investeringsbanken bör spela utanför EU. Jag är helt säker på att detta är en debatt som vi kommer att lägga ner en hel del tid på och som har kommit i gång vid precis rätt ögonblick.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter som talat i denna debatt. Jag anser att de flesta anförandena uttryckte en stor enighet och ett brett samförstånd om riktlinjerna som precis har fastställts av ordförandena för de två bankerna, under denna tid av kris men även möjligheter. Med hjälp av sina resurser och åtgärder kommer de att stödja centrala politiska åtgärder i EU som till exempel energieffektivitet, kampen mot klimatförändringarna, stöd till små och medelstora företag samt stöd till ren teknik i sektorer som är hårt drabbade just nu, till exempel fordonsindustrin.

Jag anser att det även finns en bred enighet om behovet att intensifiera, så mycket det går, de båda bankernas åtgärder i de länder som särskilt påverkats eller drabbats av krisen, både i och utanför EU. Jag håller med alla de ledamöter som har uppmanat bankerna att göra mer. Jag håller inte med den ledamot som uppmanade bankerna att göra mindre eller vara försiktigare i dessa svåra tider. Jag anser faktiskt att existensen av banker som till exempel Europeiska investeringsbanken eller Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling är särskilt berättigad under en tid som denna.

Slutligen några ord om kommentarerna om tillsynen av EIB. Det gläder mig att Philippe Maystadt har visat sin öppenhet, som jag faktiskt redan har sett, när det gäller att se över denna fråga och hitta en lösning på den, vilket nämdes tidigare i debatten förra året.

Kommissionen är naturligtvis redo redan nu att samarbeta med Philippe Maystadt för att identifiera de mest effektiva verktygen, som samtidigt följer våra regler, för att hitta en lösning på en sådan viktig fråga, särskilt vid en tidpunkt då Europeiska investeringsbanken och även Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling är tvungna att gå till marknaden där det är svårare än under tidigare år att skaffa kapital under gynnsamma villkor och med högsta möjliga värdering som båda banker arbetar med.

Gay Mitchell, föredragande. – (EN) Herr talman! Låt mig tacka kommissionsledamoten och båda ordförandena för deras inlägg, samt alla parlamentsledamöter som gjorde inlägg.

Låt mig kortfattat säga tre saker som svar. Ordförande Philippe Maystadts kommentar att EIB:s ökade finansiella stöd kommer att möjliggöra snabba utbetalningar och bidra till real ekonomin, särskilt genom att skydda bra projekt och hjälpa livsdugliga företag i dessa svåra tider, är väldigt uppmuntrande. Jag anser att vi behöver stödja företag som har svårigheter så mycket som möjligt för att ge dem de lån de behöver för att hålla verksamheten flytande och se till att arbetstillfällena inte går förlorade.

I betänkandet uppmanas dock till vaksamhet när det gäller hur affärsbankerna använder lånen från EIB, och en strikt uppförandekod för kontakterna mellan affärsbankerna och EIB efterlyses i detta avseende. Jag hoppas att ledamöterna lade märke till det genom vissa av kommentarerna.

För det andra råder för närvarande en atmosfär av fruktan i Europa: bostadspriserna fortsätter att rasa i vissa länder, och människor håller på sina besparingar. För att bekämpa följderna av denna kris måste vi börja diskutera återhämtningen. Vi slutade vara på alerten när vi hamnade i den nuvarande krisen. Nu slutar vi vara på alerten igen. Återhämtningen är på väg: den kan komma vid slutet av året eller kanske nästa år, men den kommer. Vi måste börja diskutera återhämtningen och förberedelser för återhämtningen, och särskilt att vara tillräckligt konkurrenskraftiga för att kunna dra nytta av återhämtningen. Jag inpräntar det i de tre institutioner som är företrädare här i dag och i parlamentet.

Slutligen behöver EIB och EBRD samarbeta med andra internationella och regionala finansinstitut – som Världsbanken, Asiatiska utvecklingsbanken och Afrikanska utvecklingsbanken – för att främja utvecklingen i områden längre bort från Europa. Dessa banker har ett positivt inflytande genom att de ger stöd till utvecklingsländer, men jag anser att detta inflytande måste bedömas på ett riktigt sätt.

Finansieringen av ägandet av mark i utvecklingsländer bör betraktas som en stödberättigad kostnad inom ramen för EIB:s mandat. Jag har tagit upp denna fråga ett antal gånger. Landet jag kommer ifrån har erfarenhet av hungersnöd. Vi har erfarenhet av en hel rad saker som befolkningen i afrikanska länder upplever nu. Det som förändrade den nordöstra delen av vår ö var att folk i allmänhet investerade i små markområden.

Ta en titt på denna modell för utvecklingsländerna. Vi behöver dem som våra framtida handelspartner, och jag uppmanar båda bankerna att överväga vad jag har sagt här eftersom jag tror att det är ett sätt att hjälpa utvecklingsländerna. Detta är en fråga som bara för några minuter sedan togs upp här av Storbritanniens premiärminister, och jag rekommenderar båda bankerna att ta hänsyn till denna särskilda ståndpunkt.

Tack, herr talman, för att jag fick möjlighet att svara på debatten. Jag hoppas att vi kommer att fortsätta framåt i en atmosfär av ömsesidigt samarbete för Europas bästa.

Esko Seppänen, föredragande. – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag noterar att det råder ett starkt samförstånd i kammaren om den rättsliga grunden för Europeiska investeringsbankens nya externa utlåningsmandat.

Eftersom företrädarna för EIB kom sent och inte hörde mitt första anförande skulle jag vilja göra dem uppmärksamma på att frågan nu beslutas inom ramen för ett medbeslutandeförfarande och att Europaparlamentet inte längre är lika enkelt att åsidosätta, som det har varit hittills i frågor som rör Europeiska investeringsbanken.

EIB kommer i framtiden inte längre att kunna räkna med stödet från en handfull pålitliga ledamöter. I medbeslutandeförfarandet kommer ett brett stöd från Europaparlamentet att behövas. För att det ska kunna ske måste EIB agera på ett mer konstruktivt sätt i förhållande till Europaparlamentet än vad vi kände var fallet när detta mandat behandlades. Jag tror att banken har fått detta klart för sig under denna tid och hoppas att den förstår vinken från parlamentet. Slutet gott, allting gott.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 25 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Paolo Bartolozzi (PPE-DE), skriftlig. – (IT) EIB:s roll i genomförandet av EU:s utvecklings- och sammanhållningspolitik har blivit allt viktigare.

Även om EIB har blivit utsatt för kritik i det förflutna eftersom den betraktades som något skild från de ekonomiska och sociala sammanhållningsmål som eftersträvas av Europeiska unionen, genom att den framför allt inriktade sina insatser på offentliga organ, tycks den nu ändra riktning vad beträffar utvecklings- och sammanhållningsplanen för 2007–2013.

Genom sitt närmare samarbete med Europeiska kommissionen framstår i dag EIB som en modern och dynamisk bank, och detta är tack vare ökningen av antalet olika finansiella projekt utformade för att bidra till ett återupprättande av den socioekonomiska balansen i mindre gynnade EU-regioner. När det gäller åtgärdernas genomförande är vi särskilt nöjda med införandet av stödmekanismer för små och medelstora företag, som kommer att kunna öka sina investeringar som en följd av bättre tillgång till finansmarknaderna.

Förutom åtgärds paketet som lagts fram av Europeiska kommissionen för att hjälpa små och medelstora företag på gemenskapsnivå och vilka för närvarande håller på att genomföras, måste EIB bidra med mervärde för att få i gång de mindre företagens verksamhet och se till att den utvecklas snabbare eftersom dessa företag utgör den huvudsakliga källan till nya jobb i EU, vilken inte går att ersätta.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De grundläggande frågor som behandlas i detta betänkande gäller inte gemenskapsgarantin i sig, utan snarare metoder att på ett mer ändamålsenligt sätt använda medlen från EIB. EIB:s roll som ett EU-instrument för stöd till ekonomisk utveckling går inte att bestrida. EU har en rad finansiella instrument inom utrikespolitiken, och EIB:s verksamhet måste komplettera dem.

När det gäller finansieringsprioriteringarna är jag glad över att den nuvarande versionen av betänkandet även omfattar mitt förslag att inbegripa ett nödvändigt tydliggörande om energiprojekten i Östeuropa och södra Kaukasien, nämligen att de måste vara ”i linje med målet för gemenskapspolitiken att diversifiera energikällorna och i syfte att garantera stabila och säkra resurser för konsumenterna”.

Jag är glad över att EU:s ledare har nått en kompromiss inom Europeiska rådet när det gäller EU:s finansiering av energiprojekt som en del av den ekonomiska återhämtningsplanen. Jag är också nöjd med att Nabuccoprojektet överlevde denna kompromiss och att det har utnämnts till prioriterat energiprojekt. Jag hoppas att EIB kommer att vara delaktig så att projektet kan uppnå en tillräcklig investeringsnivå och att vi från och med 2013 kan börja transportera gas från Kaspiska havet till EU.

10. ABB-ABM-metoden som förvaltningsinstrument för tilldelning av budgetmedel - Halvtidsöversynen av budgetramen 2007-2013 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Kyösti Virrankoski, för budgetutskottet, om ABB-ABM-metoden som förvaltningsinstrument för tilldelning av budgetmedel (2008/2053(INI)) (A6-0104/2009), och

– betänkandet av Reimer Böge, för budgetutskottet, om halvtidsöversynen av budgetramen 2007–2013 (2008/2055(INI)) (A6-0110/2009).

Kyösti Virrankoski, föredragande. – (FI) Herr talman! Framför oss har vi betänkandet om verksamhetsbaserad budgetering och förvaltning. Jag skulle vilja tacka hela budgetutskottet för dess starka och konsekventa stöd, liksom utskottssekretariatet och alla dem som hjälpte mig.

Verksamhetsbaserad budgetering (ABB) och verksamhetsbaserad förvaltning (ABM) introducerades under Prodikommissionen och drevs av kommissionsledamot Neil Kinnock. Reformen sattes i gång genom en rapport av en extern grupp sakkunniga som fick uppdraget att undersöka krisen som den tidigare kommissionen gick igenom. Denna rapport utgör en sorts halvtidsöversyn av vad som betecknas som ”Kinnockreformerna”.

Målet med ABB och ABM är att förtydliga administrationen genom att budgetera tillgängliga medel och personalresurser enligt politikområde. Administrationen ska tydligt kunna uppvisa uppnådda resultat för att tydliggöra sitt värde i förhållande till indata.

Inriktningen ligger i huvudsak på resultaten och inte så mycket på hur de uppnås. Metoden liknar den som används i företagsvärlden.

Systemet kan också beskrivas på ett enklare sätt. Det räcker inte att pengar används – eller till och med slösas bort – lagligen eller i enlighet med reglerna: resultaten avgör administrationens kvalitet, inte goda avsikter.

Resultaten visar också hur effektiv förvaltningen och administrationen är. Låt oss ta struktur- och sammanhållningspolitiken som exempel. Om tre fjärdedelar av administrations- och styrsystemen inte har antagits två år och tre månader efter programperiodens början kan administrationen inte betraktas som effektiv. Det kan vara både kommissionens och medlemsstaternas fel, även om faktum kvarstår att administrationen är byråkratisk och ineffektiv.

Genom ABB och ABM betonas och främjas effektiviteten. Genom dem minskas byråkratin, och den rättsliga ställningen för medborgarna och dem som berörs av administrationen stärks vad förvaltningen beträffar.

I verksamhetsbaserad förvaltning betonas det personliga ansvaret, men det ges även handlingsutrymme. Med ett bra administrativt system får man en tydlig ansvarsfördelning. Förvaltningen har ett ansikte, både på lägre och högre nivå.

Eftersom förvaltningens mål är hög produktivitet bör en chef inte onödigt begränsa arbetet. Endast grundläggande regler behövs. Det finns inget behov av oväsentliga rapporter och planering.

Betänkandet utgår från nyligen genomförda studier, av vilka de viktigaste nämns i motiveringsavsnittet. Deras generella ton pekar på att genomförandet av ABM/ABB har varit framgångsrikt och medfört en betydande kulturförändring inom kommissionen, samtidigt som det har bidragit till att klargöra den personliga ansvarsskyldigheten och det personliga ansvaret samt har gjort förvaltningen effektivare, mer resultatinkriktad och insynsvänlig.

Byråkratin och det faktum att den tilltar är dock ett verkligt hot. Vi måste framför allt bedöma om den nuvarande årliga planerings- och översynsprocessen inbegriper för mycket planering, särskilt jämfört med presentationen och utvärderingen av de uppnådda resultaten.

Vi bör också undersöka hur kommissionens strategiska femårsplan, dess "regeringsprogram", är kopplade till de fleråriga budgetramarna samt den årliga strategiska planeringen och programplaneringen (APS). Den årliga strategiska planeringen och programplaneringen är ofta kopplad till element som saknar tydlig koppling till regeringsprogrammet, de strategiska femårsplanerna eller de fleråriga budgetramarna. Detta orsakar i allmänhet problem när budgetförslaget utarbetas eftersom resurser ingår i revisionen av budgetramen, vilket är vad rådet särskilt vänder sig emot. Det har funnits exempel på detta praktiskt taget vart femte år.

Kommissionen har särskilt svårt att identifiera de "negativa prioriteringarna", nämligen den verksamhet som är onödig eller mindre viktig och som bör överges. I detta avseende får man hoppas att kommissionen kommer att bli djärvare i sitt tillvägagångssätt.

Det är fortfarande svårt att uppskatta de administrativa utgifterna, även om dessa budgeteras separat, eftersom administrationen fortfarande finansieras genom funktionella anslag, vilket inbegriper genomförandeorgan och ofta teknisk hjälp i medlemsstaterna. Det är skälet till att vikten av att övervaka personalresurserna uppmärksammas i betänkandet.

Slutligen, herr talman, är betänkandet vi har framför oss grundat på vårt europeiska arv – artikel 15 i deklarationen om människans och medborgarens rättigheter från den stora franska revolutionen 1789: "Samhället har rätt att kräva av varje offentlig befattningshavare en redogörelse för dennes ämbetsutövning."

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag debatterar vi halvtidsöversynen av budgetramen 2007–2013. Jag skulle än en gång vilja påminna er om att vi ursprungligen kom överens om en rad interinstitutionella förklaringar vilkas genomförande efterlyses i detta betänkande och som vi lämnar över till det nyvalda parlamentet i form av riktlinjer för Europaparlamentets framtida ordning i dess debatter under de kommande månaderna.

Det fanns tre huvudsakliga förklaringar där det krävdes att parlamentet ska delta i framtida diskussioner om inkomst- och utgiftspolitik, på ett sätt som är utan motstycke i det förflutna. Därför åtog sig kommissionen att lägga fram en rapport om hur det interinstitutionella avtalet fungerar före slutet av 2009. Kommissionen åtog sig även att 2008–2009 lägga fram en fullständig och omfattande budgetöversyn som täcker alla aspekter av EU:s utgifter, inbegripet den gemensamma jordbrukspolitik, och av dess medel, inbegripet Storbritanniens rabatt. Dessutom får vi inte glömma bort att en halvtidsöversyn av många av de fleråriga programmen kommer att äga rum i denna kammare 2010.

Alla som tittar på dokumenten från det offentliga samrådet kommer att se att medlemsstaterna, till skillnad från övriga organ som kom med yttranden, försöker dra sig undan sina skyldigheter och det åtagande de har tagit på sig genom att gå direkt till efterföljande budgetram. Jag har just kommit från en diskussion om den så kallade ekonomiska återhämtningsplanen, och jag skulle vilja säga att vad som pågår här, med ett ständigt sökande efter marginaler som inte längre finns, och med nya planer som inkräktar på parlamentets budgeträttigheter, gör det klart att vi inte kan fortsätta som förut. Det är skälet till att jag uppmanar kommissionen att lägga fram ett förslag till hösten som inte bara kommer att täcka perioden efter 2013 utan även omfatta en översyn av budgetramen och skapa nya framtidsutsikter.

Vi fastslår rätt entydigt i betänkandet att vi först och främst kommer att inrikta oss på befintliga underskott och de långsiktiga utsikterna, utan att i detalj behandla reformfördraget från Lissabon. Av detta skäl har vi i budgetutskottet med stor majoritet röstat för en trestegsstrategi: lösning av brister och uppenbara underskott

i de återstående frågor som vi inte har lyckats framgångsrikt lösa samt klargörande av att det finns budgetrubriker – våra huvudsakliga politikområden – som är kroniskt underfinansierade. Till exempel kommer vi inte att nå våra mål inom forskning och innovation. Inom området för rubrikerna 3a och 3b kommer vi inte att kunna uppnå vad vi önskade vad beträffar kultur, ungdom, utbildning och tryggheten av vår inre och yttre säkerhet. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är också kroniskt underfinansierad.

Det är skälet till att vi har lagt fram följande erbjudande till rådet: låt oss diskutera dessa brister och föra förhandlingar på detta område, men inte som en del av kampen om det årliga budgetförslaget. Vårt förslag är att lösa dessa problem genom en ambitiös översyn och på samma gång förlänga den befintliga budgetramen till 2015 eller till och med 2016, så att vi på lång sikt uppnår den nödvändiga demokratiska legitimiteten i budgetramen. Detta kommer att medföra att man anpassar kommissionens mandatperiod till den period som täcks av budgetramen. Dessutom får vi inte glömma att se till, särskilt i samband med debatten om Europeiska investeringsbanken, att det inte finns några skuggbudgetar utanför gemenskapsbudgeten.

Jag skulle vilja avsluta genom att säga att betänkandet är i överensstämmelse med betänkandena som har lagts fram av utskottet för konstitutionella frågor. Det är skälet till att vi har följande budskap till kommissionen och rådet: för oss är kravet på en femårig budgetram som löper parallellt med kommissionens mandatperiod inte förhandlingsbart. Vi är endast beredda att förhandla om hur vi uppnår vårt mål. Tack så mycket.

Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Tack så mycket för dessa båda betänkanden – som vi bedömer vara avsedda för den nya parlamentsförsamlingen och troligen fortfarande för den nuvarande kommissionen likväl som den nya kommissionen – om hur vi kommer att förhandla, vilka instrument vi kommer att ha för att hantera EU-budgeten och vilken sorts framtida EU-budget det kommer att handla om.

I det här sammanhanget skulle jag vilja gratulera oss alla, inklusive parlamentet och kommissionen. Under dessa fem år har det skett hittills okända saker. Vi har omarbetat budgetramen tre gånger – vilket aldrig har inträffat tidigare – Galileo, livsmedelsmekanismen och nu, fem miljarder euro.

Det beror helt och hållet på institutionernas förmåga att utnyttja den stela miljö där vi i dag arbetar med budgetramarna till det bästa av vår förmåga, och åstadkomma det som var nödvändigt.

Kommissionen noterar därför båda betänkandena, särskilt Reimer Böges betänkande, som rör EU-budgetens framtida utformning. Kommissionen är redo, och kommer att vara redo, att förhandla med utgångspunkt från vad ni tar med i betänkandet. Vi kommer att bekräfta vårt åliggande att lägga fram halvtidsöversynen och utvärderingen av hur det interinstitutionella avtalet fungerar. Vi bekräftar att vi kommer att uppfylla våra åligganden när det gäller budgetreformen som det har utlovats i det interinstitutionella avtalet före slutet av detta år.

Med hänsyn till detta skulle jag vilja tacka parlamentet personligen. Jag talar antagligen till er vid ett av mina sista tillfällen här, och jag skulle vilja tacka för all den samarbetsvilja jag har mött, för all den förståelse jag har fått från er ända från början. I denna svåra tid har vi tillsammans lyckats uppnå väldigt goda resultat.

Michael Gahler, föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (DE) Herr talman! Först av allt skulle jag vilja ge mitt stöd till den trestegsstrategi som har valts för halvtidsöversynen, vilken utarbetats och lagts fram av Reimer Böge. Den ger möjlighet till en noggrann analys av våra politiska mål, de nödvändiga korrigeringarna av instrumenten vi har tillgång till samt finansieringsfrågan.

Ceterum censeo: som specialist på utrikesfrågor skulle jag än en gång vilja kräva ett slut på den kroniska underfinansieringen av utrikesfrågorna. Kommissionen har gått med på att lägga fram en utvärdering av detta område. Vi vill se kortsiktiga lösningar inom ramen för den nuvarande budgetramen och genomförbara alternativ för nästa budgetram. Bland annat måste man ge tillräckliga medel åt den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Vi vill ha en europeisk union som fullgör sina externa skyldigheter och kan reagera snabbt och på ett lämpligt sätt på krissituationer. Vår trovärdighet och vår förmåga att vara en effektiv partner är avhängiga av detta.

Vi välkomnar en vidareutveckling av den europeiska grannskapspolitiken i syfte att inbegripa det östliga partnerskapet och Medelhavsunionen, vilka ger deltagande partner två effektiva och pålitliga ramar. Vi måste dock ta reda på om de finansiella åtgärderna är genomförbara mot bakgrund av våra utrikespolitiska utmaningar. Vi efterlyser ny lagstiftning och adekvat finansiering i nästa finansieringsram för samarbete med utvecklingsländer utanför det offentliga utvecklingsbiståndet.

Jag skulle vilja uttrycka ännu en önskan för framtiden utöver och bortom Lissabonfördraget. Jag anser att alla finansiella medel för yttre åtgärder bör integreras i EU:s budget. Detta gäller både Europeiska utvecklingsfonden och Athenamekanismen. Vår regering bör inte vara rädd för att skapa insyn i ett bestämt område i syfte att klargöra hur många gemensamma åtgärder vi redan vidtar på EU-området när det gäller utrikespolitik, inklusive och i synnerhet i samband med militära insatser.

Herbert Bösch, *föredragande för yttrandet från budgetkontrollutskottet*. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja gratulera kommissionen till meddelandet, som man öppet har lagt fram precis på det sätt vi tidigare hade föreställt oss. Gratulerar!

De drygt 300 inläggen är värda att följa upp. De är särskilt inriktade förslag som kommer att hjälpa oss framåt. Jag är väldigt glad över att ämnena ansvarighet, insyn och politikens synlighet har tagits upp i meddelandet. Detta kommer att ha ett avgörande inflytande. Min applåd till föregående talare var naturligtvis en reaktion på det intryck som skapades av frågan om i vilken utsträckning rådet kan undandra Europeiska unionen från Europaparlamentets kontroll. Med avseende på Lissabon innebär detta att om de verkligen får större rättigheter kommer det inte finnas någon parlamentarisk och offentlig tillsyn över de åtta miljarderna.

För att uttrycka det fullkomligt klart kommer jag från ett neutralt land. Jag borde kunna berätta för dem som valde mig vad som händer med pengarna. Det kan jag inte, trots att jag är ordförande för budgetkontrollutskottet. Därför måste man ta hänsyn till dessa synpunkter i framtiden. Jag är väldigt tacksam för era förslag.

Jag beklagar att denna debatt utspelar sig i ett politiskt övergångsskede, eftersom vi redan säger adjö till varandra och önskar varandra lycka till. Jag skulle vilja göra detsamma. Ni har gjort ett bra jobb som kommissionsledamot. Gratulerar!

Paul Rübig, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! EU har lyckats skapa en så kallad nollbudget. Vi är den enda politiska instansen med nollbudget. Vi har tillgång till 0,89 procent av bruttonationalinkomsten och är ett bra exempel på hur försiktigt de europeiska skattebetalarnas pengar kan användas.

Dessutom har vi under ett antal år visat att våra inkomster överstiger utgifterna. Vi har lite över varje år och borde antligen börja använda pengarna som blir över för att skapa europeiskt mervärde i framtiden. Parlamentet och rådet bör komma överens om hur dessa pengar kan bidra till europeiskt mervärde. Det är av yttersta vikt att vi lägger denna grund.

Dessutom har vi just fört en debatt om Europeiska investeringsbanken. Jag anser att medel bör göras tillgängliga så fort som möjligt, särskilt i kristider. Vi behöver en omedelbar tilldelning av medel, särskilt på forskningsområdet, som ger framtida möjligheter för nya tjänster och nya produkter. Att förenkla administrationen och minska byråkratin är viktiga krav, särskilt för små och medelstora företag, eftersom de vill göra affärer på världsmarknaderna, och för detta behöver de vårt stöd.

En stark inriktning på att utveckla infrastrukturen mellan medlemsstaterna, vilket man börjar inrikta sig på genom den ekonomiska återhämtningsplanen – Nabucco och andra gas- och oljeledningar för att ta ett exempel – är avgörande i detta avseende, eftersom det är möjligt att göra snabba investeringar inom detta område. Om ni tänker efter hur mycket stål som behövs för dessa ledningar blir det klart att vår stålindustri åtminstone på kort sikt skulle kunna uppnå toppförsäljning och trygga sysselsättningen. Vi bör sträva efter att uppnå detta.

Rumiana Jeleva, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (BG) Mina damer och herrar! Som föredragande för utskottet för regional utveckling skulle jag vilja betona vikten av halvtidsöversynen av budgetramen 2007–2013.

Jag välkomnar Reimer Böges betänkande eftersom det där pekas på områden där det behövs förändringar och förbättringar, som bereder väg för en mer effektivt fungerande europeisk union. Ur mitt utskotts synvinkel är vi främst intresserade av hur sammanhållningspolitikens resurser används eftersom detta är en av budgetens grundläggande delar. Vi håller fast vid vår långsiktiga inställning att en större del av de ekonomiska resurserna bör läggas på mindre utvecklade regioner som behöver EU:s stöd. Jag är glad över att betänkandet inte strider mot vår inställning i denna fråga.

Det finns nya globala utmaningar som har en stor territoriell inverkan. För att klara av dem måste tillräckliga medel garanteras för perioden efter 2013. Ett belopp på 0,35 procent av EU:s BNP kanske inte kommer att

vara tillräckligt för att uppnå våra mål. Vi beklagar att man i betänkandet inte helt accepterar vårt förslag, men vi välkomnar att dess slutsats ligger väldigt nära vår egen.

Vi granskade också situationen när det gäller strukturfonderna, vars resurser i vissa länder olyckligtvis används i liten utsträckning. De nationella myndigheterna är i viss mån skyldiga till att de utnyttjas på ett ineffektivt sätt i deras arbete. Att systemet är invecklat anser jag också vara en av anledningarna till att de utnyttjas i liten utsträckning. Vårt utskott föreslog en förenkling av förfarandena, och jag är glad över att Reimer Böges betänkande följer en liknande tankegång.

Vårt utskott anser att vi behöver inleda en ny debatt om användningen av de resurser som går förlorade på grund av regeln om $N+2/N+3$. Under diskussionerna om strukturfondsförordningen 2007–2013 föreslog parlamentet att de outnyttjade resurserna skulle användas till verksamhetsprogram med bättre upptagningsförmåga. I Bögebetänkandet övervägs inte denna idé, men jag anser att vi måste ta hänsyn till den som utgångspunkt för fortsatta diskussioner.

Jag skulle vilja avsluta genom att tacka Reimer Böge för hans konstruktiva samarbete och det utmärkta betänkande han har utarbetat.

Esther De Lange, *föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling*. – (NL) Herr talman! Jag hade i dag egentligen velat rikta mig till rådet, men jag förstår att ingen från rådet är närvarande och att man därför fäster något mindre vikt vid denna debatt. Detta förvånar mig en smula, eftersom nödvändiga åtaganden i förhållande till budgeten gjordes förra helgen men att rådet sedan, när det är dags att debattera den konkreta finansieringen av dessa åtaganden, lämnar återbud.

I varje fall står jag här med det sinne för ironi som krävs. Officiellt är vi här för att debattera halvtidsöversynen, men i verkligheten har allt nödvändigt redan sagts om det ekonomiska stimulanspaketet om vilket man nådde en uppgörelse förra helgen. Det paketet tar vid där halvtidsöversynen och den fleråriga budgeten kommer till korta, eftersom vi sedan början av den nuvarande fleråriga ramen vid tre tillfällen i rad manipulerat med våra egna uppgörelser. Galileo, livsmedelshjälpen till Afrika och sättet på vilket den finansieras var inga vackra saker.

Nu diskuterar vi åter det ekonomiska stimulanspaketet. Rådet har gjort åtaganden men verkar ännu inte veta varifrån man ska ta pengarna. Till exempel, bara på energiområdet måste ungefär två miljarder euro hittas för energiprojekt, inte bara från detta års budget utan även från nästa års budget och möjligen från budgeten året efter det. Det innebär att vi redan kommer att fingra på jordbruksbudgetens marginaler. I detta kommer man att säga att det egentligen inte är jordbrukspengar, utan marginalen, men det krävs bara ett enda utbrott av djursjukdom och de pengarna kommer att behövas i jordbruksbudgeten. Kanske ni minns utbrottet av mul- och klövsjukan? Eller vad händer om de låga priserna på mejerimarknaden fortsätter och det krävs intervention? Dessutom kommer marginalen för jordbruksbudgeten bara att bli allt mindre under de kommande åren. I betänkandet om halvtidsöversynen från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling påpekas detta med rätta.

Jag skulle därför vilja att kommissionen och rådet – om det senare skulle infinna sig eller i brist på det meddela sig skriftligen – bekräftar att vi först och främst kommer att titta på de befintliga åliggandena i förhållande till jordbruket innan vi går vidare och tittar på hur stor marginalen är, och först därefter avgöra om marginalen verkligen kan utnyttjas för andra syften. Dessa är reglerna som vi har kommit överens om tillsammans. Om vi inte håller oss till dem tror jag att vi skulle slänga ut barnet med badvattnet.

Ingeborg Gräßle, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle mycket varmt vilja tacka Kyösti Virrankoski för hans initiativbetänkande, som tar upp ett gammalt bekymmer för budgetutskottet, med andra ord frågan: hur går vi till väga med planeringen? Vilka planeringsinstrument ska vi göra tillgängliga? Hur ser vi till att våra prioriteringar blir genomförda? Tack så mycket, herr Virrankoski, för ert hårda arbete.

Vi anser att det är viktigt att våra budgetprioriteringar även speglas i frågan om personalresurser. Det är anledningen till att vi skulle vilja ge kommissionen ett förslag. Vi bör göra bättre bruk av kommissionens rapporteringsskyldighet för att föra samman den årliga strategiska planeringen och budgetförslaget. Vi anser att man i de årliga rapporterna från generaldirektoraten inte tillräckligt ingående behandlar eller helt och hållet åsidosätter hur väl budgeten uppfylls. Vad vi skulle vilja veta är vad som händer med parlamentets prioriteringar? Hur väl uppfylls den årliga strategiska planeringen i detta avseende?

Enligt mig har vi fortfarande en hel del att lära, och vi behöver också mycket mer erfarenhet om inte hela rapporteringsprocessen bara ska förbli ett rent teoretiskt mål. Det är inte någon teoretisk övning. Det är nödvändigt för att kunna förvalta pengar på ett riktigt sätt. Det är skälet till att vi begär att förvaltningsinstrumenten ska vidareutvecklas, för att hjälpa oss att få reda på mer om hur budgeten genomförs och ta med mer från genomförandeprocessen i planeringsförfarandet.

Vi frågar oss också på vilket sätt den årliga förvaltningsplanen mer effektivt kan införlivas i den årliga strategiska planeringen. Vi skulle vilja veta mer om kostnaderna för ABM-cykeln, som också behöver förenklas. Det har föreslagits att dessa frågor bör tas med i undersökningsrapporten. Vi har redan den nuvarande undersökningsrapporten – tack. Vi ska granska den och bekanta oss med den. Det innebär dock att dessa frågor måste ingå senast i nästa rapport.

Det har lagts fram två ändringsförslag som vår grupp inte kan godta. Vi tror inte att en förlängning till två år är korrekt eftersom det ytterligare minskar värdet på förvaltningsinstrumentet i stället för att förbättra det. Vi vill förbättra förvaltningsinstrumentet ABB/ABM, inte utsträcka det över två år. Vi kommer även att rösta nej till studieändringen. Det är ett bra ändringsförslag, men hör inte hemma i detta betänkande.

Vi skulle vilja tacka kommissionsledamoten för hennes arbete och önskar alla lycka till i valet.

Gary Titley, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Ur denna budgetöversyn behöver vi bara fråga oss en sak: speglar budgeten 2000-talets politiska prioriteringar? Om inte behöver den förändras. Är den tillräckligt flexibel för att spegla ändrade förhållanden? För en av de saker som frustrerar mig med budgeten för ögonblicket är hur vi hanterar negativa prioriteringar. Alltför mycket lämnas i budgeten eftersom vi inte kan förändra saker på grund av de fleråriga budgetramarnas begränsningar.

Om jag får ta upp den verksamhetsbaserade budgeteringen och förvaltningen anser jag att kommissionen har gjort enorma framsteg i detta, men skulle vilja varna för en överbyråkratisering av detta förfarande, eftersom vi vill säkerställa en kvalitativ utvärdering, inte att man bara kryssar i formulär. Vi vill inte att personalen ägnar all tid åt att utvärdera sig själva när de egentligen skulle behöva sätta i gång med sitt arbete. Så vi måste vara försiktiga med det. Jag personligen anser att den årliga strategiska planeringen skulle bli bättre om den genomfördes vartannat år eller med två och ett halvt års intervaller för att passa parlamentscykeln. Det skulle göra det möjligt för oss att få en mycket tydligare bild av våra politiska perspektiv utöver kommissionens årliga verksamhetsprogram.

Silvana Koch-Mehrin, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! En reform av EU-finanserna skulle ha genomförts för länge sedan, och jag är tacksam mot föredraganden Reimer Böge för att ha påvisat detta. Vi behöver ett rättvist, enkelt, öppet, pålitligt och hållbart inkomst- och utgiftssystem för EU. Finansieringen av EU:s budget bör endast komma från två källor, med andra ord från de traditionella egna medlen och betalningarna baserade på medlemsstaternas ekonomiska ställning, det vill säga en del av bruttonationalinkomsten. I detta fall bör medlemsstaterna bidra med högst en procent av sin BNI.

I stället för att göra mer pengar tillgängliga för EU bör medlen omfördelas till områden där verkligt mervärde kan erhållas på europeisk nivå, exempelvis gemensam utrikespolitik, transeuropeiska nät, förvaltning av de yttre gränserna och forskning. Å andra sidan bör det inte längre finnas några långsiktiga subventioner. Detta innebär också att de momsbaseade egna medlen bör avskaffas och framför allt att det inte får finnas någon EU-skatt, oavsett i vilken form, så länge EU inte är en verklig representativ demokrati. Det är rätt med ett förbud mot EU:s offentliga skuldsättning. Detta är en utmärkt politik som måste behållas. Dessutom måste EU:s samtliga finansministrar slutligen utfärda en nationell revisionsförklaring. Tack så mycket, och jag önskar er all framgång i era nya roller.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Båda de betänkanen som har lagts fram i dag är baserade på att man gör bedömningar som vi har tvingats göra genom beslut av olika organ i Europeiska unionen. Att utvärdera instrumenten verksamhetsbaserad förvaltning, verksamhetsbaserad budgetering eller strategisk planering och programplanering kan behövas, men ger intryck av att man skapar "konst för konstens egen skull". Hur kan uppnåendet av politiska mål jämföras med uppförandet av kraftverk eller transportnät? Är Europeiska unionen ett affärsföretag för vilket vi försöker tillämpa liknande mekanismer för bedömning av effektiviteten?

Detsamma gäller halvtidsöversynen av den fleråriga budgetramen. Varje dag gör vi utvärderingar och avleder resurser från vår årliga budget. Dessa beslut fattas av Europeiska rådet, som ökar den tillgängliga finansieringen

för genomförande av viktiga enskilda uppgifter. Stabila fleråriga budgetramar ger oss alla en flerårig känsla av trygghet, och det är vad vi bör uppskatta mest, särskilt i dagens kristider.

Jag gratulerar hjärtligt Reimer Böge och Kyösti Virrankoski till deras mycket bra betänkanden. Jag önskar er, Dalia Grybauskaitė, den största framgång i det kommande valet.

Helga Trüpel, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vid omröstningen om den nuvarande budgetramen insåg alla tre EU-institutionerna – rådet, parlamentet och kommissionen – att vi behöver reformer om vi vill modernisera vår verksamhet. Nu ryggas medlemsstaterna tillbaka inför detta, vilket är fel strategi. Däremot är det riktigt att vi behöver balansera kontinuitet och förutsägbarhet å ena sidan, och förmåga att snabbt anpassa oss till nya utmaningar å den andra.

Vi behöver förändra den rigida strukturen. Av detta skäl måste EU-budgeten – den finansiella planen på medellång sikt – omfatta fem år och därför politiskt sett vara kopplad till en vald kommission och ett valt parlaments mandat. Detta kommer att bidra till insynen samt till den politiska klarheten och viljan att fatta beslut.

I dag har vi lyssnat till vad Gordon Brown föreslår och vad som bör finnas på agendan. President Barack Obama har i dag också tillkännagett sin avsikt att investera 129 miljarder i förnybar energi. Jag skulle vilja säga att vi även bör klargöra för EU:s medborgare att vi måste modifiera EU-budgeten. Vi måste exempelvis koppla jordbrukspolitik till produktionen av miljövänlig energi och inte längre göra direkta utbetalningar beroende på gårdarnas storlek räknat i hektar. Vi måste upprätta fler kopplingar till landsbygdsutvecklingen som verkligen blir till nytta för dem som bor i landsbygdsområden.

Vi måste anpassa alla våra ekonomiska strategier och vår tillväxtpolitik till klimatförändrings- och hållbarhetsparadigmet, om vi verkligen tar debatterna vi för här och Lissabonfördraget på allvar, och vi måste anpassa oss till de nya utmaningar vi står inför. Det innebär också att vi måste investera mer i utbildning, forskning och utveckling på europeisk nivå. Alla tre EU-institutionerna måste finna det politiska modet att göra detta tillsammans.

Pedro Guerreiro, för *GUE/NGL-gruppen*. – (PT) I betänkandet sätter man fingret på saker som i viss utsträckning betonar vad vi har sagt länge, nämligen att den nuvarande gemenskapsbudgeten inte räcker till för att ordentligt och effektivt främja den tillkännagivna ekonomiska och sociala sammanhållningspolitiken i Europeiska unionen. Detta gäller i ännu högre grad eftersom de otillräckliga begränsningar som man kom överens om för den nuvarande fleråriga budgetramen 2007–2013, trots att vi befinner oss mitt i en kris, inte utnyttjas till fullo – nästan 29 miljarder euro för lite mellan 2007 och 2009 – och beloppen som ingår i budgeten tillämpas inte som ett "utgiftsmål", särskilt när det gäller konvergensen samt jordbruk och fiske.

Å andra sidan läggs det till nya prioriteringar, som strider mot vad vi anser bör vara den objektiva och centrala prioriteringen för gemenskapsbudgeten: ett instrument för omfördelning när det gäller kostnader, ojämlikheter och asymmetrier orsakade av den inre marknaden, genom Ekonomiska och monetära unionen och genom liberaliseringen av världshandeln, för de länder och regioner i Europeiska unionen som är ekonomiskt mindre utvecklade. Vi bör ha en gemenskapsbudget i vilken verklig konvergens prioriteras, grundad på sociala framsteg och på skydd och främjande av varje lands potential, en hållbar användning av naturtillgångarna och miljöskydd, inriktad på ekonomisk och social sammanhållning, förutom ändamålsenligt utvecklingsbistånd.

Vi betonar också att gemenskapsbudgeten bör vara grundad på rättvisa bidrag från varje land enligt dess bruttonationalinkomst, och förkastar därför bestämt alla mer eller mindre maskerade försök att införa en EU-skatt.

Nils Lundgren, för *IND/DEM-gruppen*. – Herr talman! Som alltid när det gäller vår budget är detta ett samvetsgrant och kompetent utfört arbete, men det går tyvärr rent politiskt i gamla hjulspår. Det är, som en föregående talare här sa, inte en budget för 2000-talet. Utgångspunkten är uppenbarligen att EU:s utgifter ska växa och växa för evigt. Vi måste någon gång få ett slut på detta!

Jag ska i korthet peka på tre aspekter. Här sägs att om BNI sjunker, vilket den kommer att göra nu, så ska EU:s budget inte påverkas. Så kan vi inte driva den här verksamheten. Det är bättre att pengar spenderas i länderna när de ser sin konjunktur gå ned och kollapsa på det sätt som sker nu.

Här föreslås mer pengar till nya verksamhetsområden som har sin grund i Lissabonfördraget. Detta är en arrogans mot de demokratiska spelreglerna. Det fördraget är förkastat.

Samtidigt föreslås inga nedskärningar. Men det finns faktiskt mycket pengar att spara i jordbruk, strukturfonder, Ecosoc, regionkommittén och annat. Gör det!

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Tiden har kommit att bedöma hur den fleråriga budgetramen 2007–2013 har fungerat så här långt och vilka förändringar som kan bli nödvändiga för dess resterande nästan fyraåriga varaktighet.

För det första måste vi erkänna begränsningarna i överenskommelsen om budgetramen som antogs av medlemsstaterna 2006. Vi kritiserade den skarpt då och kan nu tydligt se hur otillräcklig denna överenskommelse är. Beklagligt nog har den nuvarande budgetramen visat sina begränsningar vid den minst lämpliga tidpunkten, just i den kristid då gemenskapsbudgeten borde ha fungerat som en spjutspets för Europeiska unionen i kampen mot den ekonomiska krisen och arbetslösheten.

För ögonblicket skulle det vara en nästan häpnadsväckande bragd att hitta fem miljarder euro i gemenskapsbudgeten som skulle kunna användas under de kommande två budgetåren i syfte att på nytt dra i gång energiforskningen, säkra sammankopplingen av energinät eller förbättra kommunikationerna i EU:s landsbygdsområden. Hela regioner i Europeiska unionen, såsom min, Asturien, hoppas kunna hitta ett framkomligt och hållbart sätt att använda kol som källa till ren energi.

Dessa är exempel på vad gemenskapsbudgeten bör användas till. Dess dåliga anpassningsbarhet och underfinansieringen av de olika utgiftsrubrikerna gör det dock endast möjligt att hitta dessa fem miljarder euro om pengarna för den gemensamma jordbrukspolitikerna för perioden 2009–2010 inte utnyttjas till fullo. Detta är inte budgetmässig effektivitet. Det är ett enkelt bokföringsknep.

Reimer Böge har i dag som föredragande inlett en väldigt nyttig diskussion om att omvandla gemenskapsbudgeten till ett verkligt aktivt instrument för den ekonomiska politiken. Vi har inte råd med fler misslyckade budgetramar i framtiden.

Göran Färm (PSE). – Herr talman! Som socialistgruppens skuggföredragande i det här ärendet vill jag rikta ett tack till Reimer Böge för hans positiva samarbetsanda. Ett långsiktigt ramverk är viktigt, men en sjuårig låsning med rigida budgettak, både totalt och sektorsvis, är en orimlig modell i dagens snabbt föränderliga värld.

Dagens långtidsbudget, som gäller fram till 2014, fastställdes i praktiken 2005. Vad kunde man då veta om dagens ekonomiska kris, om läget i Kosovo eller Gaza, om klimatkrisens djup eller om de våldsamma svängningarna i livsmedelspriserna? Nej, det där håller inte!

Min slutsats är att vi måste få en omfattande översyn av dagens långtidsbudget, den fleråriga finansramen. Det gäller förstås i extra hög grad om budgetutskottets förslag genomförs, det vill säga den förlängning av den nuvarande finansramen med förslagsvis två år för att få den bättre koordinerad med kommissionens och parlamentets mandatperioder.

Vad vill vi då? Jo, flera saker.

För det första, ambitionerna för själva budgetöversynen. Vi menar att det inte är acceptabelt att bara rikta in sig på det kommande finansiella ramverket. Budgetutskottet har antagit ett antal ändringsförslag som innebär att vi ställer krav på kommissionen att snarast möjligt lägga ett förslag till en gedigen innehållsmässig översyn av innevarande långtidsbudget. Särskilt förstås om vårt krav på en förlängning skulle förverkligas.

Vi kräver också att det svenska ordförandeskapet i höst ska förvalta ett sådant förslag från kommissionen, aktivt och skyndsamt. Vi måste komma till skott.

För det andra; när det gäller den politiska inriktningen så har vi fått tydliga signaler från det breda öppna samråd som kommissionen har genomfört. Det är framför allt några områden där EU måste bli mer kraftfullt. Det är klimatpolitiken, det är jobb och tillväxt, det är utrikes- och utvecklingspolitik. Ska EU kunna spela en ledande global roll på de här områdena krävs det resurser. Det är helt klart. Idag är alla dessa områden tydligt underfinansierade.

För det tredje behövs ett antal nödvändiga tekniska förändringar. Jag behöver inte gå in närmare på detta eftersom Reimer Böge redan har nämnt det. Vi vill ha fem år i stället för sju och en omläggning av perioden så att det nya parlamentet och en ny kommission kan få ett rejält inflytande över det ramverk som ska gälla under deras period.

För det fjärde – ett reviderat och rättvisare system för EU:s egna medel. Nu krävs snabba förslag och en gedigen halvtidsöversyn av innevarande långtidsbudget som för retorik och resurser närmare varandra och som inleder processen mot en mer hållbar långsiktig inriktning av EU:s budget inför nästa långtidsbudgetperiod.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Herr talman! Jag skulle vilja säga tre saker till kommissionen i den här debatten.

Europeiska kommissionen behöver föreslå ett stödsystem för regionerna som överstiger 75 procent av BNP per capita i den nuvarande budgetramen, men som kommer att kräva fortsatt finansiering med tanke på den stora inre obalansen i utvecklingen. Jag bör nämna att vissa regioner i Spanien, Portugal, Italien och Grekland får sådan övergångsfinansiering inom ramen för den nuvarande budgetramen.

Det behöver också fattas ett slutligt beslut om att överge de senaste försöken att åternationalisera den gemensamma jordbrukspolitiken. Det kommer inte att vara möjligt att garantera tillfredsställande obligatorisk samfinansiering av GJP på liknande nivå av enskilda medlemsstater, eftersom detta kommer att leda till att konkurrensen på ett betydligt sätt snedvrids, med andra ord GJP:s sammanbrott.

När det gäller Europeiska kommissionens ambition att skilja direktbetalningarna från produktionen är det även nödvändigt att efter 2013 avlägsna de stora skillnaderna i stöd till odlingsmark på mindre än en hektar som för närvarande föreligger mellan de gamla och nya medlemsstaterna. Om situationen kvarstår efter 2013 kommer det annars i praktiken innebära att två gemensamma jordbrukspolitiska linjer tolereras på EU:s territorium.

Janusz Lewandowski, för PPE-DE-gruppen. - (PL) Herr talman! Låt mig fortsätta på ett språk som Dalia Grybauskaitė förstår. Våra inlägg i dag är grundade på två avslutade budgetår inom en sjuårig plan. Detta borde helt klart få oss att vara försiktiga i hur vi utformar våra ingripanden. Det framstår för mig som om det enhälliga antagandet av Reimer Böges betänkande i budgetutskottet visar att han har hittat den gemensamma nämnaren för de olika politiska gruppernas åsikter.

Vad som slår mig är att nästan fem miljarder euro från 2008 års budget inte utnyttjades. Detta får inte upprepas. Det skulle vara ett misslyckande för oss alla. Det finns initiativ från kommissionen inriktade på att göra det lättare att få finansiering. Eftersom det är så det fungerar och bör fungera ska och kan regionalpolitiken i framtiden inte vara en källa till medel för de budgetavsnitt som är kroniskt underfinansierade: vi talade om detta under förhandlingarna om budgetramen, och det har bekräftats till fullo i vår utrikespolitik: rubrik 1a och rubrik 3. Om vi fortsätter att vara hänvisade till en procent av budgetarna kommer vi helt klart att misslyckas med att uppnå en rimlig lösning på Europeiska unionens budgetproblem.

I betänkandet jag hänvisar till lägger Reimer Böge fram den centrala frågan att anpassa parlamentets valperiod till budgetramens period. Det är verkligen denna församlings ståndpunkt. Vi bör dock tänka på de betänkligheter som finns bland länder som påverkas av sammanhållningspolitiken, vilka söker någon sorts politisk säkerhet och ännu inte har klart för sig hur ett kortande av denna period kan påverka förutsägbarheten i erhållandet av strukturfonder.

Slutligen skulle jag hjärtligt vilja tacka Dalia Grybauskaitė för hennes samarbete med parlamentet, och önskar naturligtvis som de övriga talarna er framgång i er kampanj. Trots skillnaderna i politiska åsikter bådär en sådan mångfald av röster gott inför valet.

Catherine Guy-Quint (PSE). - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Först av allt skulle jag vilja påminna er om att denna debatt är en del av en lång process som har varat under flera år: Europeiska kommissionens samråd, kontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, fjärde rapporten om den ekonomiska och sociala sammanhållningen och Lamassourebetänkandet om egna medel för budgeten.

Vår europeiska kommission har tillkännagett sin avsikt att senast hösten 2009 lägga fram sina huvudsakliga riktlinjer för denna revision, vilket har gett upphov till anmärkningsvärda insatser av vårt budgetutskott under ledning av Reimer Böge. Vi vet att denna revision kommer att genomföras så fort nästa Europaparlament finns på plats. Det är inte vårt nuvarande parlament som kommer att genomföra den.

Jag skulle därför vilja betona en grundläggande politisk fråga, nämligen att vi nästan har uppnått enhällighet om att den framtida budgetramen ska stämma överens med det framtida parlamentets politiska mandat, och det är en ordning som vi skulle vilja låta bestå. Detta framstår som mycket viktigt för mig eftersom vi

slutligen kommer att ha en överensstämmelse mellan valresultaten och de budgetriktlinjer som ska tillses av kommissionen.

Sedan skulle jag vilja påminna er om att åsikten hos den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet är att budgeten åter bör inriktas på de grundläggande uppdragen: sysselsättning, tillväxt och innovation, som vår kollega Göran Färm sa. Men innan jag slutar skulle jag vilja vara noga med att säga att unionens verkliga framtid beror på denna revision, och jag hoppas att det framtida parlamentet utnyttjar Reimer Böges betänkande så att det kan uppnå våra europeiska ambitioner trots de nationella egenintressen som avlöser varandra dagligen genom rådets undanflykter.

Det är upp till parlamentet att initiera europeiska strategier som ger alla medborgare verkliga förhoppningar om ett projekt som är politiskt och inte bara ekonomiskt.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Herr talman! I dag är vi 27, och vi spenderar mindre än en procent av våra samlade tillgångar på gemenskapsbudgeten, vilket är ungefär lika mycket som vi spenderade när vi var 15. Denna siffra i sig själv illustrerar varför Reimer Böges betänkande, som vi debatterar i dag, berör en av unionens viktigaste politiska prioriteringar för de kommande fem åren.

Det är en avgörande fråga som vi måste besvara: hur mycket pengar och för vilken politik? Var sätter vi gränsen, måttet på våra ambitioner? Denna gång måste vi lägga allting på bordet utan några förhandsvillkor, och diskussionen måste starta från grunden. Vi kommer att vara tvungna att ta itu med två viktiga svårigheter i denna stora förhandling:

- Den första är naturligtvis att vi är fler nu än vi var vid det tidigare tillfället då liknande förhandlingar fördes.
- Den andra svårigheten är olyckligtvis att denna förhandling äger rum när de rika åren är över och vi drabbas hårt av den ekonomiska krisen.

Inte desto mindre bör den förhandling som egentligen inleds i dag genom den mycket realistiska strategi som valts av Reimer Böge bekräfta tre grundläggande förhandsvillkor som är centrala för EU:

- För det första, att jordbrukets framtid i gemenskapen tryggas även efter 2013.
- För det andra, att principen om sammanhållning och solidaritet mellan medlemsstaterna inte upphör.
- För det tredje, att tiden är kommen för en diskussion om smart utveckling, om pengar som även investeras i hjärnkapacitet och inte bara i asfalt och cement.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Costas Botopoulos (PSE). - (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Betänkandet av ordföranden i vårt utskott, Reimer Böge, som vi debatterar i dag, är enligt mig mycket intressant och avgörande av tre skäl: för det första eftersom det där pekas på vissa områden som behöver förbättras, för det andra eftersom det där läggs fram vissa förslag, och för det tredje eftersom det där läggs grunden för en större debatt i parlamentets nästa valperiod.

De områden som kräver förbättring har framför allt att göra med att de politiska valen och gemenskapens val inte passar ihop och att vi inte klarar av att hantera våra budgetmedel på ett riktigt sätt.

Förslag:

- Ett mycket grundläggande förslag är budgetramens femårscykel och en strategi med femårscykler för budgetpolitiken, med andra ord att parlamentets valperiod ska överensstämma med de politiska förslagen på budgetnivå.
- För det andra är frågan om flexibilitet mycket, mycket viktig. Flexibilitet innebär inte bara skifte mellan olika områden; det innebär ett övergripande svar. Endast flexibilitet kan inte lösa problemet.

Så allt detta förbereder oss för den stora debatten under parlamentets nästa valperiod om en ny politisk och samordnad budget på nya premisser.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Att korta ned den finansiella programperioden till fem år, som även rekommenderas i Reimer Böges betänkande – och jag skulle vilja ta tillfället i akt att gratulera Reimer Böge

till hans särskilda bidrag till detta betänkande – skulle ge konkreta bevis på EU-institutionernas mognad och utgöra ett tecken på att byråkratin minskas.

Samtidigt måste vi vara realistiska och tänka över hur genomförbar en sådan åtgärd är, så att vi inte hamnar i extrema situationer där det kommer att ta oss två år att anta en femårig budget. Den centrala frågan är hur vi ska gå till väga vid förenklingen av förfarandena så att EU:s pengar används inom en rimlig tidshorisont.

I redan legendariska incidenter som rörde EU-medel har pengarna inte anlänt månader, till och med år efter att de verkligen behövdes. Låt mig bara ge ett exempel som rörde pengar från Solidaritetsfonden. Som ni är medvetna om ska Rumänien få tolv miljoner euro för de fem regioner som drabbades av översvämningar. Översvämningarna ägde rum förra sommaren, vi röstade i frågan denna månad, men det är troligt att pengarna inte kommer att nå fram förrän ungefär ett år efter att översvämningarna ägde rum. De rumäner som får pengarna kommer inte att vara medvetna om att de får hjälp av Europeiska unionen.

Kyösti Virrankoski, föredragande. – (FI) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla som har kommit med åsikter om mitt betänkande.

Jag skulle säga att förvaltningen och administrationen nu när Europeiska unionen är en gemenskap med 27 medlemsstater och 480 miljoner invånare behöver förbättras och göras mer effektiv. Verksamhetsbaserad förvaltning och budgetering ger helt klart utrymme för det, med makten och ansvaret fördelade på lämpliga nivåer, i syfte att uppnå ansvarsfull förvaltning och effektivt genomförande av programmen.

Slutligen skulle jag vilja tacka er alla, och jag skulle särskilt vilja önska Dalia Grybauskaitė all lycka och framgång i hennes framtida utmaningar. Det har varit ett mycket stort nöje att arbeta med er, och vi har noterat den utmärkta samarbetsnivån mellan parlamentet och kommissionen. Tack och allt gott.

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att tacka kommissionsledamoten. Efter ett första skede då vi lärde känna varandra har vi samarbetat effektivt, konstruktivt och öppet. Detta har varit uppenbart i resultatet av en rad förhandlingar under de senaste åren. Jag önskar er allt gott under de kommande veckorna. Jag skulle också vilja utsträcka mitt varma tack till mina kolleger för deras hårda arbete och för den diskussion som ägde rum inför morgondagens omröstning i plenum samt till Catherine Guy-Quint i hennes roll som föredragande för budgetkonsekvenserna av Lissabonfördraget. Vi kom överens om ett gemensamt förfarande för betänkandenas huvudpunkter, särskilt när det gäller trestegsstrategin och tidtabellen.

Eftersom vi insåg att den nuvarande budgetramen 2007-2013 och, i förhållande till denna, det interinstitutionella avtalet från 2006 var det maximala som kunde uppnås genom förhandlingar, var vi också fullt medvetna om att man inte hade agerat tillräckligt. Det är skälet till att det är så viktigt att man i detta betänkande efterlyser framåtblickande avtal i god tid och ser till att de innebär ett fullständigt engagemang. Vårt jobb under de kommande veckorna och månaderna, särskilt med hänsyn till de nuvarande förhandlingarna, handlar helt om den ekonomiska återhämtningsplanen och om att påminna rådet om att alla delar av det interinstitutionella avtalet, för kommissionsledamoten hänvisade till ett antal instrument, är en oskiljaktig del av den övergripande budgetramen. Om alla medlemsstater var lite mer medvetna om detta skulle vi ha gjort större framsteg med våra befintliga regler.

Slutligen skulle jag vilja passa på att uppmana kommissionen att på hösten ta hänsyn till de grundläggande resultat och överväganden som parlamentet kommer att anta i morgon. Detta skulle kunna bli en utmärkt start på de nödvändiga ambitiösa förändringarna i form av en gemensam insats av kommissionen och Europaparlamentet, och på samma gång utveckla en framåtblickande budget som är förenad med större politisk legitimitet. Det är vad parlamentet på det bestämdaste och samfällt efterlyser i detta betänkande.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 25 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) En översyn av den nuvarande budgetramen är ett bra tillfälle för eftertanke, inte bara om sättet på vilket tillgängliga resurser tilldelas, men även om EU-budgetens framtida utformning. När vi inför förändringar till dagens budget och när vi planerar nästa budget bör vi framför allt vägledas av en strävan att fördjupa integrationen och uppnå bestämda mål.

Nyligen har vi kunnat bevittna omfattande förändringar i EU-budgetens struktur. Utgifterna för GJP tar inte längre den största delen av gemenskapens pengar i anspråk. För närvarande kan sammanhållningspolitiken och åtgärder kopplade till förverkligandet av Lissabonstrategin räkna med det största stödet. Det råder inga tvivel om att denna utveckling är fördelaktig för ett framtida EU inriktat på en innovativ, kunskapsbaserad ekonomi som garanterar en hög sysselsättningsgrad. En sådan förändring får dock inte äga rum på bekostnad av att EU:s livsmedelstrygghet undergrävs och att jordbrukarnas inkomster minskas.

Lika oroande är den fortgående minskningen av EU:s budget i förhållande till medlemsstaternas BNI. Statistiken visar att om vi i den nuvarande budgetramen hade behållit budgeten på den nivå som rådde under perioden 1993–1999 (beräknat på grundval av samma procentandel av BNP) skulle vi ha tillgång till ytterligare 200 miljarder euro för att förverkliga EU-politiken. Trycket vi iakttar för att minska gemenskapsbudgeten är skadligt, eftersom det begränsar dess flexibilitet och förmåga att anpassas till skiftande behov. Därför efterlyser jag att EU-budgeten ska anpassas till nya utmaningar, inte genom att flytta resurser från GJP, utan genom en tillräcklig ökning av EU:s budgetmedel.

11. Bilindustrins framtid (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande av kommissionen om bilindustrins framtid.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande.* – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Detta är nu andra gången under bara några få månader som vi har samlats i kammaren för att diskutera bilindustrins situation i Europa. Tyvärr måste jag säga att situationen har förvärrats sedan vår senaste debatt.

Under det sista kvartalet 2008 minskade försäljningen av nya bilar med 20 procent och biltillverkningen med 29 procent. Denna negativa trend fortsätter 2009. Under januari och februari i år minskade försäljningssiffrorna med 29 respektive 18 procent. Minskningen skulle ha varit ännu större om inte vissa medlemsstater framgångsrikt hade inlett initiativ för att stimulera efterfrågan. Krisen är inte begränsad till EU-marknaden. Exporten till tredjeland har minskat snabbt, vilket innebär att vi kan vänta oss en negativ inverkan på EU:s handelsbalans. Bilindustrin står under press i hela världen.

Det finns inga utsikter till förbättring under årets kvarvarande månader. Den totala tillverkningen av bilar och kommersiella fordon i EU väntas minska med 20-30 procent. Det innebär att omkring fem miljoner färre bilar kommer att tillverkas i EU 2009 jämfört med 2007. Den negativa prognosen gäller särskilt kommersiella fordon, där tillverkningen väntas minska med 35 procent.

Som ni vet har kommissionen reagerat snabbt på situationen. I oktober 2008 lade vi fram de första rekommendationerna i Cars 21-gruppen för att övervinna krisen, vilka omfattade delaktighet från Europeiska investeringsbankens sida och de skrotningsstimulerande åtgärderna. I början av januari träffade jag EU:s finansministrar för att vi skulle komma överens om en gemensam strategi för krisen. Den 25 februari lade kommissionen fram ett koncept som godkändes några dagar senare av Europeiska rådet och rådet (konkurrenskraft).

Våra svar är direkt inriktade på de huvudsakliga orsakerna till denna allvarliga kris. Dessa orsaker omfattar snabbt sjunkande efterfrågan, svårigheter att få tillgång till kapital, likviditetsproblem och strukturell överkapacitet. När det gäller den strukturella överkapaciteten är detta ett globalt fenomen. Vad vi vill göra nu är att bevara en orubbad inre marknad i EU, undvika protektionism och bibehålla medlemsstaternas solidaritet, i syfte att rädda jobb inom bilindustrin.

Jag skulle här med eftertryck vilja slå fast att industrin själv måste ta de första stegen. Inom Cars 21 har vi skapat de grundläggande förutsättningarna för en framåtblickande bilindustri och förbättrar dem löpande. För att uttrycka mig helt klart måste den europeiska bilindustrin nu satsa på bred front för att introducera sådana bilar på marknaden som vi behöver i början av 2000-talet, med andra ord, energisnåla bilar med låg bränsleförbrukning, vilka är hänsynsfulla mot resurserna.

På det politiska området har kommissionen klargjort sin ståndpunkt. Enligt oss består den viktigaste uppgiften i att göra det möjligt för det finansiella systemet att på nytt fungera effektivt, så att den höga investeringsnivå som den europeiska bilindustrin kräver kan tillhandahållas. Den höga investeringsnivån är nödvändig eftersom bilindustrin måste utvecklas och ta fram den europeiska framtidsbilen.

Vi har antagit en tillfällig gemenskapsram för statligt stöd, som ger medlemsstaterna större handlingsutrymme vid lösningen av likviditetsproblem. Detta var ett nödvändigt steg för att se till att i övrigt vinstgivande företag inte faller offer för krisens omedelbara verkningar.

Dessutom ville vi se till att företagen fortsätter att investera i forskning och modernisering, särskilt under krisen. Vi har gjort stora framsteg genom de vidtagna åtgärderna. I år har Europeiska investeringsbanken redan godkänt projekt för bilindustrin till ett värde av mer än tre miljarder euro. Ytterligare projekt till ett sammanlagt värde av flera miljarder euro planeras redan för 2009. Dessa projekt omfattar inte bara biltillverkare utan även leverantörer till bilindustrin.

Europeiska investeringsbanken, som jag skulle vilja tacka varmt för dess samarbete, arbetar också på ett särskilt program för medelstora företag inom bilbranschens leverantörsindustri, vilka har drabbats särskilt hårt av krisen. Vi kommer att ställa en miljard euro till förfogande för ett forskningspartnerskap med industrin i syfte att påskynda omställningen till en energisnål ekonomi med låga utsläpp. Detta är nödvändigt för att ge den europeiska industrin ett bra utgångsläge efter krisen, så att den verkligen kan dra nytta av den positiva utveckling vi då förväntar oss.

Vi kan även göra något på efterfrågeområdet. Ett antal medlemsstater har infört skrotningsstimulerande åtgärder för att stimulera efterfrågan. Kommissionen har lagt fram riktlinjer som medlemsstaterna måste följa vid införandet av stimulansprogram av detta slag. Detta är inriktat på att se till att de nationella åtgärderna inte får en diskriminerande effekt på eller stör den inre marknaden. Jag kan med glädje meddela att detta har varit framgångsrikt.

Vi måste naturligtvis också skydda oss mot verkningarna av de strukturella förändringarna, hålla nere samhällskostnaden till ett minimum och hålla kvar kvalificerade arbetstagare i bilindustrin. Om den europeiska bilindustrin vill förbli konkurrenskraftig på lång sikt kommer vissa strukturförändringar att vara oundvikliga. Processen kommer att bli smärtsam, men det är oundvikligt. Vi behöver en energisk, konkurrenskraftig industri med betydande sysselsättningspotential, inte företag som är permanent beroende av statligt stöd. Europeiska kommissionen har frigjort pengar från Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att stödja de arbetstagare som drabbas hårdast av de tillfälliga verkningarna av industrins nödvändiga omstrukturering.

I april ska vi hålla vårt första rundabordsmöte med företrädare för industrin, arbetstagarna och medlemsstaterna, för att diskutera krisens samhällsdimension och vårt svar på den. Jag skulle dock råda företagen att redan nu ge sina anställda fortbildning för att förbättra deras möjligheter att hitta jobb, antingen inom bilindustrin eller i andra sektorer av ekonomin.

Jag skulle vilja nämna något om en bestämd tillverkare, General Motors i Europa, som består av Opel, Vauxhall och Saab. Jag skulle här vilja upprepa att det inte ligger i EU:s intresse att låta detta företag gå under. Fler än 200 000 jobb över hela Europa är beroende av företaget. Jag är inte av den uppfattningen att det skulle bidra till att lösa den europeiska bilindustrins kapacitetsproblem om General Motors tillverkningsanläggningar i Europa försvann, och att det därför bör välkomnas. De arbetstagare som drabbas är inte ansvariga för krisen i deras företag. Krisen har endast sin källa i Förenta staterna.

Det finns ingen nationell lösning på problemet. Det finns inte ens en europeisk lösning. Det kan endast finnas en transatlantisk lösning med delaktighet av moderbolaget. Därför är det viktigt för oss att veta vad som kommer att hända i Förenta staterna. För tillfället vet vi inte. Inte ens den amerikanska regeringen vet än så länge. Det gläder mig att samtliga de europeiska regeringar som har General Motors anläggningar i sina länder har gått med på att inte vidta åtgärder på egen hand, utan i stället samarbeta på den europeiska delen av lösningen. Resultatet av denna lösning kan endast vara ett nytt företag som är konkurrenskraftigt och som kan överleva på marknaden. Dessutom måste man kunna berättiga lösningen både ekonomiskt och politiskt. Jobben inom General Motors i Europa är för viktiga för att man ska låta dem bli en valfråga eller dras in i politiska nationalintressen. Det är skälet till att kommissionen kommer att fortsätta att göra allt för att hitta en europeisk lösning av detta slag.

Slutligen kommer kommissionen även att se till att den inte lägger några ytterligare finansiella belastningar som skulle kunna undvikas på bilindustrin vid denna svåra tid, som en del av sitt lagstiftningsprogram.

Tiden för att tala om krisens allvar är över. Vi har en europeisk plan med samordnade åtgärder både på EU- och medlemsstatsnivå. Det är nu dags att handla och fullständigt genomföra dessa planer. Tack så mycket.

Werner Langen, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamot Günter Verheugen så mycket för att han tog upp detta ämne och gratulera honom till den framgångsrika samordningen av EU-åtgärderna, samt att han under ett ministermöte den 13 mars förhindrade enskilda medlemsstater från att vidta åtgärder på egen hand.

Vi har begärt en debatt på grundval av er skriftliga rapport eftersom vi anser att krisen är så pass allvarlig att Europaparlamentet måste diskutera den. Vi har utarbetat en gemensam resolution som omfattar de viktigaste punkterna.

Jag skulle vilja upprepa något av det ni sa. Självfallet kan räddningen av ett enskilt företag endast bli framgångsrik om man räknar med företagets eget ansvar – och de särskilda omständigheterna i fallet General Motors – tillsammans med de immateriella rättigheterna och många andra faktorer. Sammantaget är det en väldigt stor industri. Med sammanlagt tolv miljoner jobb beroende av bilindustrin, årliga investeringar på 20 miljarder euro, en årlig omsättning på 780 miljarder euro och ett mervärde på 140 miljarder euro, är det en mycket viktig industri, som delvis har hamnat i svårigheter genom eget förvållande – jag tänker här på överkapaciteten och vissa tillverkares modellstrategier – men i allmänhet på grund av verkningarna av den internationella krisen på finansmarknaderna.

Därför välkomnar vi att alla dessa gemensamma åtgärder vidtas. De bör bidra till att bilindustrin blir mer hållbar, att efterfrågan stimuleras så att industrin kan komma ur krisen och att det blir lättare att tillhandahålla investeringar och kapital för köparna och för industrin. Dessutom bör dessa åtgärder, som ni nämnde i slutet av anförandet, inte medföra nya lagstiftningsproblem som skulle leda till ytterligare tryck på den europeiska bilindustrins konkurrenskraft.

På grundval av detta kan vi anta den gemensamma resolutionen. Min grupp kommer att rösta ja till ändringsförslaget till punkt 5 från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, för att uttryckligen hänvisa till det särskilda fallet med General Motors, så att vi med stor majoritet kan uppmana kommissionen att erbjuda arbetstagarna anställningstrygghet och skapa nya möjligheter för bilindustrin.

Robert Goebbels, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under en överskådlig framtid kommer vi inte att kunna klara oss utan bilar eller lastbilar. Dessa transportmedel måste förörena mindre och bli mer energisnåla. Till och med den bästa möjliga och mest eftersträvarvärda organisering av kollektivtrafiken kommer aldrig att kunna ersätta flexibiliteten med individuella transportmedel.

Den europeiska fordonsindustrin är världsledande i sin sektor när det gäller teknik. Denna spjutspetsindustri måste skyddas. Den är strategisk för hela Europas industriella struktur. Miljontals jobb är direkt eller indirekt beroende av den. Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill skydda jobben. Den vill att varje potentiell omstrukturering ska omfatta föregående diskussion med arbetstagarna och deras fackföreningar.

I kölvattnet av vad som har gjorts för bankerna har Kina finansierat en modernisering och teknisk anpassning av sektorn. I detta avseende instämmer jag till fullo med Günter Verheugens anmärkningar. EU måste förlikas sig med sina skyldigheter. Europeiska investeringsbanken måste vid behov rekapitaliseras för att kunna bidra till omstruktureringen av sektorn och dess tusentals underleverantörer, som i huvudsak är små och medelstora företag.

Vi förväntar oss att kommissionen fortsätter att organisera en konstruktiv dialog mellan alla EU-länder där det finns anläggningar tillhörande amerikanska tillverkare och dessa företag. Vi gratulerar också Günter Verheugen till det initiativ han har tagit i detta sammanhang.

Vi måste dock fortfarande skydda europeiska immateriella rättigheter och återföra patent till EU för uppfinningar som har tagits fram i EU, men som för närvarande hålls i Förenta staterna. Det är besläktat med grov stöld eller åtminstone expropriering utan ersättning. Det är otänkbart att anläggningar i EU i framtiden skulle behöva betala royalties för kunnande som har utvecklats av ingenjörer och arbetstagare i EU.

När det gäller situationen för General Motors instämmer den socialdemokratiska gruppen i vad Günter Verheugen har sagt i denna kammare.

Jorgo Chatzimakakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Verheugen! Än en gång träffas vi för att diskutera ämnet bilar, och med rätta. Denna kris har mycket hårt drabbat en av våra nyckelindustrier. Sammanlagt tolv miljoner jobb, sex procent av arbetskraften, den största investeraren i forskning och utveckling – detta gör det i hög grad värt besväret att diskutera problemet och hitta lösningar. Det har dock nu blivit klart att EU inte har tillgång till lämpliga instrument för att hantera krisen. Medlemsstaterna pressar på framåt på egen hand, konkurrensramen har ibland hotats och Europeiska investeringsbanken, det universella botemedlet, är tänjd till bristningsgränsen både när det gäller finanser och personal. Därför behöver vi hitta nya strategier.

Jag är tacksam gentemot kommissionsledamot Günter Verheugen för att han väldigt snabbt har antagit detta ramdirektiv för att utreda hur vi bör gå till väga inom ramen för konkurrenslagstiftningen. EIB måste dock bli bättre utrustad. EIB måste erbjudas särskilda villkor av Europeiska centralbanken för att ge den tillgång till nytt kapital, vilket för närvarande inte är tillåtet enligt lagstiftningen. Det är också viktigt att det statliga stödet förknippas närmare med paradigmskiftet i riktning mot ny teknik och bort från förbränningsmotorn. Dessutom bör medlen, såsom strukturfonderna och jordbruksfonderna, inriktas på att utveckla en starkare infrastruktur för denna nya teknik.

Jag skulle vilja titta närmare på General Motors. Jag håller med kommissionsledamoten och den föregående talaren om att detta har en europeisk dimension, eftersom företaget har verksamhet i många av EU:s medlemsstater. Kärnpunkten är dock att staten, inklusive EU, inte bör ingripa i ekonomin. Krisen har inte förändrat denna princip. Även om bilindustrin är en strategisk sektor är den inte systembärande på samma sätt som bankbranschen. Därför bör vi undvika att gå in som aktieägare i bilindustrin. Jag anser dock att garantier är rätta strategin, om det finns en privat investerare som åtar sig en garanti via EIB. Detta förutsätter att vi följer paradigmskiftet och ställer om till ny teknik. Daimler och Abu Dhabi Investment Authority har nyligen tagit ett steg av det här slaget, så det borde även vara möjligt för oss.

Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten för att han vidtar så pass aktiva åtgärder. Jag skulle även vilja tacka mina kolleger för att de stöder initiativet i resolutionen.

Antonio Mussa, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Bilkrisen är en av de allvarligaste inom den globala tillverkningsindustrin eftersom den, förutom att den har svåra ekonomiska och sysselsättningsrelaterade återverkningar på europeiska fabriker och relaterade företag, även drabbar tredjeländer, till vilka tillverkningen i ökande utsträckning har flyttats under de senaste årtiondena.

Dessutom kan inte unionen, om den vill återföra industrins vinster åtminstone till 2007 års nivå, inte bära samhällskostnaden för omkring 350 000 förlorade arbetstillfällen. Vi bör därför välkomna åtminstone harmoniserat stöd till sektorn, förutsatt att i första hand jobben skyddas. Honnörorden för europeiska företag måste vara spjutspetsforskning och utveckling. Det står klart att en annan möjlig väg då marknaden utvecklas är att tillgripa fusioner eller strategiska avtal, men detta får inte ske på bekostnad av EU:s biltillverkningstraditioner, som är juvelen i kronan för gemenskapens tillverkningsindustri.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vad vi är mest bekymrade över i denna debatt är arbetstagarna i bilindustrin. Siffrorna är så enorma att det är svårt att föreställa sig problemets vidd. I ert anförande, herr kommissionsledamot, tydliggjorde ni väldigt klart ett av de oroande problemen, nämligen att det i kontrast till detta också finns siffror som gäller den skrämmande nivån av överproduktion och den slående bristen på innovation inom effektivitet och klimatskydd. Om vi nu är beredda att ge bilindustrin statligt stöd måste detta vara avhängigt av att medlen används för att trygga jobben och skapa hållbar sysselsättning. Dessutom måste det göras beroende av om dessa företag verkligen inriktar sig på innovation.

Något som gör mig lite misstänksam, herr kommissionsledamot, är Cars 21-gruppens och industrins betydande inflytande i den process som sätts i gång här. Jag är bekant med vissa tyska bilföretag och är medveten om att de har spjärnat emot när det gäller klimatskydd och effektivitet.

Jag har också med största intresse noterat att ett nytt undantag begärdes för två veckor sedan för att tills vidare upphäva miljökraven. Detta får inte ske. Stödet måste vara beroende av villkor såsom tillhandahållande av jobb, verklig innovation, utbildning och vidareutveckling av kunskaperna hos de anställda, och detta gäller leverantörerna, med andra ord de många små och medelstora företag som är beroende av de stora organisationerna, samt arbetstagarna inom bilindustrin. Min grupp skulle vara nöjd med det. Utan dessa stränga villkor kommer vi dock inte att bidra till att hållbara arbetstillfällen skapas.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den här debatten om bilindustrin kommer tyvärr alltför sent på dygnet och har dessutom fel inriktning. Vi debatterar faktiskt något som redan har beslutats av nationella regeringar och som ligger utanför EU:s ramar. Tragiska konsekvenser på arbetsmarknaden syns redan i form av arbetslöshet och arbetslöshetsunderstöd.

För att fortsätta längs samma linje: i resolutionen finns inga förslag till grundläggande faktorer som kan garantera att de åtgärder som vidtas är effektiva och rättvisa. Jag vill gärna poängtera att EU för några månader sedan agerade helt annorlunda när det gällde hanteringen av klimatförändringarna. Då behandlades ämnet som en verklig politisk fråga. EU agerar inte på samma sätt när det gäller den ekonomiska krisen. Där har

regeringarna fått fria tyglar och agerat utan inbördes samordning och, vill jag påstå, sneplat på att kamma hem röster.

Det här beror förstås på Barrosokommissionens politiska svaghet, men även på svårigheterna med att hantera situationer som kräver nya krafter och beslut inom industri, arbetsmarknads- och sysselsättningspolitiken.

Kan vi acceptera nationalistiska åtgärder? Kan vi stödja en våg av permitteringar när stöd betalas ut till företag? Kan omflyttningar inom bilindustrin och närliggande företag fortsätta på samma sätt som i fallet med det italienska bolaget ITONO och nu Indesit, med verksamhet inom en annan viktig bransch? Kan vi utvidga räckvidden för EU:s fonder utan att öka dem? Med tanke på detta räcker det inte att hävda att det här är ett problem som rör bilindustrin och att så många möten redan har hållits.

Vi måste fastställa riktlinjer för åtgärderna. Med det menar jag att företagen inte får avskeda personal om de samtidigt får stöd. Stödet måste knytas till innovationer på det sätt som anges i klimatförändringspaketet och Sacconiförordningen. Vi måste få ett stopp på omflyttningar och konkurrens mellan EU:s medlemsstater. Min grupp har lagt fram ändringsförslag kring samtliga dessa punkter. Vi behöver med andra ord en ny politik, en politik som EU verkar sakna och som vi därför måste utforma innan bakslagen på arbetsmarknaden blir så allvarliga att vi inte kan ge våra arbetare några slutgiltiga svar.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Den dramatiska nedgången i den globala efterfrågan på bilar har också påverkat Europa. Bilförsäljningen i Europa visade sista kvartalet 2008 en minskning på över 19 procent, och försäljningen sjunker fortfarande. Många av EU:s stora medlemsstater har beslutat att stödja fordonstillverkningsbranschen. De strategier som har valts och utarbetats är dock tveksamma eftersom de luktar protektionism. Jag ställer mig därför bakom kommissionen som varnar för protektionistiska åtgärder som ska stärka det egna landets producenter. Kommissionens uppmaning att prioritera strukturproblemen är mycket träffande, särskilt med tanke på att det handlar om överproduktion och investeringar i innovativ teknik.

Alla stöd till den offentliga sektorn ska vara synliga och följa EU:s regler om konkurrens och statliga stöd. Vi måste förhindra att de olika aktörerna på EU:s marknad inbördes strider om stöden. Situationen förvärras av att den globala konkurrensen, särskilt från USA, inte beaktas i bestämmelserna. Det finns förhoppningar om att USA:s stöd för att lösa bilindustrins problem ska utvidgas till reservdelsleverantörer. Om situationen blir akut kan EU stå inför både produktions- och försäljningsproblem i Europa och problem med importerade bilar som har tillverkats med kraftiga statliga stöd. I en sådan situation kan EU också hota med att genomdriva åtgärder inom WTO.

Många länder i Europa har infört skrotningsprogram. Insatser i den riktningen har också inletts i Storbritannien. Skrotningsprogram kan dock bara lösa krisen på kort sikt. De snedvrider marknaden snabbt, suger pengar ur den offentliga budgeten och bidrar till att nödvändiga lösningar för investeringar i innovativ teknik skjuts på framtiden.

Amalia Sartori (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag begärde ordet i frågan eftersom jag de senaste månaderna med stort intresse har följt arbetet inom Europaparlamentet, i utskotten och nu i plenum, kring just kraven på de särskilda åtaganden vi har gjort gentemot biltillverkarna på vår kontinent.

Vi satte upp viktiga mål, framför allt för koldioxidutsläppen, och bad tillverkarna fylla en viktig funktion för att nå de centrala mål som Europa har satt upp för att de närmaste åren minska koldioxidutsläppen. Målen är ambitiösa och länder i hela världen iakttar oss med stort intresse. Vi har bett bilindustrin att komma fram till en minskning på 120 mg senast 2012 och ytterligare minskning med 25 mg senast 2020. Det här är omfattande mål som kräver omfattande investeringar.

Till detta borde vi lägga det faktum – som redan har nämnts av några kolleger – att bilindustrin direkt eller indirekt sysselsätter tolv miljoner arbetare i Europa, det vill säga sex procent av Europas arbetsstyrka. Om EU menar allvar med att ge bilindustrin resurser för att uppfylla de mål för koldioxidutsläpp vi har satt upp och om vi även vill behålla folk i arbete, vilket just nu är svårt på vår kontinent, då måste vi också ha en samordnad strategi för att ge branschen stöd.

Olika ledamöter lägger fram planer för att höja försäljningen, vilket i samtliga fall handlar om att behålla samma omsättning. Sådana politiska insatser måste dock ingå i en enhetlig gemenskapsstrategi för att förhindra farliga snedvridningar på marknaden.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill med kraft framföra att jag ger mitt fulla stöd till allt kommissionsledamoten har sagt. I mitt land Österrike påverkas flera tusen arbetare direkt eller indirekt av krisen. Det gäller även vårt grannland Slovakien och flera andra länder.

Jag är särskilt oroad av att det så tydligt framgår hur central bilindustrin är. Den får inte betraktas som en förlegad bransch eftersom mycket forskning och utveckling är knuten till den europeiska bilindustrin. Dessutom är många små och medelstora underleverantörer beroende av bilindustrin. Vi tänker oss alltid att det rör sig om enormt stora företag och hyser föga sympati för dem. Men när jag ser alla leverantörerna, de små och medelstora företagen, blir läget helt annorlunda.

Jag skulle särskilt vilja bygga vidare på det ni sa, herr kommissionsledamot, om General Motors. Vi har en stor General Motors-anläggning i Wien. Vi känner till farhågorna hos dem som väntar på att få reda på vilka beslut som fattas i USA. Jag hoppas att det här blir ett positivt exempel på transatlantiskt samarbete där USA – för det handlar inte om den amerikanska regeringen, utan om landet som helhet – som alltid begär att Europa gör mer för att bekämpa krisen faktiskt föregår med gott exempel så att Europa får möjlighet att lyckas med sina egna företag.

Till sist några ord om protektionistiska åtgärder. Bara en gemensam europeisk lösning är godtagbar. Det måste vara vårt mål.

Gianluca Susta (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det här är vår tredje debatt om bilindustrin de senaste månaderna. Våra krav har än så länge inte blivit adekvat bemötta av kommissionen och rådet, oavsett om det gäller stöd till efterfrågan eller den yttre konkurrensen med lämpliga exportstöd.

Jag betraktar visserligen de EU-åtgärder som vidtagits för att hantera finanskrisen som betydande, men jag anser trots det som sades vid toppmötet nyligen att EU:s svar på lågkonjunkturen och realekonomins svårigheter är otillräckligt. Vi befinner oss i en krigssituation, och våra soldater, det vill säga våra företag, skjuter med lösa skott.

Bilbranschen är grundläggande för vår industri och omfattas av nya krav, nya organisationsfaktorer inom produktionen och hårda krav på process- och produktinnovationer. Incitament för att inom hela EU samordnat avskaffa alla typer av protektionism, ny finansiering – däribland från Europeiska investeringsbanken – av budgetar för branschen, incitament för renodlade miljö- och hybridbilar, ökade anslag till forskning om rena motorer, effektiva åtgärder inom WTO för att skapa verkligt ömsesidiga villkor på den globala bilmärknaden – detta är de viktigaste kraven från dem som inte vill bidra till avindustrialiseringen av Europa i en viktig bransch med högt mervärde och hög sysselsättning.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar. Kommissionsledamot Günter Verheugen har betonat att vi måste vara mycket försiktiga och inte föreslå eller stödja några protektionistiska åtgärder. Jag påminner honom gärna om att sådana åtgärder vidtas på andra sidan Atlanten, och de gynnar bevisligen de europeiska biltillverkarnas konkurrenter.

Jag har fått intrycket av att den strategi som EU hittills har följt inte är tillräckligt målmedveten – vilket den borde vara i en så här kritisk situation – när det gäller att stödja enbart eller huvudsakligen ”europeiska” bilar som ritas och byggs här i Europa. Jag har sett hur fackliga företrädare gråter krokodiltårar över avindustrialisering, omflyttningar och annat. För flera år sedan, när någon som jag framförde sådana argument vid möten hos en stor italiensk biltillverkare, togs de inte på allvar. I dag talar tyvärr fakta för sig själva.

Om EU begränsar sig till att bara vidta åtgärder för att höja efterfrågan, det vill säga åtgärder som uppenbarligen även kan riktas mot icke-europeiska tillverkare, kommer vi inte att få de resultat vi vill ha. För att få dem måste EU snarare snabbt agera för att stimulera europeisk bilproduktion. Europeiska tillverkare måste uppmuntras att investera i forskning för att kunna garantera framtiden för en industribransch med hög profil, en bransch som också omfattar underleverantörer som i dag lider av de europeiska bankernas restriktiva policy med kapital.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Vi får inte glömma att vi i november höll precis samma debatt här i plenum. Då framgick det tydligt att vi stod inför en kris i det kapitalistiska systemet som krävde grundläggande förändringar för att öka köpkraften hos en majoritet av befolkningen. Vi krävde därför höjda löner och pensioner för att ge en rättvisare inkomstfördelning. Det är fortfarande den grundläggande åtgärd som kan öka efterfrågan och därigenom ge bilindustrin och dess underleverantörer en tryggad marknad.

Situationen på arbetsmarknaden börjar tyvärr bli alltmer komplicerad eftersom politiker inte vidtar de åtgärder som behövs, medan arbetslösheten och farliga eller underbetalda arbetstillfällen fortfarande ökar.

Vi kräver därför nya politiska insatser där jobb med rättigheter prioriteras och där industriproduktionen i EU-länderna stöds, samtidigt som vi motarbetar de multinationella bolagens strategi att utnyttja krisen som förevändning för nedskärningar, utnyttja arbetarna hårdare och höja vinsterna. Det är mycket viktigt att industrierna i EU får adekvat stöd så att de kan behålla och skapa fler lagliga arbetstillfällen. Men vi måste också uppmärksamma länder med känsliga ekonomier, till exempel Portugal, och ge dem mer ekonomiskt stöd för att förhindra arbetslöshet och hjälpa mikroföretag, små och medelstora företag inom bilindustrin, närliggande branscher, reservdelsbranschen och verkstäder.

Carl Lang (NI). – (FR) Herr talman! Globaliseringen löper amok, och dess vansinniga uttolkare tvingar europeiska bilarbetare att betala ett högt pris för konsekvenserna av ett fundamentalistiskt system med öppna marknader och frihandel.

Finansviruset som spreds med den amerikanska amorteringskrisen har därmed fritt kunnat smitta finanssystemet och världens banksystem, vilket i förlängningen lett till att vårt ekonomiska system har smittats och att våra företag och arbetstillfällen har ruinerats.

I egenskap av ledamot, tillsammans med min kollega Fernand Le Rachinel, för de franska regionerna Picardie, Nord-Pas de Calais och Normandie där tusentals jobb är i farozonen, måste jag få berätta att EU:s handelspolitik får outhärdliga, orättvisa och oacceptabla kostnader för människor och för arbetsmarknaden. Fanatiska anhängare av den öppna marknaden framhåller dock och ställer upp på det här. Så sent som i dag bekräftade Gordon Brown och José Manuel Barroso än en gång att de vägrar skydda Europa, våra industrier och våra arbetstillfällen, utan väljer att skydda den allsmäktiga fria marknaden och globaliseringen. De socialistiska globaliseringsanhängarna i vänstern, de liberala globaliseringsanhängarna i högern och de alternativa globaliseringsanhängarna i extremvänstern som varken ser eller förstår någonting sviker och överger de europeiska arbetarna.

Globaliseringsanhängare världen över, förenen eder! Arbetarna i våra länder försvinner! Det är globaliseringspartiets manifest.

Miljömedborgarnas, regeringarnas och vissa lokala kommunpolitikernas fortsatta trakasserier mot motorvänner och bilar är inte heller särskilt förenliga med försvaret och främjandet av vår bilindustri.

Slutligen är demagogerna i extremvänstern som ser dagens kris som en gudasänd revolutionär gåva helt oförmögna att bemöta de franska och europeiska arbetarnas behov. Det är genom ekonomisk och arbetsmarknadsmässig patriotism, nationella och europeiska preferenser och nationellt och europeiskt skydd som vi kan gjuta nytt liv i våra industrier.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - Herr talman! Den europeiska bilindustrins problem är i stor utsträckning ett resultat av ekonomisk och finansiell kris. I den delen är den förhoppningsvis ett problem som kommer att vara övergående. Men till en annan mycket viktig del är det också ett problem som hänger samman med överkapacitet. Därför är det oerhört viktigt att vi för att slå vakt om den europeiska bilindustrins framtid ser till att den kan bygga på realistiska och vettiga affärsplaner och ha ansvarsfulla ägare.

Det leder mig till att vilja framhålla följande: om vi ska lyckas behålla en framgångsrik bilindustri i Europa med de möjligheter det innebär för teknisk utveckling och god sysselsättning och den roll som bilindustrin spelar i den europeiska ekonomin, måste de statsstöd som i dag ges av medlemsstaterna syfta till att garantera överlevnad över lågkonjunkturen och den finansiella krisen, men inte snedvrider konkurrensen mellan medlemsstater eller mellan biltillverkare.

Ett statsstöd som snedvrider konkurrens och skapar misstro mellan medlemsstater skapar i själva verket en risk för den europeiska bilindustrins förmåga till överlevnad och det är i det perspektivet jag vill sätta frågan om det som nu har skett i Slovenien och i Frankrike, och det statsstöd som har fördelats i Frankrike. En av kommissionens viktigaste uppgifter är att säkerställa att inga övertramp sker av de regler som är uppställda, att se till att följa upp det som har skett, och skapa fullt förtroende till att inget statsstöd utdelas till nackdel för någon annan medlemsstat eller någon annan bilindustri. Ett stöd som leder till snedvriden konkurrens underminerar den europeiska bilindustrins framtid och får negativa effekter för både sysselsättning och teknisk utveckling.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag uttrycka min uppskattning över att kommissionen och rådet snabbt har engagerat sig för bilindustrin och underleverantörerna, men det räcker tyvärr ändå inte.

Efter det att medlemsstaterna vidtog de första åtgärderna har utsikterna förbättrats något: uppgifter från Italien visar en nedgång på 18 procent i försäljningen i februari, medan minskningen i januari var 22 procent. Mot bakgrund av de uppgifter som kommissionsledamot Günter Verheugen själv uppgav behöver Europa gå framåt genom att ta fram mer finansiering från EIB och genom ännu större samordning av nationella åtgärder för att förhindra orättvis och diskriminerande konkurrens.

Europa måste också försöka samordna sina insatser med arbetarnas företrädare och fackföreningarna och ta fram omstruktureringsplaner så att vi får en europeisk strategi för att återuppliva branschen som bygger på investeringar i forskning och ny teknik.

Även mot bakgrund av de hemska uppgifterna om permitteringar och arbetslöshetsunderstöd uppmanar jag kommissionen att lägga fram mer effektiva förslag om hur socialfonden och globaliseringsfonden kan utnyttjas.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Det vi upplever nu är både en finansiell kris och en klimatkris. Vi kan notera att det finns bilbolag som klarar de här dubbla kriserna bättre. Det finns bilmärken och modeller som klarar de här kriserna bättre, nämligen de som har investerat i hållbar teknisk utveckling. Sedan finns det även bolag som General Motors som begär 350 miljarder dollar av de stater där de har verksamhet.

Vi ska inte slänga bra pengar efter dåliga. Vi ska stödja de människor som finns i bilindustrin. Vi ska stödja de regioner som har problem, vi ska stödja de småföretag som finns i underleverantörskedjan, men vi ska se till att vi gör det med produkter för framtidens marknad.

Kommissionen kan göra mer genom att öppna strukturfonderna, både socialfonden, regionfonder och jordbruksfonden, för biobränslen, sociala åtgärder och regionerna.

För övrigt anser jag att Europaparlamentets verksamhet i Strasbourg bör läggas ned.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Bilindustrin är central för den europeiska ekonomin och utsätts för stora risker i dagens kris. Det är därför inte läge att i dag än en gång säga att vi ska motverka protektionism och orättvis konkurrens. Allt sådant är helt överflödigt. Nu är det dags att ta fram strategiska, tydliga och modiga säkra fakta för europeiska tillverkare och arbetare, plus – och det här vill jag betona – en stödplan som ger alla medlemsstater samma möjligheter.

Bland målen ingår förstås att bättre kunna utnyttja EU:s fonder, däribland globaliseringsfonden, men framför allt att förenkla och öka det finansiella stödet till branschen via EIB och ECB, så att branschen kan söka lån med låga räntor och de administrativa rutinerna förenklas.

Sammanfattningsvis vill jag säga att det generella syftet är att behålla konkurrenskraften i branschen och se till att alla EU:s initiativ, utöver att bemöta den nuvarande krisen, kan bidra till att inleda en positiv omstrukturerings- och omvandlingsfas i bilindustrin.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Den brittiske premiärministern Gordon Brown formulerade det träffande i förmiddags när han sa att vi inte får vimsa omkring, nu är det dags för åtgärder. Det är verkligen dags för hållbara och gedigna åtgärder. Vi, EU, måste nu ta kontrollen och leda övergången till en hållbar bilindustri, vilket bara är möjligt om vi leder branschen genom den hårda och livshotande lågkonjunkturen.

Därför denna uppmaning till er, kommissionsledamot Verheugen, och till kommissionen. Vi vill verkligen att EU, alla tillsammans, gör mycket mer för våra bilföretags framtid. Vi har från unionens sida en unik möjlighet att visa att vi står på arbetarnas sida – de 200 000 arbetarna vid Opel i Tyskland, Polen, Österrike, Spanien och Belgien – för att bara nämna några.

Av det skälet vill vi framför allt att Europeiska investeringsbanken frigör lån och utnyttjar sin hävstångsfunktion och potential i maximal utsträckning. För två veckor sedan höll vi ett samråd med branschens högre företrädare här i parlamentet. Det framgick då att det finns ett mycket stort problem: Branschen lider av akut kapitalbrist. Därför är billiga lån och statliga garantier absolut nödvändiga, inte bara för överlevnaden, utan framför allt för den tveklösa övergången till framtidens bilar: elbilar och hybrider och, inte minst, miljövänliga bilar som redan nu kan sättas i produktion.

Arbetsmarknadens parter, och definitivt arbetstagarernas företrädare, måste knytas nära den här europeiska återhämtningsplanen eftersom frågan också är ett lackmustest på hur dialogen med arbetsmarknadens parter fungerar på Europeanivå.

Kommissionsledamot Verheugen! Det är inte för sent att agera. Var vänlig låt inte vargarna ta över i det här läget.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka kommissionsledamoten för hans anförande, och framför allt för hans kraftfulla insatser för bilindustrin de senaste veckorna och månaderna, liksom hans tydliga uttalande om att en lösning måste tas fram för General Motors, eftersom företaget behövs, inte minst med tanke på strategin för nya drivsystem. Jag tackar honom uppriktigt.

Jag vill också anknyta till vad Werner Langen sa om att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder ändringsförslaget från vår grupp. Jag anser att det här är både viktigt och rätt. Jag är tacksam för att vi från parlamentets sida gör ett uttalande om General Motors. Det såg länge ut som om det inte skulle ske, men bättre sent än aldrig. Tack så mycket.

I vår resolution diskuterar vi åtgärder på kort sikt. Men vi borde också tala om åtgärder på medellång sikt, vilket till exempel expertgruppen Cars 21 har gjort, och om att harmonisera fordonsskattenivåerna. Jag vet att det är en svår uppgift, men det skulle vara en europeisk ekonomisk återhämtningsplan för bilindustrin. Vi lever i kristider, och vi borde inleda åtgärderna nu. De 27 finansministrarna måste göra en gemensam insats.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ni har själv redan sagt att vi inte kan diskutera motorindustrin i dag utan att också nämna General Motors.

Vi ser positivt på att ni samlat EU:s finansministrar för att hitta en europeisk strategi. Det är också det ni själv föredrar – en EU-strategi, snarare än en nationell sådan. Men en sådan EU-strategi går bara att genomföra om ni också inlemmar det europeiska företagsrådet i debatten och om samma råd får all den information det ska ha enligt lagen. Jag frågar er därför öppet om ni är beredd att inleda ett sådant initiativ och lämna över de uppgifter som finns i varje medlemsstat separat, och som de fått av General Motors, till det europeiska företagsrådet.

För det andra: ni nämnde de EU-fonder som ska bidra till att dämpa de arbetsmarknadsrelaterade konsekvenserna för arbetarna. Jag anser att fonderna också måste användas förebyggande. Vi måste förhindra att fler arbetstillfällen försvinner i stället för att bara utnyttja fonderna när arbetstillfällen redan har försvunnit.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! För de 350 Fordarbetare som permitterats i Warley och Dunton i Essex och för de 1 400 General Motors-arbetare vid skåpbilstillverkaren IBC i Luton – dubbelt så många om man räknar underleverantörer – välkomnar jag kvällens budskap om att de här biltillverkarna inte får gå under.

Men när kommissionsledamot Günter Verheugen säger att General Motors inte bara kan roffa åt sig får han gärna sälla sig till mig och mina fyra uppmaningar till GM: För det första att bolaget ska visa fram hela sin omstruktureringsplan, inte bara för den tyska regeringen, utan även för den brittiska och övriga medlemsstaters regeringar. Att GM ska göra ett uttalande om de sammanlagda miljökonsekvenserna i form av koldioxidutsläpp från deras föreslagna paket på 3,3 miljarder euro. Att GM ska klargöra framtiden för samriskföretaget med franska Renault och framför allt skåpbilstillverkningen i Luton. Och att GM ska beskriva för er och oss vilka garantier bolaget har för att ett kortsiktigt stöd säkrar produktionen och sysselsättningen på ett verkligt hållbart sätt.

Jag träffade arbetarna i Luton förra veckan. En av dem berättade att IBC:s överlevnadspotential bara är 50/50 i en stad som haft fordonstillverkning i över 80 år och där 50 procent av arbetstillfällena fortfarande ligger inom tillverkning. Jag kommer att kämpa för en framtid för deras arbetstillfällen.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Fru talman! EU måste med kraft stödja bilindustrin eftersom den är central för utvecklingen av en tekniskt avancerad ekonomi som kan gå i fronten vid bekämpningen av klimatförändringar och garantera höga nivåer i fråga om effektiva, säkra och kvalitativa person- och godstransporter.

EU är världens största biltillverkare och den näst största lastbiltillverkaren med 19 miljoner fordon, varav 20 procent går på export. Branschen står för tre procent av EU:s BNP, sex procent av sysselsättningen, åtta procent av de nationella intäkterna och en sjättedel av hushållens utgifter.

Bilindustrins strukturella och strategiska utmaningar har ökat med dagens kris. Vi måste bemöta de här utmaningarna med en europeisk, branschriktad och framåtsyftande strategi och genom samråd med arbetsmarknadens parter. Bara på det sättet kan vi prioritera sysselsättning och utbildning, förhindra diskriminering och orättvis konkurrens och försvara europeiska intressen i världen. På kort sikt måste vi ge tillfällig stimulans och ekonomiskt stöd via Europeiska investeringsbanken eller på annat sätt för att branschen ska kunna överleva och återhämta sig.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) I Rumänien hade bilförsäljningen halverats vid utgången av 2008. Omsättningen för Rumäniens bilindustri minskade med sju procent under 2008 i förhållande till den beräknade nivån före krisen.

Mot bakgrund av den här ekonomiska nedgången som påverkar hela Europa anser jag att de nationella regeringarna och Europeiska kommissionen måste arbeta gemensamt för att stödja bilindustrin. Vi måste ta hänsyn till att en minskad bilproduktion leder till en vertikal kris inom branschen, det vill säga att den påverkar tillverkare som är beroende av bilindustrin: tillverkare av kablar, motorer, elektrisk utrustning och så vidare. I förlängningen leder det till att tusentals arbetare blir arbetslösa.

För att stödja den lokala bilindustrin har till exempel den rumänska regeringen infört programmet Rabla. Genom programmet får konsumenter ersättning för att de skrotar bilar som är äldre än tio år. Den premie de får används som betalning vid köpet av en ny bil.

Jag uppmanar därför beslutsfattarna att tänka igenom det här exemplet och lägga fram en livskraftig strategi för att stödja Europas bilindustri under den nuvarande globala ekonomiska krisen.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Fru talman! Jag måste tacka kommissionsledamoten för hans beredvillighet och effektivitet när han uppmanade alla berörda parter att förhindra och lösa Opel Europas problem och problemen i övrig bilindustri som faktiskt är en konkurrenskraftig bransch, men som drabbats av General Motors globala problem i USA.

Jag uppmanar honom dessutom bestämt att använda den här räddningen – som ger friska impulser till Opel Europas återhämtning – som ett exempel på hur EU med nödvändiga insatser kan hantera det elände som globaliseringen medfört, insatser som vi också lärt oss på grund av globaliseringen, det vill säga genom en europeisk strategi.

Jag skulle därför önska att vi för det första hade kraft att återinföra ägarätten till europeiska innovationer. Vi behöver också ett system med lämpliga garantier som ger Opel Europa det oberoende som bolaget behöver för att kunna fortsätta ge oss ännu säkrare, mer innovativa, energisnåla och hållbara bilar.

Vi måste också intensifiera dialogen mellan arbetsmarknadens parter och ge fackförbunden vid Opel och de europeiska företagsråden befogenheter. De har visat ett stort gemensamt ansvarstagande.

Slutligen anser jag, herr kommissionsledamot, att vi för att kunna försvara EU:s strategi också måste enas om den först. Om EU ska vara trovärdigt och framgångsrikt kan vi inte invänta regeringar som min, i Aragón, som redan har erbjudit garantier på 200 miljoner euro. EU verkar fortfarande behöva betänketid.

För de över 7 000 arbetarna vid Opels fabrik i Figueruelas ber jag er vänligen att göra mer.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Om EU betalar ut pengar och framför allt om medlemsstaterna betalar ut mycket pengar för att hjälpa bilindustrin att klara krisen kan det bara handla om att behålla status quo och förhindra konkurser, eftersom det finns många fler problem. De största har redan nämnts.

Det här handlar om att se till att människor som söker arbete och som behöver arbete kan få det på lång sikt. Därför måste vi ge mer stöd till ny teknik, innovation och framför allt hållbara transportsystem än vi gjort tidigare. Därför ska vi knyta alla våra åtgärder till de här målen så att vi om några år slipper anklaga oss själva för att vi inte tänkte på det här och därför hamnade i nästa nya kris.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Mina damer och herrar! Krisen är ett test på EU:s sammanhållning. Regeringarna inför dessvärre kortsiktiga åtgärder på enskilda grunder, till exempel skrotningsprogram som inte samordnas, trots att de gett omedelbara positiva resultat i kampen mot krisen. Om vi ska kritisera amerikanska åtgärder som snedvrider konkurrensen och är protektionistiska borde vi titta ännu närmare

på gemensamma strategier inom EU. Skrotningsprogram kan bidra till att sänka utsläppen, öka trafiksäkerheten och förhindra arbetslöshet inom bilindustrin som ger tolv miljoner anställda sitt uppehälle och sysselsätter tusentals företag i närliggande branscher. Med tanke på att vi har infört hårda miljö- och säkerhetskrav för bilindustrin genom Cars 21 ger skrotningsprogrammen goda möjligheter till en gemensam strategi för de europeiska regeringarna, särskilt i kristider, och de bör också finansieras via gemensamma resurser. Jag uppmanar det tjeckiska ordförandeskapet att inleda förhandlingar i ärendet.

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Herr kommissionsledamot! Jag håller helt med er när ni säger att bilindustrin är strukturellt överhettad och att vi behöver mer miljövänliga och energisnåla bilar.

Vi skulle begå ett misstag om vi med stödåtgärder försökte behålla den riktning vi hittills haft, nämligen den med kvantitativ utveckling. Vi gör den största insatsen för arbetsmarknaden och visar den största solidariteten om vi stöder en miljö- och energiinriktad omstrukturering.

Dagens kris har också visat att europeisk bilindustri är tätt sammanlänkad. Den här typen av bransch tål helt enkelt inte protektionism på nationell nivå. Jag förväntar mig att man tar hänsyn till det i gemenskapens politik.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst tackar jag er för enigheten här i kammaren och ert breda stöd för kommissionens politik. Jag tror att det är mycket viktigt. Det är också en mycket viktig signal till bilindustrins arbetare som står i debattens centrum. Det är rätt och riktigt.

Vissa ledamöter, bland andra Rebecca Harms och Gunnar Hökmark, har behandlat frågan om sambandet mellan innovation och konkurrenskraft. Jag vill än en gång mycket tydligt betona att utan kopplingen till innovation blir inte den europeiska bilindustrin konkurrenskraftig på längre sikt. Målet med vår politik är att se till att den europeiska framtidsbilen är den mest innovativa, det vill säga den renaste, energisnålaste och säkraste i världen. Jag har fullt förtroende för att våra tillverkare, tekniska specialister och ingenjörer kan uppnå det. Vi har potentialen att klara det.

Jag skulle vilja fortsätta med ett annat ämne, det vill säga finansieringen under krisen. Bankerna anslår inget kapital. Företag kan inte få de lån de behöver. Europeiska investeringsbanken är nu vårt universalverktyg. Jag måste tydligt framhålla att Europeiska investeringsbanken redan har nått gränsen för vad den kan göra. Bilindustrin är inte den enda bransch där vi ber EIB om hjälp. Vad gör vi med finansieringen till små och medelstora företag? Vad gör vi med finansieringen av våra mycket ambitiösa mål för att rädda klimatet? Allt detta står EIB för. Jag vet nu att vi kommer att få förfrågningar från industrin som EIB helt enkelt inte kan bevilja, eftersom vi vill att banken ska göra affärer på goda grunder, och inte skapa bubblor – som andra banker har gjort. Därför kommer problemen troligen att öka under årets andra hälft, och vi måste vara beredda på det.

Jag stöder också alla som har sagt att vi behöver intelligent stimulans för att se till att alla bilar vi vill ska ut på marknaden faktiskt också köps. Jag instämmer verkligen i Matthias Grootes synpunkter kring koldioxidbaserad fordonsskatt. Kommissionen föreslog det för länge sedan, och jag tycker att det är väldigt synd att vissa medlemsstater inte följde förslaget vid den tidpunkten.

Mia De Vits talade om fackförbundens och de europeiska företagsrådets roll. Jag kan med nöje berätta att den senaste ingående diskussionen jag hade innan jag kom till det här sammanträdet var med ordföranden för företagsrådet vid General Motors i Europa. Vi har kontinuerlig och regelbunden kontakt och utbyter den information vi har tillgång till. Jag måste erkänna att jag hittills haft mer nytta av det här informationsutbytet än företagsrådets ordförande. Jag får reda på mer av honom än han av mig. Jag hoppas dock kunna återgälda tjänsten i framtiden. Om några dagar ska vi träffa de europeiska metallarbetarförbunden och bilindustriarbetarförbunden. Fackföreningarna är förstås de viktigaste parterna i de rundabordsmöten som jag tidigare nämnde. Därför anser jag att vi har uppfyllt alla krav.

Under "catch the eye"-förfarandet gjordes flera hänvisningar till skrotningsprogram. Vi måste fråga oss själva om det här verkligen hjälper på lång sikt. Det kan vara så att vi skapar en konstlad efterfrågan som leder till ytterligare en kollaps. Alla tillverkare var ändå imponerade av tanken, eftersom den hjälper dem genom den ytterst svåra fas de just nu befinner sig i. Programmen fungerar som ett syretillskott och har bidragit avsevärt till att vi sluppit massuppsägningar bland Europas största tillverkare. De har i stället kunna behålla sin arbetskraft. I det hänseendet tror jag att programmen har fyllt sitt syfte.

Skrotningsprogrammen är ett typiskt EU-initiativ i bemärkelsen att tydliga bestämmelser har införts som alla följer. Vi kan givetvis inte finansiera initiativet via gemenskapens budget. Budgeten är inte avsedd för sådant, och det skulle heller inte vara möjligt i politiskt och juridiskt hänseende. Stimulansåtgärderna har också fått positiva gränsöverskridande konsekvenser. Fru Roithová, ert land har gynnats särskilt av de generösa skrotningsprogrammen i andra EU-medlemsstater. Det finns en viss europeisk solidaritet här som vi inte får underskatta.

Jag ser den här debatten som en maning att fortsätta att vidta åtgärder i frågan och hålla oss alerta. Jag kan lova er att vi ska vara det. Vad gäller bilindustrin har vi etablerat ett utmärkt samarbete mellan olika parter. Jag hoppas att vi inte behöver diskutera europeisk bilindustri mer under det här parlamentets mandatperiod, men om så är fallet är kommissionen beredd, när som helst. Tack så mycket.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (onsdagen den 25 mars 2009).

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) De olika egenskaperna mellan produktion och utsläppande på marknaden innebär att eventuella nedgångar inom europeisk bilindustri även påverkar andra branscher i samtliga medlemsstater.

Utöver lägre efterfrågan orsakad av den ekonomiska krisen och likviditetsproblem på grund av finanskrisen kämpar bilindustrin med långsiktiga strukturproblem: höga fasta kostnader, överutbud och priskonkurrens har lett till att många biltillverkare redan har börjat inrikta sig på att skära ned sina kostnader och bli effektivare internt.

Situationen lär inte vända inom den närmaste framtiden. På lång sikt har dock bilindustrin lovande globala framtidsutsikter, och därför är det särskilt viktigt för EU:s bilindustri att överleva den här tillbakagången och dra fördel av möjligheterna när efterfrågan så småningom ökar igen.

Av det skälet måste konsumenternas förväntningar uppfyllas och mer miljövänliga, säkrare och smartare fordon utvecklas.

Det största ansvaret för att hantera krisen ligger hos industrin själv. EU och medlemsstaterna kan bidra genom att skapa lämpliga villkor och passande konkurrensförutsättningar. Målinriktade och tillfälliga statliga stöd på EU-nivå och nationell nivå kan komplettera branschens insatser för att klara krisen och bidra till att dämpa den kommande omstruktureringens negativa konsekvenser för sysselsättningen. Just sysselsättningen måste uppmärksammas särskilt, både på nationell nivå och på EU-nivå.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det är bra att vi i den andra debatten om krisen i bilindustrin tar upp de förslag från Europaparlamentet som lades fram vid debatten i februari.

Det viktigaste för oss är att garantera den inre marknads konkurrenskraft. Vi konstaterar med oro att vissa medlemsstater försöker vidta åtgärder som kan leda till brott mot principerna om konkurrens. Vi välkomnar därför beslut som syftar till att etablera heltäckande europeiska ramar för åtgärderna. I det sammanhanget måste vi också fortsätta att bedöma hur industrins förhållanden i USA och Asien påverkar den europeiska marknaden och gemenskapens eventuella reaktioner.

Vi noterar med glädje att man har betonat vikten av att stimulera efterfrågan på marknaden. Att skapa motvikt till sådana åtgärder, till exempel göra lån till låga räntor tillgängliga och förenkla de administrativa rutinerna för att ta fram finansiella resurser och samtidigt skapa incitament för konsumenterna att köpa nya bilar, kan bidra till att stimulera marknaden.

Förslaget att utnyttja krisen för att få ett slags "rensning" inom bilindustrin kvarstår oförändrat. Vi ser möjligheterna i att skapa produkter med en ny kvalitetsnivå, som bygger på ny miljövänlig och säker teknik som blir svaret på de nya utmaningarna i 2000-talets Europa.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Bilindustrin sysselsätter cirka 2,3 miljoner arbetare, och ytterligare 10 miljoner jobb är beroende av den. Finanskrisen påverkar ett stort antal små och medelstora företag, underleverantörer och leverantörer. I ett socialt Europa tillskrivs ekonomisk och social utveckling samma betydelsenivå. För att arbetstagarna inom bilindustrin ska kunna behålla jobben och en anständig levnadsstandard är det viktigt att företagen får tillgång till finansiering. Jag uppmanar kommissionen att se till att europeiska fonder, som till exempel Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för

globaliseringseffekter, används så att arbetstagarna inom bilindustrin får utbildning och stöd när företagen inom sektorn drabbas av en nedgång i verksamheten. Den lagstiftning som EU antog för att främja miljövänliga fordon genererar investeringar i design och tillverkning av bilar med lägre koldioxidutsläpp. Men det behövs tid, innovation och framför allt betydande investeringar såväl i personalresurser som i ny produktionskapacitet. Förfarandena som ger ekonomiska aktörer tillgång till fonder för forskning och innovation måste förenklas på nationell och europeisk nivå, samtidigt som forskningsprogram måste riktas till särskilda områden, inklusive tillämpad forskning, inom bilindustrin.

12. Det europeiska flygsystemets kvalitet och hållbarhet - Flygplatser, flygledningstjänst och flygtrafiktjänster (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Marian-Jean Marinescu, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordningarna (EG) nr 549/2004, (EG) nr 550/2004, (EG) nr 551/2004 och (EG) nr 552/2004 i syfte att förbättra det europeiska luftfartssystemets kvalitet och hållbarhet (KOM(2008)0388 – C6-0250/2008 – 2008/0127(COD)) (A6-0002/2009), och

– betänkandet av Marian-Jean Marinescu, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 216/2008 inom området flygplatser, flygledningstjänst och flygtrafiktjänster och om upphävande av rådets direktiv 2006/23/EG (KOM(2008)0390 – C6-0251/2008 – 2008/0128(COD)) (A6-0515/2008).

Marian-Jean Marinescu, föredragande. – (RO) Det gemensamma europeiska luftrummet – andra lagstiftningspaketet (SES II) är utformat för hela lufttransportssystemet, med direkta positiva förgreningar till flygbolag, flygtrafiktjänster, flygledare, flygplatser och flygindustri. Det är i själva verket lagstiftarens svar på behovet att harmonisera och effektivisera europeiskt luftrum och lufttrafik till förmån för miljön, industrin och framför allt passagerarna. Överenskommelsen om SES II-paketet som ingicks med rådet är för oss ett steg på vägen till en konsoliderad europeisk union. Det är nästa naturliga steg efter en gemensam marknad, där en gemensam valuta infördes och Schengenområdet inrättades. Från 2012 kommer vi att ha ett Schengenluftrum. Rutterna blir kortare, flygledningen effektivare och flygtrafiktjänsterna optimeras och integreras i framtiden. Resultatet blir kortare flygningar, lägre bränsleförbrukning och lägre koldioxidutsläpp, något som normalt bör leda till lägre priser på flygbiljetter. Kompromissen som nåddes i förhandlingarna med rådet återspeglar behovet av att påskynda utformningen av funktionella luftrumsblock. Vi har kommit överens om en tidsfrist då de funktionella luftrumsblocken ska ha tagits i bruk, nämligen sex månader tidigare än Europeiska kommissionens ursprungliga förslag. En grundförutsättning för att inrätta ett gemensamt europeiskt luftrum är att de funktionella luftrumsblocken tas i bruk. Det är därför jag välkomnar överenskommelsen, som undertecknades i november förra året, om det största funktionella luftrumsblocket som omfattar Centraleuropa.

Jag skulle vilja ta tillfället i akt att uppmana Europeiska kommissionen att stödja och godkänna projektet, som är kopplat till det funktionella luftrumsblocket Donau Rumänien–Bulgarien, som en del av finansieringsramen för de transeuropeiska transportnäten.

Med stöd av företrädarna för de franska och tjeckiska ordförandeskapen, som jag skulle vilja passa på att tacka, lyckades vi nå en balans i relationerna och kompetensen i beslutsfattandet mellan medlemsstaterna och Europeiska kommissionen, i synnerhet för kvalitetssystemet som är en nyckelfaktor i SES II-paketet. Kommissionen kommer att besluta om lämplig harmonisering och genomförande av målen som anges i de nationella kvalitetsplanerna. Kommissionens ursprungliga förslag kompletterades med två punkter som Europaparlamentet införde. Den första punkten avser en systemsamordnare för de funktionella luftrumsblocken (samordnare). För att göra det lättare att nå överenskommelser om de funktionella luftrumsblocken och därmed påskynda arbetet för att förverkliga ett gemensamt europeiskt luftrum, anser vi att en samordnare måste utses utifrån modellen för de transeuropeiska transportnäten. Den andra punkten avser förtydligandet av begreppet "gemensamma projekt" och definitionen av de finansiella resurser som hör till. Europaparlamentet lyckades också att rikta särskild uppmärksamhet till den mänskliga faktorn. I kompromissen som nåddes med rådet förtydligas också det ömsesidiga beroendet mellan SES II och Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA), med tanke på att utökningen av byråns befogenheter inom flygplatser, flygledningstjänster och flygtrafiktjänster samt flygkontroll i själva verket utgör "säkerhetsdelen" i paketet. Jag anser att det är mycket viktigt att hitta en tydlig och fullständig definition för flygplatser som kommer att lyda under förordningen. De nya specifikationerna som Europeiska byrån för luftfartssäkerhet ger ut måste

integreras med de som redan finns. Det finns dessutom möjlighet att ange undantagen som hittills har beviljats. Jag lyckades också införa några bestämmelser som avser behovet av att stärka och utöka samrådsförandet med berörda parter. Betänkandena som vi kommer att rösta om i morgon utgör ett viktigt steg på vägen till inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum, och jag är övertygad om att de blir en framgång och seger för alla berörda parter.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande. – (IT)* Fru talman, ärade ledamöter! Valet till Europaparlamentet står för dörren, och det är bara två veckor kvar tills det tredje sjöfartspaketet antas. I synnerhet i dessa kristider står de europeiska institutionerna i begrepp att sända ytterligare en positiv signal till EU-medborgarna för att visa att kommissionen, Europaparlamentet och rådet står på medborgarnas sida och att de kan hantera en svår kris och tillhandahålla praktiska svar. Reformen av ett gemensamt europeiskt luftrum utgör en viktig signal som kommer att påverka industrin och medborgarna samt minska miljöföreningarna. Uppgifterna vi har om problemen som lufttransportsektorn står inför är väl kända – andra uppgifter kom i dag, och jag ska ta upp dem i mitt svar – och därför har vi visat att vi kan reagera mot en kris. Det är definitivt något positivt eftersom européerna därmed blir medvetna om att institutionerna finns och kan ta itu med problemen. Av den anledningen vill jag tacka Europaparlamentet för att det antog beslutet så snabbt. Jag är tacksam mot Marian-Jean Marinescu, som jag har en lång vänskap med genom vårt gemensamma arbete sida vid sida i Europaparlamentet. Jag känner till hans skicklighet, som han än en gång fick tillfälle att visa genom att arbeta tillsammans med kommissionen och komma fram till viktiga resultat under mycket kort tid. Tillsammans med honom skulle jag vilja tacka alla skuggföredragande som än en gång har gett institutionerna möjlighet att stödja folket i Europa. Det har alldeles säkert varit ett stort åtagande, och som jag redan sagt har det lett fram till ett effektivt svar. Lufttransport innebär egentligen att vänta på praktiska och verkliga åtgärder som svarar inte bara mot transportörernas utan framför allt mot passagerarnas krav. I det syftet insisterade jag på att en tillsynsmyndighet inrättades för att se till att monopol inte utgör ett hinder för tjänsternas kvalitet. Förutom att man underlättar utvecklingen av nationella system kan ett snabbt införande av en ledningsfunktion för lufttrafiknätet utgöra ett exempel inte bara för alla transportsätt utan också för telekommunikations- och energisektorerna. Jag skulle vilja betona stödet som Europaparlamentet gav kommissionen för att utveckla ett nytt instrument för att finansiera gränsöverskridande infrastrukturprojekt som härrör från bland annat Sesarsystemet. Europaparlamentet förstod vikten av partnerskap och bekräftade operatörernas viktiga roll för att genomföra det ambitiösa systemet. Jag är glad över att Europaparlamentet tillsammans med kommissionen i en gemensam förklaring erkänner betydelsen av den mänskliga faktorn. Europaparlamentet har i synnerhet gett sitt stöd för att stärka militärens ställning genom att ett gemensamt luftrum inrättades. Det är en ståndpunkt som jag stöder fullt ut, inte minst för att jag under en tid var flygledare inom luftförsvaret. Jag kan därför inte annat än förstå det viktiga arbete som militära flygledare utför inom lufttrafiksektorn. Som exempel vill jag nämna kontrollrum som jag har besökt, där civila och militära operatörer arbetar sida vid sida för att garantera säkerheten inom lufttransporter. I den gemensamma förklaringen som jag stöder anges att kommissionen måste fastställa behovet av att beakta mänskliga faktorer för att effektivt genomföra bestämmelserna om det gemensamma europeiska luftrummet. Kommissionen måste också vara övertygad om att säkerhet aldrig kan tas för given, och den måste erkänna behovet av att ytterligare stärka säkerhetskulturen, i synnerhet genom att integrera ett pålitligt larmsystem och principerna för en rättvisekultur för att dra lärdom av de olyckor som sker. Kommissionen förklarar att tjänstemodellen ska byggas utifrån en genuin säkerhetskultur, där ett effektivt larmsystem och principerna för en rättvisekultur integreras i grunderna för säkerhetsbestämmelserna. Den ska se till att de yrkesmän som ansvarar för säkerheten har tillräckliga kunskaper, och den ska arbeta för att involvera personalföreträdare i inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum på nationell nivå, på de funktionella luftrumsblockens nivå och på gemenskapsnivå. Den ska bedöma integrationen av mänskliga faktorer i inrättandet av det gemensamma europeiska luftrummet senast 2012. Avslutningsvis, för första gången kommer alla aspekter inom hela luftfartssektorn att behandlas. Med det nya tillvägagångssättet kommer en enhet att ansvara för säkerheten i rörelserna på marken på flygplatserna, i luftrummen samt under landning och start. Byrån för luftfartssäkerhet går därmed in i en ny fas. Ett så snabbt antagande av paketet – och jag tackar er än en gång – visar den starka politiska vilja som finns på europeisk nivå för att genomföra de stora idéer som min betydelsefulla företrädare Loyola De Palacio hade, som tyvärr inte längre finns bland oss. Hon ville ha ett verkligt gemensamt luftrum för Europas medborgare. I dag har vi lyckats genomföra reformen.

Teresa Riera Madurell, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (ES)* Fru talman! Utskottet för industrifrågor, forskning och energi anser att kommissionens förslag är positivt eftersom det löser svagheterna i det första paketet när det gäller sammanhållning, effektivitet, kostnadsbesparingar och förbättrad ledning. Huvudpunkterna från utskottet för industrifrågor, forskning och energi avser finansieringen. Huvudplanen för flygledningstjänsten kräver enorma resurser, och därför måste man vid behov kunna använda offentliga medel. Användarna bör inte åläggas att delta i den initiala investeringen. De

avser också Eurocontrols roll, som enligt vår mening måste ses över helt för att se till att Eurocontrol har en god ledningsstrategi och kontrollerar tillhandahållandet av tjänster. När det gäller privatiseringen av tjänster anser jag fortfarande att det är mer effektivt att genomföra en framtidsstudie utan några förutfattade meningar och fatta ett beslut utifrån resultatet. Avslutningsvis skulle jag än en gång vilja betona att inrättandet av ett gemensamt luftrum är av avgörande betydelse för utvecklingen mot Kyotomålen. Som spanjorska är jag dessutom nöjd med att missförståndet som uppstod om Gibraltar nu har rättats till. Jag vill också tacka kommissionen för ett utmärkt samarbete och avdelningarna hos utskottet för industrifrågor, forskning och energi samt min politiska grupp för ovärderlig hjälp.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr Tajani, mina damer och herrar! Vi bör alla vara mycket tacksamma mot Marian-Jean Marinescu. Med stöd av kommissionens vice ordförande har han på mycket kort tid lyckats nå en överenskommelse med rådet. Med det andra lagstiftningspaketet kommer vi att kunna använda vårt luftrum mer effektivt under kommande år. Flygbolagen och i slutändan konsumenterna kommer också att kunna spara upp till 3 miljarder euro och minska koldioxidutsläppen med upp till 12 procent. Det är viktiga mål för kostnader, konsumenter och miljö, som nu finns inom räckhåll. I den första av de två förordningarna anges att medlemsstaterna till slut åtar sig det de skulle ha gjort för flera år sedan, nämligen att inom kort inrätta funktionella luftrumsblock. Luftrumsblocken är inte längre uppdelade längs nationella gränser, utan i stället enligt lufttrafikens funktionella flöden. Det medför att luftrummet kan förvaltas mer effektivt och säkrare, och att det kommer att bidra till att förebygga onödiga väntetider i luften. Jag är mycket tacksam för kommissionens stöd och för föredragandens beslutsamhet att utse en europeisk samordnare för de funktionella luftrumsblocken. Vi kommer nämligen att ha svårt att se till att medlemsstaterna verkligen inrättar de nya blocken. Det är viktigt att en samordnare som arbetar på Europaparlamentets och kommissionens vägnar ska kunna sätta press så att de nya blocken inrättas. Det är också viktigt att militär luftrumsförvaltning integreras i systemet och att vi har en genuin huvudplan för det gemensamma europeiska luftrummet, enligt vilken de tekniska resultaten av forskningsprojektet för flygledning Sesar tillämpas och genomförs. Till sist är det också viktigt för oss att Europeiska byrån för luftfartssäkerhet åläggs uppgiften att genomföra standarder och förvaltningsverksamheter för flygplatser, flygledningstjänster och flygtrafiktjänster. Personal måste utses och utrustning tillhandahållas i organisationen i god tid. Vi är mycket positiva till att EASA samråder med lämpliga industribranscher om praktiska lösningar för alla nya verksamheter, så att man kan hitta verkligt effektiva lösningar – och jag hoppas att kommissionen kommer att stödja oss i detta.

Ulrich Stockmann, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag kan en sång med texten "Det måste finnas obegränsad frihet i luften". Det är helt enkelt inte sant. Europeiskt luftrum utgörs av ett lapptäcke med 60 nationella kontrollcentraler. Det är dubbelt så många som i USA, samtidigt som flygtrafiken är hälften så stor. Militära zoner där flygtrafik är förbjuden hindrar dessutom planen från att flyga i raka luftbanor från en flygplats till en annan. Det är inte hållbart, särskilt inte i ljuset av att trafikvolymen fördubblas vart tionde till femtonde år. Samtidigt som trafikvolymen fördubblas fyrdubblas säkerhetsriskerna.

Det är därför vi tog initiativet till ett gemensamt europeiskt luftrum 2004. Vid den tiden insisterade tyvärr ministerrådet på att medlemsstaterna själva skulle komma överens om vilka luftrumsblock som skulle inrättas. Det var ett misstag, för medlemsstaterna har nu förlorat mycket tid och kört fast i frågor som hör till den nationella behörigheten.

Europaparlamentet och en duktig föredragande har nu upprättat en förordning med tydliga mål och grundregler, så att luftrumsblocken ska kunna inrättas före utgången av 2012. Det bidrar till säkerhet, skydd av klimatet och lägre kostnader för flygtrafiken. Flygningar som är 50 kilometer kortare, 12 procent lägre koldioxidutsläpp, besparingar på 3 miljarder euro för flygbolagen och färre förseningar för passagerarna. Kort sagt, jag hoppas att reformen av luftrumssektorn slutligen kommer att bli framgångsrik och ta oss ett steg på vägen.

Nathalie Griesbeck, för ALDE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är min tur att uttrycka min glädje över betänkandet om ett gemensamt europeiskt luftrum. Det är verkligen ett steg på vägen, som många av oss välkomnar.

De två förordningarna uppfyller alla berörda aktörers höga förväntningar i unionens samtliga medlemsländer, eftersom den omfattande uppsplittringen av nuvarande system medför höga kostnader och framför allt orsakar allvarlig ineffektivitet för flygledningen.

Med det nya europeiska luftrummet kommer planen successivt att överge flygbanor som inte är raka, men som de för närvarande måste följa, för att i stället följa flygbanor som är rakare och därför också mer effektiva

och framför allt billigare för resenärerna. Jag är verkligen glad över att lufttransporternas inverkan på miljön naturligtvis kommer att minska och även kostnaderna för konsumenterna. Med harmoniseringen av säkerhetsstandarder innebär det också ett mycket positivt steg. Lufttransporterna kommer att bli både säkrare och snabbare naturligtvis, men också och framför allt blir det mindre föroreningar och billigare. På ALDE-gruppens vägnar skulle jag emellertid vilja uppmana kommissionen att frigöra i synnerhet finansiella resurser och följaktligen också fonderna för transeuropeiska nät samt medel från Europeiska investeringsbanken för att finansiera alla gemensamma flaggskeppsprojekt som syftar till att förbättra europeisk flygtrafik.

Jag anser att Europaparlamentet än en gång framgångsrikt har övervunnit sina motsättningar för att gå vidare och stimulera rådet till en snabb överenskommelse om betänkandet, som är mycket viktigt för europeisk luftfart och för att minska inverkan på miljön. Tillsammans med kommissionsledamoten är jag också mycket glad över att det skickar en konkret och verklig signal till våra medborgare.

Roberts Zile, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, fru talman. Jag välkomnar de nya rättsliga bestämmelserna som innebär en gemensam teknik inom flygledningstjänsten och framsteg i riktning mot ett kombinerat system för funktionella luftrumsblock. Följaktligen minskar uppsplittringen av Europeiska unionens lufttrafik. Resultatet blir en effektivare planering av flygrutter som minskar bränsleförbrukningen och skadliga utsläpp. Lufttransporten blir följaktligen mer miljövänlig. Med tanke på de diskriminerande och olagliga avgifter som Ryssland ålägger Europeiska unionens transportörer för flygningar över Sibirien, så var vi tyvärr inte i stånd att förse Europeiska kommissionen med ett system som skulle ge den ett bättre förhandlingsläge i samtalen med Ryssland. Men jag anser att Europeiska unionen på ett eller annat sätt måste disponera systemet för att påverka situationer när ett land som inte är medlem i EU diskriminerar Europeiska unionens transportörer. Principen för ett sådant system är faktiskt ingenting annat än ömsesidig likställighet, så den uppgiften måste vi tas oss an även i fortsättningen. Tack.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill först tacka föredraganden som förhandlade med mycket engagemang och sakkunskap. Förhandlingarna var nödvändiga, för trots att gränserna i luftrummet inte är synliga så finns de tydligt där. De utgjorde främst nationella gränser som, det måste man säga, baserades på nationell egoism och som förhindrade ett gemensamt europeiskt luftrum.

I ljuset av resandets hastighet, säkerhetskraven och lufttrafikens enorma utveckling borde man ha kunnat införa förbättringarna mycket tidigare, särskilt som man har diskuterat och förhandlat om konceptet med luftrumsblock sedan 2004. Jag tror att vi nu kan göra stora framsteg inom området. Det är inte enbart frågan om att förbättra flygbanorna, öka passagerarnas komfort och förbättra beräkningarna. Om det genomförs effektivt kommer det också att medföra mindre utsläpp. Vi behöver minska utsläppen från lufttrafiken mycket snabbt, för lufttrafikens volym ökar kraftigt och vårt system för handel med utsläppsätter inom lufttrafiken har inte varit så effektivt. In i det sista var rådet motståndare till den här rättigheten. Motståndet var inte så framgångsrikt som rådet hoppades, och därför kan även jag rösta för betänkandet.

Michael Henry Natrass, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! I den här byggnaden finns ett omätligt begär efter makt och kontroll – kontrollnivåer som tidigare enbart Sovjetunionen skulle drömt om. EU-kontroll som tar död på innovation och EU-makt som förvränger marknadens efterfrågan, som stupar på de röstberättigades förväntningar. Nu finns det inte ens några begränsningar i luftrummet.

Under förevändning av effektivitet vill EU – en av de mest ineffektiva byråkratierna i världen – kontrollera effektiviteten i luftrummet. EU försöker sätta hinder i vägen för innovation från sådana aktörer på den fria marknaden som Easyjet och Ryanair för att de tilltalar allmänheten, och vi vet hur EU struntar i allmänheten. EU vill ha en systemsamordnare för de funktionella luftrumsblocken: en tjusig titel för en diktator som bestämmer över flygledning, flygplatser och också industri. Det är samma typ av överkontroll som till slut fick Sovjetunionen att falla i glömska, allt detta bara för att flyga under vems flagg? Det handlar bara om att vifta med EU-flaggan. Det är inte för att tillgodose allmänhetens behov och har ingenting med efterfrågan att göra. Framgång beror på effektivitet och på att besvara efterfrågan, något som endast kan uppnås på den fria marknaden – inte genom EU:s skadliga kontroller, inte genom EU:s brist på förståelse och inte genom EU:s brist på sakkunighet, så som det har visats i den här byggnaden. Låt oss återupprätta effektivitet genom att se till att tillgången svarar på efterfrågan och genom innovation. Det här är inte EU:s sak. Rösta emot.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum, och jag är tämligen säker på att det kommer att förbättra effektiviteten och säkerheten samt minska luftfartens inverkan på miljön.

Jag skulle dessutom vilja betona att Italien redan har lanserat "Blue MED" tillsammans med Cypern, Grekland och Malta. Det är ett funktionellt luftrumsblock som förbättrar luftfartens effektivitet och medför att kostnaderna kan sänkas exakt genom att eliminera uppsplittringen av luftrummet över en stor del av Medelhavsområdet. Kort sagt, när målet är att öka insynen – jag riktar den här punkten till ledamoten som talade före mig – och när olika typer av främjande åtgärder införs så att tjänsterna blir mer effektiva, måste vi vara nöjda. Sammanfattningsvis välkomnar jag också målet att optimera förvaltningen av flygplatser. Jag hoppas därför att något snart görs för att förbättra de ofta otillfredsställande passagerartjänsterna på flygplatserna, som på Roms flygplats till exempel. Jag skulle vilja tacka Marian-Jean Marinescu för hans utmärkta betänkande och kommissionen för initiativet.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru talman! De båda betänkandena av Marian-Jean Marinescu avser en förbättrad organisation av lufttrafiken i Europa. Vi har kommit fram till mycket i överenskommelsen vid första behandlingen, inte minst tack vare föredragandens viktiga och framgångsrika arbete. Det är viktigt, i synnerhet i en tid då luftfartsindustrin i Europa och i världen befinner sig i en svår situation.

Men vi bör inte bara bekymra oss om att förbättra funktionaliteten här och nu i pågående kris. Vi bör också även i fortsättningen fokusera på tidigare viktiga frågor. Här ingår passagerarnas rättigheter. Före krisen den 11 september upprättade vi en passagerarförordning om nekad ombordstigning och försenade flygningar. Som standard använde vi då avsiktligt luftfartsindustrins behov av skydd och inte passagerarnas behov av skydd. Flygbolagen har på ett uppenbart sätt utnyttjat detta i nuvarande situation: krisen plus vinterns dåliga väderförhållanden. De har agerat skamligt. Min nästa punkt avser vätskor. Mycket förändras för närvarande i luftrummet, men den gamla förordningen om vätskor gäller fortfarande. Ingen går säkrare av det. Det ger några personer jobb i säkerhetskontrollen på flygplatserna. Det är till besvär för många och, som det redan har nämnts, med undantag av ett alibi, så har det inte gett några resultat. Herr Tajani, ni och er företrädare försäkrade oss om att den här löjligen förordningen skulle upphävas efter att man kontrollerat att den inte ytterligare tillförde säkerheten något. Vi väntar otåligt på att förordningen ska upphävas.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru talman! Det är inte bara det att flygplan nuförtiden flyger över nationella gränser. Även om folk ute på högerkanten, som inte nödvändigtvis säger löjligen saker men som gömmer sig bakom sina vackra flaggor, inte verkar ha förstått, så är det så att europeiskt luftrum är helt avreglerat. I det här läget är det mycket viktigt att det avreglerade luftrummet förvaltas centralt, styrs centralt och genomförs centralt. Med de här båda betänkandena är vi på rätt väg.

Det är mycket viktigt att flygen i Europa samordnas bättre. Det är också mycket viktigt att samma höga säkerhetsstandarder tillämpas överallt, och jag är övertygad om att den väg vi valt är den rätta. Nuvarande luftrumsblock har medfört att det finns alltför många flygningar som är alltför långa och tar väldiga omvägar. Koldioxidutsläppen är dessutom alltför höga och flygbolagens kostnader enorma. Allt det här kommer att ändras och förbättras med förordningen som vi kommer att anta i morgon. Jag skulle vilja ta tillfället i akt och tacka föredraganden Marian-Jean Marinescu för hans utmärkta arbete. Jag anser att vi har arbetat gemensamt för att komma fram till något mycket positivt för Europas invånare. Det är därför vi är här.

Robert Evans (PSE). – (EN) Fru talman! Antonio Tajani sa i början av debatten att det här sänder en bra signal till Europas medborgare. Jag instämmer, och det är syftet med vårt arbete.

Jag vill särskilt nämna flygplatserna, för det är viktigt att anläggningarna behandlas enligt en förnuftig europeisk lagstiftning. Jag anser att det är klokt eftersom det skyddar medborgarna, och vi gör det genom att utöka EASA:s ansvarsområde. Men det finns ett fåtal områden som jag skulle vilja få något förtydligade. Jag anser det riktigt att vi håller små flygplatser, som bara används för fritidsflyg, utanför tillämpningsområdet. Ändringsförslag 44 som Marian-Jean Marinescu och andra lade fram är viktigt, för grundvalen ändras från flygplanets vikt till en startbana på 800 meter. Men jag undrar om kommissionsledamoten eller Marian-Jean Marinescu när de sammanfattar skulle kunna försäkra mig om att definitionen av "öppna för allmän användning" är korrekt, så att det inte finns några tvetydigheter om aktuell definition av allmän användning. Kan de förklara om det betyder kommersiellt hållbara, om det betyder folk som köper flygbiljetter eller om det betyder sådana som allmänheten har tillgång till? Det kan bli en framtida stötesten, som jag hoppas kan klaras ut.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman, ärade ledamöter! Jag är väldigt glad över att kammaren röstade enhälligt, eller så gott som enhälligt, för reformen av det gemensamma europeiska luftrummet. Jag förstår att endast Michael Henry Nattrass är emot, men jag förstår inte varför. Kanske har jag inte förstått, eller så har han inte läst utkastet till reformen av det gemensamma europeiska luftrummet

ordentligt. Jag förstår inte vad Sovjetunionen har att göra med saken. Var och en är fri att säga vad han eller hon vill. Jag längtar inte tillbaka till Sovjetunionen.

Men med tanke på de allvarliga punkter som togs upp i debatten skulle jag vilja betona att det är ett praktiskt svar som vi erbjuder lufttransportsektorn som är i kris. De uppgifter som IATA förser oss med i dag är oroande. Enligt uttalanden från generaldirektören kommer sektorn att göra en förlust på 4,7 miljarder amerikanska dollar eller närmare 3,5 miljarder euro under det här räkenskapsåret. Resultatet blir därmed värre än förväntat. Vinsterna beräknas minska med 12 procent.

Men inför en sådan kris kan vi införa kostnadsbesparande standarder. När hela reformen är genomförd och verkar i full kapacitet, inklusive Sesar, bör den i det hela medföra totala besparingar på runt 40 miljarder euro. Nästa viktiga siffra – och jag tror att det ligger Eva Lichtenberger varmt om hjärtat – är också den som avser minskade föroreningar, som blir omfattande. När det gäller problemet som Roberts Zile tog upp och som avser ömsesidighet och avgifter för överflygning som tas ut på alla flygningar över Sibirien blev frågan föremål för ett avtal som undertecknades med Ryssland, men som inte har genomförts än. Vi har tagit upp problemet i flera sammanträden med behöriga transportministrar. Det togs också upp vid Europeiska kommissionens senaste toppmöte i Moskva med Vladimir Putin och Dmitrij Medvedev samt med transportministern som jag träffade bilateralt. Jag ser inte att Ryssland gör några betydande framsteg, men vi kommer att fortsätta.

Principen för ömsesidighet, som hade kunnat ingå i texten, fick inget stöd från rådet. Flertalet medlemsstater var emot den, och därför debatterades ärendet vid transportministrarnas senaste möte. Eftersom det inte fanns någon möjlighet att införa den infördes den inte i lagstiftningstexten. Men med tanke på frågorna som Luca Romagnoli tog upp och som avser flygplatserna i Rom kan jag säga att som vanligt utför alltid Europeiska kommissionen kontroller. Jag kan säga att när det gäller tillämpningen av förordningen om skydd av funktionshindrade passagerare, så kan flygplatserna Fiumicino och Ciampino nämnas som exempel. Där tillämpades nämligen gemenskapens förordning tidigare än vid andra flygplatser, så tidigt att jag även presenterade den nya förordningen i slutet av juli förra året på Fiumicinos flygplats. Det betyder inte att vi bör vila på våra lagrar. Jag anser att det är en skandal att 42 miljoner bagageartiklar missköts runt om i världen, att en miljon väskor eller bagar försvinner. Ställd inför uppgifterna gav jag generaldirektoratet för energi och transport i uppdrag att genomföra en undersökning. Svar från samtliga behöriga organisationer ska lämnas inom en månad. Om uppgifterna som framkom och figurerade i pressen bekräftas i svaren kommer jag att inleda arbetet med ett förslag till ändring av gällande förordning, som jag anser är något svag när det gäller skyddet av passagerare. Jag funderar på att eventuellt ålägga några nationella organisationer uppgiften att se till att gemenskapens förordning tillämpas. Jag är utan tvivel fokuserad på frågan om "passagerarnas rättigheter", och för att svara på Luca Romagnolis fråga vill jag därför lugna er och lugna hela Europaparlamentet och samtidigt bekräfta att jag i mitt fortsatta arbete kommer att försöka skydda passagerarnas rättigheter i än högre grad. Det är ingen tillfällighet att förordningar om sjötransport och busstransport diskuteras efter det att förordningen om lufttransporter lades fram och antogs.

Jag vill också säga till Robert Evans att beaktade kriterier är flygplatsernas kommersiella värde och startbanornas längd som han hänvisade till. Definitionen som han hänvisade till har hamnat något i skymundan av de kriterier som anges.

Jag vill än en gång tacka er. Jag håller fast vid luftfartssäkerheten, som med reformen även ökar, även om jag är övertygad om att det är säkert att flyga i det europeiska luftrummet i dag. Men när det kommer till säkerhet finns det aldrig några gränser. Vi måste alltid sträva efter mer, och jag kommer därför att se över alla mina åtaganden i alla sektorer där man kan öka transportsäkerheten. Jag kommer också att till Europaparlamentet och rådet försöka lägga fram förslag som verkligen visar EU-medborgarna att de europeiska institutionerna finns till för att bistå dem.

Avslutningsvis vill jag än en gång säga hur tacksam jag är. Jag tackar Marian-Jean Marinescu, men jag vill också tacka alla ledamöter, alla samordnare och alla valda företrädare som har tagit till orda i debatten. Europaparlamentet har vid det här tillfället visat att det inte vill förlora någon tid. Utan Europaparlamentets och kommissionens starka engagemang hade vi inte kunnat lyckas med att ingripa praktiskt i frågor som direkt berör EU:s medborgare.

Jag är också tacksam mot Europeiska kommissionens avdelningar för deras omfattande arbete, och jag är glad över att någon under debatten också tackade avdelningarna för deras samarbete.

Tillsammans har vi också kunnat få flygindustrin att inse att institutionerna kan hantera en svår kris – det vill jag upprepa och betona. Jag tror att invånarna i Europa, i företagavärlden inte förväntar sig

gränsöverskridande stöd eller endast lagstiftningar från oss. De behöver se att institutionerna finns, att de kan stödja medborgarna, entreprenörerna och alla som är engagerade i att hantera krisen. De behöver känna att institutionerna kan stå vid deras sida och hjälpa dem att tillsammans övervinna den här svåra tiden för den europeiska ekonomin, som kommer att överleva genom att vi inför stränga och exakta bestämmelser som gäller alla – det är jag djupt övertygad om.

Den finansiella och ekonomiska krisen inträffade för att det saknas lagar och för att det finns svaga lagar. Vi européer identifierar oss som en del av en civilisation som är frukten av romersk rätt och Napoleonkoden, som bygger på lagar och efterlevnaden av lagar. Vi är övertygade om att vi genom lagarna kommer att kunna övervinna aktuella svårigheter och framför allt att vi i högre utsträckning kommer att kunna ha ett fritt system som också kan stå emot finansiella och ekonomiska svårigheter.

Tack än en gång för ert stora engagemang. Jag är glad över att kunna delta i och dela den här viktiga politiska stunden med er.

Marian-Jean Marinescu, föredragande. – (RO) Bara några korta svar. Förfarandet för att reformera Eurocontrol har inletts så att det kan utvidgas till nya ansvarsområden. I frågan om "ägare av luftrummet" anser jag att flygbolagen inklusive Ryanair blir de lyckligaste organisationerna när betänkandet har antagits.

"Allmän användning" är en beskrivning som utesluter även flygplatser för flygklubbar eller flygplatser för fritidsflyg. För att inte komplicera ärendet ytterligare ville vi därför att dessa flygplatser inte skulle omfattas av förordningen.

Jag vill också tacka er för er positiva feedback på mina ansträngningar. Men jag tror inte att jag på något sätt hade kunnat utföra det här arbetet ensam. Jag vill därför uppriktigt tacka de andra politiska gruppernas föredragande Ulrich Stockmann, Jörg Leichtfried, Arūnas Degutis, Roberts Zile och Eva Lichtenberger såväl för deras särskilda insatser i ärendet som för deras stöd under förhandlingarna med rådet.

Jag vill också betona att större delen av förslagen som Jaromír Kohlíček och Helmuth Markov lade fram i ändringsförslagen till plenarsessionen redan ingår i kompromissen som nåddes med rådet. Herr kommissionsledamot! Jag vill gratulera till framgången. Jag hoppas att det kommer att ratificeras i omröstningen i Europaparlamentet i morgon och i rådets omröstning i slutet av månaden.

Jag vill tacka kommissionens sakkunniga som arbetade tillsammans med oss för att komma fram till överenskommelsen. Jag tackar också det franska ordförandeskapet och det tjeckiska ordförandeskapet för deras ansträngningar, särskilt Thierry Boutsen och Vera Zazvorkova.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum i morgon, onsdagen den 25 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Även om det nuvarande europeiska lufttransportssystemet anses vara mycket säkert kommer troligen den snabbt ökande transportvolymen att ställa oss inför nya säkerhetsutmaningar. För att bibehålla säkerhetsnivån eller kanske till och med öka den i framtiden måste vi därför vidta åtgärder på gemenskapsnivå. Det viktigaste är att se över och arbeta fram gemensamma standarder i segmenten som ännu inte lyder under EU:s lagstiftning (och som följaktligen kännetecknas av en uppsplittrad lagstiftning och avsaknaden av verkställighet) för att föra in dem i det gemensamma systemet. Det kännetecknar i synnerhet två delar av lufttransportskedjan, som anses vara mycket viktiga från säkerhetssynpunkt eftersom de utgör det högsta riskområdet.

Christine De Veyrac (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Rådet och Europaparlamentet har kunnat nå en kompromiss som innebär att de båda ärendena kan avslutas i en första behandling.

Jag är glad över överenskommelsen som utgör ett viktigt steg på vägen mot inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum. Flygtider, bränsleförbrukning, resekostnader och koldioxidutsläpp kommer att förbättras betydligt. Samtidigt som resultat och modernisering av det europeiska flygsystemet betonas i den första förordningen framhävs säkerhetskraven i den andra, och man ser till att den viktiga utvecklingen av flygledningstjänster i Europa inte kommer att ske på bekostnad av flygplanens och passagerarnas säkerhet.

Europaparlamentet kämpade för att de två texterna, som i hög grad kompletterar varandra, skulle läggas fram för omröstning samtidigt, och jag är glad över att vår institution kunde övertyga rådet på den här

punkten. Medlemsstater, flygbolag och passagerare – alla gynnas de av de nya bestämmelserna, som förbereder lufttransporten för tiotals år framöver. Tack för er uppmärksamhet.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) När luftfartspolitik upprättas måste säkerheten alltid komma först. Jag berömmar målen i betänkandet som syftar till att öka säkerheten inom luftfarten och till att göra den mer effektiv för alla berörda parter.

Samtidigt som vi måste göra allt för att förbättra säkerheten måste vi hjälpa flygplatserna och lufttrafikmyndigheterna att efterleva bestämmelserna. Det blir dyrt att utveckla ett gemensamt regelverk och genomföra ny teknik. Det kan bli mycket svårt för regionala flygplatser att klara kostnaderna för att uppdatera sina system. På Shannon Airport i västra Irland tillhandahålls lufttrafikkontroll för en stor del av Nordatlanten. Det är en flygplats som har förlorat många rutter under de senaste tio åren, och därför saknas det kanske resurser till förbättringar. I det aktuella ekonomiska läget blir det inte lätt att låna till ny utrustning och utbildning. Att lägga kostnaderna på konsumenten kan innebära sämre vinster. För att se till att övergången till säkrare flygresor sker vill jag föreslå att kommissionen öronmärker medel som underlättar processen.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.00 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

13. Parlamentets sammansättning: se protokollet

14. Kompatibilitet mellan batteriladdare för mobiltelefoner (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen (B6-0225/2009) av Marco Cappato, för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, om kompatibilitet mellan mobilbatteriladdare för mobiltelefoner (O-0057/2009).

Marco Cappato, frågeställare. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Ämnet vi diskuterar är tydligt och rakt på sak. Det används ungefär 500 miljoner mobiltelefoner i Europa, och det finns 30 olika sorters laddare. En teknisk förklaring till det existerar inte. Det finns alltså ingen teknisk förklaring. Det är å ena sidan en källa för ojusta spekulationer från tillverkarna. Det orsakar å andra sidan en uppenbar miljöskada när hundratals miljoner mobilbatteriladdare sprids i naturen vartannat till vart tredje år, eftersom kunderna är fast i en oundviklig fälla.

Europeiska kommissionen har genom kommissionsledamot Günter Verheugen redan svarat väldigt exakt på vår fråga som uppmanade till att standardisera utrustningen, och därför frågar vi i dag kommissionsledamoten var vi nu står i frågan. En möjlig väg är självreglering, och jag anser att tillverkarna av mobiltelefoner och laddare snabbt kan komma överrens om att införa en standard som sätter stopp för den rent ut sagt löjliga och skadliga situationen.

Därför vill vi nu säga, kommissionsledamot Verheugen, att oavsett vilken garanti för självreglering som tillverkarna vill ge, så måste vi göra det väldigt klart att vi kommer att införa en förordning om deras svar inte är tillräckligt. En sådan förordning skulle inte bara gälla mobiltelefoner och laddare utan även annan digital utrustning för vilken samma problem finns. På så sätt kan Europa också – jag är så gott som klar, fru talman – genomföra standarder som ytterst kan införas även som internationella standarder. Det innebär en stor möjlighet för en teknisk fråga och en viktig sådan för europeiska konsumenter.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är glad över att kunna informera Europaparlamentets ledamöter om att genuina framsteg har gjorts för att harmonisera mobiltelefonladdare i Europa.

Jag vill först tacka Marco Cappato och Toine Manders för deras engagemang i problemet som är en del av vardagen för Europas medborgare.

Jag håller helt med om att vi måste få ett slut på det ständigt ökande antalet laddare och att det i framtiden måste vara möjligt att ladda mobiltelefoner med en standardiserad laddare. De hundratals miljoner oanvändbara laddare och adaptorer som finns i Europa är en löjeväckande börda för miljön och samtidigt ett dyrt irritationsmoment för kunderna. I dag behöver nästan alla som byter mobiltelefon samtidigt en helt annan laddare. Inte ens modeller från samma tillverkare har en standardiserad laddare.

Det är ingenting nytt. Men det är viktigt att förstå att laddningen av en mobiltelefon inte är detsamma som att tanka bilen med bensin; det är tekniskt sett mer komplicerat. För några år sedan hade tekniken ännu inte nått en nivå där fullständig harmonisering var möjlig, framförallt på grund av säkerhetsrisker. Mobiltelefoner kunde överhettas och till och med explodera under laddningen.

Med tiden har svårigheterna övervunnits, och det finns nu inga tekniska hinder för en harmonisering.

Jag har därför vidtagit särskilda åtgärder för att uppmuntra industrin att införa en standardiserad laddare på marknaden.

Jag är övertygad om att industrin kommer att handla snabbt. Men i vår roll som europeisk institution måste vi trycka på. Vi bör under inga omständigheter utesluta möjligheten att införa rättsliga bestämmelser. Som ni kanske redan vet så tillkännagav nätoperatörerna på deras senaste kongress i Barcelona att man från och med 2012 kommer att kunna ladda majoriteten av de nya mobiltelefoner som de säljer med en och samma standardiserade laddare.

Det är bra, men det är inte tillräckligt. Kommissionen skulle vilja se en fullständig harmonisering byggd på en gemensam standard och ett bindande åtagande från industrin att åstadkomma det. Kommissionen förväntar sig att industrin arbetar fram ett bindande avtal i form av ett memorandum till slutet av april. Memorandumet bör undertecknas av de största tillverkarna av mobiltelefoner, och det bör garanteras att varje laddare ska kunna ladda alla mobiltelefoner och att varje mobiltelefon ska kunna laddas av alla laddare.

Kommissionen kommer inte tveka att ta fram ett lagstiftningsförslag om inte industrin frivilligt kommer fram till ett avtal.

Jag förväntar mig att problemet automatiskt kommer att lösas sig för andra elektroniska apparater, såsom digitalkameror och mp3-spelare, så snart vi har fått genombrottet med mobiltelefoner. Om det inte blir så kan det även här bli aktuellt med lagstiftning.

Kommissionen räknar även i fortsättningen med Europaparlamentets värdefulla stöd för att lösa det irriterande problemet en gång för alla.

Paul Rübiger, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag kan vi fira den europeiska dagen för mobiltelefoner därför att vi tillsammans med kommissionen och rådet har antagit "roamingförordning II". Vi har kommit fram till en bra slutsats som kommer att resultera i en sänkning av kostnaderna för att använda mobiltelefoner. Det är någonting bra i en ekonomisk kris. Vi planerar också program för kostnadsnedskärningar för laddare, något som är väldigt viktigt för Europas medborgare.

Laddare bör ha en märkning som anger deras effektivitetsklass, i likhet med kylskåp, så att man kan se hur mycket elektricitet de använder. Det är även viktigt att vi inför ett rättsligt krav på att laddaren stängs av automatiskt när komponenten är laddad. Vi ska dessutom begära att standardiseringsorganen tar fram förslag till genomförande.

Jag anser att det tidsschema som presenterades här av kommissionen är bra, då det kräver av industrin att komma med ett frivilligt förslag till slutet av april eller bli belagd med teknisk lagstiftning. Det är naturligtvis inte så enkelt som det verkar. Å ena sidan har vi kopplingen mellan laddare och mobiltelefon, och det kommer att bli enkelt att upprätta en teknisk standard för det. Men å andra sidan så utgör vägguttagen ett problem som vi känner till från europeiska standarder. Vi borde även ta fram ett förslag för att finna en lösning på det problemet, som inte bara gäller Europa utan även resten av världen. Vi skulle eventuellt kunna involvera Internationella standardiseringsorganisationen (ISO) för att hitta en världsomspännande lösning.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) Ämnet som vi debatterar kommer att påverka ett stort antal konsumenter i Europeiska unionen. Jag måste även nämna att 2009, året för kreativitet och innovation, är ett år då vi kan göra framsteg inom standardiseringen om avtalet undertecknas av mobiltillverkare, om än på frivillig basis i detta skede.

Jag anser att vi framförallt behöver gemensamma tekniska standarder. Jag anser också att det är viktigt att involvera europeiska institutioner som sysslar med standardisering så att lämplig forskning kan tillämpas på marknadsnivå.

Vidare anser jag att det är viktigt med en informationskampanj till konsumenterna. Det räcker inte med endast en märkning av mobiltelefonernas energieffektivitet. Jag anser också att det är viktigt att en informationskampanj om typen av mobiltelefonladdare lanseras till konsumenterna.

År 2012 är inte långt borta. Jag anser att om tillverkarna verkligen investerar i den nya typen av unika laddare, så kommer tiden att räcka för att uppnå målet 2012.

Men jag vill även nämna att forskningen faktiskt redan har lett fram till några tillämpningar som finns på marknaden. Det finns laddare som kan användas för att ladda två eller tre set på nära håll. Även om seten är av olika tillverkare och modeller så kan de laddas samtidigt.

Det är därför vi måste investera mer i forskning, enligt mig särskilt inom forskning som är tillägnad informations- och kommunikationsteknik. Framsteg görs. Inom det sjunde ramprogrammet för forskning finns det stora summor pengar avsatta. Men det verkar som om det inte har gjorts tillräckligt inom det ganska smala område som mobilladdare utgör. Det är därför som jag anser att ett avtal mellan tillverkare är ett steg på vägen, men det måste följas av gemensamma standarder.

Toine Manders, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman! I dag debatterar vi ett ämne som är av särskilt intresse för konsumenterna, nämligen standardanslutningar för mobiltelefonladdare. Som liberal är jag naturligtvis för att låta den inre marknaden arbeta och för att regeringen så lite som möjligt ingriper i marknaden. Samtidigt måste även konsumenterna ha alternativ. För närvarande finns det inga alternativ alls för konsumenterna som köper en ny telefon. Laddaren måste automatiskt köpas tillsammans med telefonen, och det ger ofta upphov till frustration hos konsumenterna. Forskning visar dessutom att konsumenterna betalar 300 miljoner euro om året för nya laddare eftersom de automatiskt ingår vid köp av nya telefoner. Resultatet blir att även miljön belastas med 300 miljoner euro om året. Vi har då inte ens nämnt att det slösas otroligt med energi. De billiga laddarna lämnas nämligen ofta kvar i uttagen även efter att telefonen har kopplats ur, och de fortsätter att dra energi.

Min kollega Marco Cappato och jag själv har i åratal uppmanat till upprättandet av en europeisk standard. Jag vill gratulera kommissionsledamoten för att han löste det genom att flirta lite med industrin, samtidigt som han hotade den genom att säga "ni får komma fram till en lösning, annars kommer vi att införa bindande lagstiftning". Som liberal är jag emot en tvingande förordning om övertalning kan användas i stället, och därför vill jag särskilt gratulera honom till hans tillvägagångssätt. Övertalning innebär att folk föredrar att göra något därför att de ser fördelarna med det, och jag anser att kommissionsledamoten har nått en exceptionell framgång.

Jag har berättat följande lilla skämt några gånger förut. När jag mötte min fru för 35 år sedan övertalade jag henne att gå ut med mig. Om jag hade tvingat henne hade hon kanske inte sett mervärdet vi har i dag, och det hade nog inte varat så här länge. Jag anser att exemplet också gäller för industrin. Om industrin måste lösa problemet på egen hand kommer resultatet att bli bättre än om lösningen läggs fram av politiker.

Jag anser därför att det är en utmärkt lösning. Jag hoppas att ni med tiden kommer att lyckas införa standarder, inte bara för telefonladdare, utan även för annan elektronisk utrustning eftersom samma irritationsmoment finns för andra elektroniska apparater. Om en familj åker bort över en helg kan den ta 30 laddare med sig. Det finns alltid folk, även här i kammaren i dag till exempel, som måste fråga om någon har en laddare att låna ut till dem då de har glömt sin egen. Då måste man hitta en specifik laddare av ett specifikt märke och modell. Herr kommissionsledamot, jag vill återigen gratulera. Jag hoppas att det verkligen sker till 2012, och det är väldigt viktigt att ni kan agera kraftfullt om industrin inte lever upp till sina åtaganden. Ni måste ha er makt i beredskap, men helst nå en lösning genom övertalning och självreglering. Det har ni lyckats med, och jag gratulerar.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag har ytterligare en fråga till kommissionsledamot Günter Verheugen. USB 2-portar kan inte bara överföra energi utan också data. Skulle det inte kunna vara en alternativ lösning?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Herr Rübig, jag har redan noterat det. Jag ville säga att anledningen till att jag är så avslappnad i frågan är därför att jag inte tror vi gör livet onödigt svårt för industrin. USB-standard finns redan. Alla mina sakkunniga säger att aktuell standard kan användas till all bärbar utrustning. Man kan inte samtidigt använda det för bärbara pc-datorer och mobiltelefoner, men det är en möjlighet för all bärbar utrustning.

Det är också mitt svar till Silvia-Adriana Țicău. Den standard som ni efterfrågar finns faktiskt redan. Jag vill även berätta för er att ett intensivt arbete om energiförbrukning och effekten av den typen av laddare på miljön redan pågår. Vi kommer att titta närmare på det senast när vi börjar genomföra direktivet om energiförbrukande produkter, som vi har lagt fram ett nytt förslag till.

Min slutliga kommentar riktar sig återigen till Paul Rübig. Jag anser att idén om en automatisk avstängning är väldigt bra, och det gäller inte bara laddare. Jag anser att det är ett ämne som kan vidareutvecklas. Kommissionen arbetar redan på det och kommer att återkomma till er med en rapport om resultaten.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

15. Gemensamma konsulära instruktioner: biometriska kännetecken och visumansökningar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om gemensamma konsulära instruktioner: biometriska kännetecken och visumansökningar (05329/1/2009 – C6-0088/2009 – 2006/0088(COD)) (Föredragande: Sarah Ludford) (A6-0143/2009).

Sarah Ludford, föredragande. – (EN) Fru talman! Förslaget från kommissionen, som jag är Europaparlamentets föredragande för, är den fjärde delen av VIS-paketet (informationssystemet för viseringar) efter VIS-förordningen, beslutet om åtkomst till VIS och bestämmelsen om användningen av VIS enligt kodexen om Schengengränserna.

Genom att omarbeta de befintliga, gemensamma och konsulära anvisningarna tillgodoser man för det första skyldigheten att tillhandahålla biometriska uppgifter som kommer att lagras i VIS och standarderna för att göra det. För det andra ingår bestämmelser om hur viseringsansökningar ska tas emot.

En fullständig översyn av viseringssystemet planeras i och med viseringskodexen som min kollega från ALDE-gruppen Henrik Lax är föredragande för. Väl antagen kan den lagstiftning vi nu diskuterar bli en integrerad del av viseringskodexen. Anledningen till att separera förslagen var att kommissionen förväntade sig att det skulle ta längre tid att anta viseringskodexen än det aktuella förslaget, och man ville inte att införandet av VIS skulle fördröjas.

Som jag förstår kommer det centrala systemet för VIS att vara färdigt i december i år och skulle kunna tas i drift i början av 2010 i Nordafrika, som är den första regionen. Jag har länge förhandlat med rådet. Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor antog mitt betänkande i november 2007. Tyvärr kunde vi inte komma fram till en överenskommelse vid första behandlingen, så i juli 2008 bad jag Europaparlamentet stödja mitt betänkande. Under det franska ordförandeskapet lyckades vi nå tillräcklig framgång för att jag skulle kunna rekommendera att kompromissen antogs vid andra behandlingen.

Vi hade fyra huvudfrågor: åldersgräns för fingeravtryck, uppmuntran till medlemsstaterna att samarbeta medan man tillåter kontrakt med externa leverantörer som en sista utväg, skydd av uppgifter och säkerhet samt en serviceavgift för externa leverantörer.

Kommissionen föreslog att man ska börja ta fingeravtryck på barn vid 6 års ålder. Fingeravtryck på små barn förändras snabbt, och jag har inte blivit övertygad om att vi vet tillräckligt om tillförlitligheten under senare år när det gäller fingeravtryck som tas på så unga personer. Trots många förfrågningar har jag inte försetts med trovärdiga bevis kring hur fingeravtryck som tas mellan 6 och 12 års ålder skulle kunna utgöra grundvalen för bekräftelse eller identifiering många år senare utan risk för misstag.

Rådets reaktion var vid ett tillfälle ett förslag till att ta fingeravtryck av små barn vartannat år i stället för vart femte, som man gör med vuxna. Det skulle dock bli väldigt besvärligt för familjer. Jag insisterade därför på ett försiktigt och praktiskt tillvägagångssätt genom en högre minimiålder på 12 år. Rådet gick med på att undanta barn under 12 år och vill se en utvärdering av den åldersgränsen efter tre år genom en detaljerad studie som kommissionen ansvarar för.

Nu till frågan om att uppmuntra medlemsstater att samarbeta samtidigt som man tillåter kontrakt med externa leverantörer. Jag har inga problem med det allmänna konceptet för utkontraktering, men det måste ske under säkra förhållanden för att trygga integriteten under utfärdandet av viseringar. Man måste också se till att utkontraktering bara är en sista utväg och att man främst skyddar uppgifterna och säkerheten.

Därför lyckades vi skriva in en hierarki i texten, där samarbete i form av begränsat företrädande, samlokalisering eller ett gemensamt ansökningscentrum är det första valet. Bara om dessa lösningar inte är lämpliga för att hantera ett stort antal sökande eller för att säkra en god geografisk täckning kan utkontraktering komma på tal. I kompromissen anges tydligt att medlemsstaterna även i fortsättningen ansvarar för att bestämmelserna om skydd av uppgifter och om brott mot nationell lag efterlevs.

En viktig del är att speciella regler gäller för tredjeländer som förbjuder kryptering. Elektronisk överföring av uppgifter mellan konsulat eller mellan externa tjänsteleverantörer och medlemsstaterna skulle förbjudas, och medlemsstaterna skulle behöva se till att de elektroniska uppgifterna överförs fysiskt i fullständigt krypterad form på en cd som är belagd med särskilda villkor.

Avslutningsvis har vi med framgång insisterat på ett villkor angående viseringsavgiften. För att en extern leverantör ska få lägga till en serviceavgift ovanpå viseringsavgiften måste alla viseringssökande ha direkt tillgång till de konsulära kontoren. Jag anser att det är väldigt viktigt.

I stort sett har vi en rimlig överenskommelse. Kompromissandets var en kraftmätning, och jag anser att vi har tagit ett steg på vägen mot en gemensam visumpolitik.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill först och främst framföra att vice ordförande Jacques Barrot beklagar att han inte kan vara här med er i kväll.

Det gläder mig att Europaparlamentet har antagit rådets gemensamma ståndpunkt och därmed gett form åt den politiska överenskommelse som Europaparlamentet och rådet nådde i förslaget under trepartsmötet den 2 december 2008. Jag vill tacka både Europaparlamentet och medlemsstaterna för den kompromissanda de visade då de fick till stånd ett formellt antagande av instrumentet. Jag vill rikta ett särskilt tack till föredragande Sarah Ludford och medföredragandena för deras stöd och samarbete. I och med överenskommelsen kommer vi att kunna fortsätta med förberedelserna för att införa informationssystemet för viseringar i slutet av året.

På förslag från Europaparlamentet har kommissionen uppmanat Gemensamma forskningscentrumet att studera den viktiga frågan om att ta fingeravtryck på barn under 12 år. Det finns nu ett utkast till de tekniska specifikationerna, som kommer att skickas till Europaparlamentet och rådet inom en mycket snar framtid.

Ändringarna i de gemensamma konsulära anvisningarna kommer också att ge öppna och harmoniserade rättsliga ramar för metoden med utkontraktering, inklusive frågan om en extra avgift.

Kommissionen anser att den överenskomna texten är balanserad, och i sitt uttalande till Europaparlamentet gav den texten sitt fulla stöd.

Ewa Klamt, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! För att uppfylla Europeiska unionens strävan att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa är det vår uppgift att kontrollera utdelningen av inreseviseringar till människor som kommer till EU från länder utanför Europa. De nya reglerna kräver att Europeiska unionens ambassader och representationer i framtiden tar fingeravtryck och foton av sökande. Det uppfyller fyra mål.

Det kommer för det första att underlätta processen för att bekämpa bedrägeri och missbruk eftersom biometriska kännetecken gör det svårare att förfälska visum. För det andra kommer det att förhindra så kallad visa-shopping. För det tredje kommer behandlingen av viseringsansökningar att gå fortare. För det fjärde kommer även gränskontrollerna att bli enklare eftersom biometriska kännetecken kommer att göra det möjligt för gränspersonalen att snabbt avgöra om personen framför dem är samma person som visumet utfärdades till.

Vi hade gärna gett vårt stöd till kommissionens förslag till att ta fingeravtryck på barn från 6 års ålder och uppåt för att förhindra människohandel. Tyvärr fanns det inte en majoritet i kammaren för förslaget.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder med stor majoritet kompromissen, som innebär att en medlemsstat som ansvarar för att ta emot och behandla ansökningar måste ha möjlighet att som en sista utväg arbeta med externa tjänsteleverantörer. En avgörande faktor i vårt avtal för samarbete av den här typen är att medlemsstaterna blir fortsatt ansvariga för skydd av uppgifter och säkerhet i de fallen. Det innebär att elektroniska uppgifter som skickas från externa tjänsteleverantörer till berörd medlemsstats myndigheter alltid måste vara fullständigt krypterade.

Jag vill tacka föredraganden och mina kolleger från de andra grupperna som har arbetat som skuggföredragande i det här projektet under tre år.

Roselyne LeFrançois, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Fru talman, eftersom ni själv sitter som talman talar jag i ert ställe i frågan som ni har följt som föredragande.

Först vill jag rikta mina hjärtliga gratulationer till Sarah Ludford för den energi som hon har lagt ner och de resultat som hon har uppnått genom svåra förhandlingar. Jag anser att Europaparlamentet kan vara stolt över de uppnådda resultaten eftersom uppgiften var långt ifrån enkel, som vi har sett.

Jag vill framförallt betona två punkter som enligt mig är grundläggande och som vi kan vara särskilt nöjda med. Den första är höjningen av åldersgränsen för att ta fingeravtryck på minderåriga från 6 till 12 år. Den andra punkten är upprättandet av principen om att insamling av biometriska uppgifter av medlemsstaternas konsulat ska kunna läggas ut på privata underleverantörer som en sista utväg och inom fasta ramar med mycket särskilda garantier.

Jag vet att det finns folk som anser att den antagna lösningen inte helt överensstämmer med de alternativ som vi presenterade, särskilt inte i fråga om insamling som utförs av tjänsteleverantörer på diplomatkontor och i fråga om överföring av uppgifter via krypterad elektronisk post eller via krypterade elektroniska uppgifter som transporteras med diplomatisk kurirförsändelse.

Men vi skulle svara att insamling som görs av privata organ måste ske i enlighet med europeisk lagstiftning, och uppgifterna måste vara kodade av tjänsteleverantören och överförda till medlemsstatens myndigheter.

Dessutom infördes en punkt om behovet att förhandla om avtal med tredjeländer som förbjuder överföring av kodade uppgifter med elektroniska medel. Utredningen av ansökningar, potentiella intervjuer, förfarandet för godkännande samt utskriften och insättandet av viseringsmärken kommer endast att utföras av diplomatiska eller konsulära företrädare.

Samma förutsättningar gäller för överföringen av insamlade uppgifter från en medlemsstat till en annan vid samlokalisering, det vill säga då en medlemsstat representeras av en annan medlemsstat i ett tredjeland.

Avslutningsvis, om de detaljerade förutsättningarna för tjänsteleverantörernas aktiviteter beskrivs i en bilaga till texten, så måste de definieras som en helhet i en bindande rättsakt.

I ljuset av resultaten kan vi inte vara annat än glada över de garantier som uppnåtts för att införa en bättre visumpolitik i Europa. Det senare kommer med säkerhet att bli till fördel för den europeiska allmänheten, och vi kommer att kunna förbättra våra förbindelser med tredjeländer.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag på min grupps vägnar tacka Sarah Ludford för hennes goda samarbete. Hon är en av de få föredragande som ingenting är omöjligt för.

Ni vet att min grupp starkt motsätter sig ett storskaligt införande av biometriska uppgifter. Men beslutet har redan antagits. Den rättsliga grunden för insamling av fingeravtryck när man utfärdar visum utgörs av förordningen om informationssystemet för viseringar. Enligt vår mening skulle det vara lämpligare om både generella regler och undantag angavs i förordningen.

För vår del är det avgörande att införa så många säkerhetsåtgärder som möjligt. Sarah Ludford har gjort ett utmärkt arbete. För oss är ändringen av minimiåldern för fingeravtryck från 6 till 12 år väldigt viktig, men 14 år hade varit ännu bättre.

Vi välkomnar också explicita hänvisningar till grundläggande rättigheter, såsom möjligheten att kopiera uppgifter från tidigare ansökningar om den senaste inresan skedde för högst 59 månader sedan i stället för 48, och garantier för ett säkrare skydd av uppgifter.

Men vi oroar oss för flera saker. Min grupp tycker inte om att man utkontrakterar insamlingen av biometriska kännetecken, speciellt inte då det sker i lokaler utan diplomatiskt eller konsulärt skydd. Vi är också emot en extra serviceavgift.

Sammanfattningsvis anser vi att införandet av biometriska uppgifter i visum får avgörande konsekvenser för uppgiftsskydd och för grundläggande rättigheter utan att det påvisar några uppenbara vinster. Vi kan därför inte stödja Europaparlamentets ståndpunkt vid andra behandlingen av ärendet. Men det påverkar inte vår inställning till Henrik Lax' betänkande om viseringskodexen.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag sätter stort värde på föredragandens engagemang och vill rikta ett varmt tack till henne och övriga inblandade för det utmärkta arbete de bedrivit under de senaste åren. Trots det kommer jag att avstå från att rösta, främst eftersom jag anser att insamling av fingeravtryck och hela processen med att använda biometriska kännetecken har tagit alltför stora proportioner i förhållande till problemet. Jag anser att inrikesministrarnas och säkerhetsmyndigheternas önskan att samla in så mycket personuppgifter som möjligt bör ifrågasättas starkt.

Jag vet hur svårt det var att nå kompromissen med rådet som undantar barn under 12 år från skyldigheten att lämna fingeravtryck. Men vi vet alla att det endast kommer att gälla under förutsättning att det inte i några omfattande studier bevisas att barns fingeravtryck är tillförlitliga. Den politiska diskussionen om spädbarns och små barns fingeravtryck verkligen behövs är inte över än.

Bestämmelserna om utkontraktering oroar mig också. Stränga och standardiserade bestämmelser är givetvis nödvändiga eftersom vissa medlemsstater redan använder sig av externa tjänsteleverantörer. Man förstår att det i väl avgränsade fall kan vara bra att överföra behandlingen av viseringsansökningar till externa tjänsteleverantörer, men det får inte ske på bekostnad av säkerheten för de sökande och uppgifterna. Jag anser inte att den överenskomna kompromissen med rådet är lämplig i det avseendet. Både Europaparlamentets rättsavdelning och Europeiska datatillsynsmannen har pekat ut riskerna med utkontraktering när externa tjänsteleverantörer inte står under diplomatiskt skydd. Rådet har dessvärre inte tagit hänsyn till riskerna.

Ytterligare ett problem är serviceavgiften i samband med utkontraktering. Jag anser att det är fel att belasta de sökande med en sådan avgift. Viseringsavgiften på 60 euro är redan för hög, och det kan vara väldigt svårt för människor från tredjeländer att ha råd med den. Om det tillkommer en avgift på upp till 30 euro, så lever det inte upp till min uppfattning om ett öppet och gästvänligt Europa. Naturligtvis kan det underlätta för människor som bor i stora länder att inte behöva resa över halva landet för att komma till ett konsulat för att ansöka om visum, utan att det i stället är möjligt att lämna sin ansökan hos en extern tjänsteleverantör. Men enligt mig så skulle den fördelen genast neutraliseras av de extra avgifterna.

Jag vill tacka alla för deras arbete med ärendet under de senaste åren.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag är inte förvånad över att höra att Sarah Ludford från det EU-fanatiska liberaldemokratiska partiet vill harmonisera ytterligare ett område som borde stå under suverän, nationell politik. Varför i hela världen skulle någon av EU:s medlemsstater vilja ha ett gemensamt system för viseringsansökningar och behandling av visum för medborgare från tredjeländer? Att fatta beslut om vem som får och vem som inte får resa in i en nationalstat borde endast vara den nationalstatens angelägenhet. Men i EU-fanatikernas huvuden finns det inte längre några europeiska nationalstater, utan de har blivit ersatta av en stor EU-stat utan gränser.

Sedan 1997 har ungefär 6 miljoner migranter rest in i Storbritannien. Cirka 4 miljoner har rest ut, vilket ger oss en nettoökning av befolkningen på över 2 miljoner. Det nuvarande invandringstalet i Storbritannien ligger alltså på en nettoökning av befolkningen på över 200 000 människor per år eller på över en miljon människor vart femte år. Det är lika mycket som en ny stad av Birminghams storlek. Flertalet migranter kommer in lagligt eftersom de är EU-medborgare. Därutöver kommer det troligen runt en miljon illegala invandrare. England är ett av världens mest tätbefolkade länder – det är mer tätbefolkat än Indien, Kina och Japan. Med nuvarande utveckling kommer vår befolkning på 61 miljoner att stiga till 75 miljoner år 2051 och till 85 miljoner år 2081.

Vi måste gå ur Europeiska unionen och återta kontrollen över våra gränser. När det väl är gjort måste vi bestämma vilka länders medborgare som får komma in, med eller utan visum. Det finns många medlemsstater i EU, vars medborgare inte borde få komma in i Storbritannien utan visum. Vad Storbritannien behöver är ett strängt viseringssystem, så att vi kan avgöra vem som får och vem som inte får komma in i vårt land. Vi behöver inte ett system som är utformat av Europeiska unionen.

Jag förväntar mig att systemets förespråkare skulle rättfärdiga det genom att helt enkelt införa gemensamma kriterier och förfaranden för att få det att gå smidigare till. Men det kan få oavsiktliga konsekvenser. Ta ett annat exempel på EU-lagstiftning, som liberaldemokraterna har kämpat fram. Den europeiska arresteringsordern innebär att brittiska medborgare som åtalas för brott i en annan EU-medlemsstat nu inte kan skyddas av brittisk domstol eller ens inrikesministern, även om det är uppenbart att det rör sig om ett allvarligt misstag. Ett korrupt rättssystem kan nu begära att en brittisk medborgare utlämnas, och vi måste rätta oss efter det. Vi har gett upp rätten att skydda våra egna medborgare. Snart kommer vi att få se rättegångar som hålls i den åtalades frånvaro och ett gemensamt erkännande av avgöranden om böter och förverkande.

Allt det välkomnades av liberaldemokraterna som också röstade för det. De åtgärderna slår omkull de mest grundläggande friheter som engelsmännen har åtnjutit i århundraden, såsom föreskrivs i Magna Charta och i grundlagen *Bill of Rights* från 1689.

Ledaren för liberaldemokraterna Graham Watson uppmanade i eftermiddags Gordon Brown att leda in Storbritannien i den gemensamma europeiska valutan. Vem som helst som har förankring i den verkliga världen bör inse att det är lika med ekonomiskt självmord. Nu vill de liberaldemokratiska fanatikerna att vi ska ingå i ett gemensamt system för viseringsansökningar. När de röstberättigade Londonborna blir varse Sarah Ludfords inställning till de frågorna kommer de förhoppningsvis att bevilja henne ett enkelt visum ut ur Europaparlamentet genom Europavalet den 4 juni 2009.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag håller med om att informationssystemet för viseringar (VIS) måste bli operativt så snart som möjligt, och att vi behöver gemensamma regler för visering. Sarah Ludfords arbete är värt all respekt, men i ärlighetens namn kan jag av flera skäl inte stödja kompromissen.

För det första tycker jag inte att man ska anlita externa tjänsteleverantörer. När vi antog den andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) var samtliga politiska grupper eniga, och parlamentet vägrade låta privata företag få tillgång till uppgifterna, trots att det vid den tidpunkten enbart rörde registrering av bilar. Vad är motivet för parlamentets radikalt ändrade ståndpunkt när det nu tillåter att privata företag samlar in dessa uppgifter? Det handlar trots allt om känsliga personuppgifter, till exempel fingeravtryck. Företagen kommer att kunna behålla uppgifterna under en vecka enligt de villkor som anges i kompromissen.

För det andra borde uppgiftsskyddet ha varit bättre. Diplomatskt skydd är av avgörande betydelse för att garantera ett effektivt skydd av enskilda individers personliga rättigheter. Hur kan man garantera att uppgifter som samlas in av privata företag inte släpps ut om inte detta diplomatiska skydd har garanterats? Har vi redan glömt SWIFT-fallet, som gällde överföring av uppgifter som samlades in av de amerikanska myndigheterna? Om en sådan situation kan inträffa i ett land som USA kan ni säkert föreställa er vad som skulle kunna hända i mindre utvecklade länder med sämre skydd av de grundläggande rättigheterna.

För det tredje kommer kostnaderna för viseringar att öka, och de kommer att variera från land till land. Syftet med kommissionens förslag var att förebygga viseringsshopping. Om man tillåter att privata företag tar ut en avgift som läggs till kostnaden för visering, så kommer det att skapa en skillnad i kostnaden för visering mellan olika länder. Vi kommer därför att uppmuntra just det som vi ville bekämpa, nämligen viseringsshopping. Var tror ni att de flesta ansökningarna kommer att lämnas in om priset för ett visum i en medlemsstat är 60 euro och i en annan 90 euro? Detta kommer framför allt att gälla familjer med många familjemedlemmar. Och då har vi inte ens nämnt behovet av att granska avtalen om att underlätta visering, till exempel de som ingicks med Ukraina och Serbien, som fick så kraftfullt stöd här i parlamentet.

Därför, fru talman, kan jag inte acceptera denna kompromiss.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Låt mig börja med att gratulera föredraganden till hennes arbete för att skapa en rättslig ram som ska ligga till grund för införandet av ett system för biometrisk identifiering.

Vissa aspekter av detta betänkande har orsakat heta debatter i många av Europeiska unionens medlemsstater, framför allt de delar som avser biometrisk identifiering. Sådana motsättningar har också nyligen framkommit i Rumänien, som är det näst sista landet i Europeiska unionen som inför biometriska visum, men det första som inför en ny biometrisk standard, inklusive fingeravtryck från båda händerna och ansiktsuttryck.

Osäkerheten inför systemet för biometrisk identifiering bygger på den naturliga oron över skyddet för den personliga integriteten, precis som det även är naturligt att känna oro över hur uppgifterna som samlas in används och skyddas.

En av medlemsstaternas viktigaste skyldigheter är att garantera medborgarnas säkerhet, men utan att de grundläggande mänskliga rättigheterna äventyras. Därför tycker jag att det är vår skyldighet att hitta en balans mellan två grundläggande aspekter av vårt liv: frihet och trygghet.

Betänkandet som vi diskuterar i dag är främst tekniskt till sin natur, avsett att harmonisera åtgärder för biometrisk identifiering på europeisk nivå. Det är nödvändigt att vi gör detta eftersom ett antal medlemsstater redan tillämpar metoden utan att det förekommer något regelverk på området.

Att man till exempel undantar barn under 12 års ålder och personer som av fysiska skäl inte kan lämna fingeravtryck från kravet på att lämna fingeravtryck för att få ut biometriska visum är ett tecken på återhållsamhet som måste utsträckas till att omfatta samtliga medlemsstater.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag tror att förordningen kommer att göra det möjligt att uppnå två viktiga mål: å ena sidan säkerhet och å den andra en mer medborgarvänlig strategi.

Införandet av fingeravtryck och foton kommer att garantera att de nya visumen inte kan förfälskas eller missbrukas. De är mer medborgarvänliga eftersom förslaget kommer att leda till införandet av en centraliserad process där alla nödvändiga uppgifter registreras samtidigt. Dessutom behöver de sökande inte besöka viseringskontoret varje gång eftersom uppgifterna kan sparas i upp till fem år.

Jag tycker också att det är mer medborgarvänligt om processen kan förkortas genom att man begär samarbete från medlemsstaterna eller tar in externa tjänsteleverantörer, om bestämmelserna om uppgiftsskydd följs. Vi kommer att garantera att de följs, för de nödvändiga försiktighetsåtgärderna har vidtagits. Jag skulle vilja lugna alla som är oroliga för att systemet ska missbrukas eller att bestämmelserna inte kommer att följas på grund av att man utnyttjar externa tjänsteleverantörer. I mitt land är erfarenheterna av detta mycket positiva. Därför stöder jag denna mer medborgarvänliga strategi.

Så långt kan jag också stödja föredraganden, och jag vill gratulera henne. Under vårt samarbete har detta inte alltid varit fallet, fru Ludford. Men jag är inte lika nöjd med att vi inte får ta fingeravtryck på barn från och med sex års ålder, helt enkelt eftersom det hade kunnat öka barnens säkerhet. Deras identitet hade kunnat fastställas utan något tvivel, och vi hade kunnat förhindra handel med barn och annan brottnlig verksamhet. Jag beklagar detta. Men när studien väl har genomförts och senast efter tre år hoppas jag att alla kommer att vara kloka nog att besluta att det är möjligt att ta fingeravtryck på barn från sex års ålder för att ge barnen ett bättre skydd.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Genom rådets beslut 2004/512/EG av den 8 juni 2004 skapades den rättsliga grunden för att samla in biometriska uppgifter för personlig identifiering.

I den europeiska förordning som vi diskuterar anges gemensamma regler för att samla in biometriska uppgifter för personlig identifiering, och den bygger på relevanta bestämmelser från Internationella civila luftfartsorganisationen.

Storbritannien och Irland kommer inte att tillämpa bestämmelserna i den nuvarande lagstiftningen eftersom Schengenreglerna inte gäller för dem.

Skyddet av personuppgifter är särskilt viktigt i denna förordning. Rent praktiskt måste uppgifterna lagras och behandlas i enlighet med gällande europeisk lagstiftning. Att medlemsstaterna har ansvaret för att organisera hur viseringsansökningar tas emot och behandlas lägger dessutom ett enormt ansvar på dem när det gäller att respektera de personliga rättigheterna.

Låt mig bara nämna att det är av avgörande betydelse att dessa uppgifter behandlas och samlas in av behöriga personer och att de under inga omständigheter får användas i andra syften.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den kompromiss vi har uppnått när det gäller att införa biometriska uppgifter när Europeiska unionens medlemsstater ska utfärda viseringar medför utan tvekan en högre grad av säkerhet.

Samtidigt ger det också tillräckliga möjligheter att skydda de resandes personuppgifter och deras personliga integritet. Jag vill också understryka att striktare tekniska krav under alla omständigheter kommer att bidra till att bekämpa gränsöverskridande brottslighet, olaglig invandring och människohandel.

För gränsstater som min egen, Bulgarien, som är utsatt för ett intensivt tryck från invandringsflöden och den internationella organiserade brottslighetens aktiviteter, blir ett snabbt, framgångsrikt införande av de nya normerna av avgörande betydelse för att skydda EU:s yttre gränser.

De ändringar som föreslagits skulle dessutom ge medlemsstaterna en chans att förbättra och påskynda processen för att utfärda viseringar, något som utan tvekan kommer att bidra till att stärka banden med tredjeländ. Det kommer också att resultera i en allmän förbättring av EU:s image. När det gäller att tillämpa den nya lagstiftningen måste man naturligtvis också ta hänsyn till de tänkbara ekonomiska konsekvenserna för de personer som ansöker om visering.

Att ta ut extra avgifter förutom de som redan finns kan skapa nya hinder som blockerar rörelsefriheten för de resenärer som reser i ärliga avsikter. Slutligen vill jag understryka vikten av att man garanterar ett gott skydd när man utbyter uppgifter som ett led i förfarandet för att utfärda visum för resor inom Europeiska unionen.

Parlamentet har alltid skyddat personuppgifterna för EU:s medborgare, och det är rättvist och moraliskt riktigt av oss att tillämpa samma strikta normer också när vi skyddar våra besökares personuppgifter.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill bara än en gång tacka Sarah Ludford och alla Europaparlamentets ledamöter för deras bidrag och kommentarer. Jag ska förmedla allt som de har sagt i dag till min kollega Jacques Barrot.

Sarah Ludford, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka samtliga skuggföredragande som har arbetat med mig. Jag har varit "fru VIS" i över fyra år. Tillsammans med skuggföredragandena har vi skapat en väl sammanhållen klubb, och jag kommer verkligen att sakna er alla. Jag kommer särskilt att sakna er, fru talman, om jag får säga så, eftersom vi kanske inte kommer att ses efter juni. Vi har varit en klubb med enbart kvinnliga medlemmar, vilket har varit väldigt trevligt. Men jag vill också tacka all personal som deltagit i arbetet och där inte alla har varit kvinnor. De har varit fantastiska.

Jag respekterar de synpunkter som framförts av Sylvia-Yvonne Kaufmann och Tatjana Ždanoka. Jag förstår deras ståndpunkter, och jag tackar dem verkligen för att de deltagit fullt ut i förhandlingarna och diskussionerna, även om de som sagt inte kunde stödja resultatet.

Det är verkligen tråkigt att Carlos Coelho inte kan stödja denna kompromiss. Jag hoppas att han förstår hur hårt jag kämpade för några av de saker han också ville få med. Trots allt fanns de med i mitt ursprungliga betänkande. Om han tror att jag kunde ha uppnått mer, så skulle nog rådet och kommissionen protestera. Jag tror nämligen att de uppfattade mig som en ganska tuff motpart i diskussionerna.

Gerard Batten har lämnat kammaren. Jag tror att det var ett led i UKIP:s valkampanj. Som Silvia-Adriana Țicău påpekar omfattar informationssystemet inte Storbritannien eftersom landet inte deltar i Schengensamarbetet. Storbritannien har därför full kontroll över sina egna gränser. Jag tror att Gerard Batten, som vanligt, inte tänkte riktigt klart.

Jag vill tacka alla övriga talare som lämnade konstruktiva bidrag. Det gläder mig att vi kan avsluta detta eftersom jag personligen gärna skulle vilja slippa vara "fru VIS" efter detta.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alin Lucian Antochi (PSE), skriftlig. – (RO) Införandet av biometriska identifieringsuppgifter som en del av VIS utgör ett viktigt steg för att skapa en pålitlig länk mellan innehavaren och visumet, vilket därigenom förhindrar att man använder en falsk identitet.

Men i samband med förordningen visade det sig redan från början att rådet och Europaparlamentet har olika uppfattning om följande aspekter: att ta fingeravtryck på barn upp till sex års ålder med risken att man glömmer bort de kostnader och besvär som föräldrarna skulle ställas inför varje gång barnens fingeravtryck ändras, nya utmaningar när det gäller hur man ska organisera insamlingen av biometriska uppgifter och sist men inte minst bristen på erfarenhet i medlemsstaterna när det gäller att hantera förvaringen av personuppgifter samt risken för tekniska fel.

I det uppkomna läget måste vi se till att medlemsstaterna tillämpar enhetliga regler för utfärdande av Schengens viseringar och att gemensamma konsulära instruktioner omarbetas och anpassas. Vi måste dessutom vara särskilt uppmärksamma när det gäller att skydda de biometriska uppgifterna för de personer som har lämnat dem. Vi måste vara medvetna om att även om systemet för insamling av biometriska uppgifter är avsett att bekämpa brottslighet och terrorism genom att ge tillgång till och utbyta information mellan de olika medlemsstaternas polismyndigheter, så skulle lika gärna olika intressegrupper kunna få tillgång till uppgifterna om vi inte utarbetar och inför strikta säkerhetsåtgärder.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I förordningen om att ändra de gemensamma konsulära anvisningarna för visering definieras den rättsliga ram som behövs för att införa biometrisk identifiering i informationssystemet för visering (VIS) samt arrangemangen för att ta emot och behandla visumansökningar.

I förordningen anges möjligheten att samarbeta med en extern tjänsteleverantör för att ta emot visumansökningar.

Jag anser att skälen för att fritt tillåta samarbete med externa leverantörer är dåligt underbyggda och att detta skapar risk för olaglig visumhandel. Även om det sägs i förordningen att medlemsstaterna ska kvarstå som operatörer och att externa tjänsteleverantörer är personer som tilldelats behörighet av operatören, så anser jag att man kan sätta frågetecken för skyddet av privatpersoner i samband med behandling och spridning av deras biometriska uppgifter.

Rätten att ta ut en serviceavgift, förutom den vanliga visumavgiften, kommer att skapa skillnader mellan medlemsstaterna vad gäller kostnaden för ett visum. Jag är fullständigt övertygad om att detta också kommer att skapa skillnader mellan medlemsstaterna vad gäller antalet visumansökningar.

Jag vill uppmana de medlemsstater som använder sig av utläggning på entreprenad som ett sätt att lösa mottagande och behandling av visumansökningar att beakta denna risk och att granska det rättsliga regelverket så att de minimerar möjligheten för externa leverantörer att ta emot visumansökningar.

16. Nya livsmedel (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Kartika Tamara Liotard, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om nya livsmedel och om ändring av förordning (EG) nr .../... [enhetligt förfarande] (KOM(2007)0872 – C6-0027/2008 – 2008/0002(COD)).

Kartika Tamara Liotard, föredragande. – (NL) Fru talman! Först vill jag tacka skuggföredragandena som hjälpte mig mycket i arbetet med att förbättra kommissionens förslag. Jag måste också nämna samarbetet med det tjeckiska ordförandeskapet. De lämnade också många positiva bidrag, och det återstod bara ett par småsaker att lösa för att komma överens redan i första behandlingen. Men det är under alla omständigheter något mer demokratiskt att först genomföra en omröstning i parlamentet.

När jag fick höra att kommissionen tänkte lägga fram ett förslag till förordning om nya livsmedel undrade jag först vad som menades med "nya livsmedel". Jag blev också förvånad över att kommissionen i sitt förslag utgick från den inre marknaden.

Låt mig börja där. Som så många andra frågor här i parlamentet kan även denna betraktas mot bakgrund av den inre marknaden, producenterna eller ekonomin. Men den kan också betraktas mot bakgrund av livsmedelssäkerhet, konsumenter, hälsa och miljö, med andra ord mot bakgrund av de europeiska medborgarnas välfärd. I EU talas det mycket om miljö och djurens välfärd, och jag tänkte att det här betänkandet borde inte vara enbart ord. Vi borde få se handling också. Så när det fanns en möjlighet att välja i mitt betänkande om nya livsmedel, så valde jag att prioritera livsmedelssäkerhet, konsumenternas välfärd, miljö och djurens välfärd. Jag hoppas verkligen, och skuggföredragandena har faktiskt redan informerat mig om att det kommer att bli så, att jag får stöd i omröstningen när det gäller detta.

Förnyelse är naturligtvis oerhört viktigt. Och därmed är jag framme vid min andra punkt, nämligen frågan om vad "nya livsmedel" egentligen är. Det blev aldrig riktigt klart i kommissionens förslag. Kommissionen informerade mig om att det vi talade om var till exempel nanoteknik och kött från klonade djur. Låt mig ta nanotekniken först. Jag hade inte den blekaste aning om vad det var. Jag tror att många konsumenter befinner sig i samma situation, men det verkar som om detta redan förekommer i våra livsmedel i större utsträckning än vi tror: i energidrycker, i förpackningsmaterial för frukt och grönsaker men också i vissa oljor och tesorter. En skyndsam reglering behövs därför. Teknik är säkert väldigt bra, och kan vara en välsignelse för konsumenten, men vi måste vara absolut säkra på att maten på våra bord är säker. Därför måste detta ingå i förordningens tillämpningsområde.

Om vi sedan ser på kött från klonade djur har vi redan sagt i en resolution till kommissionen att Europaparlamentet inte vill ha kött från klonade djur på marknaden som livsmedel. Om kött från klonade djur skulle komma att omfattas av denna förordning skulle vi, från parlamentets sida, indirekt medge att vi i realiteten godkänner att denna typ av kött släpps ut på våra marknader. Det är oacceptabelt. Kött från klonade djur måste därför lämnas utanför denna förordnings tillämpningsområde. Och detta handlar egentligen inte om säkerhet. Kloning för köttproduktion är i regel förbundet med stort lidande för djuren, och många av dessa klonade djur lever inte heller särskilt länge. Det skulle därför inte medföra något mervärde för livsmedelsförsörjningen just nu.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Den 15 januari 2008 lade kommissionen fram sitt förslag om nya livsmedel för rådet och Europaparlamentet i syfte att minska de administrativa bördorna för livsmedelsoperatörer när de begär preliminärt godkännande för innovativa livsmedelsprodukter.

I det nuvarande förslaget behålls principen om krav på preliminärt tillstånd för att föra ut innovativa produkter på marknaden för att garantera konsumenterna att de nya uppfödning- eller produktionsteknikerna är säkra för människor och djur och respekterar miljön och konsumenternas intressen.

Genom förslaget förenklas och påskyndas godkännandeförfarandet genom att Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet gör en centraliserad bedömning av säkerheten och genom att precisa tidsfrister anges för samtliga steg i förfarandet. Förslaget innehåller också en förbättrad säkerhetsbedömning, skräddarsydd för att passa olika typer av livsmedel, vilket underlättar för traditionella livsmedel från tredjeländ att komma in i EU.

Jag välkomnar parlamentets arbete. Betänkandet tar upp viktiga frågor som gäller utvecklingen av en säker livsmedelssektor. Jag vill särskilt bekräfta mitt stöd för följande principer: behovet av en definition av konstruerade nanomaterial, ett förtydligande av att alla sådan produkter kräver godkännande från fall till fall av EU:s institutioner och en bekräftelse av att livsmedelsprodukter från klonade djur är nya livsmedel och därför inte kan föras ut på marknaden utan att ha granskats av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och godkänts i en regleringsprocess.

Jag ser fram emot att höra era åsikter om dessa känsliga frågor, och jag vill tacka föredraganden Kartika Tamara Liotard och skuggföredragandena för deras värdefulla arbete med detta viktiga betänkande.

Zuzana Roithová, föredragande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (CS) Herr talman! Jag vill tacka mina kolleger för att de stöder förslagen jag lagt fram som föredragande. Förslagen omfattar till exempel att man ska behandla omtvistade ärenden i Europeiska gruppen för etik inom vetenskap och ny teknik och även att tidsperioden för uppgiftsskydd sänks till fem år, vilket kommer att påskynda innovationen. Jag instämmer helt i att det är viktigt att vidmakthålla försiktighetsprincipen. Men jag vill också påpeka att under tolv år har endast 86 ansökningar lämnats in, 28 nya livsmedelsprodukter har godkänts och tre har fått avslag. Den lagstiftning som har tillämpats hittills har inte varit särskilt klar, och därför integrerar vi nu förfarandet för alla medlemsstater på detta område. På det viset kan vi förenkla godkännande och utsläppande av nya livsmedel på marknaden.

Men jag tycker inte att förslaget till betänkandet är riktigt bra. Jag är ledsen över att mina kolleger i kammaren inte känner till kopplingen till förordningen om genetiskt modifierade livsmedelsprodukter och djurfoder. Genetiskt modifierade livsmedelsprodukter undantogs från effekterna av denna förordning eftersom de för närvarande omfattas av en särskild förordning, och det finns inget skäl för dubbleringar här. Jag motsätter mig därför förslagen om skydd av djur och miljö, djurfoder och genetiskt modifierade livsmedel. De hör helt enkelt inte hemma i denna förordning och har en tendens att komplicera förslaget, även om de avser ett mycket viktigt område. Å andra sidan tycker jag att vi ska ha en förordning om reglerna för livsmedel som framställts med nanoteknik som garanterar en absolut livsmedelssäkerhet för Europas folk.

Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Detta är ett komplicerat ämne, där det finns många olika åsikter. Därför skulle jag vilja börja med att tacka föredraganden för att ha accepterat vissa synpunkter i en anda av kompromissvilja, trots att hon kanske personligen hade föredragit något annat. Men samtliga politiska grupper verkar vara överens om att det behövs en tydlig förordning om nya livsmedel, både för att skydda konsumenten och för att ge producenterna rättssäkerhet.

Jag vill nu tacka kommissionsledamoten, inte bara för hennes arbete, utan för hennes inledning. Tack vare den blev det mycket klart att syftet är att förenkla och integrera hela processen. En av de viktiga principerna för vår grupp är faktiskt att en sådan förordning borde bidra till att underlätta utvecklingen av sådana livsmedel och inte lägga så många hinder i vägen att de aldrig ser dagens ljus. Av den anledningen har vi bett om en omröstning med namnupprop om ändringsförslag 30 för att bekräfta stödet för detta viktiga mål.

Vi tror också att en förordning borde vara proportionell och praktisk. Av den anledningen är vi emot påståendet att alla produkter som framställs med hjälp av nanomaterial borde förses med information om detta på etiketten. Vi är också motståndare till förslaget att ett nytt livsmedel inte kan godkännas om det får negativ effekt på miljön sedan det har konsumerats eller blivit avfall. Det kanske låter rimligt, men hur ska man fastställa detta och vad är grunden till ett sådant påstående? Borde inte också befintliga produkter förbjudas enligt en sådan regel?

Vi instämmer i behovet av att kommissionen lägger fram ett förslag till lagstiftning om kloning. Vi håller också med om att man måste stärka uppgiftsskyddet under en viss period. Vi är tacksamma för att ett antal av våra ändringsförslag har accepterats i utskottet, och vi hoppas att de av våra ändringsförslag som knappt röstades ned i utskottet slutligen kommer att antas i kammaren i morgon. Men jag kan bekräfta att vi, som ett bevis på vårt allmänna stöd, kommer att föreslå att man röstar för betänkandet i slutändan för att vi ska komma till skott.

Åsa Westlund, för PSE-gruppen. – Fru talman! Jag vill rikta ett stort tack till kommissionen för det här förslaget. Jag vill också tacka Kartika Liotard för ett väldigt bra betänkande som kraftigt har förstärkt de delar som jag tycker är särskilt viktiga, folkhälsoaspekterna och konsumentskyddet, jämfört med kommissionens förslag. Jag känner också igen många av de frågor som vi har jobbat med tillsammans tidigare när det gäller livsmedelstillsatser.

Det handlar om frågor om nanopartiklar och nanomaterial. De behandlas på ett väldigt bra sätt i föredragandens förslag, men också i ett ändringsförslag av Hiltrud Breyer som jag känner igen från arbetet med kosmetikadirektivet. Där lade vi fram ungefär samma förslag som nu har antagits i det direktivet och som givetvis borde finnas med även här. Det rör sig alltså om märkning av nanomaterial, att innehållet alltid måste framgå för konsumenten så att den som vill också har möjlighet att välja bort livsmedel som innehåller nanopartiklar eller nanomaterial.

Andra aspekter som jag känner igen och välkomnar är att man ska kunna ta hänsyn till hur maten påverkar miljön. Det är en väldigt viktig fråga som växer i betydelse. Den har även etiska aspekter, exempelvis när det gäller kloning, som nu har tagits upp på ett bra och tydligt sätt i betänkandet. Det handlar inte om hur konsumenten påverkas av att äta klonat kött, utan framför allt om etiska aspekter som vi faktiskt måste ta beakta när vi fattar beslut om en sådan här lagstiftning.

Jag vill också säga att jag håller med föredraganden om att godkännande även måste krävas när det gäller nanomaterial i förpackningar som kommer i kontakt med livsmedel.

Socialistgruppen tycker att föredragandens förslag är väldigt bra. Vi kommer också att stödja några av ändringsförslagen. Vi hoppas att vi kan nå en överenskommelse med kommissionen ganska snart ändå.

Magor Imre Csibi, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Nya livsmedelsregler borde främja diversifieringen av livsmedelsprodukter på den europeiska marknaden, samtidigt som de garanterar att de nya produkterna är säkra för konsumenterna.

Enligt de nuvarande reglerna godkänns emellertid mycket få nya livsmedel på EU:s marknad på grund av de mycket komplicerade ansöknings- och utvärderingsförfarandena. Om vi hade tillämpat de nuvarande reglerna på godkännandet av potatis eller kiwi hade vi kanske inte haft dem på matbordet i dag. Revideringen av den nuvarande förordningen bör sikta till att skapa ett effektivare och mer praktiskt system för att godkänna nya livsmedel.

Jag förstår att några av mina kolleger känner oro över att släppa in nya produkter på marknaden som skulle kunna utgöra en fara eller vilseleda konsumenterna. Vi får emellertid inte bli offer för säkerhetsysteri och ta död på innovationen. Vi får inte heller diskriminera nya livsmedel och placera dem i en mindre gynnad position än produkter som redan finns på marknaden och som inte nödvändigtvis har de näringsmässiga fördelarna för konsumenterna. Hur som helst har konsumenterna valfrihet.

Min grupp är i stort sett nöjd med resultatet av omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Det finns emellertid vissa frågor som sträcker sig betydligt längre än tillämpningsområdet för denna förordning. Följaktligen kommer vi inte att kunna stödja förslaget. Vi kan till exempel inte kräva att ett nytt livsmedel inte får någon negativ inverkan på miljön. Oavsett om vi tycker om det eller inte påverkar all mänsklig verksamhet miljön, och en sådan bestämmelse skulle inte vara proportionell i detta sammanhang. I stället anser min grupp att vi behöver hitta rätt balans mellan att uppmuntra förnyelse och tillämpa försiktighetsprincipen på livsmedelssäkerhet, konsument- och miljöskydd och djurens välfärd.

Vår strategi var att underlätta den långa och byråkratiska processen för att föra ut nya livsmedel på marknaden och skydda branschens investeringar genom ett förstärkt uppgiftsskydd.

Inför omröstningen i kammaren har vi därför återigen lagt fram ett antal ändringsförslag för att underlätta förfarandet för produkter som liknar livsmedel eller ingredienser som redan finns på marknaden och där godkännandeprocessen redan har påbörjats enligt de gamla reglerna. Ansökningar som ingetts enligt den gamla förordningen borde slutbehandlas enligt de regler som gällde när ärendet började behandlas. Att göra

en förnyad ansökan enligt den reviderade förordningen skulle bara medföra ytterligare förseningar och kostnader för branschen.

Samtidigt försökte vi också främja konsumenternas intressen genom att förstärka tillämpningsåtgärderna för bland annat marknadsföring och övervakning genom att stödja att man utesluter klonade djur från livsmedelskedjan och genom särskilda bestämmelser om märkning.

När det gäller kloning stöder jag helhjärtat att man undantar livsmedel från klonade djur och deras avkomma från denna förordnings tillämpningsområde, och jag uppmanar kommissionen att förbjuda klonade djur i livsmedelskedjan. I september 2008 antog Europaparlamentet med bred majoritet en resolution med krav på att klonade djur skulle undantas från livsmedelsförsörjningen.

Vi måste vara konsekventa i våra politiska budskap till kommissionen och medborgarna. Det finns fortfarande grundläggande frågor att besvara om de etiska konsekvenserna av klonade djur som livsmedel och även om konsekvenserna av djurkloning för människors hälsa och djurens välfärd.

Den nya livsmedelsförordningen är därför inte en lämplig ram för en så komplicerad fråga. Om man i framtiden skulle introducera livsmedelsprodukter från klonade djur på den europeiska marknaden borde det göras genom en särskild förordning som läggs fram i ett offentligt samråd och sedan antas i demokratisk ordning.

Europaparlamentet måste vara tydligt i sitt ställningstagande och genom en klar majoritet sätta press på kommissionen att hitta lösningar som motsvarar medborgarnas vilja.

Vi kommer också att stödja märkning av nanoingredienser. Människor har rätt att veta vad de äter och att välja i enlighet därmed. Om vissa människor oroas över nanotekniken bör de få möjlighet att välja något annat. Men vi anser att märkning av livsmedel som framställts av djur som fötts upp med genetiskt modifierade foder helt enkelt inte är realistiskt och genomförbart. Personligen är jag starkt motståndare till genetiskt modifierade organismer, men jag kan inte se hur vi på ett effektivt sätt skulle kunna spåra vilka djur som fötts upp med GMO och vilka som inte gjort det.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Förordning (EG) nr 258/97 om nya livsmedel erbjuder ett bra tillfälle att förtydliga vad vi verkligen har att göra med. Tänker vi verkligen främja sunda, säkra livsmedelsprodukter och skydda konsumenternas hälsa, eller tänker vi skydda intressena för vissa påtryckningsgrupper och personer för vilka inte människor och människors hälsa utan pengar är det allra viktigaste?

Om vi verkligen bryr oss om människor och deras hälsa måste vi se till att konsumenterna får ärlig information om livsmedelsprodukternas ursprung och ingredienser. Informationsmärkningen måste bland annat innehålla följande: ingredienser och kvantiteter, om livsmedlet är miljövänligt eller framställt med GMO-produkter, vilka tillsatser det eventuellt innehåller, till exempel livsmedelsenzymmer och smakämnen, ursprungsland och om det kommer från klonade djur, vilket enligt min mening bör vara totalförbjudet.

Nödvändigheten av att införa lämpliga förfaranden för att utfärda tillstånd för produktion och marknadsföring av nya livsmedel är något som inte borde kräva diskussioner. Förfarandena måste skydda konsumenterna från riskerna med ohälsosamma livsmedel och från att bli vilseledda. Föredraganden Kartika Liotard höll med om kommissionens ståndpunkt om behovet av öppna förfaranden för att godkänna nya livsmedelsprodukter, även om hon lade fram ett stort antal ändringsförslag som visar hennes engagemang i arbetet med betänkandet, något som verkligen måste berömmas.

Hiltrud Breyer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru Liotard, mina damer och herrar! Vi behöver nya regler för nya livsmedel. Framför allt när det gäller nanoteknik får våra krav på livsmedlen inte vara mindre strikta än när det gäller kosmetika.

Vi behöver en definition av nanomaterial och tydlig märkning. Men nanolivsmedel får inte godkännas innan särskilda metoder för riskanalyser har tagits fram. Annars kommer vi att förvandla konsumenterna till försökskaniner, vilket jag hoppas att ingen vill göra.

När det gäller gentekniken måste vi täppa till luckorna i märkningsreglerna så snart som möjligt. Livsmedel som kommer från djur som har fötts upp på GMO-foder måste märkas. Vi har spårbarhet på papperet, så det går. Vi får se i morgon hur ledamöterna från Tyskland har röstat, för det finns en lucka i märkningsreglerna här. Vi vill inte beröva konsumenterna rätten att välja själva. De ska ha valfrihet och en möjlighet att fatta egna beslut.

Vi måste vara mycket tydliga när det gäller att vi inte vill att klonat kött ska godkännas i Europa, både med tanke på djurens välfärd och av etiska skäl. Det bör vi göra mycket klart i denna förordning.

Slutligen får vi inte utsätta djuren för onödigt lidande. Av den anledningen kräver vi ett förbud mot dubblering av djurtester. Tack!

Renate Sommer (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Det vore bra om jag också kunde få den ytterligare halva minut som Hiltrud Breyer från Verts/ALE-gruppen just har fått.

Kommissionen har lagt fram ett bra förslag om uppdatering av förordningen om nya livsmedel. Dessvärre har vissa ändringsförslag lagts fram i syfte att tillföra förslaget syften som inte är förenliga med förordningens mål eller som till och med strider mot befintlig rättspraxis. Livsmedelsleverantörernas skyldighet att övervaka djurens hälsa och välfärd i samband med nya livsmedel skulle innebära att man lägger en alltför tung börda på detaljisterna.

Återigen görs ett försök att undergräva den befintliga lagstiftningen om genmodifierade organismer, i detta fall kravet på särskild märkning av nya livsmedel från djur som har fötts upp med genetiskt modifierat foder. Vi har redan hört om allt detta.

Inget som rör GMO-lagstiftning ska ingå i förordningen om nya livsmedel. Jag säger detta samtidigt som jag har lagt fram ett ändringsförslag om att skilja mellan nya växtsorter och definitionen av nya livsmedel. Men de berörda parterna i denna kammare får inte tillåtas att missbruka förordningen om nya livsmedel som ett led i valkampanjen. Ändringsförslagen 62 och 90, där De gröna har begärt en omröstning med namnupprop, är uppenbarligen ett försök i den riktningen. Vem tänker ni ställa vid skampålen för detta? Min grupp har alltid stött konsumenternas rätt att veta vad maten innehåller. Varför skulle det inte finnas en hänvisning till nanoämnen i förteckningen över ingredienser? Även om ändringsförslag 62 innebär ett ganska klumpigt försök att föregripa mitt betänkande om livsmedelsmärkning måste jag säga att jag tror att märkningen av nya livsmedel i alla avseenden är förenlig med mitt betänkande.

Jag rekommenderar därför att min grupp röstar för ändringsförslagen. I mitt betänkande om förordningen om livsmedelsmärkning kommer jag att hänvisa till den del av förordningen om nya livsmedel som gäller märkning. Det blir möjligt, eftersom första behandlingen av märkning av livsmedel har skjutits upp till nästa mandatperiod, mot De grönas önskan. Men nu har det visat sig hur bra detta senareläggande var för dem.

En kort kommentar om kloning. Det är grymhet mot djur, och vi är emot det. Trots det måste livsmedel inkluderas i denna förordning, för annars ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Det känns tryggt för de europeiska konsumenterna att de verkligen kan lita på livsmedlen från EU på sina tallrikar. På medellång och lång sikt är detta ett av de viktigaste skälen till att bibehålla den gemensamma jordbrukspolitiken. Vi måste kompensera de europeiska producenterna för att de behållit den gemensamma jordbrukspolitiken. Vi måste kompensera de europeiska producenterna för att vi inför striktare skyddsregler för livsmedelssäkerhet och miljö än våra konkurrenter utanför Europeiska unionen.

Det vore bra om vi kunde driva igenom våra rättmätiga krav på att våra globala konkurrenter borde följa lika strikta regler och standarder för god livsmedelssäkerhet, djur- och växthälsa och miljöskydd vid WTO-förhandlingarna.

Förordningen om nya livsmedel och de ändringsförslag som lagts fram i detta betänkande är också avsedda att skapa ökad livsmedelssäkerhet. Samtidigt förstärker utmaningarna från den nuvarande globala livsmedelskrisen och den stadiga befolkningsökningen behovet att hitta nya lösningar. För att jorden ska kunna mätta nio miljarder människor 2050 är de möjligheter som erbjuds av de tekniska framstegen, och i första hand användningen av bioteknik, omistliga.

För att undvika missförstånd tas genetiskt modifierade livsmedel inte upp i detta betänkande. I enlighet med kommissionens avsikter inryms emellertid inte livsmedel som framställts med nanoteknik i begreppet "nya livsmedel". Några av mina kolleger känner oro, vilket jag i viss mån kan förstå. Men det är viktigt att vi inser att nanoteknik är en av nycklarna till framtiden.

Europa skulle drabbas av kraftiga konkurrensnackdelar om vi inte fick delta i utvecklingen på detta område. Nyckeln heter vetenskaplig, heltäckande testning som åtföljer godkännandeprocessen och som garanteras

av den föreslagna förordningen. En viktig fråga är det strikta regelsystemet för märkning. Vi får inte tillåta att dessa livsmedel kan vilseleda konsumenterna.

Det förekommer också en intensiv debatt om klonade djur. Det skulle vara lämpligare att reglera kloningen i en särskild förordning. Enligt yttrandet från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet bör vi inte betrakta avkomman av klonade djur som klonade, men förordningen bör trots detta även hänvisa till avkomman från klonade djur. Detta måste vi göra fullständigt klart för konsumenterna.

Mojca Drčar Marko (ALDE). - (EN) Fru talman! Förra året röstade vi med en övertygande majoritet för en resolution om att förbjuda kloning av djur för livsmedelsändamål och försäljning av produkter från klonade djur och deras avkomma.

Inför omröstningen om förordningen om nya livsmedel bör vi komma ihåg skälen till att vi var försiktiga och tog hänsyn till riskerna för djurens hälsa och välfärd. Vi vet av tidigare erfarenheter från liknande frågor som gällde både livsmedelssäkerhet och etiska relationer mellan människan, som den dominerande arten, och naturen, att allmänhetens uppfattning i hög grad beror på de specifika kunskaperna i ämnet. Konsumenterna blir alltmer medvetna om lidande och skador som åsamkas de djur som föds upp, och därför har de rätt att bli informerade om risken för att kloning orsakar smärta och innebär ett slöseri med naturresurser. Trots det utvecklas kloning av djur som en metod att framställa livsmedel utan att allmänheten är medveten om det.

Problemen i samband med kloning gäller inte bara djurens välfärd, utan även konsumenternas förtroende för livsmedlen, eftersom man tror att livsmedel i Europa framställs enligt mycket strikta kvalitetsnormer. Eurobarometerns undersökning från oktober förra året visade att det finns en allvarlig oro bland allmänheten inför en hypotetisk framtida användning av livsmedelsprodukter från klonade djur. Detta var knutet till försäljningen av importerade livsmedel som eventuellt kunde säljas i Europa utan att märkas som produkter från klonade djur. Jag instämmer därför i föredragandens strategi att kommissionen ska lägga fram förslag på särskild lagstiftning om klonade djur.

Bland de övriga problem som har behandlats i ändringsförslagen som lagts fram av min politiska grupp vill jag särskilt framhålla spridandet av information från djurtestning så att man kan undvika behovet av nya tester på djur.

Slutligen vill jag varmt tacka föredraganden för hennes grundliga arbete med denna viktiga EU-lagstiftning om livsmedelssäkerhet, konsumentskydd och djurs hälsa och välfärd.

Satu Hassi (Verts/ALE). - (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill verkligen tacka Kartika Liotard för hennes fina arbete och utmärkta betänkande. Det gläder mig särskilt att utskottet tog riskerna med nanomaterial på allvar och ville förbjuda användningen av kött från klonade djur. Trots allt leder kloning till stort lidande för djuren.

Jag tycker också att ändringsförslag 60 är viktigt. Avsikten är att produkterna från djur som har fötts upp med genetiskt modifierat foder, dvs. mjölk, ägg och kött, måste märkas. Jag hoppas att detta får stöd av hela parlamentet. De europeiska konsumenterna tar avstånd från genetiskt modifierade livsmedel, och genetiskt modifierade livsmedel från väst finns knappast alls ute i butikerna. När det gäller foder finns det däremot en jättelik lucka som gör det möjligt att lägga genetiskt modifierat foder på våra matbord. En stor del av det europeiska djurfodret importeras från andra håll i världen, i första hand från Brasilien och Argentina, där andelen genetiskt modifierat djurfoder är enormt stor.

Det är dags att vi utsträcker öppenhetsprincipen till djurfoder, och tanken på genetiskt modifierad märkning till animala produkter. Statsministern i mitt land stödde denna idé för två år sedan, och jag hoppas att även Finland kommer att stödja detta i ministerrådet.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar omarbetningen av förordningen om nya livsmedel som måste stimulera innovation inom livsmedels- och dryckesindustrin. Den måste skydda den inre marknadens funktion och folkhälsan, samtidigt som den underlättar marknadstillträdet för nya livsmedel.

Däremot är jag lite orolig över vad jag skulle vilja kalla Europaparlamentets motvilja mot och brist på förtroende för vetenskapliga framsteg – en attityd som faktiskt delas av våra nationella parlament. Detta har blivit ett allvarligt problem inom en hel räckvidd på senare tid. Med känslomässiga, hysteriska eller populistiska reaktioner på de senaste, ordentligt granskade vetenskapliga framstegen lever vi verkligen inte upp till den bild vi vill ge av oss själva eller av vårt demokratiska mandat. När genetiskt modifierade produkter,

kloning och nanoteknik nämns i denna kammare så är det svängrem och hängslen som gäller och svaret är "nej!". Sedan är vi långsamma med att inse vad det handlar om, och på det viset fördröjs godkännandet.

Jag är orolig över Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, fru kommissionsledamot, och om den myndigheten verkligen har de resurser som krävs för att behandla de ärenden som omfattas av denna förordning på ett snabbt men ändå grundligt sätt. Att döma av våra pinsamma erfarenheter från godkännandet av genmanipulerade livsmedel och foder och framstegstakten i det sammanhanget måste svaret bli "nej". Varför reagerar vi som om vi vore totalt oförmögna att förstå vetenskapliga resonemang så fort det gäller nya aspekter av detta område? Varför är vi så rädda för att lita på väl kontrollerade vetenskapliga resultat? Finns det ingen, eller så få av oss, som har vetenskaplig bakgrund här i parlamentet? Samma fråga kan man ställa när det gäller de nationella parlamenten. Vi måste bygga våra beslut på grundlig, seriös forskning och acceptera den. Om inte kommer vår trovärdighet som lagstiftare att äventyras.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Vi måste utgå från vad som är bra för konsumenterna och ta hänsyn till att de livsmedel vi konsumerar har stor betydelse för vår hälsa. Därför instämmer jag i föredragandens åsikt att vi måste vara tydliga när vi anger syftet med förordningarna om nya livsmedel. Vi måste göra vad vi kan för att skapa ett öppet och effektivt system för att bevilja tillstånd för nya livsmedel som garanterar konsumenternas säkerhet och förbättrar den inre marknadens funktion.

Den gällande definitionen av begreppen nya livsmedel måste förfinas med hänsyn till de allmänna principerna och kraven i livsmedelslagstiftningen. Ett livsmedel bör endast få marknadsföras om det inte vilseleder konsumenterna, är helt säkert och produktens näringsvärde inte har försämrats. Eftersom ämnen eller föreningar i det nya livsmedlet inte tidigare har använts för mänsklig konsumtion måste man vara särskilt uppmärksam när man fattar beslut om lagstiftning på området. Jag stöder alla aktiviteter som kan bidra till att vi bibehåller en livsmedelssäkerhet på hög nivå, och de som talar om ...

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Låt mig fördjupa ett par mycket viktiga synpunkter från ledamöterna.

När det gäller nanoteknik har jag tagit del av de senaste vetenskapliga rönen, och jag övertygas av dokumentationen i Kartika Liotards betänkande. Europeiska unionen kommer att bli först i världen med att ha en lagstadgad definition av konstruerade nanomaterial och en konsekvent och flexibel strategi för denna teknik.

För att förtydliga kommissionens ståndpunkt om definitionen av nanoteknik vill jag göra följande uttalande för kommissionens räkning.

Kommissionen konstaterar att arbetet på en gemensam definition av nanomaterial fortfarande pågår. Kommissionen vill därför bekräfta att framstegen med att fastställa en gemensam definition bör beaktas i den framtida gemenskapsrätten och konstaterar att kommittéförfarandet som ingår i detta förslag också gör det möjligt att uppdatera definitionen i förslaget.

När det gäller den obligatoriska märkningen av alla livsmedel som framställts med hjälp av nanoteknik vill jag påpeka att kommissionen verkligen är för att konsumenterna får information om närvaron av nanomaterial i livsmedel. Men enligt förordningen om nya livsmedel tillämpar vi ett förfarande med godkännande från fall till fall som också innehåller villkoren för att använda sådana produkter, inklusive märkningskraven. Märkningen kommer därför att undersökas från fall till fall.

Låt mig så klargöra min ståndpunkt i den viktiga frågan om kloning. Jag har redan sagt att jag anser att förordningen om nya livsmedel inte är det bästa instrumentet för att hantera alla problemen i samband med kloning. Förordningen om nya livsmedel behandlar bara livsmedelssäkerhet och marknadsgodkännande. Därför kan användningen av klonade produkter i uppfödningssystem – sädesceller, embryon och ägg – inte regleras i förordningen om nya livsmedel, liksom frågorna om djurens hälsa och välfärd.

Den 13 januari genomförde kommissionskollegiet en orienterande diskussion om kloning av husdjur för livsmedelsproduktion. Kommissionen höll med om att ett antal obesvarade frågor återstår. Därför samarbetar kommissionen mycket intensivt med EFSA och ser till att vetenskaplig forskning på området genomförs. Samtidigt har jag inlett samtal med våra viktigaste handelspartner Förenta staterna, Kanada, Japan, Australien och Nya Zeeland.

Ja, vi behöver mer information och fler uppgifter om kloningstekniker och det sätt på vilket avkomman av klonade djur bör behandlas från lagstiftnings synpunkt.

Som några av er redan har påpekat avgav Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet i juli förra året sitt yttrande om de vetenskapliga aspekterna av kloning för att framställa livsmedel i EU. Den allmänna slutsatsen i yttrandet var att riskbedömningen är otillräcklig på grund av bristen på data. När det gäller djurens hälsa och välfärd sägs det klart i yttrandet att en betydande andel av de klonade djuren har påverkats negativt, ofta allvarligt, och med dödligt resultat för såväl de klonade djuren som för surrogatdjuret.

I yttrandet från Europeiska etikgruppen understryks också ett antal vetenskapliga frågor som måste besvaras och forskning som måste utföras om livsmedelssäkerhet, djurens hälsa och välfärd, spårbarhet och märkning.

Avslutningsvis vill jag hålla med om att det verkligen finns ett problem som vi måste ta tag i när det gäller kloning. Men förordningen om nya livsmedel är inte rätt plats att reglera alla frågorna kring detta känsliga ämne.

Hur som helst vill jag göra ett åtagande för kommissionens räkning att så snart som möjligt lägga fram en heltäckande rapport om alla aspekter av kloningstekniken för att producera livsmedel, inklusive de klonade djurens och deras avkommas hälsa och välfärd, om möjligt åtföljt av förslag till lagstiftning. Låt mig understryka att jag tror vi kan hitta en lösning. I det sammanhanget vill jag tacka Europaparlamentet för dess förståelse och samarbete.

Betänkande: Liotard (A6-0512/2008)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 7, 12, 34, 35, 41, 42, 44, 45, 53 och 63.

Kommissionen kan i princip godta följande ändringsförslag: 3, 8, 15, 20, 58, 64, 65, 76, 87, 88 och 89.

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag helt eller delvis, med vissa omformuleringar: 1, 6, 10, 25, 30, 31, 36, 40, 66, 67, 69, 77, 82, 84, 85 och 93.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 2, 4, 5, 9, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 37, 38, 39, 43, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56, 57, 59, 60, 61, 62, 68, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 78, 79, 80, 81, 83, 86, 90, 91 och 92.

Kartika Tamara Liotard, *föredragande*. – (NL) Fru talman! Jag vill verkligen tacka mina kolleger för deras bidrag till diskussionen och för det stöd jag har fått för olika delar av mitt betänkande. Naturligtvis förekom det också ett par kritiska kommentarer. De glädde mig också, eftersom de bara är bra för den fortsatta diskussionen.

Vårt mål är att garantera konsumenterna att de livsmedel som produceras med hjälp av ny teknik eller de nya livsmedel som släpps ut på marknaden är säkra. Genom våra bidrag och förslag kommer vi att kunna uppnå det målet. Detta kommer också att ge trygghet åt de producenter som strävar efter förnyelse, eftersom de kommer att veta vad som är tillåtet och vad som inte är det. Betänkandet omfattar också uppgiftsskydd för de producenterna, något som också främjar innovation på området för livsmedelssäkerhet.

Låt mig dessutom framföra mitt hjärtliga tack till kommissionsledamoten för det hon sa om nanoteknik. Det är sant att det kommer att ske stora förändringar på det området i framtiden. Om vi bestämmer oss för en definition nu, i inledningskedet, måste vi kunna ändra den när vetenskapen gör framsteg.

Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hennes ord om djurkloning. Jag vill emellertid påpeka för er att Europaparlamentet redan har antagit en resolution i vilken vi klargör att vi inte vill se kött från klonade djur på marknaden som livsmedel. Även detta tas upp igen i betänkandet, och jag vill varmt rekommendera att kloning av djur inte tas med i förordningen om nya livsmedel. I betänkandet kräver vi just detta. Som ni just har fått höra får den tanken också ett kraftfullt stöd här i parlamentet.

Slutligen vill jag passa på att uppriktigt tacka min personal, Thomas, Vivian och Jan-Jaap, som arbetade mycket hårt tillsammans med oss med att ta fram detta betänkande.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

17. Ämnen som bryter ned ozonskiktet (omarbetning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Johannes Blokland, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ämnen som bryter ned ozonskiktet (omarbetning) (KOM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD)).

Johannes Blokland, föredragande. – (NL) Fru talman! Att stänga hålet i ozonskiktet är viktigt för miljön och för hälsan för hela världens befolkning. Vår atmosfär är uppbyggd på ett sådant sätt att det finns två olika lager som skyddar oss. Koldioxiden i troposfären håller värmen inne så att vi inte blir för kalla. Ozonskiktet i stratosfären skyddar oss från solens skadliga UV-strålning. Reglerna för ämnen som bryter ned ozonskiktet har i första hand syftet att skydda ozonskiktet i stratosfären, men också att förhindra klimatförändringen. De ämnen som förbjuds bryter med andra ord ned ozonskiktet, samtidigt som de förstärker växthuseffekten. De viktigaste av de ämnen som förstör ozonskiktet återfinns som drivmedel i sprejflaskor, i kylskåp, isoleringsmaterial och vissa specifika lösningsmedel och rengöringsmedel. Klorfluorkarboner och haloner som har den starkaste nedbrytande effekten på ozonet har försvunnit helt, med ett fåtal undantag. Det är redan förbjudet att tillverka klorfluorkolväte, och användningen av sådana ämnen kommer att förbjudas från 2020. I ingressen till den nya förordningen sägs att tillverkning och användning av ozonnedbrytande ämnen ska upphöra eller minimeras så mycket det går. Detta är en viktig utgångspunkt för politiken.

Sextiofyra ändringsförslag antogs i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Därefter följde två trialoger som resulterade i en överenskommelse mellan rådet och parlamentet. Den innebar att de 64 ändringsförslagen ersattes av en enda, konsoliderad text. Låt mig helt kortfattat nämna nio viktiga resultat i den överenskommelsen.

För det första har den rättsliga grunden för förordningen ändrats till miljön. Det ger medlemsstaterna en möjlighet att anta kraftfullare åtgärder för att skydda miljön. För det andra kommer användning av bekämpningsmedlet metylbromid att förbjudas från den 18 mars 2010. Detta gäller också gasning av behållare för att bekämpa skadedjur. Det enda återstående undantaget kommer att vara nödåtgärder, till exempel om det inträffar en storskalig epidemi. Det tredje är att under programmet för att fasa ut klorfluorkolväte har procentsiffran jämfört med 1997 sänkts till 7 procent för de sista åren. För det fjärde kommer klorfluorkolväte enbart att få användas i företag som utses av regeringen. För det femte har ett antal nya ämnen lagts till på förteckningen över ämnen som begränsas. Europeiska kommissionen har åtagit sig att undersöka de ämnena ytterligare. Punkt sex är att märkning kommer att bli ett obligatoriskt krav för de nödvändiga undantagen, såsom när ämnena används som reagenser och i laboratorier. Vi har i det sammanhanget också kommit överens om att det inte får ske någon ökning av laboratorieanvändningen. Punkt sju är att återanvändning och återvinning av ozonnedbrytande ämnen för befintliga utrustningar enbart får ske inom ett enda företag. Dessutom måste det föras en journal över de mängder som förekommer för att förhindra bedrägerier och illegal handel. Den åttonde punkten är att man ägnar uppmärksamhet åt efterlevnaden genom inspektioner. På det viset blir medlemsstaterna skyldiga att samarbeta för att ta itu med den olagliga handeln. Den sista punkten är att övervaknings- och kontrollsystemet måste stramas upp för att förhindra läckage av ozonnedbrytande ämnen.

Men mer måste göras för att ta itu med problemet lagrade ozonförstörande ämnen. Kommissionen har här en viktig uppgift. Jag vill än en gång uppmana den att utforma direktivet om bygg- och rivningsavfall enligt de riktlinjer som vi kom överens om för sju år sedan i det sjätte handlingsprogrammet för miljön.

På det hela taget har vi uppnått ett tillfredsställande resultat. Ozonskiktet kommer att få en bättre chans att återhämta sig så att de skadliga effekterna kan minskas, till exempel hudcancer och skador på växter och träd.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Låt mig först av allt tacka föredraganden Johannes Blokland och samtliga skuggföredragande och gratulera till deras fantastiska arbete med detta förslag till omarbetning av förordningen om skydd för ozonskiktet.

Det gläder mig särskilt att en överenskommelse har uppnåtts under första behandlingen, till stor del tack vare Europaparlamentets positiva och konstruktiva bidrag.

Politiken för att skydda ozonskiktet i stratosfären betraktas allmänt som en mycket stor framgång, och Europeiska unionen har spelat en avgörande roll här. Tack vare de innovativa åtgärder som antogs i Europeiska unionen har vi lyckats få bort 99 procent av alla ämnen som bryter ned ozonskiktet.

Förutom att skydda ozonskiktet får en begränsning av dessa ämnen extremt positiv effekt på klimatet. Det beror på att dessa ämnen har en global uppvärmningspotential som är upp till 14 000 gånger större än koldioxidens. Utan Montrealprotokollet och utan gemenskapens ännu ambitiösare förordning skulle utsläppen av växthusgaser globalt vara kanske 50 procent högre än vad de är för närvarande.

Tack vare dessa internationella insatser beräknar forskarna nu att ozonskiktet kan vara helt återställt mellan 2050 och 2075. Men för att detta ska bli möjligt måste ett antal kvarstående problem lösas. Kommissionens förslag är avsett att förenkla gemenskapens regler, minska de byråkratiska hindren och se till att förordningen ligger i linje med den senaste vetenskapliga utvecklingen och framtida utmaningar för att garantera en återställning av ozonskiktet.

Den kompromissöverenskommelse som uppnåddes har kvar arkitekturen från kommissionens förslag, samtidigt som den inkluderar de specifika åtgärder som behövs för att ta itu med olösta frågor vad gäller ett fullständigt avskaffande eller en begränsning av användningen av ämnen som tunnar ut ozonskiktet.

Ännu viktigare är att överenskommelsen innehåller striktare regler för ämnen som "lagras" i produkter, såsom till exempel kylutrustning eller isolerande skumplast. Den stärker de kommersiella åtgärderna mot olaglig användning av och olaglig handel med ämnen som förtunnar ozonskiktet inom Europeiska unionen och kommer att bidra till att förebygga miljödumpning i utvecklingsländerna. Slutligen förbjuds all användning av metylbromid, med undantag av specifika fall för att hantera nödsituationer. Det kommer att placera gemenskapens lagstiftning om metylbromid i täten på global nivå.

Fördelarna, både vad gäller en återställning av ozonskiktet och en minskning av växthusgaserna, kommer att bli avsevärda. Europeiska kommissionen har möjlighet att godta hela kompromisspaketet med ändringsförslag.

Jag vill än en gång tacka Europaparlamentet för dess viktiga bidrag till att bevara förslaget miljösmål och uppnå en överenskommelse under första behandlingen.

Eija-Riitta Korhola, för PPE-DE-gruppen. – (FI) Fru talman! Förordningen som ligger framför oss är en naturlig fortsättning på och en viktig del av Montrealprotokollet, enligt vilket de 191 signatarstaterna har skyldighet att aktivt avskaffa användningen av ämnen som bryter ned ozonskiktet.

Montrealprotokollet anses vara ett av de allra framgångsrikaste av samtliga internationella miljöavtal. Resultatet talar för sig själva. Det har skett en 95-procentig minskning av förbrukningen av ozonnedbrytande ämnen jämfört med de utgångsvärden som fastställdes. Dessutom kommer vi att ha undvikit utsläpp av växthusgaser under en 20-årsperiod som motsvarar över 100 miljarder ton koldioxid. Därför kommer den förordning som vi just nu behandlar inte bara att främja en återhämtning av ozonskiktet. Den är också en viktig del av kampen mot klimatförändringen.

Den tidigare förordningen, som utarbetades för nio år sedan, var hopplöst efter sin tid, och det var nödvändigt att modernisera den. Förenklingen av den nuvarande förordningens struktur, avskaffandet av inaktuella bestämmelser och utsträckningen av skyldigheten att lämna in rapporter som omfattar nya ämnen är reformer som verkligen behövdes. Jag vill varmt gratulera min kollega Johannes Blokland till hans arbete som Europaparlamentets föredragande. Kompromissen vid första behandlingen, även om den är en demokratisk utmaning, är en förnuftig lösning för en uppdatering såsom denna. Att nå den var i sig ett gott miljöresultat.

Den numera acceptabla förordningen kommer att innebära att gemenskapens lagstiftning överensstämmer bättre med de ursprungliga bestämmelserna i Montrealprotokollet. Att till exempel tidigarelägga tidpunkten för att helt upphöra med produktionen av klorfluorkolväte med fem år till 2020 är förnuftigt och motiverat, liksom att minska antalet undantag till förbudet mot exporthandel. Eftersom målen för denna förordning inte kan uppnås på ett tillfredsställande sätt i vår gemenskap enbart genom att medlemsstaterna vidtar åtgärder, så måste vi ta itu med problemet på global nivå i samband med den globala ekonomin. Om det fanns för många undantag till exportförbudet skulle det bli för svårt att visa att det är motiverat.

Det har även gjorts tillägg till Montrealprotokollet inte mindre än fyra gånger. Det 20-åriga fördraget ändrades följaktligen i London, Köpenhamn, Montreal och Peking. Det är inte bara en framgångssaga; det är också en berättelse om nödvändigheten av att korrigera felaktiga trender i takt med att kunskaperna ökar. Det är samma klokskap som vi nu behöver i fallet Kyotoprotokollet.

Det ursprungliga Montrealprotokollet var inriktat på att skydda ozonskiktet, i första hand genom att begränsa användningen av klorfluorkarboner, och det målet skärptes snabbt till praktiskt taget noll. Därför började man ersätta klorfluorkarboner med till exempel klorfluorkolväte, som var betydligt mindre farliga för

ozonlagret. Men som så ofta är fallet med lösningar på miljöproblem visade sig snart en annan sida av problemet. Klorfluorkolväte, eller fluoriderade gaser, visade sig vara särskilt farliga på grund av deras kraftiga påverkan på växthuseffekten. Några av dem var över tusen gånger kraftfullare som globala uppvärmare än koldioxid. Det blev därför nödvändigt att ändra de svaga punkterna i fördraget.

På samma sätt måste vi kunna dra lärdom när det gäller Kyotoprotokollet. Man måste medge att det inte alls är effektivt som det nu är utformat. Det kommer inte att minska de globala utsläppen, och det kommer inte ens att minska kolintensiteten. Kanske ligger problemet i det faktum att de personer som var ansvariga för att utforma Kyotoprotokollet antog att koldioxidproblemet kunde lösas på samma sätt som när det gällde freoner.

Klimatförändringen är ett miljöproblem av en helt annan storleksordning jämfört med tidigare problem. Om ozonnedbrytningen gällde problem som skapades av biprodukter från industri- och energiproduktion, så ligger roten till klimatförändringen i något som bär upp hela den globala ekonomin och den globala produktionen. Världen drivs fortfarande med kol. Därför måste klimatförändringen i första hand betraktas som en fråga om industriell teknik. Beslutsfokus måste flyttas från att begränsa utsläpp till en heltäckande omorganisation av systemen för energi- och varuproduktion. Låt oss dra lärdom av Montreal.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Johannes Bloklands betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ämnen som bryter ned ozonskiktet är ett viktigt dokument för vidare åtgärder för att skydda ozonskiktet. Låt mig understryka att en av Europaparlamentets och rådets verkliga framgångar var att avskaffa produktionen av och handeln med gaser som innehåller klorfluorkarboner, haloner, bromider och metylföreningar som tunnar ut ozonskiktet och påverkar växthuseffekten.

Ett bra exempel på hur man kan arbeta i framtiden kunde vara att arbeta i landet som ligger under ozonhålet, Nya Zeeland. Där har arbete inletts på att minska utsläppen av metan, förutom de aktiviteter som genomförs i Europeiska unionen, eftersom en kubikmeter metan har en växthuseffekt som motsvarar 30 kubikmeter koldioxid och som tunnar ut ozonskiktet. Metan är en gas som framställs i nedbrytningsprocesser, av djur, släpps ut under marken i gruvor och genom olika kemiska processer. På grund av den stora mängden metan som släpps ut i atmosfären bör även den gasen tas med i det framtida arbetet.

UEN stöder betänkandet. Jag tackar Johannes Blokland för hans arbetsintensiva och relevanta betänkande.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig gratulera Johannes Blokland till ett utmärkt resultat. Europaparlamentet har lyckats tidigarelägga tidpunkten för avskaffande av metylbromid med fyra år, och dessutom har tidsplanen för att ta bort klorfluorkolväte blivit snävare.

Det är viktigt att EU fortsätter att vara en pionjär i arbetet på att avskaffa användningen av ämnen som bryter ned ozonskiktet, trots att ämnet inte längre hamnar på tidningarnas förstasidor. Många av dessa ämnen är kraftfulla växthusgaser, men de har trots det utslutits ur Kyotoprotokollet. Det berodde på att man ansåg att de skulle regleras genom Montrealprotokollet. Det är viktigt att vi även kommer ihåg att ägna oss åt den här frågan och fortsätter att avskaffa kraftfulla växthusgaser i framtiden. Det är också viktigt att vi föregår med gott exempel inför andra länder i dessa frågor, inklusive utvecklingsländerna.

När det gäller ämnen som förbjudits i EU skulle min grupp vilja begränsa exporten av dem på ett tydligare sätt än vad man nu har kommit överens om. Jag hoppas att den principen kommer att tas med i lagstiftningen när nästa steg ska tas.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! En ordningsfråga innan jag börjar. Eftersom det inte verkar vara någon som begärt ordet inom ramen för förfarandet "catch the eye" – rätta mig om jag har fel, men jag har sett mig om och bedömt situationen – skulle jag kunna få lägga till en minut av tiden för "catch the eye" till mitt anförande på en minut?

Talmannen. – Det går bra, fru Doyle, gör gärna det.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Ytterligare åtgärder för att skydda ozonskiktet antogs av parterna till Montrealprotokollet vid deras konferens i september 2007. De åtgärderna kommer nu att tas med i den omarbetade förordningen för att påskynda utfasningen av ozonnedbrytande ämnen och ytterligare begränsa undantagen för sådana ämnen. Denna omarbetade förordning handlar främst om förbud och restriktioner för tillverkning, import, export, utplacering på marknaden, användning, återanvändning, återvinning, reklamation och destruering av dessa ozonnedbrytande ämnen.

Montrealprotokollet har varit ett av de mest framgångsrika internationella miljöinitiativen hittills. Resultatet har blivit att hastigheten för nedbrytningen av ozonlagret faktiskt har minskat sedan 1980-talet. Tack vare utfasningarna av användningen av dessa ozonnedbrytande gaser – klorfluorkarboner, kolfluorkolväten, haloner och metylbromid, med mycket få tidsbegränsade undantag för viss ”viktig användning”, till exempel haloner i brandskyddsutrustning i flygplan – har förbrukningen av ozonnedbrytande ämnen minskat med 95 procent sedan 1980-talet.

Men vi får inte glömma att dessa ämnen även kan förstärka växthuseffekten. Ozonskiktet är ett av de två lager i atmosfären som skyddar livet på jorden. Ozonskiktet skyddar mot den skadliga ultraviolettera strålningen från solen som orsakar många olika sjukdomar och problem, inklusive hudcancer och grå starr.

Talmannen. – Fru Doyle, ni höll verkligen ord! Tack så mycket.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Det är synd att vi inte har en större publik i parlamentet i dag, för vi diskuterar vad som faktiskt är ett mycket, mycket framgångsrikt protokoll, ett protokoll som har gett mycket positiva resultat för både miljön och hälsan och när det gäller framstegen med att återställa ozonskiktet, som nu har återgått till nivåerna före 1980.

Jag vill tacka alla dem som deltog i dagens diskussion för deras mycket konstruktiva kommentarer och påpeka att kommissionen är besluten att utöva den behörighet den har och undersöka om det finns förutsättningar att införa ytterligare tre ämnen till mitten av 2010. Ett uttalande om detta kommer att skickas till Europaparlamentets sekretariat för att tas med i protokollet till dagens diskussion.

Jag vill också påpeka att jag tror att vi kommer att nå en överenskommelse om att bekämpa klimatförändringen i Köpenhamn i slutet av året som är minst lika ambitiös och framgångsrik som Montrealprotokollet. Jag är säker på att den överenskommelsen blir till och med mer effektiv, och vi måste alla arbeta i den riktningen.

Avslutningsvis vill jag säga att kommissionen är särskilt nöjd med resultatet av förhandlingarna och nu kan acceptera samtliga de föreslagna kompromissändringsförslagen.

Betänkande: Blokland (A6-0045/2009)

Kommissionen bekräftar sin avsikt att senast den 30 juni 2010 behandla införandet av ytterligare ämnen i del B i bilaga II till förordningen, och framför allt utvärdera om villkoren för att ta med de ämnen som anges i artikel 24.3 är uppfyllda. Denna brådskande undersökning kommer att avse följande ämnen:

- hexaklorbutadien,
- 2-brompropan (isopropylbromid),
- jodmetan (metyljodid).

Johannes Blokland, föredragande. – (NL) Fru talman! Jag vill uppriktigt tacka kommissionsledamot Stavros Dimas för hans engagemang när det gäller att acceptera idén som lagts fram av Satu Hassi, dvs. att fler ämnen bör undersökas med avseende på deras effekter. Vad gäller den saken skulle jag bara vilja rikta kommissionens uppmärksamhet på metylbromid. Vi vet fortfarande inte mycket om detta ämne, och inte heller om dess tillverkning vad det anbelangar. Lyckligtvis har man nu beslutat att uppmana leverantörerna att rapportera om hur detta ämne framställs under samrådet. På så sätt kommer vi att kunna få exakt information om detta ämne.

Jag vill också rikta ett uppriktigt tack till mina kolleger i parlamentet, framför allt skuggföredragandena och alla som har talat här i dag, för det stöd jag har fått. Vårt samarbete har varit utmärkt, både i utskottet och i förhandlingarna. Jag vill också tacka det tjeckiska ordförandeskapet för de förnuftiga överenskommelser vi kunde nå, både före och under förhandlingarna. Under alla omständigheter var resultatet tillfredsställande. Jag uppskattar också verkligen stödet från kommissionens tjänstemän och tjänstemännen vid utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet bland min egen personal. Vi har verkligen lyckats arbeta som ett team, vilket också gjorde det möjligt för oss att avsluta denna omfattande omarbetning av lagen inom sex månader.

Avslutningsvis vill jag lämna ytterligare en kommentar. Jag är inte särskilt nöjd med systemet för omarbetning. Det är inte lätt att veta på vilken grund man kan eller inte kan göra ändringar. Lyckligtvis fanns det jurister som kunde tala om för mig att den rättsliga grunden ändrats i omarbetningen så att vi kunde göra ändringar utifrån den förutsättningen. Annars hade vi kunnat missa det. Lyckligtvis hade rådet samma åsikt, och i sista

minuten kunde vi rätta till detta i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Omarbetning är fortfarande en svår fråga att arbeta med här i parlamentet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Detta förslag följer strukturen i förordning (EG) nr 2037/2000, men tillför ett nytt kapitel om undantag från förbudet om tillverkning, utplacering på marknaden och användning av de aktuella ämnena. De undantagen var inledningsvis utspridda på flera olika bestämmelser om faser i eliminerandet av de reglerade ämnena och produkterna.

De viktigaste utmaningarna är följande:

- Minskning av "sparade" utsläpp av ozonnedbrytande ämnen/växthusgaser i atmosfären är nödvändigt, eftersom dessa globala sparade utsläpp enligt beräkningar kommer att uppgå till två miljoner ozonnedbrytande ton, eller 1,3,4 miljarder ton koldioxidekvivalenter till 2015.

- Undantagen användning av ozonnedbrytande ämnen där det ännu inte finns några tekniskt eller ekonomiskt realistiska alternativ tillgängliga, till exempel metylbromid för karantäns- och leveransändamål.

- Nya ozonnedbrytande ämnen: nya forskningsresultat visar att den ozonnedbrytande potentialen för vissa kemiska ämnen som ännu inte omfattas av protokollet är betydligt högre, medan marknadsföringen av dessa ämnen ökar snabbt.

Genom ändringen blir texten klarare och regelverket förenklas, samtidigt som den administrativa bördan minskar, vilket gör det lättare att tillämpa lagstiftningen för att garantera att ozonlagret är återställt till 2050 och förhindra negativa effekter för människors hälsa och ekosystemen.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi måste alla oro oss för såväl vår egen som kommande generationers hälsa. Vår hälsa bevaras genom ren miljö och atmosfären omkring oss. Alla vetenskapliga studier understryker att ozonskiktet är extremt viktigt, inte bara för befolkningens hälsa, utan också för att bevara livet på jorden.

Dessvärre finns det ett antal ämnen som när de släpps ut i atmosfären förstör ozonskiktet och dessutom bidrar till att förstärka växthuseffekten. Även om man har kunnat se tecken på att ozonskiktet återhämtat sig som resultat av de åtgärder som vidtagits, anser man att den nivå på ozonet i atmosfären som fanns före 1980 inte kommer att uppnås förrän under andra hälften av 2000-talet.

Jag stöder därför helt att man vidtar ytterligare åtgärder för att begränsa eller till och med förbjuda ozonnedbrytande ämnen. Jag tror att vi genom att vidta denna typ av åtgärder gör vår plikt, inte bara mot vår egen generation, utan även mot kommande generationer.

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.00.)